

Hoa và bướm

Contents

Hoa và bướm	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	7
3. Chương 03	13
4. Chương 04	17
5. Chương 05	21
6. Chương 06	25
7. Chương 07+08	29
8. Chương 09+10	37
9. Chương 11+12	44
10. Chương 13+14	51
11. Chương 15+16	57
12. Chương 17+18	65
13. Chương 19+20	72
14. Chương 21+22	80
15. Chương 23+24	86
16. Chương 25+26	94
17. Chương 27+28	101
18. Chương 29+30	108
19. Chương 31+32	114
20. Chương 33+34	122
21. Chương 35+36	128
22. Chương 37+38	135
23. Chương 39+40	142
24. Chương 41+42	151
25. Chương 43+44	159
26. Chương 45+46	166
27. Chương 47+48	174
28. Chương 49+50	182
29. Chương 51+52	190
30. Chương 53+54	198
31. Chương 55+56	205
32. Chương 57	212
33. Chương Kết 1	215
34. Chương Kết 2	218
35. Chương Kết 3	220
36. Chương Kết 4(hoàn)	222
37. Ngoại Truyện 1+2	226
38. Ngoại Truyện 3+4	229
39. Ngoại Truyện 5	231

Hoa và bướm

Giới thiệu

Văn án Trong truyện thuyết, ba người phụ nữ tạo nên một câu chuyện. Ở đây có bốn. Trong truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-va-buom>

1. Chương 01

Chương 1. Bàn tay ký

Chiều hoàng hôn ngày hè, trên sân trường rộng lớn, nhìn đâu cũng thấy nữ sinh như ong bướm lượn giữa rừng hoa, từng tốp năm tốp ba kéo nhau điếu qua điếu lại.

Mộc Cận ngồi một mình trên bậc thang cao gần đó, nhíu mày thở dài.

Vừa rồi hết giờ học phụ đạo, giáo sư Chu đặc biệt hỏi riêng cô có định tiếp tục học lớp bồi dưỡng theo mô hình riêng biệt hay không.

Thế là xong, không có cách nào khác lại đành phải chuẩn bị làm nghiên cứu, nếu không học thì lại có phần tiếc bao công sức tâm huyết bỏ ra mới học lên được.

Mộc Cận đang cau mày, đúng lúc ấy điện thoại đột nhiên reo vang. Đâu Đâu trong điện thoại lo lắng hỏi: “Cận đang ở đâu vậy?”

“Vẫn đang ở khu giảng đường, sao thế?”

“Nếu không có việc gì thì mau về nhanh đi, lão đại xảy ra chuyện rồi!”

Nghe thế Mộc Cận vội vàng vàng chạy về hướng kí túc xá.

Vừa tới dưới lầu, cô chỉ thấy một chiếc Honda màu trắng[1] đậu ở ngay đây, tựa vào xe là một chàng trai cao gầy, trên tay kẹp một điều thuốc nhưng không thấy đưa lên hút, chỉ đang sốt ruột đứng khoanh tay giữa làn khói, dường như càng làm cho đáng vẻ anh ta thêm phần ảm đạm.

Mộc Cận nhíu mày, anh ta đột nhiên chuyển tầm mắt, nhìn thẳng vào cô.

Anh ta mặc một chiếc áo phông ngắn tay màu trắng, không có họa tiết trang trí, làn da lộ dưới tay áo như càng thêm phần trắng trẻo. Ánh mắt cao ngạo, khô lẹ thường, chính là ánh mắt khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Ánh mắt anh ta nhìn Mộc Cận như thể chuẩn bị làm thịt heo, đánh giá xem chỗ nào nhiều mỡ, chỗ nào nhiều nạc, sắc thái trong ánh mắt đó dường như bỗng dưng được đẩy cao lên vài phần.

Mộc Cận không khỏi nhăn mặt, chuyển hướng nhìn sang chỗ khác, nghiêng người bước vào kí túc xá.

Thật ra lúc Đâu Đâu gọi điện nói lão đại xảy ra chuyện, Mộc Cận đã đoán được cả mười phần. Cô vừa vào cửa, tùy tiện quăng túi sách lên ghế, ngồi xuống đối diện lão đại, bắt đầu giáo huấn: “Đã nói ngay từ đầu

là con người đó không đáng tin, cậu cứ mặc kệ, nói tốt cho lắm. Bây giờ hối hận rồi hả? Khóc trời đến bạc tóc chưa?”

Lão đại nằm sấp trên giường nghen ngào ôm mặt khóc thút thít, hai mắt đã sưng đỏ lên như hai hột đào: “Mộc Cận... Trong lòng tớ đau quá...”

Thấy lão đại vật vờ, Mộc Cận cùng mềm lòng, chỉ giận “rèn sắt không thành thép”[2], thở dài, nhẹ nhàng khuyên nhủ bạn: “Thôi đừng khóc nữa, cái loại người ấy không đáng. Hay là để lần khác tớ lại giới thiệu cho cậu một người. A, đúng rồi, bây giờ ở dưới lầu đang có hàng cực phẩm[3] đấy, vừa đẹp trai lại nhiều tiền, có điều tính cách chắc hơi kém một chút. Lão đại, hay là cậu thử tán công xem?”

Trên giường, lão đại bật dậy đánh vào người cô: “Cậu còn trách tớ! Còn dám mắng tớ!”

Mộc Cận lè lưỡi, đứng dậy mở toang cửa sổ: “Tớ cũng chỉ là muốn tốt cho cậu. Cũ không đi, mới sao đến, cậu cứ dính vào tên đó sẽ không thấy được còn có nhiều người tốt. Nghe lời khuyên của tớ đi, không cần phải dây dưa với loại người đó, hẳn không phải người để cậu có thể an tâm ở bên.”

Đang nói dở, Mộc Cận vừa liếc xuống anh chàng đang đứng cạnh chiếc Honda kia, đúng lúc ấy, một nữ sinh mở cửa kí túc xá bước ra, tiến đến dựa sát vào người anh ta, có vẻ như không kiên nhẫn nghe giải thích.

Nữ sinh kia trang điểm, ăn mặc lòe loẹt, cũng có thể coi là xinh đẹp. Cô ta đi về phía chiếc xe, dường như nũng nịu nói gì đó, đúng lúc ấy bị người kia mạnh mẽ kéo vào lòng, không để ý đến xung quanh còn có nhiều người qua lại, cứ thế cúi xuống hôn. Cô gái kia có vẻ như vẫn còn biết lo lắng đang ở trong trường, có chút ngượng ngùng đẩy ra, lại vừa như không muốn đẩy mạnh, cứ để kệ anh ta tiếp tục hôn.

Mộc Cận nhìn một màn kịch động trước mắt, không nhìn được cúi đầu thở dài: “Thế giới này thật lắm chuyện điên rồ.”

Những lời này không thoát khỏi tai mấy cô nàng trong phòng, ngay cả lão đại cũng ngừng khóc, quay sang nhìn cô với vẻ mặt kinh ngạc. Mộc Cận nhún vai, xua tay: “Xúc động, xúc động thôi mà.”

Đâu Đâu lại gần, nhìn xuống hướng Mộc Cận vừa dõi theo, miệng “Ồ” một tiếng: “Cô gái này rất có phong cách, anh chàng kia cũng rất có phong cách. Nhưng mà tớ không hiểu, sao anh ta lúc nào cũng tìm bạn gái ở kí túc xá này?”

Mộc Cận nghe trong lời nói có ẩn ý, hỏi lại: “Cậu có ý gì?”

Đâu Đâu chỉ vào hai người đang hôn nhau mãnh liệt dưới lầu, nói: “Cô nàng kia không phải người lần trước tớ gặp, lần trước nữa gặp lại không phải cô lần trước, lần trước nữa nữa gặp thì cũng lại không phải cô lần trước nữa.”

Câu giải thích này, thực sự quá luẩn quẩn.

Mộc Cận hí mắt nhìn bạn mình: “Cậu nhìn thấy anh ta nhiều lần như vậy, sao tớ chỉ mới lần đầu tiên?”

Đâu Đâu cười hì hì: “Ai bảo cậu buổi tối lên phòng tự học không về phòng sớm một chút? Lỡ mất cơ hội ngắm trai đẹp chưa?”

Mộc Cận “Xì” một tiếng: “Cái này, tớ không thèm của lạ.”

Lão đại không biết từ lúc nào cũng đã xán lại gần, thò cổ thăm dò dưới lầu: “Người này tớ cũng thấy vài lần rồi, thật đúng là loại hoa hoa công tử[4].”

Nói đến hoa hoa công tử, lão đại lại tự chọc trúng nỗi đau của mình, than thở đứng dậy.

Mộc Cận vỗ vỗ vai cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lão đại, cậu cố nén đau thương đi.”

Lão đại nhìn cô, đảo cặp mắt trắng dã: “Mộc Cận, cậu sao không bắt đầu nói đến chuyện yêu đương đi?”

Mộc Cận đập một cái vào tay lão đại: “Xem ra đây là từ tình trạng thất tình mà ra? Nhóc con, người ta nói “khuyên hợp bất khuyên phân”[5], tớ khuyên cậu trong lòng nên sớm coi hẳn là người đã chết mới phải đạo. Tớ lên phòng tự học đây, có muốn đi cùng không?”

Lão đại lắc đầu.

*

Đến lúc Mộc Cận từ phòng tự học bước ra đã là hơn chín giờ. Cô khoác cặp, trong đầu vẫn còn đang nhảm lại mấy từ tiếng Anh vừa mới học, đi trên đường mà lòng không yên.

Đột nhiên một giọng nữ cao vút vọng vào tai cô.

Mộc Cận theo thói quen ngẩng đầu lên nhìn.

Ven đường phía trước có chiếc xe đang đỗ, từ xa nhìn có vẻ xịn, quanh xe là mấy đôi nam nữ, mơ mơ hồ hồ đứng dưới đèn đường nhìn không rõ lắm. Mộc Cận chỉ nghe thấy vài giọng con gái the thé cười khanh khách, nói toạc ra là chẳng có ý tứ gì. Xen lẫn một giọng nam trầm thấp, đang cúi đầu cười.

Ngoài ra cũng ở cạnh đó, hai cái bóng đen quần lầy nhau sít sao, chẳng coi ai ra gì mà hôn nhau mãnh liệt.

Mộc Cận lại không khỏi nhú mày, trong lòng âm thầm khinh bỉ loại người ở trong trường học mà chẳng biết kiêng nể gì.

Cô bèn hơi nghiêng mình, định đi vòng qua.

Không ngờ còn chưa có tiến lại gần, Mộc Cận chợt nghe tiếng ai lên giọng hướng về phía cô.

Cô quay đầu liếc mắt một cái, một người đàn ông thân hình cao lớn, không thấy rõ mặt, nhưng lại khiến người khác có cảm giác cà lơ phất phơ, bộ dạng lưu manh.

Cô nhú mày, quay đầu tiếp tục đi.

Người kia lại như hơi nổi cáu, huyết sáo về phía cô, lên tiếng: “Người đẹp!”

Mộc Cận làm ngơ, cố đi nhanh hơn.

Tiếp đó một giọng nữ yêu kiều, làm nũng với anh ta: “Trần thiếu gia đây mà phải chịu nhục thế sao?”

Trần Doãn Càn không nén được giận, lại hướng về phía Mộc Cận gọi một tiếng: “Gọi cô đấy, đeo cặp Nike phía trước kia!”

Mộc Cận rút cục không nhịn được, dừng bước, chậm rãi xoay người lại.

Cô lạnh lùng nhìn Trần Doãn Càn đang đứng trong bóng tối: “Tôi có tên, không phải ‘đeo cặp Nike kia’. Hơn nữa tôi không quen anh, anh gọi làm gì?” Nói xong cô xoay người định đi.

Không ngờ tay cô đột nhiên bị người kia kéo mạnh.

Mộc Cận giận dữ quay lại, liền đụng phải ánh mắt tối sầm, trong u ám lại như có ánh sáng lóe lên, chiếu thẳng vào cô.

Trần Doãn Càn kéo cánh tay Mộc Cận, cười lớn: “Trước lạ sau quen, gặp nhiều rồi sẽ biết thôi...”

Mộc Cận tránh xa một chút, vừa từ chối vừa cất tiếng cười lạnh: “Tôi không muốn biết tiên sinh[6], không dám can rở làm tổn thời gian. Xin tiên sinh cứ tự nhiên. Bỏ tay ra.”

Nghe thấy lời này, mấy nữ sinh đứng cạnh cười kinh ngạc, trong đó một cô nín vai Trần Doãn Càn, giọng nói éo lá nũng nịu: “Người ta có là tiểu mỹ nữ cũng không nên mất mặt thế chứ...”

Trần Doãn Càn trái lại không tức giận, chỉ cười, lầm bầm một tiếng: “Cô tên gì?”

Mộc Cận nhìn bốn phía, sinh viên qua lại càng ngày càng ít, có chút hoảng sợ, không muốn nhiều lời với hắn, chỉ muốn giẫy khỏi cánh tay kia.

Vùng vẫy một lúc không xong, Mộc Cận bắt đầu nổi giận. Lúc đó bỗng nhiên cô lại hết sức bình tĩnh, thần nhiên liếc mắt, ngẩng đầu chống lại ánh mắt của người đang khống chế tay mình: “Tôi nói anh buông ra.”

Trần Doãn Càn thần nhiên mở miệng: “Cô tên gì?”

Mộc Cận một tay bị giữ, tay kia đánh mạnh vào cổ tay Trần Doãn Càn: “Anh có buông ra không! Tôi có quan hệ gì với anh chứ!”

Hắn nhếch miệng: “Quá tang ba bận[7], tôi hỏi lại lần nữa, cô tên gì?”

Mộc Cận vừa cuống vừa bực, cũng nhếch miệng: “Hóa ra anh cũng biết quá tang ba bận. Hỏi ba lần tôi cũng không nói cho anh thì anh định không hỏi nữa sao?”

Trần Doãn Càn giật mình, giống như có chút kinh ngạc vì sự nhanh mồm nhanh miệng của cô, trên dưới đánh giá Mộc Cận một chút, lại cười: “Ai bảo cô gọi lên lòng hiếu kỳ của tôi? Chỉ cần tôi muốn biết, chắc chắn không thể giấu diếm.”

Hắn ta ra sức siết chặt tay, nắm đến nỗi Mộc Cận thấy đau.

Cô lướt mắt về phía chiếc xe đỗ cách đó không xa, nói không chút kiêng dè: “Đi xe xịn, ở trong trường học mà khoe khoang, phô diễn, liếc mắt đưa tình, tiên sinh vẫn còn nghĩ như thế là thể hiện oai phong đúng không? Tôi nói cho anh biết, đây là trường học, không phải chỗ để anh tán tỉnh bạn gái! Tôi có lòng tốt khuyên anh một câu, mau đưa bạn gái rời khỏi đây, đừng có mà mặt dày khiến người khác bực mình!”

Trần Doãn Càn cũng không nổi giận, lại cười nham hiểm: “Vậy cô thử nói xem, như thế nào mới không khiến người khác bực mình?”

Câu nói này làm Mộc Cận hơi sững sờ.

Cô căn môi trừng mắt với hắn, trong chớp mắt nhìn xung quanh, ngoài xe cô còn có vài người, nhưng không có một sinh viên nào.

Chín rưỡi tối, chuông báo hiệu trong trường cũng vang lên, bắt đầu giục già sinh viên về phòng.

Mộc Cận có chút sốt ruột, lại cố dùng chút sức nhỏ bé vùng vẫy, muốn thoát khỏi tay hắn.

Thế nhưng hắn ta vẫn cứ siết chặt như thế, không tài nào thoát ra được.

Mộc Cận thực sự nổi giận, lời nói bắt đầu không còn phân biệt: “Anh lái xe tới trường học tìm bạn gái mà không cảm thấy người khác nhìn vào sẽ không hay sao? Mấy cô này chẳng phải là vì chấp nhận mỗi ngày đều được tiêu tiền, được xe đẹp tới đón thì đã lấy đó làm hạnh phúc? Hừ, tôi nói cho anh biết!”

Vừa nói xong, cô rút cục dùng mấy ngón tay khều tay của Trần Doãn Càn ra, định xoay người chạy.

Bất ngờ lại bị một bàn tay khác bắt được.

Mộc Cận vừa cuống vừa bực mình, quay người lại đồng thời vùng tay lên!

Chỉ nghe thấy “Bốp” một tiếng, trong đêm tối tĩnh lặng lại vang dội lạ thường.

Cô dùng hết sức lực đến nỗi tay mình cũng cảm thấy đau.

Lúc ấy, không ngờ lại không phải tên vừa nãy mà là người đã nhìn thấy lúc chiều qua cửa sổ ở dưới lầu. Anh ta đã thay trang phục, cũng là áo trắng ngắn tay, chỉ là phía góc trên bên phải và góc dưới bên trái có một vài hoa văn nhỏ, bây giờ lại trông thật thư sinh.

Nhưng anh ta vừa hứng một cái tát vào mặt, ánh mắt biểu thị sự lạnh lùng không kiên nhẫn, giọng nói cũng lạnh lẽo như một khối băng, trong thanh âm mang theo cảm giác ngờ ngợ: “Mộc Cận?”

Mộc Cận ngẩn người, sao anh ta lại biết được tên của mình?

Người con trai mặc áo ngắn tay màu trắng quay đầu liếc nhìn Trần Doãn Càn, ngay sau đó lại hướng tầm mắt trở lại, hàng mi khẽ động: “Quả nhiên là cô. Cô không thích thế này, vậy thích như thế nào? Phong cách lãng mạn hay là gọn gàng giản đơn?”

Hả? Thế là có ý gì?

Mộc Cận quét mắt tới chỗ tay anh ta đang nắm lấy tay cô, chỉ cảm thấy lạnh lẽo ở nơi làn da chạm vào, khó chịu bực bội nói không nên lời.

Khóe miệng cô co rút, không suy nghĩ gì ngay lập tức bật ra: “Tôi không thích gì hết. Người như các anh, cho dù có phóng Landaulet[8] tới đây, tôi cũng coi thường. Còn anh nhanh buông tay ra, cẩn thận tôi gọi bảo vệ!”

Anh ta đột nhiên thả tay cô ra, hai tay khoanh lại trước ngực đánh giá cô, đôi mắt trong bóng đêm như chợt rạng rỡ: “Cô nói xem thường thì sẽ xem thường sao? Tôi cứ cố tình không tin đấy.”

Mộc Cạn lùi lại hai bước, nói: “Chỉ cần lòng dạ đen tối, cho dù có nhiều tiền đồ[9] giá trị lớn đi chăng nữa thì cũng không ánh lên sắc hồng. Nhìn bộ dạng của các anh là biết chẳng có gì tốt đẹp. Tôi coi thường hay không là việc của tôi, anh không tin là việc của anh, tôi đi!”

Nói xong cô nhanh như chớp xoay người, chạy về phía kí túc xá.

Phía sau cô, hai người con trai kia ghé lại.

“Bạc Tam.”

“Làm sao?”

“Vừa rồi không giống tác phong của cậu...”

“Có gì không giống?”

“Tự nhiên lại nổi hứng kéo cô ta lại là sao?”

Người gọi là Bạc Tam đó im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Về đã rồi nói sau.”

“Lại còn biết cả tên người ta. Cậu không phải là... vừa mắt cô bé đó đấy chứ?”

“Vớ vẩn! Mau lên, cái gì cần làm sẽ phải làm, không cần cậu phải vòng vo!”

“Nói khoác vừa thôi! Không dám nhận là có ý với người ta sao?”

“Tôi đi trước!”

“Ấy! Chờ đã... Đợi tôi với... Tôi cũng đi...”

Anh ta mới nói được nửa chừng, xe đã phóng vụt đi mất dạng.

Mộc Cạn chạy một mạch về trước cửa kí túc xá, lúc này mới nhẹ nhõm thở ra, chân đã sắp đứng không vững lê từng bước một lên phòng.

Ba người bạn cùng phòng đã về từ lâu.

Lão đại thấy bộ dạng tức giận của cô liền hỏi: “Làm sao thế?”

Mộc Cạn ngậm miệng không nói.

Đâu Đâu liếc cô một cái, trả lời lão đại: “Chắc chắn là mới làm xong đồng bài điền từ vào chỗ trống. Lão đại, cậu cứ thấy cái vẻ mặt này của Mộc Cạn thì căn bản không cần hỏi.”

Đào Tử nói chen vào: “Không phải... Sao tớ lại thấy như là vừa làm bài đọc hiểu?”

Mộc Cạn đảo cặp mắt trắng dã: “Hôm nay tớ làm điền chỗ trống hay đọc hiểu đều xong hết. Nhưng mà trên đường về gặp phải kẻ xấu.”

Lão đại hoảng sợ: “Chẳng lẽ là tên ở Học viện Máy móc đã tuyên bố sẽ liều chết bám lấy cậu một trăm linh một lần?”

Đào Tử hốt hoảng: “Hay là anh chàng dùng mãnh bám theo cậu ở Học viện Thể dục?”

Đâu Đâu cũng sợ hãi: “Chẳng lẽ là tên nhân tài ở Học viện Máy tính mà chuyên dùng thuật ngữ để ép buộc cậu?”

Mộc Cạn không kiên nhẫn nổi, chỉ muốn trốn vào trong chăn.

Cô uể oải nói: “Các cậu đoán vớ vẩn cái gì...”

Lão đại, Đào Tử, Yểm đồng thanh: “Chẳng lẽ lại có người theo đuổi mới sao?”

Mộc Cạn phát điên: “Cái gì mà người theo đuổi mới... Các cậu đọc quá nhiều tiểu thuyết ngôn tình rồi có phải không?”

Đào Tử khinh bỉ: “Không thì còn có kẻ xấu nào nữa...”

Mộc Cận vừa mở máy tính vừa đáp: “Cái người đứng ở dưới lầu lúc buổi chiều, còn có một tên nữa, lúc này tớ vừa mới ồ ào với đám người đó xong.”

Lần này đến lượt lão đại cùng Đâu Đâu phát diên: “Anh chàng cực phẩm kia á?”

Mộc Cận khinh thường liếc xéo: “Tớ còn cho anh ta một cái tát.”

Lần này là lão đại cùng Đào Tử cùng Đâu Đâu đều phát diên: “Một cái tát?”

Mộc Cận nhỏ bé đáng thương có chút vô tội, gật gật đầu.

[1] Xe hơi hãng Honda.

[2] rèn sắt không thành thép: ví với việc yêu cầu nghiêm khắc với người khác, mong muốn họ được tốt hơn.

[3] cực phẩm: thượng hạng, hảo hạng, cao cấp, loại tốt nhất (dùng cho hàng hóa). Ở đây ý nói đẹp trai, phong độ, nhiều tiền,...

[4] hoa hoa công tử: playboy, dân chơi, trắng hoa,...

[5] khuyên hợp bất khuyên phân: ý nói khuyên người khác hòa hợp chứ không khuyên chia cách.

[6] tiên sinh: ngài, xưng hô ngữ khí tôn trọng, trong trường hợp này hàm ý mỉa mai.

[7] quá tang ba bận: chính là quá tam ba bận mà vẫn hay dùng.

[8] Landaulet: một dòng xe nhãn hiệu Maybach nổi tiếng của Đức:

[9] tiền đỏ: nhân dân tệ Trung Quốc có màu đỏ hồng.

2. Chương 02

Chương 2. Lời nói ký

Lão đại đi vòng quanh Mộc Cận: “Có bị thương không?”

Đào Tử nhìn lão đại chằm chằm: “Anh chàng cực phẩm nào thế?”

Đâu Đâu nghiêm túc sờ sờ cằm: “Chọc cho bạn Mộc Cận ngàn năm hiên lành đến mức nổi cơn, rốt cục là cực phẩm tới mức nào đây...”

Mộc Cận nhào người trước máy tính: “Vấn đề quan trọng này, có cần tớ lên Baidu[1] hỏi giúp một chút không?”

Lão đại tóm lấy bạn đang ngồi trước máy tính bắt đứng dậy: “Một cái tát xong rồi sao?”

Mộc Cận thành thành thật thật đáp: “Tay tớ đau.”

Lão đại trên mặt nổi mấy vạch đen: “Tớ hỏi phản ứng của anh ta ấy!”

Mộc Cận trừng lớn mắt: “Không có phản ứng gì...”

Đào Tử lảm nhảm: “Xong rồi xong rồi, lần này xong rồi. Bị người khác cho ăn tát mà mặt không đổi sắc, Mộc Cận à, kết oán thù to rồi.”

Đâu Đâu cũng đẩy đẩy gọng kính phụ họa: “Mộc Cận, anh chàng này tớ đã để ý từ lâu trước khi trông thấy ở dưới lầu hôm nay rồi... Cậu đừng để bị cái đuôi sáng chói quét qua mà lóa mắt...[2]”

Mộc Cận nhăn mũi: “Làm gì có chuyện đó?”

Lão đại vuốt mũi, vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu: “Khó mà nói trước.”

Mộc Cận túm tóc: “Vậy thì nói sau... Mau lên giường đắp mặt nạ, đắp mặt nạ đi, tớ lên mạng một lúc đã.”

Lão đại rung đùi đắc ý, vừa thoa kem dưỡng da, vừa khẽ ngâm nga khúc nhạc: “Một đêm ở Bắc Kinh...”

Mộc Cận đột nhiên nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi: “Lão đại, không phải cậu lúc chiều vừa thất tình sao? Sao bây giờ lại vui vẻ thế?”

Lão đại nhô đầu ra khỏi chiếc gương, trên mặt phủ lớp mặt nạ xanh xanh: “Tớ nghĩ thông rồi, người như thế không đáng tin. Thế nên tớ phải hồi sinh...”

“Gớm, lại còn hồi sinh? Sao cậu không bảo vượt thời gian luôn đi?” Đào Tử cười ha hả, khinh thường nói.

Lão đại nghiêm mặt: “Tớ thật ra cũng định vượt thời gian... Trở về thời Tứ Tứ Bát Bát, nói không biết chừng tớ còn là người đẹp tuyệt trần, làm mê đắm biết bao người ở khắp vùng, sau đó được Tứ Tứ rước về làm Hoàng hậu, được lão Bát yêu thâm cả đời... Hay hơn còn có thể được Thập Tứ cùng Thập Tam nhớ thương... Ôi lại nói, tớ mê nhất Thập Tứ, hay là không theo Tứ Tứ làm Hoàng Hậu nữa, sống cùng Thập Tứ cũng không tồi...[3]”

“Thôi thôi, cái mà cuối cùng kết thúc với Thập Tứ?” Đâu Đâu cắt ngang lời lải nhải lan man của bạn, “Xin người, không cần nằm mơ giữa ban ngày, nói nhiều quá trên mặt xuất hiện đầy nếp nhăn!”

Lão đại hốt hoảng “Á” một tiếng, lúc đấy mới nhận ra mình đang đắp mặt nạ, bèn vội vội vàng vàng đến trước gương mát-xa.

Đào Tử thu dọn sách vở gọn gàng rồi trèo lên giường.

Đâu Đâu nói với Mộc Cận: “Tớ ngủ đây... Cậu cũng ngủ sớm một chút đi!”

Mộc Cận vừa đóng máy tính vừa đáp: “Tớ cũng ngủ, rửa mặt cái đã.”

Kết quả, sau cùng chỉ còn một mình lão đại ở dưới ai oán kêu la: “Các cậu thế nào mà nhanh vậy?”

Mộc Cận trở mình: “Đây là vì cậu chậm.”

Lão đại với tay lên giường, lấy màn móc lên giá sắt kêu “Loảng xoảng” một tiếng rồi tắt đèn: “Ngủ ngủ.”

Nhưng đèn tắt rồi, Mộc Cận lại không ngủ được.

Cô cau mày, trong đầu toàn là ánh mắt của người con trai mặc áo trắng ngắn tay ban nãy – có gì đó lạnh lùng, lại có gì đó như là ngầm quan sát ý tứ. Đáng sợ hơn là, anh ta làm thế nào lại biết tên của cô?

Đêm hè nóng bức thế mà cô tự nhiên khắp người sờn gai ốc.

Mộc Cận xoa xoa cánh tay, đột nhiên nhớ lại lúc bị tay anh ta nắm giữ, bàn tay ấy lạnh lẽo như nước.

Cô lại trăn trở, dằn vặt cấu véo chính mình, ép bản thân không được nhớ đến nữa.

Một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn con cừu, năm con cừu, sáu con cừu,...

Vì sao đếm đến chín trăm chín mươi tám con cừu rồi mà cô vẫn không ngủ được?

Ngày hôm sau.

Buổi sáng có hai tiết môn chuyên ngành, một tiết nguyên lý kế toán cao cấp, một tiết kiểm tra, cả hai đều như tra tấn.

Mộc Cận vận vẹo bả vai, vừa ra khỏi khu giảng đường vừa than thở cùng Đào Tử: “Nhà trường sắp xếp lịch học thế này, chẳng khác nào đòi mạng...”

Nói chưa dứt lời, một tràng tiếng hét chói tai từ phía cửa khu giảng đường truyền tới.

Đúng là giờ tan học, lại là ở khu nhà chính, trước cửa sinh viên tụ tập rất đông, Mộc Cận chen chúc chỉ nhìn thấy nghìn nghịt toàn đầu là đầu. Cô quay sang lão đại bĩu môi: “Chẳng thấy gì.”

Lão đại cười khà khà: “Chắc lại có tên nào muốn lấy lòng bạn gái, chuyên môn ở cửa mà khoe khoang đây...”

Đâu Đâu cũng nói chen vào: “Tớ cũng nghĩ thế.”

Mộc Cận thở dài: “Aiz... Thịnh thoảng được có người hâm mộ một lần, cảm giác cũng không tệ đúng không...”

Lão đại trợn mắt nhìn cô: “Cậu mà còn thiếu người hâm mộ? Lần đó...”

Mộc Cận nghe thấy lão đại sắp lòi lại chuyện cũ, vội vàng che miệng cô: “Coi như tớ chưa nói, coi như chưa nói.”

Đào Tử cười nham hiểm: “Lão đại, có thể cũng không biết. Được người mình thích tặng bốc thì mới vui sướng, chứ nếu không phải thì chỉ càng thấy phiền thôi.”

Lão đại tiếp thu ý kiến của Đào Tử cô nường, bĩu môi gật gật đầu.

Ai dè còn chưa ra tới ngoài, Đào Tử dáng người cao, mắt tinh, đột nhiên hét lớn.

Mộc Cận đứng ngay bên cạnh liền thúc vào người cô: “Làm sao vậy? Hay cậu chính là nhân vật nữ chính?”

Đào Tử đứng giữa đám người, thân run lấy bầy, tay chỉ ra cửa, vẻ mặt cực kỳ quái dị: “Kia... kia...”

Lão đại cũng phì cười: “Là cậu thật hả?”

Đào Tử nuốt nuốt nước miếng, cung kính nhìn Mộc Cận: “Không phải tớ, mà là cậu.”

Vừa lúc đó, bốn người các cô cũng đang theo dòng người đi ra khỏi cửa khu giảng đường.

Khi ấy chỉ thấy ở khu nhà đối diện hai cái cây, một hình trái tim cực kỳ lớn dùng bóng bay màu phấn hồng tạo thành, bốn phía toàn là hoa hồng đỏ thắm, trên nền xanh của lá cây, vẻ đẹp của hoa hiện lên càng thêm phần kiều diễm. Ở giữa những trái bóng bay màu hồng phấn cũng dùng hoa hồng đỏ xếp thành một cái tên, không nghi ngờ gì nữa, rõ ràng chính là: Mộc Cận.

Mộc Cận mắt mở to hết cỡ nhìn hai chữ tên mình to đùng, cảm giác như tất cả mọi người xung quanh đều đang nhìn chăm chăm vào cô, chỉ muốn đất nứt ra ngay một khe hở để chui xuống.

Đáng giận hơn nữa là lão đại với Đào Tử còn túm tay cô hét văng lên: “Mộc Cận! Mộc Cận! Đây là gửi cho cậu đấy...”

Quả nhiên ngay lập tức, tất cả sinh viên đứng xung quanh đều tập trung ánh mắt vào cô.

Mộc Cận hơi lúng túng, quay sang trừng mắt Đào Tử: “Không phải tớ, trùng tên thôi.”

Nói xong cô vội vàng kéo lão đại và Đào Tử tránh sang một bên.

Bất ngờ lại bị một thân hình cao lớn chặn ngay trước mắt: “Muốn trốn sao?”

Rõ ràng chính là người mặc áo trắng ngăn tay đã gặp chiều tối hôm qua!

Mộc Cận tức giận rửa thắm anh ta, mặt không đổi sắc: “Tôi không phải Mộc Cận, anh nhận nhầm người rồi.”

Anh ta cười: “Thị lực anh tốt lắm, trí nhớ cũng không kém.”

Mộc Cận trợn trừng mắt: “Tôi không biết anh.”

Anh ta lại cười ha ha: “Em không biết anh cũng không sao, anh biết em là được rồi.”

Lão đại, Đào Tử cùng Đâu Đâu không chút nghĩa khí, liếc anh chàng đẹp trai trước mặt, quay sang Mộc Cận cười hì hì nói: “Chúng tớ đi ăn trước, hai người cứ từ từ nói chuyện.”

Đào Tử lại còn trừng mắt ra hiệu với cô.

Mộc Cận trong lòng thầm oán trách ba con người kia, không nói nên lời, chỉ còn biết trơ mắt nhìn họ bỏ lại mình đi mất.

Người một nhà mà không đoàn kết... Để mình cô phải chiến đấu sao...

Trong đầu Mộc Cận nảy ra vô số thành ngữ, cô xụ mặt: “Biết thì biết, cũng chẳng có gì ghê gớm. Nhưng mà anh... bày ra bóng bay thế này là chuyện gì? Thật xấu xí.”

Anh ta ha ha cười: “Bạn học Mộc Cận, cái anh muốn cho em xem cũng không phải là bóng bay này.”

Cái gì? Không phải bóng bay? Mộc Cận nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, ngay lập tức miệng há thành hình chữ O.

Bên dưới đám bóng bay hiện ra rất rõ ràng một vật thuần màu trắng – Landaulet![4]

Mộc Cận mặt nổi đầy vạch đen: “Cho dù anh có đi xe trắng sáng, cho dù là Landaulet trong suốt thì cũng không che giấu được nội tâm đen tối, gian ác.”

Anh ta đột nhiên cắt ngang, bế bổng cô lên, mặc cho cô thét chói tai, bước một mạch về phía chiếc xe.

Các sinh viên đang tụ tập trước cửa khu giảng đường đồng loạt ngã ngửa, hít một hơi lạnh, bế công chúa đó...

Mộc Cận không nghĩ anh ta khỏe như vậy, liệu chết đuối thùm thụp vào vai: “Buông ra! Anh muốn làm gì! Thả tôi xuống! Ban ngày ban mặt mà...”

“Đúng thế! Anh đến là để bắt cóc nữ sinh đây. Hết lên đi...” Anh ta vẫn nhếch nhếch khóe miệng như trước.

Mộc Cận rối rắm, vừa xấu hổ vừa tức giận, chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình – đúng là kẻ cường bạo có khác, làm sao có thể tự nhiên mà nói ra một câu như vậy...

Nhưng trong tình huống nguy cấp, cô cũng không nghĩ được nhiều, tay chân luống cuống giãy dụa: “Anh có điên không, thả tôi ra, không tôi gọi bảo vệ bây giờ!”

Miệng anh ta kề sát xuống tai cô, thể nhưng nhìn từ xa lại như đang hôn lên mặt: “Gọi đi... Anh sẽ nói với bảo vệ, em là bạn gái của anh.”

“Vô lại!” Bạn học tốt Mộc Cận cứng họng hồi lâu, rốt cục mắng ra một câu.

Trên khuôn mặt anh tuấn của anh ta hơi mang theo ý cười, còn thần nhiên vênh vào thờ ơ, gật gật đầu với các sinh viên đang đứng xem trước khu giảng đường, bộ dạng y như bộ đội kiểm duyệt, còn mở miệng: chào các đồng chí...

Mộc Cận choáng váng, mặc kệ còn có bao nhiêu bạn học đang nhìn, vươn tay lên bóp cổ anh ta!

Tính thể cấp bách, cô ra tay rất mạnh, bóp đến nỗi anh ta ho khan một trận.

Thế nhưng vẫn là ra đòn chậm. Cuối cùng anh ta không chịu được, đến lúc thả cô xuống thì đã kề sát ngay cửa chiếc Landaulet.

Bạc Tam vòng hai tay ôm cô giữ trước ngực, lưng tựa vào xe, từ từ cúi xuống nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười thỏa mãn, giọng nói trầm thấp như mê sảng: “Em nói xem mấy người phía sau chúng ta bây giờ đang nghĩ như thế nào...”

Lúc này, Mộc Cận nghe rõ ràng đám người phía trước khu giảng đường đang hít một hơi lạnh cùng với thét chói tai.

“Hôn nhau a hôn nhau a hôn nhau...”

“Đẹp trai quá!!!”

“A... Trời ơi... Hôn môi...”

Đầu cô “Ầm” một tiếng, nổ tung.

Mắt trợn trừng.

Hồ thẹn quá mức, bạn học Mộc Cận đối diện với khuôn mặt tươi cười vô hại của người nào đó, mắt rưng rưng chẳng biết nói gì, thể nhưng mức độ tổn thương không quá lớn, bi thảm hoa hoa lệ lệ bỏ qua.

Cô cắn môi, chân như đóng đinh, rõ ràng biết nên xoay người bước đi, thế nhưng lại dài mặt, đành phải gắt gao trừng mắt người đang ngồi ngay ngắn trong xe kia – nếu ánh mắt mà là con dao, chỉ sợ anh đã bị vũ trụ nhỏ bé bùng nổ trong lòng Mộc Cận đâm cho vô số lần.

Nhưng mà ánh mắt rớt cục cũng chỉ là ánh mắt, trong mắt người nào đó, thậm chí còn có chút hờn giận đáng yêu.

Anh ta nhẹ nhàng ngồi trong xe: “Anh là Bạc Thanh Hàn.”

“Bạc Tình Hán[5]?” Mộc Cận ngây ngô hỏi lại.

Khóe miệng anh run rẩy: “Là Bạc Thanh Hàn! Thanh trong nước trong tĩnh lặng, Hàn trong lạnh giá!”

Mộc Cận thật vất vả mới bắt được cơ hội phản bác, ước chừng lên giọng: “Bạc Tình Hán! Tên này cũng thật là hợp với anh!”

Anh liếc mắt nhìn cô, làm bộ chuẩn bị mở cửa xe: “Em thử nhắc lại lần nữa xem... Tin anh kéo em lên xe không?”

Mộc Cận cắn cắn môi, cuối cùng vẫn là nhịn không nói nữa.

Bạc Thanh Hàn nhìn khuôn mặt cô nhăn lại nghiêm nghị, đột nhiên tâm tình tốt lên: “Bạn bè đều gọi anh là Bạc Tam.”

“Anh nói cho tôi biết làm gì? Tôi đâu có quen anh.” Mộc Cận từ sững sờ khôi phục lại trạng thái bình thường, đảo mắt.

“Sao?” Bạc Tam không nổi giận, đôi mày rậm hơi nhăn lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Mộc Cận không nói lời nào.

Bạc Tam cũng trừng mắt nhìn cô, không nói gì.

“Tôi với anh không thù không oán, tại sao anh phải hại tôi? Lẽ nào là vì cái tát tối hôm qua?” Rốt cục Mộc Cận không kiên nhẫn được nữa.

Bạc Tam có chút buồn cười: “Em nghĩ anh đến để trả thù em?”

Mộc Cận lại trừng mắt, xác nhận với Bạc Tam: “Không phải sao? Anh còn đi theo tôi, muốn làm gì thì làm đi, đúng là lòng dạ hẹp hòi!”

Lòng dạ hẹp hòi?

Bạc Tam vừa tức vừa buồn cười: “Lại có thể biết là anh đến trả thù, em cũng thông minh đấy, không hề ngốc.”

Đang khen cô sao? Vì sao ánh mắt từ trên xuống dưới lại như đang đánh giá một con vật nhỏ bé... Mộc Cận oán thăm, không kiên nhẫn vẫy tay xua Bạc Tam: “Thôi đi đi, tôi không biết anh.”

Nói xong, cô liền vội vàng vàng xoay người chạy.

Bạc Tam vẫn ngồi trong xe không nhúc nhích, một bàn tay chống cằm, nhìn chăm chăm vào mái tóc cô bay bay, dưới ánh mặt trời như được rắc bụi vàng, lấp lánh lóe sáng.

Anh lặng yên nhìn bóng dáng cô, khóe miệng nở nụ cười.

*

“Khai mau, đây chính là soái ca[6] bị ăn một cái tát hôm qua phải không?” Lão đại chất vấn.

“Bị ăn một cái tát mà vẫn còn tỏ tình?” Đào Tử tra hỏi.

“Hơn nữa trước mặt bàn dân thiên hạ lại còn hôn môi?” Đâu Đâu bức bách.

Mộc Cận bị ép ngửa mặt trên ghế, thiếu chút nữa rên rỉ: “Ba người các cậu chẳng phải đều bỏ đi sao... Làm thế nào mà cái gì cũng biết vậy!!!”

Lão đại bật dậy: “Bọn tớ chỉ núp ở xa một chút.”

Đào Tử cũng dứt khoát: “Bọn tớ sợ cậu gặp nguy hiểm.”

Đâu Đâu cũng thêm vào: “Bọn tớ không muốn làm bóng đèn.[7]”

Rốt cục Mộc Cận kêu la ai oán: “Ba người các cậu không có lương tâm, bỏ lại tớ trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng mà không ai cứu giúp...”

Lão đại cười ha hả: “Soái ca đương nhiên sẽ có ưu đãi.”

Đào Tử cười gằn dở: “Soái ca tất nhiên sẽ được ưu đãi.”

Đâu Đâu có vẻ thận trọng, gạt đầu bổ sung: “Vả lại cậu đối với người đẹp trai như thế cũng không hoàn toàn vô tình mà...”

Sự tình nghiêm trọng, Mộc Cận đứng bật dậy, mặt nổi đầy vạch đen: “Ai nói?”

Lão đại trợn mắt: “Tớ nói.”

Lão đại biệt danh nữ lực sĩ, Mộc Cận đánh không lại, đành phải than vãn: “Đúng là hôm qua tớ tát anh ta một cái...”

Đào Tử bĩu môi: “Xạo? Bị ăn tát mà còn có tâm tư tỏ tình bằng bóng bay với hoa hồng, sau đó làm hoàng tử bạch mã bé công chúa? Bạn nhỏ Mộc Cận à, trình độ lừa gạt của cậu quá kém...”

Những lời này nghe qua, sao lại thấy giống sự thật hơn.

Vì sao! Vì sao!

Mộc Cận trong bụng gào thét Bạc Tam: “Rốt cục là vì sao!”

“Quá nham hiểm! Thật sự quá nham hiểm! Bạc Tam anh thật sự quá nham hiểm!” Mộc Cận không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

“Cậu nói ai? Bạc Tam?” Đào Tử hỏi.

Đâu Đâu đẩy gọng kính: “Mới đây mà đã gọi nhũ danh[8] của người ta?”

Sau đó, lão đại, Đào Tử cùng Đâu Đâu nhanh chóng đưa mắt nhìn nhau, đưa ra kết luận quan trọng như sau:

Có – gian – tình. _____

[1] Baidu: một trang tìm kiếm thông tin kiểu dạng Google của Trung Quốc.

[2] Trong bản gốc là cái đuôi sáng của sao chổi. Ý nói bị vẻ ngoài hào nhoáng làm u mê.

[3] Đoạn này tớ không rõ lắm T.T, có lẽ là nói về mấy vị vua hay vương gia của triều đại nào đó thời xưa. Câu đầu là: “_____”, không biết đoạn Tứ Tứ Bát Bát ấy tớ hiểu có đúng không, có thể là vượt qua bao nhiêu ngàn năm chẳng? Bạn nào biết tiếng Trung xin chỉ giáo.

[4] Xe Landaulet của Đức như đã chú thích ở chương 1, nhưng ở đây màu trắng

[5] Bạc Tình Hán: hán là đàn ông, tình là tình cảm, bạc là bạc tình, phụ tình, phụ bạc. Suy ra Bạc Tình Hán nghĩa là người đàn ông bạc tình.

[6] Soái ca: đẹp trai. Từ này chắc ai cũng biết, tuy nó không thuần Việt nhưng lại rất quen thuộc, hơn nữa tớ thấy nếu chỗ nào cũng ‘anh đẹp trai, anh đẹp trai’ nghe nó cứ nhắc quá. Thôi thì cứ dùng ‘soái ca’ nhé.

[7] Ý nói người thứ ba.

[8] Tớ nghĩ ‘nhũ danh’ giống như kiểu tên gọi hồi bé ở nhà. Tra Google thì người ta giải thích là tên khai sinh.

3. Chương 03

Chương 3. Cường hôn ký

Kể từ đó về sau, Mộc Cận với Bạc Tam coi như kết oán thù.

Lại nói, Bạc Tam kia đúng là còn cố tình chọc giận, ngày nào cũng đi qua dưới lầu kí túc xá các cô, hôm nay một chiếc xe Honda[1], ngày mai lại một chiếc Lotus[2], ngày kia một chiếc Lamborghini[3], cứ như là đi triển lãm xe.

Cũng may Mộc Cận học hành ngoan ngoãn, có chí tiến thủ, cả ngày vùi đầu trong thư viện, cũng không có cơ hội chạm mặt với Bạc Tam.

Ngược lại, lão đại đã đụng phải anh vài lần, buổi tối về lại lôi ra nhắc Mộc Cận: “Mộc Cận, hôm nay tam thiếu gia mang theo một mỹ nữ.”

“Mộc Cận, hôm nay tam thiếu gia đi cùng một cô trông đẹp nhưng rất giả tạo.”

“Mộc Cận, hôm nay tam thiếu gia mang theo một người đẹp tiêu chuẩn.”

Cuối cùng, Mộc Cận bị giày vò đến mức không chịu nổi: “Lão đại lão đại lão đại, tớ xin thẻ với bóng đèn, tớ với Bạc Tam thiếu gia đó hoàn toàn chả có quan hệ gì cả, được chưa?”

Vừa nói xong, bóng đèn trên trần nhà từ năm thứ nhất đến năm thứ ba chưa hề gặp vấn đề gì, bụp bụp hai tiếng, tắt ngóm.

Trong bóng tối, Đào Tử cười vang đến tận trời: “Nhìn xem, nhìn xem, bạn nhỏ Mộc Cận à, cậu nói xem bọn tớ làm sao mà tin tưởng cậu được đây?”

Mộc Cận tức sôi lên, rống to với cái đèn: “Người tại sao cũng đối đầu với ta vậy hả...”

Đâu Đâu có vẻ bình tĩnh, thò đầu ra ngoài cửa sổ xem xét, quay vào nói: “Cả trường mất điện.”

Mộc Cận cảm động đến rơi nước mắt: “Vẫn là Đâu Đâu tốt nhất.”

Đâu Đâu lắc đầu quăng một câu: “Nghìn năm cũng chả mất điện, cậu vừa thề một cái thì mất luôn, Mộc Cận ơi là Mộc Cận, cậu bảo bọn tớ làm sao tin cậu được?”

Trong bóng tối, Mộc Cận ngay lập tức... Hộc máu.

Đúng là đêm nguyệt hắc phong cao[4], bỗng nhiên Đào Tử hứng thú nói: “Hôm trước xem một phim này, tớ kể à nghe.”

Cả ba người còn lại đồng ý ngay.

“Chuyện là, cũng trong một đêm tắt đèn. Trong phòng ngủ, bốn chị em gái đang ngồi vui vẻ tán gẫu, bỗng điện thoại của A reo lên. Một cuộc gọi từ số lạ, A vội nhắc máy, tự nhiên thấy cánh tay bị B ngồi bên cạnh túm chặt, cô đập bạn một cái nói: ‘Đừng lộn xộn,’ nhưng trong điện thoại truyền đến một tiếng âm u: ‘A... A... Đó là tôi đang nắm tay cô... Kể hèn này lạnh quá... Cô làm ơn giúp tôi sưởi ấm... a...’”

Ba người bị dọa hét âm lên, đúng lúc ấy, di động của Mộc Cận bất ngờ đổ chuông.

Lần này cả bốn người cùng gào thét.

Cuối cùng, Mộc Cận nơm nớp lo sợ vẫn phải thò tay lấy điện thoại, vừa nhìn lại hét lên một tiếng, “loảng xoảng” ném vào góc phòng.

Điện thoại ở trong góc vẫn kiên trì đổ chuông.

Giọng nói lão đại hơi run rẩy: “Mộc Cận, không phải là số lạ đấy chứ?”

Mộc Cận cũng run bần bật ôm chặt lấy Đâu Đâu, giọng nói nức nở: “Là... điện thoại... từ số lạ...”

Một lần nữa, cả bốn người lại hét chói tai.

Giữa lúc đang thét, đột nhiên Đào Tử nói: “Sao tớ cảm thấy ở ngoài có người gọi tên Mộc Cận?”

Đâu Đâu cũng run run: “Hình như tớ cũng nghe thấy...”

Bốn cô gái hoàn toàn bị dọa chết khiếp, không phát ra được tiếng nào, im lặng rúc vào một chỗ.

Thế nhưng bên ngoài “Mộc Cận... Mộc Cận...”, âm thanh càng lúc càng lớn, cuối cùng lão đại lên tiếng: “Hình như tớ cũng nghe có người gọi Mộc Cận, hay chúng ta ra cửa sổ bên kia nhìn xem?”

Mộc Cận một phen giữ chặt lão đại: “Không được!”

Đào Tử nói: “Có khi là người nào ngưỡng mộ cậu ấy...”

Mộc Cận trong bóng tối thầm oán: “Ngưỡng mộ thì cứ kệ hần ngưỡng mộ đi.”

Không lâu sau, dần dần không còn tiếng gọi “Mộc Cận” nữa, bốn người cùng thở dài một hơi, phía cửa lại vang lên tiếng gõ “Cộc cộc”.

“Á...” Tất cả lại cùng bật ra tiếng thét kinh hoàng.

Dì giữ cửa dưới lầu đẩy cửa vào, cũng bị dọa đến sốc, giọng nói ngờ vực: “Làm sao thế này?”

Lão đại có phản ứng đầu tiên: “Ôi dì à... Dọa chết bọn con.”

Dì cầm đèn pin, soi qua soi lại mặt bốn cô: “Đứa nào là Mộc Cận? Dưới lầu có người tìm.”

Hóa ra là có người tìm thật.

Mộc Cận nhảy dựng lên, theo sau dì xuống lầu.

Vừa ra khỏi cửa, cô chỉ thấy Bạc Tam mặc áo sơ mi màu xám đậm, đang nghiêng người dựa vào xe. Bạc Tam thấy cô xuống, nhếch miệng cười: “Mộc Cận, anh gọi điện cho em sao không bắt máy?”

“Là anh à... Suýt nữa dọa chết tôi rồi...” Mộc Cận buột miệng nói.

“Hả?”

“Không có gì, không có gì. Anh tìm tôi làm gì?”

“Không có việc gì thì không thể tìm em sao?” Bạc Tam nhú đôi mày rậm đáp lại.

Mộc Cận miệng méo xệch: “Nói thừa. Tôi với anh thì có việc gì.”

Đột nhiên anh chặn ngang, kéo cô lại gần, để cô tựa vào giữa xe và lồng ngực anh: “Nhưng sao anh lại cảm thấy ở cùng với em rất hợp ỉ?”

Hơi thở của anh phả trên cổ cô, cảm giác hơi ngứa. Mộc Cận có chút hoảng hốt, nghiêng đầu né tránh: “Cảm giác của anh nhầm rồi.”

“Thế sao?” Khóe miệng Bạc Tam hơi cong lên: “Sao anh thấy cảm giác của em mới là sai lầm?”

Mộc Cận liếm liếm môi: “Tôi là con gái, giác quan thứ sáu của con gái là chuẩn nhất.”

Bạc Tam cười ha ha: “Giác quan thứ sáu của con gái, càng không đúng. Ví dụ như bây giờ, em cho là chúng ta chả có cái gì, vì sao anh lại cảm thấy anh rất thích em?”

Thích em? PHỤT... Mộc Cận muốn học máu.

Bạc Tam thiếu gia, chuyện này mà cũng có thể nói lung tung sao?

Mặc dù bạn học Mộc Cận đã thân kinh bách chiến, đao thương bất nhập[5], nhưng vẫn bị Bạc Tam làm cho chấn động. Cô cố đè nén trái tim đang ra sức đập thành thịch, làm ra vẻ bình tĩnh nói: “Khăng định lại lần nữa, anh nhầm rồi.”

“Em nhầm.”

“Anh nhầm.”

Bạc Tam nhú mày, khóe miệng lại nhếch lên, giọng điệu chắc nịch: “Em nhầm rồi.”

Mộc Cận đầu hàng: “Thôi được, nếu anh buông ra, tôi liền thừa nhận là tôi nhầm.”

Anh quả nhiên buông ra, nhìn cô cười: “Em thừa nhận là em nhầm, nói cách khác, em hẳn là hiểu được anh rất thích em.”

Rất thích em? Có ý gì?

Dựa vào trình độ văn vẻ không tồi, bạn học Mộc Cận giải thích, chỉ là có chút tò mò, nhưng không thể coi là rất thích được.

Chỉ cần mất đi sự hiếu kỳ này thì có thể coi như không có gì... Vì thế Mộc Cận trừng mắt: “Tôi hiểu được thì sao?”

Bạc Tam chớp chớp mắt, rất hứng thú đề nghị: “Thế thì em làm bạn gái anh đi.”

Khụ khụ, Mộc Cận suýt sặc. Bạc Tam công tử này công lực thực sự vô cùng thâm hậu, cách thức thì kì quái, lại tấn công liên tiếp, khó mà chống đỡ được.

Cô rửa thềm một câu, cười ngây ngốc, nói: “Tôi bảo...”

“Hả?” Bạc Tam ở bên cạnh nhú mày hỏi.

“Tôi bảo này... Có phải tôi đã tát anh một cái?” Mộc Cận hỏi dò.

Anh gật đầu: “Đúng.”

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng: “Có phải tôi còn nói coi thường anh?”

Anh vẫn gật đầu tiếp: “Hình như, đúng thế.”

Mộc Cận suýt sặc: “Có phải tôi còn nói, tôi không ham của lạ?”

Bạc Tam nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy.”

Mộc Cận ngửa mặt lên trời, thở dài: “Anh xác định đúng là tôi đã tát anh, coi thường anh, không ham của lạ của anh... Vậy mà tôi với anh... rất thích... sao?”

Bạc Tam xoa xoa cằm, mặt không đổi sắc nói: “Chúc mừng bạn nhỏ Mộc Cận, em nói đúng rồi.”

Nhìn Bạc Tam bình tĩnh, nét mặt mang theo ý cười, Mộc Cận lần này thực sự thực sự muốn học máu.

Bạc Tam dường như có vẻ hài lòng với biểu hiện ngây ngốc của cô, vuốt cằm kết lại một câu: “Từ hôm nay trở đi, em chính là người của Bạc Tam anh.”

Sét đánh giữa trời quang a... Những lời này, sức chấn động không thua gì bóng đèn nhấp mắt bị tắt.

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng: “Tôi bảo...”

Bạc Tam cau mày nhìn cô: “Lại muốn nói gì nữa?”

Khụ... Mộc Cận hơi sặc: “Vậy trước tiên anh cho tôi biết, tại sao anh biết tên của tôi? Còn có, dựa vào đâu mà tôi phải đáp ứng một người đáng ghét như anh?”

*

Cái gì gọi là tự mình làm bậy, không thể sống sót.

Lúc này bạn học Mộc Cận đã thấu hiểu sâu sắc bài học này...

Ngay lúc cô ình cây ngay không sợ chết đứng hỏi lại: “Dựa vào đâu mà tôi phải đáp ứng một người đáng ghét như anh?”, Bạc Tam nhú mày, tiếp đó không chút khách khí ấn cô ngã vào trong xe, ánh mắt thoáng liếc qua đôi môi cô, sau đó, đôi môi ấm áp của anh liền phủ lên môi cô.

Càng buồn bực hơn là đầu óc cô tự nhiên nóng lên, cả người choáng váng, hoa mắt, như thể mất đi lý trí.

Vì thế, bạn nhỏ Mộc Cận hiền lành trong sáng của chúng ta, trong hoàn cảnh không hề tự nguyện, đã mất đi nụ hôn đầu tiên.

Bạc Tam hôn xong, cũng không đứng dậy ngay, cứ thế ép sát vào cô ở trên xe, cười xấu xa: “Mộc Cận, đây là nụ hôn đầu của em phải không?”

Mộc Cận tức giận trợn mắt nhìn anh, chân dùng sức đá mạnh một cái.

Anh ngược lại tâm trạng rất tốt, thuận lợi tránh được cú đá của cô, ý cười trên khuôn mặt ngày càng đậm, tay lại vừa vươn ra vuốt ve mặt cô, khiến cô cảm thấy ngứa ngáy.

Sau đó bạn học Mộc Cận cũng rất tự nhiên, hung hãn cắn một phát vào tay Bạc Tam đang để trên mặt cô.

Bạc Tam đau quá, “A” một tiếng, hít một hơi lạnh, cau mày trừng mắt nhìn cô: “Em là động vật hay sao? Tự nhiên cắn người bừa bãi?”

Mộc Cận nhăn cơ hội trườn ra khỏi vòng tay anh, đi ra ngoài cũng cau mày trừng mắt: “Anh là cái gì? Tại sao tự tiện hôn người khác?”

Đột nhiên Bạc Tam bật cười, cười đến nỗi bả vai rung lên, vắn cây ngay không sợ chết đứng, nhấn mạnh: “Em là bạn gái anh!”

Mộc Cận không nói gì... Cô đã đồng ý anh ta khi nào? Hơn nữa nguyên nhân anh hôn cô, hình như còn là vì cô đã từ chối.

Vậy thì vì cái gì, anh ta rõ ràng tự cho là mình đúng, mà cô lại cảm thấy như thế là đúng thật?

Rốt cuộc đây là thế giới kiểu gì vậy... Mộc Cận mặt nổi đầy vạch đen ai oán.

Có chuyện thường xuyên thay đổi bạn gái như thay xe, ví dụ như Bạc Tam; có chuyện tỏ tình với người đã tát mình, ví dụ như Bạc Tam; có chuyện nói thích người đã coi thường mình, ví dụ như Bạc Tam; có chuyện nói với người khác “Em là của anh”, ví dụ như Bạc Tam; có chuyện đã bị người ta từ chối mà vẫn còn cường hân, còn thản nhiên nói vì “Em là bạn gái anh”, ví dụ như Bạc Tam...

Mộc Cận sầu não. Vì sao mỗi lần xảy ra những sự kiện đó, đều là Bạc Tam!

Bạc Tam Bạc Tam! Bạc Tam!

Mộc Cận nổi điên.

Đến lúc cô nhăn nhó buồn bực quay về phòng ngủ, kí túc xá đã có điện trở lại.

Lão đại nhìn không ra manh mối, khẽ chọc chọc Mộc Cận: “Làm sao vậy?”

Cô uể oải nằm sấp xuống bàn: “Lão đại... Cứu... cứu tớ với...”

Đâu Đâu đẩy gọng kính: “Nói đi, chị em tốt sẽ che chở cho cậu.”

Mộc Cận đang định nói ra, chợt nghe thấy Đào Tử đang lên mạng hét chói tai.

Lão đại mặt nổi vạch đen, quay đầu lại nhìn Đào Tử: “Lại làm sao vậy?”

Đào Tử chỉ vào bức hình đang mở ra, miệng lắp bắp: “Đây là... đây là...”

Đâu Đâu lại gần xem, cũng “A” một tiếng nín thở.

Lão đại cũng không để ý đến Mộc Cận, đi qua xem, bắt ngờ lại “A” một tiếng.

Sau đó ba người cùng quay đầu nhìn Mộc Cận.

Mộc Cận trừng mắt: “Nhìn tớ làm gì? Tớ ở trên tiêu đề QQ hay Sina sao?”

Lão đại nuốt nước miếng: “Chủ đề hàng đầu.”

Mộc Cận khóe miệng run rẩy: “Lão đại, đừng buồn cười thế.”

Đâu Đâu hồn bay lên chín tầng mây, bộ dạng thừ ra: “Thật sự là hàng đầu.”

Mộc Cận khẽ rên rỉ, đang định lại gần xem, chợt nghe thấy Đào Tử uyển chuyển cất tiếng: “Chính xác... Là hàng đầu.”

Hở, quái lạ, Mộc Cận vội vội vàng vàng đi đến.

Vừa nhìn thấy bức ảnh to đùng trên máy tính của Đào Tử, trong lòng Mộc Cận liền hỗn độn...

Thực sự là chủ đề hàng đầu, có điều, nhân vật chính không phải là cô.

[1] Xe hơi Honda.

[2] Xe hơi Lotus: một hãng xe đua thể thao của Anh.

[3] Xe hơi Lamborghini: hãng xe hơi thể thao xa xỉ của Ý.

[4] nguyệt hắc phong cao: đêm trăng mờ giết người, ngày gió to phóng hỏa, ý chỉ hoàn cảnh hiểm ác.

[5] thân kinh bách chiến, đao thương bất nhập: cụm này tớ cũng không hiểu rõ lắm, có lẽ đại ý là đã trải qua ngàn trận chiến, gươm giáo cũng không đụng tới được, đại khái là ý nói “có kinh nghiệm”, chắc là vậy. Khi nào tìm được nghĩa chính xác sẽ bổ sung sau.

4. Chương 04

Chương 4. Giải cứu người đẹp ký

Giữa màn hình máy tính nhảy ra một hình ảnh, người đàn ông mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trơn màu xanh ngọc, thân hình càng toát lên vẻ thon dài cao ngất, khôi ngô phóng khoáng. Khuôn mặt anh ta hờ hững, ngay cả ánh mắt cũng mang theo hơi lạnh, nét mặt không chút biểu cảm, bên cạnh ôm một cô gái sắc sảo, rõ ràng chính là ngôi sao nổi tiếng Đỗ Trình Vũ.

Tiêu đề to đùng phía trên bức ảnh viết rất rõ:

Thiếu gia được cưng chiều nhất của Bạc gia, thành viên trẻ tuổi nhất Ban Giám đốc Bạc thị – Bạc Thanh Hàn!

Đây đây đây... Đây là Bạc Thanh Hàn Bạc Tam sao?!

Đây chính là Bạc Tam đi chiếc xe Honda đứng dưới lầu, tùy tiện quan hệ với đủ loại mỹ nữ? Đây chính là Bạc Tam đã bị mình ột cái tát? Đây chính là Bạc Tam bụng dạ hẹp hòi, vì một câu bị coi thường mà mang Landulet đến điều võ dương oai? Đây chính là Bạc Tam mới vừa nãy bảo mình làm bạn gái anh ta? Đây chính là người vừa rồi ở dưới lầu, vì bị mình từ chối mà cưỡng hôn mình... Bạc Tam đây sao?

Mộc Cận lại một lần nữa, phát sắc...

Lão đại nhìn chằm chằm Mộc Cận mặt xám ngoét như tro: “Mộc Cận, cậu lại có thể tát anh ta...”

Đào Tử mất nổi sao, mờ mịt ngây ngốc: “Thực sự, rất đẹp trai... Tuấn nam với mỹ nữ, sự kết hợp hoàn hảo!”

Đâu Đâu khá bình thường, nhanh chóng khôi phục tư duy thường ngày: “Vừa rồi ai tìm cậu dưới lầu?”

Ngay lập tức, cả ba chỉ thấy Mộc Cận ra sức nuốt nước miếng, vẻ mặt hốt hoảng như hồn ma, xiêu xiêu vẹo vẹo đi đánh răng rửa mặt rồi leo lên giường.

Các cô không biết được, trong lòng Mộc Cận đang phải âm thầm chống chọi cùng với gào thét thê lương:

Bạc Tam, tại sao anh hành động giống như loại thấp hèn! Tại sao lại ngang ngược đến nỗi để tôi phải cho anh một cái tát...

*

Từ khi biết sơ qua về xuất thân của Bạc Tam, bạn học Mộc Cận bắt đầu trở nên bất thường – tắt điện thoại di động, dời phòng tự học, không lên lớp, sáng sáng sáu giờ đi phòng tự học, buổi tối đúng sáu giờ liền quay về phòng, có chuyện gì cũng không ra ngoài, thiếu chút nữa giống như “thỏ khôn có ba hang” chơi trò mất tích.

Vì thế hai ngày sau, cô tuy thấp thỏm đề phòng, nhưng dù gì vẫn còn khá dễ chịu, thoải mái.

Lão đại một ngày ba lần báo cáo tình hình cho Mộc Cận, ví dụ như:

“Buổi trưa về phòng, không gặp.”

“Buổi chiều đi học, không gặp.”

“Buổi tối tan học, không gặp. Mộc Cận, cậu có thể về phòng.”

Thoạt nhìn, có vẻ như Bạc Tam cũng đã sớm quên anh ta từng nói những gì. Cũng phải, bên cạnh anh ta còn có Đỗ Trình Vũ... Đỗ Trình Vũ là ai chứ? Đen đỏ, tốt xấu gì cũng là ngôi sao nổi tiếng, là người mà bình thường có thể tùy tiện ra ngoài đi dạo hay sao...

Đã có Đỗ Trình Vũ, chắc chắn những cô thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư, cho đến bạn gái thay thế thứ N, trước còn cùng anh ta ăn sáng ở trường, chắc là đã bị anh ta có mối nói cũ đá đi rồi.

Mộc Cận nằm nhoài ra trên chiếc bàn rộng rãi ở phòng tự học, một dang cầm bút bắt tay vào làm bài, một dang vẫn còn đang nghĩ ngợi.

Thật đúng là đồ hoa hoa đại củ cải.

Gheo bướm trên hoa.

Mộc Cận nghiêng răng nghiêng lợi xỉ vả Bạc Tam.

Nếu anh ta đã sớm quên mình thì mình còn phải trốn tránh cái khi gì nữa...

Đây là bạn nhỏ Mộc Cận ở đó nằm dài trên bàn vuốt cằm, suy nghĩ đi đến kết luận.

Từ lúc đó cô có vẻ vui sướng, đeo túi sách, đi bộ về phòng, chuẩn bị sang ngày thứ ba bắt đầu khôi phục chế độ làm việc nghỉ ngơi như bình thường, không phải như con rùa ẩn nấp trong phòng tự học nữa.

Nghĩ lại cũng đúng... Trốn học một hai tiết còn có thể bù lại, nếu trốn một thời gian dài thì thật có lỗi với giảng viên công lao vất vả... Học trò ngoan Mộc Cận suy nghĩ hơi rối rắm.

Ai ngờ, người tính không bằng trời tính, ngay lúc cô hoa hoa lệ lệ quay lại lớp tài chính kế toán cao cấp, chuyện ngoài ý muốn lại một lần nữa xảy ra.

*

Môn tài chính kế toán cao cấp chính là ác mộng của Học viện Kinh tế – chỉ cần sáu giờ sáng không có mặt sẽ bị người khác chiếm hết chỗ ngồi, không nghỉ ngơi gì, giờ học đó chính là của cao nhân.

Nói đến lão giáo sư tài chính kế toán cao cấp kia, nhất định là nhân vật hung ác nhất Học viện Kinh tế – được mệnh danh là đứng đầu tứ đại danh bổ, có tin đồn từ một nhóm sinh viên, từng có một lớp, chỉ mười hai người qua một cách anh hùng lẫm liệt; còn một khóa trước đó, hai mươi hai người hi sinh thê thảm.

Vì thế sinh viên của Học viện Kinh tế đối với vấn đề giành chỗ ở lớp học này, đặc biệt hiếm thấy có sự hòa thuận.

Bạn học Mộc Cận đương nhiên không phải ngoại lệ, sáng sớm hấp tấp thu dọn giường, tiện đường mua hai cái bánh xiu mại với một phần sữa đậu nành mang đến phòng học, nhìn khắp lượt, thấy có một chỗ ngồi trống liền mãnh liệt bổ nhào đến, balabalabala thả xuống ba quyển sách giữ chỗ.

Không ngờ cô vừa mới ngồi xuống, đã thấy cao nhân – giáo sư Lan – thông thả chậm rãi bước vào lớp học.

Mộc Cận sững sốt, không kiên nhẫn giờ cổ tay nhìn đồng hồ.

Đây là đại học sao? Tám giờ mới vào học, vậy mà sáu rưỡi giáo sư đã bước vào? Có phải quá điên rồ rồi không.

Sau đó Mộc Cận chỉ thấy giáo sư Lan thông thả bước, nét mặt hơi cười, đi về phía cô: “Sinh viên này, bữa sáng chưa ăn sao?”

Mộc Cận vội cầm xú mại giấu xuống dưới bàn, nét mặt xấu hổ cười cười: “À... Em đến vội quá... để giữ chỗ...”

“À.” Giáo sư Lan vẫn điềm đạm gật đầu, “Tôi buổi sáng phải ngồi xe một tiếng mới đến trường học.”

Mộc Cận lại nuốt nước miếng: “Vậy... Giáo sư đã ăn gì chưa?”

Vừa nói xong, cô chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình luôn.

Quả nhiên, giáo sư Lan nở nụ cười tươi như gió xuân: “Tôi chưa đến năm giờ đã phải rời giường, đã ăn rồi.”

Nói xong lại nhìn cô cười cười rồi bước lên giảng đường.

Mộc Cận chỉ cảm thấy tóc gáy dựng đứng, từng trận gió lạnh...

Hóa ra, trước khi vào học, giáo sư Lan trình trọng tuyên bố: “Các sinh viên, tôi biết các em phải đến lớp sớm, tinh thần học tập này đáng khen ngợi. Nhưng dù sao, lớp học vẫn là lớp học, không phải căng tin, ai muốn ăn uống thì tốt hơn nên xuống căng tin ăn.” Vừa nói xong còn liếc mắt về phía dãy thứ hai chỗ Mộc Cận đang ngồi.

Đâu Đâu linh ngộ được năng lực lợi hại, lén lút thì thầm hỏi Mộc Cận: “Cậu bị tóm à?”

Mộc Cận lè lưỡi với bạn, tỏ vẻ bất lực, sau đó thu dọn chuẩn bị vào giờ.

Ai dè đúng lúc ấy, cửa lớp học “Rầm” một tiếng bị bật tung ra.

Tất cả cùng lúc ngoái đầu nhìn.

Chỉ vừa liếc mắt, Mộc Cận liền “Vụt” một phát, nhanh chóng nằm úp sấp trên bàn, lấy sách vở che đầu.

Sau đó nghe thấy một người nào đó giọng nói lạnh lẽo: “Ồi chào, học trưởng Lâm...”

Một nam sinh dáng người cao lớn đứng ở cửa, tóc ngắn hơi vuốt lên, áo sơ mi ca rô màu lam nhạt, toát lên vẻ anh tuấn phi thường. Anh ta ngó đầu vào lớp học tìm kiếm, thấy giáo sư Lan lại còn có thể cười tít mắt gật đầu chào hỏi.

Sau đó, ánh mắt anh ta bắt được chính xác chỗ Mộc Cận đang ngồi, ngay lập tức đi thẳng tới, đứng trước mặt cô, dùng ngón tay thon dài gõ gõ lên mặt bàn.

Đáy lòng Mộc Cận kêu rên một tiếng, cực kỳ hối hận vì sao lại chọn đúng chỗ ngồi ở ngay lối đi thuận lợi thế này...

Sau đó, cô chân chó ngẩng đầu nhìn người kia cười nịnh nọt: “Học trưởng, đã lâu không gặp...”

Lâm Vũ Đình đối với bộ dạng quen thuộc này của cô chỉ làm ngơ, mặt tối sầm, một phen lòi cánh tay Mộc Cận từ chỗ ngồi đứng dậy, nói với giáo sư Lan một câu: “Giáo sư, thật ngại quá.”

Mộc Cận vội vàng kéo anh ta lại: “Chuẩn bị vào giờ rồi, anh muốn làm gì?”

Lâm Vũ Đình chỉ lạnh lùng liếc mắt: “Có chuyện cần nói, nhanh thôi.”

Mộc Cận ngẩng đầu nhìn lại phía giáo sư Lan, thấy lão giáo sư đang định đi về phía họ. Lâm Vũ Đình thấy tình hình bất lợi, vội vàng kéo Mộc Cận, lôi ra khỏi phòng học.

“Đau... Đau...” Mộc Cận bực bội, nghiêng răng trợn mắt giả vờ hiền lành: “Học trưởng Lâm, không phải anh đang thực tập sao?”

Lâm Vũ Đình sắc mặt như mây đen che phủ, không thèm nhìn cô.

Mộc Cận vừa bị anh ta kéo đi, vừa dùng IQ ba chữ số cố lý giải: sao phải vội vàng như thế?

Cô lén lút nhìn sắc mặt Lâm Vũ Đình, chỉ thấy u ám như gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Mộc Cận vô ý thức sờ sờ cổ.

Đến một nơi yên tĩnh, rốt cục Lâm Vũ Đình mới thả cổ tay Mộc Cận ra: “Hai ngày trước có người tặng hoa cho em đúng không?”

“Hả?” Mộc Cận dần mặt. Tặng hoa? Ai tặng hoa?

Nhưng cô nhanh chóng nghĩ ngay ra Bạc Tam, vì thế tùy tiện xua tay nói: “Không có gì, hứng lên đùa một chút thôi...”

Sắc mặt Lâm Vũ Đình càng đen: “Vậy những lời đồn là sự thật?”

Tin đồn? Mộc Cận trợn mắt há hốc mồm, ngó ra nhìn Lâm Vũ Đình.

Anh ta cau mày, đột nhiên một phen ôm cô vào lòng: “Tiểu Cận.”

Mộc Cận hoàn toàn hóa đá... Tình huống này... Là tình huống gì đây...

Cơn hóa đá qua đi, cô nhanh chóng khôi phục lại bình thường, một mặt gỡ cánh tay Lâm Vũ Đình đang ôm vai mình, mặt khác ngược ngược nói: “Học trưởng... Học trưởng... Anh...”

Lời còn chưa dứt, cô chợt nghe bên tai giọng nói truyền đến: “Anh thích em.”

Mộc Cận vừa bình phục lại một lần nữa hóa đá...

Cô gặp được hoa đào sao? Trời cao ơi, rốt cuộc là gặp được hoa đào hay dẫm phải phân chó đây?

Được rồi được rồi, tuy là được một anh chàng hotboy siêu cấp đẹp trai tỏ tình, trong lòng cũng cảm thấy có chút vui vẻ không thể hiểu được, nhưng mà... Mộc Cận cố sức gỡ hai cánh tay đang ôm chặt vai cô, thật sự rất muốn nói... Học trưởng... Trước hết anh có thể nắm tay thôi được không... Thật sự... Không thở nổi...

Thế nhưng hotboy Lâm Vũ Đình hoàn toàn không ý thức được bản thân đang làm gì, cho là Mộc Cận muốn từ chối, ra sức ôm lấy cô, sống chết cũng không buông tay.

Thế là, tại rừng cây nhỏ trong trường học, nơi hiếm có dấu chân người qua lại, một cô gái nhỏ bé đáng thương ở trong lòng con sói xám lớn nham hiểm, cố sức giãy dụa, đang muốn hát bài ca giải phóng nông nô...

“Các người đang làm gì?” Một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột ngột vang lên.

Lâm Vũ Đình hơi buông tay, đầu cũng chưa quay lại, nói: “Ở đây phong cảnh chẳng có gì, xin hãy sang nơi khác thưởng ngoạn đi.”

Mộc Cận vừa vặn đối diện với người kia, mặt nóng bừng lên quẩn bách, đành phải vươn tay định chọc vào lưng Lâm Vũ Đình. Thế nhưng động tác của cô nhìn qua lại càng giống như muốn... Vòng tay ôm lấy anh ta...

Tiếp đó, tay cô bị một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy, chủ nhân của cánh tay kia dễ dàng vặn bung tay Lâm Vũ Đình ra, nhân lúc đó kéo Mộc Cận từ trong lòng Lâm Vũ Đình đến bên mình.

Mộc Cận lúng túng đến phát khóc... Mưa đêm gặp phải nhà dột sao... Sao ở chỗ này cũng không thể buông tha cô...

Lâm Vũ Đình bị bất ngờ, không kịp đề phòng, người hơi loạn choạng. Đến lúc anh đứng dậy được thì cũng bắt đầu nổi cáu, nhìn người kia tự nhiên nắm tay Mộc Cận, máu nóng trong người “Ầm” một tiếng bốc hết lên đầu.

Khuôn mặt vốn anh tuấn lúc này hơi nhăn nhó, phần nộ nhìn người con trai cao lớn bên cạnh cô: “Cậu là ai? Buông bạn gái tôi ra!”

Bạn... gái... tôi...

Mộc Cận đang há hốc miệng thở dốc, bị sắc, che miệng ho không nói nên lời.

Lâm Vũ Đình thấy vậy, vội bước lên trước, tới gần đỡ lấy Mộc Cận, mở miệng nói: “Tiểu Cận, em làm sao vậy?”

“Cô ấy muốn phản kháng việc anh giả mạo làm bạn trai cô ấy.” Bạc Tam đáng đứng ngọc thụ lâm phong, khóe miệng ẩn chứa nét cười như có như không: “Bạn trai chính thống của cô ấy, là tôi.”

Mộc Cận vất vả lắm mới bình thường trở lại, giờ tiếp tục thêm một trận ho khan dữ dội

5. Chương 05

Chương 5. Hy sinh ký

Nhìn thấy Mộc Cận ho khan, Bạc Tam lại có thể coi cô giống như cún con, giúp cô vỗ vỗ lưng, trên mặt mỉm cười dịu dàng, thế nhưng trong nụ cười lại như có thuốc độc: “Tiểu Cận, anh không có ở đây, để em bị người ta bắt nạt rồi.”

PHỤT. Mộc Cận hộc máu.

Cô bên ngoài cười nhưng trong không cười, liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của Bạc Tam, nói bằng ánh mắt: hồ không ra oai nên anh coi tôi là hello kitty phải không?

Bạc Tam rất phối hợp, dùng ánh mắt đáp lại: em yêu, anh biết em chịu khổ, không phải anh đang làm anh hùng cứu hổ đây sao...

Mộc Cận ra sức dùng ánh mắt đâm chọc anh ta, tưởng tượng ánh mắt của mình là “tiểu Lý phi đao”: còn sợ tôi chưa đủ loạn, anh còn sợ tôi chưa đủ loạn sao! Tôi đâm, tôi đâm, tôi đâm đâm đâm!

Bạc Tam bật cười, đáp lại Lâm Vũ Đình đang mù mờ không hiểu sự tình: “Tiểu Cận đã là bạn gái của tôi, lần sau nếu gặp được người con gái trong lòng, nhớ hành động nhanh một chút.”

Mộc Cận trợn mắt, đang muốn phản bác lại, bỗng dưng thấy Lâm Vũ Đình ngày thường được mệnh danh là ngọc thụ lâm phong[1], anh tuấn phóng khoáng, bây giờ ánh mắt lại sắc bén, trên cổ nổi gân xanh, nắm tay siết vào vung lên về phía Bạc Tam.

Lúc đó Mộc Cận theo bản năng, bổ nhào ra phía trước Bạc Tam.

Đau. Đau quá. Đau chết mất.

Mộc Cận ngã vào trong lòng Bạc Tam, đầu óc nặng nề, choáng váng.

Thực ra, Bạc Tam cao hơn rất nhiều so với cô, nắm đầm của Lâm Vũ Đình lại vung thẳng hướng mặt Bạc Tam, thế nên Mộc Cận bị trúng một lực cũng không lớn. Còn có thể tính toán được thế này, nhưng đầu cô vẫn vô cùng đau, tựa như bỗng nhiên muốn nứt ra.

Lâm Vũ Đình tung ra một quả đầm, chợt trợn mắt há mồm nhìn Mộc Cận bổ nhào tới trước mặt Bạc Tam, hai tay che chở cho anh ta như gà mái che chở cho gà con.

Sau đó anh lại trợn mắt há mồm, nhìn nắm đầm của mình không kịp thu hồi, đánh thẳng vào đầu của Mộc Cận bé nhỏ.

Tiếp đó, anh ta nhìn Bạc Tam cau mày ôm lấy Mộc Cận, khuôn mặt vốn đang cười bỗng vội vàng xao động: “Mộc Cận! Mộc Cận!”

Hai tay Mộc Cận vẫn đang vòng quanh người Bạc Tam, mơ mơ màng màng khó nhọc mở mắt: “Tôi bảo...”

“Đau lắm sao?” Bạc Tam quýnh lên hỏi, “Đau ở đâu? Đau thế nào? Anh đưa em đi bệnh viện...”

Mộc Cận cau mày, giọng nói khàn khàn hơi lạnh: “Tôi bảo... Anh đừng lung lay nữa được không? Giọng thì hoảng hốt, làm nào tôi cũng muốn chấn động rồi...”

Bạc Tam nghe thấy cô lên tiếng, nhẹ nhàng ôm lấy cô, để đầu cô ngã trên khuỷu tay anh, giọng nói lại gào lên: “Em ngốc à! Chạy qua làm gì?”

Mộc Cận tức giận liếc đôi mắt mở to: “Anh tưởng tôi thích lắm à? Chẳng qua tôi bị trượt chân, lão đảo một cái chẳng may vừa lúc túm được quần áo của anh. Tôi còn tưởng anh giúp được tôi, ai ngờ lại thay anh ăn một quả đầm.”

Cô vừa nói vừa xoa đầu, chợt phát hiện mình đang ở trong lòng Bạc Tam. Vì thế Mộc Cận chán ghét liếc Bạc Tam một cái, chậm rãi từ trong lòng anh chui ra, còn vừa phủi phủi quần áo.

Bạc Tam thấy cô như vậy cũng không nổi giận, trái lại chỉ nheo mắt nhìn cô, hồi lâu sau mới mỉm cười.

Nụ cười đó, thật đúng là khiến cho vạn vật thất sắc.

Mộc Cận háo sắc, vô ý thức nuốt nuốt nước miếng, vẫn như trước giả vờ bình tĩnh: “Cười cái gì.”

Bạc Tam không đáp lời, vẫn chỉ nheo mắt nhìn cô chằm chằm, ý cười trên mặt càng ngày càng đậm.

Anh cười đến nỗi Mộc Cận sờn tóc gáy, chỉ cảm thấy từng cơn gió lạnh, lúc ấy con người anh tuần sáng rực trước mắt như biến thành ma quỷ đoạt hồn. Vì thế Mộc Cận không chịu được lại đưa tay lên sờ sờ cổ mình.

“Các người!”

Trong lúc hai người mặt mày ẩn tình ý, mắt mang ý cười, lặng lẽ bày tỏ nỗi lòng... bên cạnh một tiếng sấm dữ dội vang lên!

Lúc này, Mộc Cận mới nhớ ra bên cạnh còn có học trưởng Lâm. Cô bối rối vỗ trán, cười xấu hổ, lên tiếng: “Học trưởng...”

Lâm Vũ Đình nhìn chằm chằm Mộc Cận một lúc lâu mới hỏi: “Có đau không?”

Mộc Cận xoa xoa đầu cười: “Không đau.”

“Ừm...” Lâm Vũ Đình gật gật đầu, “Mộc Cận, em có thể suy nghĩ một chút được không?”

“Không cần phải suy nghĩ.” Bạc Tam vất vả lắm mới im lặng được một lúc, đột nhiên nói chen vào, “Mộc Cận là của tôi.”

Mộc Cận quay sang Bạc Tam gầm gừ: “Ai là của anh!”

Cô vừa nói xong, ánh mắt Lâm Vũ Đình vốn đang tối tăm chợt như đèn điện, “Tách” một cái bật sáng.

Lâm Vũ Đình tiến lên một bước, nắm lấy tay Mộc Cận: “Mộc Cận, như vậy nghĩa là em cũng có nghĩ đến anh phải không?”

Anh ta và cô ở khoảng cách quá gần, con ngươi đen như sáng lấp lánh, khiến cho Mộc Cận hơi hoảng sợ. Cô cười ngượng ngùng, chớp chớp hàng mi: “Học trưởng, chuyện này...”

“Mộc Cận, em dám hả?” Bạc Tam liền gỡ tay Lâm Vũ Đình đang nắm lấy tay Mộc Cận ra rồi nắm chặt lấy cô trong tay mình, hướng đôi mày liễu mác, ánh mắt nhìn Lâm Vũ Đình đầy vẻ không nhẫn nại, “Tôi đã nói rồi, Mộc Cận là của tôi. Trước khi tôi không cần cô ấy nữa, anh đừng có ý định lộn xộn với cô ấy!”

Tay anh dùng sức hơi lớn, làm Mộc Cận bị nắm đau. Nghe thấy những lời này, cô lại nổi cáu, ra sức giãy ra khỏi tay anh: “Tôi là của anh khi nào? Bạc Thanh Hàn, tôi đã nói rồi, tôi với anh đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng!”

Nói xong, cô quay sang gật đầu với Lâm Vũ Đình: “Học trưởng, ngại quá, tạm thời xem như không có chuyện gì cả. Xin lỗi, em đi trước...”

Vừa xoay người, cô lại lập tức bị người đứng sau lưng ôm chầm lấy.

Dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết, chắc chắn chỉ có Bạc Tam mặt dày kia mới dám làm như thế này.

Mộc Cận nghiêng đầu, giãy giụa, không thoát được. Lại vùng vẫy, vẫn không được.

Cô chán nản: “Bạc Thanh Hàn! Anh bỏ ra!”

Tiếp đó, cô chợt nghe thấy từ sau lưng truyền đến một tiếng cười nhẹ nhàng: “Còn nói không phải của anh! Chậc chậc, nhìn xem, suy nghĩ trong lòng em, đều là anh!”

Mộc Cận cảm thấy có gì đó không bình thường, gắng sức gỡ hai cánh tay đang ôm vai cô, vừa quay đầu lại nhìn thấy cái nhú chặt mày của Lâm Vũ Đình. Cô xấu hổ: “Việc này...”

Lâm Vũ Đình đánh gãy lời cô: “Đừng nói nữa, anh hiểu rồi.”

Mộc Cận vẫn còn đang vùng vẫy: “Học trưởng...”

“Không cần nói nữa, anh chờ em. Nếu có một ngày, hấn ta khiến em tổn thương, nhất định em phải nhớ rõ còn có anh.” Lâm Vũ Đình nói dứt lời, liền nhanh chóng quay người, bước vội về phía trước, để lại cho cô một bóng hình cao lớn.

“Ồ... Học trưởng...” Mộc Cận gọi với về phía hình bóng Lâm Vũ Đình, anh cũng không quay đầu lại. Cô hoảng hốt, định đuổi theo...

Kết quả lại bị Bạc Tam ngang ngược cản lại...

“Mộc Cận, em đừng có ý định hồng hạnh vượt tường không đứng đắn.” Cánh tay Bạc Tam vươn ra ngăn cô lại, ánh mắt tầm tối thâm trầm, bỗng nhiên lại vừa cười, vô cùng đáng ghét: “Nhưng mà cũng phải nói lại, em đã nghĩ đến anh như vậy, anh làm sao để em chịu thiệt được, cho em ôm miễn phí một cái.”

Hồng hạnh vượt tường... Tôi có mà còn phải tẩu thoát trong đêm hoa lệ ấy[2]... Mộc Cận trên mặt chạy xuống mấy vạch đen, thâm khinh bỉ anh ta, xoay người bước đi: “Tiên sinh nên để lại cho người khác thì hơn!”

Ai dè Bạc Tam lại ôm cổ cô, liều chết cũng không buông tay, giọng nói phả bên tai cô như mê hoặc: “Nhưng anh muốn cho em ôm.”

Cả người Mộc Cận bị kiềm hãm, cảm thấy mặt đang nóng bừng lên, vội vội vàng vàng ở trong lòng Bạc Tam giãy giụa thoát thân, nhanh như chớp chạy về hướng kí túc xá.

Chỉ còn lại Bạc Tam vẫn đứng nguyên ở đó, vuốt cằm, có vẻ đang suy nghĩ gì đó rồi cười rộ lên.

*

Mộc Cận hoang mang rối loạn vọt vào phòng ngủ, vừa lúc va phải Đào Tử.

Quả táo đang cắn dở trên miệng tiểu thư Đào Tử “Bịch” một tiếng rơi xuống đất lăn mấy vòng.

Mộc Cận cũng không thềm thăm hỏi bạn vừa bị mất ăn, cầm túi sách treo bữa bãi trên lưng ghế, sau đó nằm phịch xuống bàn.

Ngược lại, Đào Tử không hề kinh ngạc, từ từ quay sang chọc chọc cô: “Mộc Cận, sao thế?”

Mộc Cận trừng mắt, không nói gì.

Đào Tử lại tiếp: “Cậu đi ra ngoài lâu vậy? Bọn tớ đều tan học cả rồi... Ai dè, Lâm mỹ nam mời cậu ăn cơm sao?”

Mộc Cận lắc đầu.

Đào Tử thắc mắc: “Thời gian lâu như thế hai người làm cái gì?”

Mộc Cận liếc mắt: “Nói chuyện phiếm.”

Đào Tử khinh thường: “Nhìn bộ dạng này của cậu, hay là Lâm mỹ nam tỏ tình rồi?”

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng: “Làm gì có chuyện đó, tuyệt đối không có.”

Đào Tử cười nham hiểm, trong ánh mắt tràn đầy nghi hoặc: “Lại nói điều gì? Bạn học Mộc Cận à, tớ bảo cậu bao nhiêu lần rồi, đừng hy vọng lừa gạt, tốt nhất mau khai ra.”

Mộc Cận vẫn ngậm miệng: “Hừ.”

Đào Tử phát huy bản chất bà tám của đám con gái, xách ghế tới ngồi cạnh Mộc Cận, vẻ mặt hưng phấn như xem kịch vui: “Nói nói, nói nói, chuyện là thế nào?”

Mộc Cận chớp chớp mắt: “Trước kia tớ với Lâm Vũ Đình thân thiết đến mức nào?”

Đào Tử liền trố mắt: “Nói nhiều cũng không phải, nói ít cũng không phải. Cậu nhớ lại xem... Hồi tân sinh viên mới vào trường, người ta giúp cậu khuôn hành lý, sau đó lại là lãnh đạo trực tiếp của cậu trong Đoàn trường, tiếp đó chức chủ tịch Hội cũng giao cho cậu, lại còn sau này...”

“Sẽ không có sau này.” Mộc Cận cắt ngang, “Trước kia anh ta bảo tớ ngốc nghếch vụng về, tớ mà làm hỏng chuyện gì anh ta chỉ muốn ăn tươi nuốt sống, sao bây giờ tự nhiên lại nghĩ tớ tốt?”

Đào Tử cười ngây ngô: “Không lẽ là mất đi rồi mới cảm thấy quý trọng, bỏ lỡ rồi mới thấy hối hận? Chắc chắc, Lâm mỹ nam đã tỉnh ngộ...”

Mộc Cận lại yếu ớt nằm sấp xuống bàn: “Cứ cho là thế, sao lại gặp tình cảnh khó xử thế này, hại tớ gặp phải kẻ thù cũ?”

Kẻ thù cũ? Đào Tử liền hào hứng: “Cậu không phải là đang... nói đến Bạc thiếu gia gì đó chứ?”

Mộc Cận nằm im không đáp, Đào Tử bị kích động, bắt đầu nghĩ ngợi lung tung: “Chẳng lẽ hoàng tử bạch mã vừa cứu vớt cô bé lọ lem trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng? Sau đó Mộc Cận... A... Mộc Cận, cậu đóng vai cô bé lọ lem, có phải cảm động đến rơi nước mắt rồi lấy thân mình báo đáp?”

Cảm động rơi nước mắt, lấy thân mình báo đáp thì không có, nhưng mà đã thay anh ta trúng một quả đấm mạnh vào đầu.

Thấy Mộc Cận lắc đầu, Đào Tử tiếp tục tự sướng: “Không có thì tốt, nếu không lại rơi vào mô típ cũ rích. Cô bé lọ lem lúc này nên xắn tay áo, quay đầu, hét lớn với mục phu thủy già: ‘Muốn gì thì cứ nhắm vào tôi đây! Hãy buông tha cho Hoàng tử!’, sau đó mục phu thủy già có phép thuật, dồn lực tấn công cô bé lọ lem...”

“Tớ bảo này...” Mộc Cận yếu ớt mở miệng: “Phải là Hoàng hậu mới đúng chứ?”

“Ôi dào! Như nhau cả...” Đào Tử lại vung tay lên, “Cô bé lọ lem cũng cứu hoàng tử trong nước sôi lửa bỏng, hoàng tử cảm động đến rơi nước mắt, lấy thân báo đáp, cô bé lọ lem lại nhẹ nhàng bỏ đi, chỉ để lại một bóng hình nhỏ bé, ảm áp. Hoàng tử đứng yên tại chỗ, ngây ngốc nhìn theo bóng dáng người đẹp, khoe miệng hơi mỉm cười, thề lên trời xuống biển cũng phải tìm được nàng...”

Đào Tử càng nói, Mộc Cận càng cảm thấy quái dị, vội vàng cắt ngang: “Cậu suy nghĩ nhiều quá, tuyệt đối không thể!”

Đào Tử nhướng đôi mày đẹp dễ, hỏi lại Mộc Cận: “Cậu làm sao biết được?”

Mộc Cận lại thất bại: “Cậu tự nhiên lại xiên xẹo gì sang cô bé lọ lem, vốn là tớ mới đúng chứ... Còn nữa, lúc đầu là hoàng tử cứu cô bé lọ lem, sau sao lại thành cô bé lọ lem đi cứu hoàng tử?”

“Thế mới nói, luận điểm, luận cứ của Đào Tử cậu tất cả đều thất bại. Luận chứng sai lầm.” Mộc Cận trịnh trọng tổng kết lại.

Hiếm thấy Đào Tử vẫn còn nghiêm túc gật gật, xoa đầu thở dài: “Nói cũng phải.”

Mộc Cận vội vàng đổi chủ đề: “Có muốn đi ra ngoài không?”

Đào Tử hét to “A” một tiếng, lễ mễ đứng dậy, vẻ mặt phiền muộn: “Xong rồi, xong rồi, lần này xong rồi.”

“Lại làm sao đây?”

“Tớ phải về lấy cái này... Còn có tiết ba, bốn nữa...” Đào Tử làm bộ như u hồn.

Lúc này Mộc Cận mới nhớ ra mình cũng còn có tiết, nhìn đồng hồ, mười rưỡi. Tiết ba đã quá 40 phút rồi.

Thế là cô cũng rên lên đau xót...

Đúng lúc hai người đều cứng đờ không nói gì, lão đại cùng Đâu Đâu đẩy cửa phòng ngủ.

Mộc Cận nhanh chóng hoàn hồn: “Các cậu sao cũng về rồi?”

“Thay đổi giờ học.” Lão đại nhăn mặt, “Cậu với Lâm mỹ nam có chuyện gì thế? Cậu không nhìn thấy vẻ mặt như gió thổi mưa giông trước cơn bão của giáo sư Lan đầu, tối thui chả ra hình dạng gì nữa.”

Mộc Cận ôm trán thở dài: “Thần linh ơi, cứu, cứu con với... Những sáu tín chỉ đấy...”

Đâu Đâu đang định nói gì đó, điện thoại di động của Mộc Cận chợt vang lên.

[1] ngọc thụ lâm phong: cây ngọc đón gió, dùng để ví dáng người cùng cây ngọc phong độ phóng khoáng như nhau, thanh tú đẹp dễ nhiều vẻ (nguồn: chikarin11906.wordpress)

[2] nguyên văn “ ”: có lẽ muốn chơi chữ câu ‘hồng hạnh vượt tường’ :-?

6. Chương 06

Chương 6. Phản công ký

Lần này cũng giống lần trước, điện thoại báo cuộc gọi từ số lạ. Mộc Cận chậm chạp bắt máy: “Alô.”

“Mau xuống dưới, mau xuống dưới, đi ăn cơm.” Bạc Tam cây ngay không sợ chết đứng thúc giục cô, “Anh đói sắp chết rồi.”

Mười giờ bốn mươi sáng, là ăn điểm tâm sáng hay là ăn trưa? Mộc Cận trên mặt nổi đầy vạch đen: “Anh đói thì liên quan gì đến tôi?”

“Sao lại không liên quan?” Bạc Tam vặn lại, “Sức khỏe của anh cũng là sức khỏe của em, hạnh phúc của anh cũng là hạnh phúc của em, mức sống của anh... so với em cao hơn một chút.”

Mộc Cận nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu mức sống của chúng ta không giống nhau, tôi cũng không định nâng ỨC SỐNG, TIỀN SINH CỨ ĐI ĂN MỘT MÌNH THÌ TỐT HƠN.”

“À, cái này em yên tâm.” Bạc Tam từ từ giải thích, “Hôm nay anh hạ mình chấp nhận em một chút.”

*

Mộc Cận đổi phiếu ăn, quay đầu lại thấy Bạc Thanh Hàn đang ngồi bên bàn chờ cơm.

Nhìn từ xa, anh ta thật đẹp trai, mắt to mày rậm, mái tóc nhẹ nhàng thanh thoát, nét mặt lạnh lùng, xa xăm tựa ngàn dặm, như thể sẵn sàng từ chối người khác bất cứ lúc nào, nhìn sao cũng thấy giống hình tượng hoàng tử giáng đường, mặt lạnh, ngọc thụ lâm phong.

Cô không nhịn được thở dài, anh chàng đẹp trai mặt lạnh kia tại sao cứ cố tình dây dưa không rõ ràng với mình? Càng không thể hiểu được anh ta làm thế nào lại biết tên của mình?

Chuyện này thật sự rất mờ ám.

Đang lúc Mộc Cận miên man suy nghĩ, cánh tay cầm xẻng của bác đầu bếp đã nhanh chóng chế biến xong đồ ăn. Cô bê khay thức ăn, vừa quay lại thì thấy có một nữ sinh đứng bên cạnh Bạc Tam.

Mới không nhìn có ba phút đã hát hoa ngắt cỏ... Con người này thật là...

Mộc Cận một mặt oán thầm trong bụng, mặt khác vẫn bê khay thức ăn đi về chỗ ngồi.

Bạc Tam từ xa trông thấy Mộc Cận bê một khay lớn, lão đảo đi về hướng này. Anh đang định đứng dậy thì bị nữ sinh bên cạnh ngăn lại: “Bạn học này, anh có phải tên là Lý Thanh Viễn không?”

Bạc Tam cũng không thèm liếc mắt: “Tôi không phải sinh viên trường này, cô nhận nhầm người rồi.”

“Hà?” Nữ sinh kia hơi bất ngờ, “Vậy anh tên gì?”

Bạc Tam mặt không đổi sắc: “Cô nhận nhầm người.”

Nữ sinh kia vẫn không chịu buông tha: “Anh rõ ràng chính là Lý Thanh Viễn! Nếu không phải, vậy anh nói cho tôi biết tên của anh?”

Bạc Tam chuyển tầm mắt, nhìn nữ sinh kia, khóe miệng hơi nhếch: “Lý Thanh Viễn là bạn trai cô?”

Nữ sinh bị thần khí của anh làm cho choáng, gật đầu, lại lắc đầu.

Bạc Tam nheo mắt, khoe miệng cong lên, thản nhiên cười, một cánh tay chống lên bàn, ngón tay thon dài chỉ hướng Mộc Cận phía trước, ghé sát vào mặt nữ sinh kia, nói: “Nhìn thấy nữ sinh ngốc nghếch đang bê khay kia chứ? Cô ấy là bạn gái tôi... Cho nên mới bảo, bạn học nhận nhầm người rồi.”

Nói xong, anh còn không quên mỉm cười.

Sau đó, anh đắc ý, thỏa mãn, thấy cô nữ sinh kia nhìn Mộc Cận đầy căm phẫn.

Mộc Cận không rõ tình hình, cẩn thận đặt khay đồ ăn xuống bàn, ánh mắt liếc qua người đẹp nào đó như có ám khí bay theo, vẻ mặt ghét bỏ trao đổi ánh mắt với Bạc Tam: lại quyến rũ con gái nhà lành chứ gì...

Bạc Tam cười híp mắt: làm gì có, lần này là con gái nhà lành tự mình dâng đến cửa...

Mộc Cận nghiêng răng nghiêng lợi: tôi chỉ biết anh không ngừng bướm hoa!

Bạc Tam vẫn cười nhẹ: may là có em tới cứu anh trong nước sôi lửa bỏng, Mộc Cận bé nhỏ thân yêu...

Mộc Cận lại liếc người đẹp bên cạnh đang cos[1] pho tượng, gầm gừ với Bạc Tam: vấn đề của anh tự đi mà giải quyết, đừng có trông mong tôi làm chim đầu đàn.

Ai dè Bạc Tam đột nhiên hơi đứng dậy khỏi ghế, vươn tay vỗ vỗ đầu Mộc Cận, cười tí mắt, chậm rãi phun ra câu: “Bà xã, đồ ăn hôm nay nhìn qua có vẻ không tệ.”

Người đẹp nọ xoay người chạy trốn chết, bạn nhỏ Mộc Cận bị một tiếng “bà xã” làm cho chấn động đến mức cos pho tượng hóa thạch ing[2]...

Chỉ nghe nói tiểu nhân mới so đo với phụ nữ, ai ngờ nam tử hán, đàn ông như Bạc Thanh Hàn mà cũng không khác gì.

Mộc Cận tối sầm mặt nghĩ ngợi.

Bạc Tam nhìn vẻ mặt ngây ra của cô, đột nhiên tâm trạng tốt hẳn, tốt bụng giúp cô tách hai chiếc dưa, đặt xuống trước mặt: “Ăn cơm đi, ăn cơm đi.”

Mộc Cận nuốt khan: “Trước đây có phải tôi nợ tiền anh không?”

“Sao?” Bạc Tam nhíu mày, lắc đầu nói, “Không có.”

“Tôi chiếm chỗ ngồi của anh?”

Bạc Tam vẫn lắc đầu.

“Tranh suất cơm cuối cùng với anh?”

Bạc Tam tiếp tục lắc đầu.

“Viết giấy nói xấu anh?”

Bạc Tam vẫn chỉ lắc đầu, cái này anh không biết, nhưng cũng không thể cam đoan là không có.

Người nào đó phẫn nộ: “Thế thì vì sao anh lại độc ác hãm hại tôi như vậy!”

Bạc Tam bật cười, vẻ mặt dịu dàng, nghiêm trang nói: “Anh làm sao hãm hại người mình yêu được, thương yêu cưng chiều em còn không kịp...”

Đồ trên bàn vốn thơm ngào ngạt... Sao bây giờ nhìn lại khó nuốt thế này...

Thế nhưng trái lại, Bạc Tam ăn rất sung sướng, như sói đói hổ vồ, không có hình tượng, một bát cơm không đủ, tự mình đi lấy thêm bát nữa.

Mộc Cận chẳng có tâm trí, gắp gắp cơm trong bát, đảo qua đảo lại; lại bới qua bới lại.

Bạc Tam rốt cục không nhìn nổi, thả dưa trong tay xuống: “Mộc Cận.”

“Hả?” Mộc Cận ngẩng đầu, ánh mắt mơ hồ.

“Cơm không ngon à?” Người nào đó tốt bụng hỏi.

“À, không có gì.” Mộc Cận rõ ràng không để tâm.

Bạc Tam giả bộ tốt tính, không kiên nhẫn nữa muốn nổi giận: “Ăn không ngon miệng, phải là anh bắt măn mới đúng!”

Anh thỏa mãn như vậy mà... Lấy lại tinh thần, Mộc Cận thầm oán, miễn cưỡng nở nụ cười: “Chắc anh khó chịu lắm.”

Hiếm khi Mộc Cận nhẫn nhục chịu đựng không phản kháng, Bạc Tam trên dưới đánh giá cô hồi lâu: “Thật sự không muốn ăn?”

Mộc Cận mếu máo: “Cũng không phải.”

“Là không muốn ăn cùng anh?” Người nào đó lại hỏi.

Lần này cuối cùng tìm được trọng tâm... Mộc Cận trong lòng hò reo, không sợ chết, chậm rãi gật gù đầu.

Kết cục của vuốt râu hùm chính là –

Đồng chí Bạc Tam một phen cướp lấy đĩa trong tay Mộc Cận, “Rầm” một tiếng đập xuống bàn, sau đó kéo cô đứng dậy, lớn tiếng nói trong căng tin đang ngày một đông người: “Mộc Cận, cho phép anh mỗi ngày thay em lấy cơm nhé!”

Xung quanh, các sinh viên nhanh chóng hiểu được hàm ý thực sự sâu sắc của câu nói, đồng thanh “Á” một tiếng, thậm chí còn có người kêu lên với Bạc Tam: “Cố lên soái ca!”

Còn có mấy nữ sinh nhìn Mộc Cận rồi cũng kêu lên: “Người đẹp! Được nam sinh anh tuần như vậy theo đuổi, mau đồng ý đi!”

Mộc Cận hận chính mình không phải Thổ Hành Tôn, chỉ muốn đào một hố dưới chân chui ngay xuống.

Giữa căng tin, Mộc Cận cùng Bạc Tam trở thành tâm điểm chú ý của thiên hạ, không biết rằng ngoài cửa, một chiếc Ferrari[3] màu đỏ dừng lại, lặng yên không một tiếng động, một đôi chân thon dài, trắng nõn, từ trong xe bước ra.

Trong khi Mộc Cận ra sức nuốt nước miếng, dùng ánh mắt “tiểu Lý phi đao” từng chút từng chút đâm xuyên qua ngực Bạc Tam, phía cửa căng tin bỗng nhiên có tiếng xôn xao, vừa may giải thoát cô khỏi vòng vây chú ý.

Mộc Cận âm thầm cảm ơn người gây ra sự hỗn loạn ở phía cửa, thừa cơ định chạy trốn.

Thế nhưng vừa ngẩng đầu, trong tầm mắt cô hiện ra một gương mặt gần như là hoàn mỹ, đẹp không tỳ vết.

Mái tóc dài uốn thành từng lọn to, thả tự nhiên xuống vai; tóc mái dùng một chiếc kẹp nhỏ cố định gọn sau tai, lộ ra cái trán mịn màng trơn bóng. Cho dù đeo kính râm to bản, nhưng khuôn mặt vẫn đẹp đến hồn xiêu phách lạc, say đắm lòng người.

Đến Mộc Cận là con gái mà cũng không kìm lòng được, muốn ca ngợi một câu.

Nhưng sao người này nhìn qua thấy hơi quen mắt?

Mộc Cận đang sung sướng vây quanh ngắm người đẹp, đột nhiên bị Bạc Tam túm tay kéo lại.

Cô quay lại nhìn Bạc Tam, biểu cảm trên mặt anh giống như lần đầu tiên trông thấy, có chút không kiên nhẫn liếc nhìn vị mỹ nữ kia, rồi lại cúi đầu nhìn Mộc Cận, nói: “Đừng xem nữa, đi thôi!”

Mộc Cận rút tay lại: “Đây là mỹ nữ mà, không dễ có cơ hội được ngắm người đẹp thế này đâu...”

Bạc Tam hơi cau kính, giọng nói bỗng chốc lạnh tanh: “Có cái gì mà đẹp, rốt cuộc em có đi hay không?”

Mộc Cận hoài nghi nhìn thoáng qua anh, cuối cùng rút tay ra khỏi tay anh: “Anh phải đi thì cứ đi, tôi không đi.”

Nhân lúc hỗn loạn thoát được gánh nặng... Chiều này quả không sai... Đúng là loạn lạc sinh anh hùng... Mộc Cận âm thầm xúc động.

Bạc Tam đưa mắt quan sát cô, bỗng nhiên cũng cười, trong đáy mắt vẫn giống như trước, trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Là chính em nói đấy nhé. Được, em không đi, anh cũng không đi.”

Thế này là... có ý gì?

Cái đầu nhỏ bé của Mộc Cận còn chưa kịp có phản ứng đã thấy đại mỹ nữ đi thẳng tới chỗ mình, khoe miệng ẩn chứa nụ cười, phong tình vạn chủng[4].

Mộc Cận quay trái nhìn phải, đều không có người; quay lại nhìn đại mỹ nữ, thấy cô ấy vuốt cằm cười với mình.

Cuối cùng cô giơ ngón tay chỉ vào người mình, dùng ánh mắt hỏi: Tôi?

Ánh mắt mỹ nữ bị kính râm che nên nhìn không rõ lắm, chỉ thấy cô ấy nghiêng đầu, miệng lại nở nụ cười đến mê người.

Vì thế Mộc Cận lại cos pho tượng.

Cô đang lúc ngây người, chợt nghe thấy một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai: “Em tới đây làm gì?”

Mộc Cận ngơ ngác quay đầu nhìn Bạc Tam, thấy sắc mặt anh như băng trắng, không có biểu cảm, tựa như hơi trống rỗng.

Đại mỹ nữ nâng bàn tay thon dài nõn nà, tháo kính xuống, thuận thế lắc lắc mái tóc đen dài.

Tiếp đó toàn bộ trong căng tin, xung quanh đều là âm thanh hít một hơi lạnh.

Đến cả Mộc Cận tự nhận là vô cùng kiềm chế, miệng cũng há hốc thành hình chữ O.

Mỹ nhân kia! Mỹ nhân kia! Rõ ràng chính là ngôi sao trẻ – Đỗ Trình Vũ!

Đại mỹ nhân Đỗ Trình Vũ còn không thèm liếc Bạc Tam một cái, đã hờn dỗi lên tiếng trách móc: “Tam thiếu gia, thứ Sáu tuần trước anh đã hẹn em hôm nay đi chơi bóng, làm em đợi anh suốt ba tiếng đồng hồ.”

Vừa nói sòng mắt vừa đưa đẩy, nghiêng nước nghiêng thành, hào hoa phong nhã.

Không ngờ Bạc Tam đầu gối lại nhẹ nhàng băng quơ “À” một tiếng: “Đúng lúc có việc, không về kịp.”

Đỗ Trình Vũ lắc lắc vòng eo mảnh mai, giày cao gót bầy phên từng bước một tiến về phía Bạc Tam, khoe miệng cười nhạt: “Tam thiếu gia, vậy bây giờ chúng ta đi chơi bóng đi?”

Bạc Tam đẩy cánh tay cô ta đang bám vào tay anh, trên mặt ngay cả nụ cười cũng không có: “Hôm nay không có thời gian, hẹn lần khác đi.”

Đỗ đại mỹ nhân cắn nhẹ môi dưới, khiến cho đôi môi càng có vẻ đỏ mọng, kiều diễm ướt át, rung động lòng người: “Lần khác là bao giờ?”

Bạc Tam có phần không kiên nhẫn: “Quay lại nhìn xem, em về trước đi, ở đây đông người lắm, không hay đâu.”

Ánh mắt Đỗ đại mỹ nhân chậm rãi lướt qua Mộc Cận đang kê vai đứng cạnh Bạc Tam, yếu ớt thở dài: “Tam thiếu gia, anh gần đây thay đổi khẩu vị rồi sao?”

Sắc mặt tựa như ngàn năm không đổi của Bạc Tam đột nhiên nhú lại, thản nhiên liếc nhanh qua Đỗ đại mỹ nhân: “Không nên hỏi, cũng đừng hỏi.”

Đỗ đại mỹ nhân lại đột nhiên mỉm cười, nói với Mộc Cận: “Vị tiểu thư này, chúng ta có duyên sẽ gặp lại.”

Nói xong từ tốn đi ra khỏi căng tin.

Dọc đường đi vậy mà cũng không có ai dám ngăn cô lại xin chữ ký.

Bạc Tam đảo mắt chỉ thấy Mộc Cận vẫn còn đang há miệng, không nhận được cười nhạo cô: “Choáng sao?”

“Choáng.” Mộc Cận vẫn nhìn chằm chằm mỹ nhân đã đi xa, rung đùi đắc ý, thở dài: “Mỹ nhân ơi mỹ nhân...”

Tiếp đó chợt nghe tiếng Bạc Tam nhẹ nhàng cười, giống như rất vui vẻ: “Tự ti à? Anh đã bảo em đi, em lại muốn ở lại chịu đả kích.”

Mộc Cận đang muốn rửa Bạc Tam một câu, đột nhiên nhận ra trong căng tin lặng ngắt như tờ, không khí tĩnh lặng đến quái dị.

Sau đó cô bỗng nhiên tỉnh ngộ. _____

[1] cos: viết tắt của costume play, chỉ việc người hâm mộ các nhân vật trong manga, anime, tokusatsu, truyện tranh sách, tiểu thuyết đồ họa, video games, phim giả tưởng, ... ăn mặc hoặc có điệu bộ giống nhân vật mà mình yêu thích.

[2] ing: hậu tố trong tiếng Anh, thêm vào để diễn tả hành động đang xảy ra.

[3] Ferrari: hãng sản xuất xe hơi thể thao của Ý.

[4] phong tình vạn chủng: đẹp, duyên dáng, yêu kiều, tao nhã

7. Chương 07+08

Chương 7. Tranh chồng ký

Mộc Cận kéo Bạc Tam chạy một mạch như điên, đến khi kiệt sức mới dừng lại, tựa vào một gốc cây nhỏ thở dốc.

Thể lực Bạc Tam rõ ràng so với cô khỏe hơn rất nhiều, dáng người cao ngất đứng bên cạnh cô, vẻ mặt khinh thường: “Trước giờ có phải em chưa bao giờ đạt tiêu chuẩn môn thể dục không?”

Mộc Cận miệng há to, hơi thở gấp gáp, trợn mắt nhìn Bạc Tam không thèm nói.

Bạc Tam cười ha hả.

Mộc Cận tức giận, ngẩng đầu trừng mắt, đã thấy khuôn mặt anh vừa xong còn kiềm chế, giờ lại đang cười nhẹ như gió xuân.

Vì thế cô chỉ thờ ơ liếc mắt, lại đảo mắt, trên mặt cũng hiện lên chút ý cười.

Bạc Tam vỗ vỗ cánh tay cô: “Nhưng mà anh chỉ lấy em làm lá chắn thôi, Mộc Cận em phải cảm thấy vinh hạnh mới phải.”

Mộc Cận giơ tay chỉ chỉ vào mặt mình, vẫn giữ nguyên nụ cười: “Thực sự vô cùng vinh hạnh.”

Bạc Tam nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, xem xét tỉ mỉ, vuốt cằm gật gật đầu: “Giận mà còn cười được. Mộc Cận bé nhỏ, không chế cảm xúc không tồi.”

Mộc Cận thu lại nụ cười muốn rút gân, kiềm chế nét mặt sắp co giật, coi Bạc Tam như không nhìn thấy.

Ai đó đã nói, địch bất động, ta bất động.

Địch động, ta vẫn bất động.

Đột nhiên lão đại gọi điện tới: “Này Mộc Cận, mỹ nhân họ Đỗ kia đã đến trường mình thật hả?”

Mộc Cận hơi choáng váng: “Cậu làm thế nào biết được?”

Đào Tử một phen cướp lấy điện thoại của lão đại: “Bây giờ cả trường ai mà chẳng biết! Người đẹp họ Đỗ xả thân vì tình yêu, không màng đến việc phải tranh giành đàn ông. Đây chính là tin tức đang nóng nhất trên diễn đàn!”

Mộc Cận gãi gãi mũi: “Đào Tử, không phải tớ nói cậu, nhưng mà ba cái chuyện bé xé ra to kia không phải chưa từng thấy. Cậu sao lại đi tin mấy lời bịa đặt đó?”

Đào Tử điềm tĩnh nói: “Hai người đẹp tranh nhau chồng trong cặng tin, có âm mưu khắc sẽ có chân tướng. Bây giờ chủ đề này đang đứng đầu trên diễn đàn trường, không đến hai mươi phút mà đã lên đến một trăm trang. Trong đó không biết bao nhiêu người đang tranh luận, ủng hộ có mà phản đối cũng có. À phải rồi, tuy tin tức đưa lên có sai lệch đi nhưng dù sao đều là bạn học cùng trường cả nên rất đoàn kết, ý kiến chủ yếu vẫn là đồng tình, Mộc Cận cậu yên tâm đi, dư luận đang có lợi cho phía chúng ta.”

Mộc Cận mặt nổi đầy vạch đen: “Nói cái gì... gì mà âm mưu với chân tướng...”

Đào Tử mừng vui hơn hở: “Cậu cùng với soái ca kè vai sát cánh, Đỗ mỹ nhân nước mắt lã chã. Hình chụp được lắm ha ha...”

Mộc Cận: “...”

Đào Tử tiếp tục thêm mắm thêm muối: “À đúng rồi, Mộc Cận này, trong ảnh kia nhìn cậu xinh lắm nhé. Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng sủa... Eo thon mảnh mai... Vóc dáng bé nhỏ đẹp lắm...”

Đẹp, đẹp, Đỗ mỹ nhân mới là đệ nhất thiên hạ.

Mộc Cận “râm” một tiếng cúp điện thoại.

Sau đó cô ngẩng đầu nhìn Bạc Tam, thù cũ thêm hận mới, gặp nhau trên chiến trường hoa vàng, mắt đã hoe đỏ.

Mối uất hận của nhân dân đã bùng lên vì đấu tranh giai cấp.

Có lẽ do nhìn ánh mắt Mộc Cận hết sức ai oán, Bạc Tam nhăn mũi: “Làm sao vậy?”

“Anh... quá... ác độc...” Mộc Cận học máu.

Bạc Tam cười ha ha, cười đến mức cả khuôn mặt sáng ngời, đẹp trai phóng túng: “Lúc ấy anh mấy lần bảo em đi, ai bảo không chịu đi?”

Mộc Cận trừng mắt: “Ai bảo anh không nói rõ là cô ấy tới tìm anh?”

Bạc Tam vuốt nhẹ tóc cô, lông mi khẽ lay động: “Anh làm sao mà biết được cô ta tới tìm mình.”

Mộc Cận liếc mắt khinh thường, người nào đó trước mặt chẳng có phản ứng khiến lửa giận trong lòng cô như càng sôi lên, vì thế lại tiếp tục hung dữ lườm nguýt người ta.

Trái lại Bạc Tam chẳng hề có biểu hiện gì, chỉ mỉm cười đưa mắt nhìn cô.

Mẹ ơi. Cô suýt chút nữa thoát ra.

Bạc Tam nghiêng đầu ngắm nhìn cô, đột nhiên đưa tay lên mặt cô hơi kéo về phía mình, chậm rãi cúi người xuống.

Anh ta muốn làm gì?!

Mộc Cận mắt mở vô cùng to, kinh hoàng chớp chớp, trơ mắt nhìn Bạc Tam cách cô càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Không được đến gần! Vũ trụ nhỏ bé trong cô như đang muốn nổ tung, bất ngờ nghe thấy tiếng “tách tách”.

Một luồng ánh sáng trắng, chợt lóe rồi tắt.

Mộc Cận vẫn còn đang ngây ngốc, Bạc Tam đã đứng thẳng dậy nhìn cô, trong mắt ẩn chứa ý cười: “Mộc Cận, em hiểu lầm hử... Ai dám bảo em là nhóc con chứ, suy nghĩ không trong sáng gì hết?”

Mộc Cận tức mình: “Ai bảo anh đứng gần như vậy làm gì!”

Đuôi mắt Bạc Tam hơi cong lên, vẫn cười như trước, thản nhiên quét qua Mộc Cận: “Gần thì cũng có sao.”

Một câu nói khiến Mộc Cận ghen đến tức ngực.

Đang ghen, cô chợt nhớ tới ánh sáng trắng kì lạ ban nãy. Cô cần môi suy nghĩ, sáng trắng như vậy, chẳng lẽ là...

“Máy chụp ảnh.” Bạc Tam nói.

Mộc Cận rơi nước mắt, oán giận trừng anh: “Anh lại giở trò xấu xa!”

Bạc Tam lại dùng ánh mắt thông cảm nhìn cô, hai chân dài sải bước về phía trước: “Anh chỉ là tuyên bố quyền sở hữu.”

Mộc Cận sững sờ tại chỗ, mắt nhìn Bạc Tam đi xa, đến lúc ấy mới chạy đuổi theo: “Này! Bạc Thanh Hàn!”

Bạc Tam nghe thấy cô gọi, không nhin được, khoe miệng muốn cong lên, nhưng rồi lại hạ xuống, xoay người lại hỏi cô: “Sao thế?”

Thực ra Mộc Cận cũng không rõ bản thân muốn làm gì, nhưng lại thấy điệu bộ cao ngạo này của Bạc Tam liền nổi giận: “Còn hỏi làm gì! Ảnh vừa mới chụp, anh định lan truyền trên diễn đàn của trường chứ gì, anh thì không sao, nhưng tôi còn muốn yên ổn. Anh bảo bây giờ làm thế nào!”

Bạc Tam vẫn chăm chú nhìn Mộc Cận cả phút, sau đó lại tiếp tục lảo đảo bước về phía trước, bỏ lại một câu nói lơ đãng rơi vào tai cô: “Em là bạn gái anh, cứ để cho bọn họ tùy ý chụp đi. Nếu thật sự cảm thấy ở trường quá hỗn loạn thì đi theo anh. Thêm em vào coi như thêm một vật cưng để nuông chiều, anh nuôi lớn.”

Mộc Cận vẫn còn muốn nói gì đó, thế nhưng lại há miệng thở dốc không thốt được câu nào.

Vì thế, tối hôm đó, cô nước mắt rơi máu chảy tổ cáo với nhật ký.

Con người kia mặt dày vô cùng, ta với địch mấy lần giao chiến đều không bắt được điểm yếu, không thành công trở về, ngàn dặm tan tác.

Đúng lúc Đào Tử ngó qua, chỉ vào đoạn này trên màn hình laptop, “Xì” một tiếng bật cười: “Mộc Cận ơi là Mộc Cận. Một lần sảy chân để hận nghìn đời... Thật đúng là lời răn dạy xương máu...”

Mộc Cận nghiêm mặt, mở máy tính vào diễn đàn của trường. Chỉ thấy toàn bộ các khu vực đều đang thảo luận rất ồn ào, huyền não, trong đó có đăng kèm hai bức ảnh.

Bức ảnh đầu tiên có tựa đề “Tiếng gọi tình yêu”. Đồ mỹ nhân hai mắt đầm lệ mặt mũi cos nữ chính trong tiểu thuyết Quỳnh Dao, tựa như hoa nghiêng mặt nước, liễu ngả trước gió, nét mặt tràn đầy vẻ đau đớn, bi thương.

Nhìn bức hình này, bất luận là ai, đều hừ hừ thực thực phỏng đoán được Mộc Cận đứng núp bên cạnh Bạc Tam kia chính là kẻ thứ ba.

Bức ảnh thứ hai có tựa đề “Chăm sóc tình yêu”. Bạc soái ca một tay đang đỡ mặt Mộc Cận, hai mắt ngằm nhìn cô mỉm cười, nhìn qua sẽ tưởng như là đang cúi đầu hôn cô.

Nhìn bức hình này, bất luận là ai, đều có thể sôi máu, chỉ thiếu nước đấm ngực dậm chân, hận mình không phải là nữ chính.

Đào Tử chỉ vào bức ảnh “Chăm sóc tình yêu” kia, không có ác ý cười cười: “Góc chụp cũng không tồi, Mộc Cận à, xem ra cậu cùng với cái người của Bạc gia đó rất xứng đôi!”

Mộc Cận bình tĩnh mở lại bức ảnh thứ nhất cho bạn xem.

Đào Tử rất nhanh chóng bị đánh gục, vuốt cằm gật đầu: “Vẫn là Đồ mỹ nhân xứng hơn một chút...”

Mộc Cận nằm bò trước máy tính, ngửa mặt lên trời thở dài: “Đức Chúa toàn năng, xin hãy chỉ cho con cách hack diễn đàn đi!”

Mới ngửa mặt lên trời than vãn xong, có lại nảy ra một ý mới, nhìn phía trên hiện ra một thông báo to đùng:

Internet Explorer không thể hiện thị trang web.

Mộc Cận nhin không được lại ngửa mặt lên trời cười một tràng, á ha ha ha ha, quả nhiên là Phật trong lòng ta. Ai bảo mạng trường không tốt? Ai bảo? Có được cơ hội tuyệt vời này, cần phải kính cẩn nghiêng mình cúi chào thiết bị chủ biến thái của trường.

Cô đang hứng chí dào dạt, đột nhiên di động rung lên, có một tin nhắn mới đến, nội dung lời ít ý nhiều:

Đi công tác một chuyến, tuần sau gặp lại. Còn nữa, nghiêm túc cảnh cáo, đừng hi vọng hồng hạnh vượt tường.

Chẳng cần suy nghĩ, ngoài đại ác ma ra chẳng có ai đi nhắn một cái tin đáng chết như vậy. Mộc Cận cầm điện thoại rửa thắm, tự động che đi nửa sau của câu, làm dáng vẻ muốn đánh người một trận, trong lòng không khỏi vụng trộm.

Chẳng ngờ Đâu Đâu vừa đi rửa mặt về, nghi ngờ liếc mắt nhìn cô: “Vui mừng cái gì vậy?”

Mộc Cận nắm chặt tay, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu, mỉm cười hơi mắt tự nhiên.

Bất ngờ, điện thoại của cô lại kêu lên. Cô ngay lập tức nhận lấy, vừa mở miệng ra chính là: “Chúc tiên sinh thuận buồm xuôi gió, lên đường mọi sự như ý, đi đường thuận lợi, mọi việc vui vẻ, hài lòng, hoàn thành nhiệm vụ tốt đẹp... Sớm... Cái kia...”

Sớm quay trở về? NO, NO, NO... Vẫn là kéo dài được ngày nào hay ngày ấy.

Bạc Tam nghe cô luyên thuyên một hồi, tâm trạng tốt hẳn lên, cất tiếng cười sang sảng: “Mộc Cận, mau chóng thu dọn ít đồ, ngày mai đi cùng anh.”

Mộc Cận tay cầm di động, ngậy người.

Bạc Tam thấy cô không có phản ứng, lại nói tiếp: “Mang ít đồ thôi.”

Cô nuốt khan: “Anh mơ đấy à! Tôi nói cho anh biết, tôi còn bao nhiêu bài kiểm tra, bao nhiêu giờ lên lớp, bao nhiêu cuộc hẹn với các anh chàng đẹp trai... Ai muốn ra nước ngoài đi dạo với anh.”

“Em khẩn trương chuẩn bị đồ đi.” Bạc Tam căn bản không nghe cô giải thích đã cắt ngang, “Nếu không chuẩn bị, mai anh cũng mang em đi, đến lúc đó thiếu cái gì mua cái đấy.”

Mộc Cận liền nắm chặt di động cục cưng N81, ngã ra đất một cách duyên dáng.

Ở đầu kia Bạc Tam chỉ nghe “Rầm” một tiếng, giống như có gì đó bị rơi.

“Alô” hai tiếng vẫn không thấy trả lời, anh nghĩ ngay đến Mộc Cận ngốc nghếch hóa đá, nhin không được bật cười. Nhưng đang cười đột nhiên giật mình dừng lại.

Người đàn ông trong gương đối diện, gương mặt quen thuộc. Nhưng vẻ mặt thần sắc lúc đó, không biết đã bao lâu rồi, chưa từng cười đến sáng ngời như thế.

Bạc Tam nhìn di động, khóe miệng lại dần dần nhếch lên. Thế nhưng nụ cười ấy dường như chỉ thoáng qua chợt lóe, nhanh chóng ẩn giấu trong ánh mắt tăm tối kia rồi biến mất không còn dấu vết.

Cuối cùng, Bạc Tam lắc đầu, nhẹ nhàng thở ra. Chương 8. Trò chuyện ký

Hôm sau, mới bốn giờ sáng, Mộc Cận đã rời khỏi giường. Cô vụng trộm ra rửa mặt, cầm túi sách chạy vội ra khỏi cửa.

Không ngờ, cửa kí túc xá phải đến sáu giờ mới mở.

Mộc Cận thở dài, đi qua đi lại trước cửa phòng ngủ ở tầng ba, nhân tiện lật thủ tồi hoa, ngắt mấy nụ hoa đầu hè chớm nở.

Cuối cùng chợt nghĩ đến câu nói buổi sớm, “đầu rơi, máu chảy, nhà trường nhất quyết không thể đi”, sau đó dì gác cổng dưới nhà mới chậm chậm mở cửa.

Ai ngờ vừa mới bước ra ngoài, cô liền va ngay vào một khuôn ngực rắn chắc phía trước.

Mùi hương quen thuộc, hương hoa mai, Mộc Cận nghĩ thắm không hay rồi, hai tay đưa lên bịt mắt, cos nông dân đợi thỏ: “Rất xin lỗi rất xin lỗi.” Vừa xin lỗi một tràng xong vội vàng định trốn bừa.

Bạc Tam dùng hai ngón tay túm sau cổ áo Mộc Cận, cười có phần nham hiểm xảo quyệt: “Em định đi đâu?”

Mộc Cận hai tay vẫn che mặt: “Thực sự xin lỗi, rất xin lỗi, tiên sinh nhận nhầm người rồi.”

Bạc Tam lại dùng tay kia kéo tay Mộc Cận đang che trước mặt, khuôn mặt tuần tú liền hiện ra trước mắt cô: “Chẳng lẽ vẫn còn muốn chạy?”

Không phải chẳng lẽ. Chính xác là sẽ chạy.

Mộc Cận vô tội giương mắt nhìn, vẻ mặt cười cười: “A! Là tiên sinh sao! Thị lực tôi không được tốt, vừa rồi không nhận ra, thật ngại quá, đáng bị chê cười.”

Sắc mặt rõ ràng như tú bà.

Bạc Tam liếc mắt: “Giả vờ, tiếp tục giả vờ đi.”

Mộc Cận mặt dày vô liêm sỉ: “Ha ha, ngại quá, tôi đang vội đi giành chỗ... Không quấy rầy tiên sinh nữa! Ha ha! Xin tiên sinh cứ tiếp tục... tiếp tục...” Vừa nói, vừa lùi sang bên.

Nhìn thấy đã cách Bạc Tam một quãng, Mộc Cận nghĩ thầm, lúc này không chạy còn chờ đến khi nào! Vừa nghĩ xong, cô dùng sức xoay người, chạy vọt chân lên cổ.

Ai dè cổ áo phía sau vẫn đang bị người ta túm.

Mộc Cận rơi nước mắt, đáng thương quay đầu lại, cố mỉm cười: “Còn có... Chuyện gì?”

Bạc Tam nghiêm trang: “Anh phải đi công tác.”

Cô gật đầu: “Biết biết, tiên sinh yên tâm đi.”

Bạc Tam mặt không đổi sắc: “Hôm qua anh dặn em cái gì?”

Mộc Cận gật đầu: “Biết biết, tuần sau gặp lại.”

Bạc Tam ho nhẹ một tiếng: “Trong điện thoại đã dặn thế nào?”

Mộc Cận giả ngu: “Cái gì cơ? Ai da ngại quá, di động của tôi hôm qua rơi vỡ hỏng mất rồi...”

Bạc Tam hừ lạnh: “Vờ vịt, còn thích giả vờ.”

Vẻ mặt Mộc Cận đau khổ, chẳng khác nào kẻ trộm bị bắt tại trận.

Không!

Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi bùng tỉnh, phút chốc lớn gan, cô phụng phịu trừng Bạc Tam: “Bỏ ra.”

Bạc Tam sững sốt, thế nhưng lại buông cô ra thật.

Lần này khiến cho Mộc Cận cảm thấy hơi mơ hồ... Anh ta sao lại nghe lời như vậy, đả kích suy nghĩ cây ngay không sợ chết đứng của cô, khiến cô hơi chùn bước, không biết nên nói gì.

Bạc Tam nghiêng mắt lườm cô, ánh mắt lộ rõ vẻ muốn trêu tức: “Buông ra.”

Mộc Cận bày ra vẻ mặt đã tiến đánh thành công, vội vàng ôm chặt túi sách: “Tôi đi trước đi học.”

Lời vừa nói ra, cô đã lại cảm thấy quẫn bách...

Tại sao lại nói kiểu ấy với Bạc Tam! Những lời ấy nghe qua rất mờ ám! Nói như thế rất có thể sẽ bị người khác hiểu lầm, đã thế bây giờ cô cùng với anh đã thuộc loại quan hệ có nhảy xuống sông Hoàng hà cũng không rửa sạch!

Mộc Cận lại một lần nữa... Rồi bởi...

Trái lại, Bạc Tam cực kỳ bình tĩnh, đưa tay lên môi khẽ che miệng, ho nhẹ một tiếng: “Đi đi. Khi nào anh về sẽ đến gặp em.”

Gì vậy? Anh ta bắt ngờ rộng lượng làm cho Mộc Cận có chút không quen: “Tôi hôm qua không phải nói...”

“Điện thoại của em chẳng phải rơi hỏng rồi sao?” Ánh mắt tối sầm của Bạc Tam nhìn cô chằm chằm.

“Cái đó... Cái đó là...” Mộc Cận hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Cũng may Bạc Tam đột nhiên có vẻ khoan dung, cũng không so đo thêm với cô: “Đi thôi. Anh cũng phải đi rồi.”

“Ừm.” Mộc Cận gật gật đầu, đang định xoay người đi, đột nhiên lại hỏi: “Mấy giờ anh lên máy bay?”

Bạc Tam sững sốt, khóe miệng hơi cong lên: “Tám giờ rưỡi.”

Cô đưa tay nhìn đồng hồ, mới sáu giờ mười lăm.

Cô liếm liếm môi, hơi nhăn nhó hỏi: “Vậy anh đi sớm thế làm gì?”

Bạc Tam liền rất vâng lời đáp: “Gặp em.”

Mộc Cận suýt sặc... Một người ngày thường vẫn lấy việc giày vò cô làm thú vui, tự nhiên nói ra câu như vậy, thật đúng là khiến người khác không kịp thích ứng...

Cô ho khan hai tiếng, ngượng ngùng cười: “Thế à.”

Bạc Tam bất ngờ cúi người xuống gần cô, khuôn mặt tuấn tú phóng đại trước mắt: “Anh đi rồi, em không được cùng người kia lằng nhằng không rõ ràng.”

Người kia? Người nào...?

Mộc Cận hơi ngẩn người.

Bạc Tam trừng mắt: “Chính là cái tên đã gặp hôm trước.”

“À, anh nói anh ấy hả...” Mộc Cận bĩu môi, “Anh ấy bây giờ đang đi thực tập, làm sao còn chú ý đến tôi được.”

“Thực tập? Thực tập ở đâu?” Bạc Tam bỗng dừng tò mò lạ thường.

“Hình như là ở... Tín Viễn gì đó...” Mộc Cận gãi gãi đầu, “Ôi dào tôi cũng không biết đâu.”

Ngoài dự đoán Bạc Tam lại chỉ gật đầu, tỏ vẻ như đã hiểu, sau đó vỗ vỗ đầu cô: “Đi thôi.”

Mộc Cận lại gật đầu, khách sáo nói với anh: “Đi đường cẩn thận.”

Bất chợt, Bạc Tam dựa sát vào cô, khóe miệng mang theo nụ cười xấu xa: “Nếu lo cho anh như thế thì chúng ta cùng đi có tốt hơn không.”

Mộc Cận rụt đầu rụt cổ: “Không quấy rầy tiên sinh, không quấy rầy.”

Nói xong liền bỏ chạy nhanh như chớp.

Nhìn Mộc Cận đã đi xa, Bạc Tam sờ sờ lông mi cười thầm, sau đó lấy điện thoại ra bấm số: “Dương Tử.”

*

Mặc dù Bạc Tam đã đi rồi, thế nhưng cuộc sống sinh hoạt hỗn loạn của Mộc Cận giữa đám người thích buôn chuyện vẫn như nước sôi lửa bỏng.

Đỗ Trình Vũ là ai? Trong trường có biết bao người ngày đêm không ngủ tương tư cô? Còn có biết bao nhiêu người đẹp nhìn cô ngưỡng mộ, chỉ hận không thể thừa cơ bỏ đá xuống giếng, dẫm đạp lên?

Người ta như vậy thế mà lại phần đầu quên mình, cùng một sinh viên đại học bình thường như cô tranh cướp bạn trai, bởi vậy có thể thấy được anh chàng này tuyệt đỉnh đến mức nào.

Vì thế từ sân thể dục đến phòng tự học, từ căng tin đến cửa hàng tạp hóa, không chỗ nào là không lan truyền sự kiện chấn động trời đất về cô bé lọ lem tình cờ gặp được hoàng tử bạch mã.

Đương nhiên, cô bé lọ lem phải xứng với công chúa, hoàng tử cuối cùng trở thành bia đỡ đạn.

Một vị kia bằng cách nào đó hack sập diễn đàn trường học, làm cho đối tượng tự sướng của mọi người mất tích một cách bí hiểm cùng với ảnh chụp của nhân vật nam chính, từ đó mà tạo nên truyền thuyết hoàng tử làm nền.

Truyện thuyết đó là, cô bé lọ lem được Cỏ Nhỏ yêu mến. Cỏ Nhỏ không chịu đựng được, ghen tỵ với vẻ cao lớn anh tuấn của hoàng tử, vì thế đã gây chuyện, quấy phá, hack mất ảnh chụp của hoàng tử, với ý đồ đem hình của mình photoshop cùng hình của cô bé lọ lem, rồi mang công bố. Không ngờ, do kỹ thuật của anh chàng làm bìa đỡ đạn quá giỏi, không nghĩ tới lại hack mất chủ đề bình luận của diễn đàn.

Càng kỳ quái hơn là, bỗng dưng Đoàn trường bắt đầu chuẩn bị kịch bản cho lễ kỉ niệm ngày thành lập, tiêu đề là: “Cinderella cười cỗ xe ngựa bí đỏ.”

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra! Mộc Cận than vãn.

Lại càng đau xót hơn nữa, tên đầu sỏ gây chuyện đúng lúc đi công tác, cùng với người đẹp tự do tự tại, để cái cục diện hỗn loạn cho cô gánh chịu.

Cứ nghĩ đến là Mộc Cận lại tức đến ngứa răng, hận không thể kéo Bạc Tam ra ngoài quật một trăm lần a một trăm lần...

Ai dè ngay lúc đang quật sung sướng, cánh tay cô bị Đâu Đâu va phải.

Mộc Cận quay ra nhìn Đâu Đâu, thấy cô cũng giống mình đang nằm úp sấp trên bàn cười hết sức vui vẻ, ánh mắt khinh thường: “Này, cậu làm sao mà một mình mặt đỏ tai hồng, chẳng lẽ là hoa đào nở?”

Mộc Cận tức giận trợn mắt liếc bạn: “Hè này số tớ đụng phải hoa đào, hơn nữa còn đụng phải hoa đào héo. Đâu Đâu, cậu mau lại cứu tớ đi.”

Đâu Đâu vuốt cằm, nghiêm nghị gật đầu: “Bổn á thần đã tính kỹ, tuy rằng nửa năm nay nhiều hoa đào, nhưng trong đó chỉ có một đóa nở vô cùng kiều diễm.”

Mộc Cận khinh bỉ cảm thán một tiếng.

Đâu Đâu cúi đầu cười: “Người của Bạc gia này thật tốt, vừa đẹp trai lại nhiều tiền. Tuy rằng có trăng hoa, nhưng vẫn chấp nhận được, tổng kết lại không phải không còn khuyết điểm sao? Cậu chỉ cần nắm được bụng dạ anh ta, lại nắm giữ trái tim anh ta, ngăn cho anh ta không trở thành hoa đào đã mục rữa là được?”

Mộc Cận nhếch mép: “Thứ nhất tớ không biết nấu ăn, thứ hai tớ sẽ không giữ được trái tim người ta, thứ ba tớ sẽ không ngăn cản hoa đào. Tớ với Bạc Tam chính là như ở hai bên đầu quang gánh, lúc anh ta nóng thì tớ lạnh, đến khi tớ thực sự nóng, có lẽ liền đến anh ta lạnh. Hơn nữa, tớ việc gì phải mang vạ vào người, còn sợ chưa đủ già, thanh niên lớn rồi không nên tụ tập làm trò trẻ con.”

Đâu Đâu nhăn mũi: “Dù là thử thôi cũng được, không biết chừng người ta sẽ hối cải quay đầu.”

Mộc Cận mỉm cười, không muốn nói nữa, mở laptop ra ghi chép. Thế nhưng ghi chép cũng không xong, cả người cứ đỡ dãn, sưng sờ.

Vừa rồi nói trôi chảy như thế, sao đến bây giờ lại cảm thấy có chút hốt hoảng, buồn phiền.

Ngoại trừ khắp nơi bán tán, những việc khác trong cuộc sống của Mộc Cận vẫn được vài ngày gió êm sóng lặng, thậm chí Lâm Vũ Đình trước kia lúc nào cũng kè kè vậy mà bây giờ cũng không đến trường, thay vào đó lại gọi điện cho cô, giọng nói nuối tiếc: “Mộc Cận, anh ở phía Nam thành phố, ngày nào cũng phải làm thêm giờ, thật sự không có cách nào quay về trường. Em nhất định đừng suy nghĩ nhiều...”

Không nghĩ nhiều không nghĩ nhiều, là học trưởng anh suy nghĩ nhiều thôi.

Tiếp đó Lâm Vũ Đình nói liên miên, cẩn thận, bày tỏ tình cảm yêu mến với Mộc Cận, đúng lúc đó có một cuộc điện thoại khác gọi tới. Vừa may, Mộc Cận ngắt lời Lâm Vũ Đình: “Ngại quá học trưởng, mẹ em gọi điện, em phải nhận trước đã, hôm khác chúng ta lại tán gẫu.”

Sau đó cô nhanh chóng cúp điện thoại, hít một hơi thật sâu, lại nhấc điện thoại lên: “Mẹ, con đây.”

Mẹ cô thuận miệng hỏi: “Vừa rồi nói chuyện điện thoại với ai?”

“À, là bạn học thôi ạ.” Vào lúc như thế, trẻ con thành thật cũng phải nói dối một lần thôi, “Một người bạn, hỏi con chút chuyện.”

“Vậy sao.” Mẹ cô cũng không hỏi nhiều, “Bao giờ mới nghỉ? Nghỉ hè về nhà chứ?”

Mộc Cận không cần suy nghĩ nói luôn: “Về chứ ạ. Kỳ nghỉ đông năm trước vì còn phải học bồi dưỡng, mấy năm liên tục vẫn chưa xong. Hè năm nay con làm nghiên cứu, sẽ về muộn nửa tháng.”

Mẹ Mộc Cận lại thở dài một tiếng, dặn dò vài câu rồi cúp máy.

Đúng lúc đó bạn học ở phòng bên cạnh sang thông báo Mộc Cận nộp bản báo cáo cảm tình Đảng, nghe thấy cô nói trong điện thoại liền thuận miệng hỏi: “Mộc Cận, cậu không phải người miền nam sao?”

Mộc Cận gật đầu: “Đúng vậy, nhà tớ ở Thâm Quyển.”

Bạn học kia tò mò: “Vậy sao lại dùng tiếng phổ thông nói chuyện điện thoại với mẹ cậu.”

“À, chuyện này.” Mộc Cận tủm tỉm cười giải thích, “Bởi vì mẹ tớ là người Bắc Kinh. Bà cũng chưa thông thạo phương ngữ nên bắt tớ nói chuyện phải dùng tiếng phổ thông.”

Bạn học kia gật đầu, yêu cầu cô nộp bản cảm tình Đảng đúng thời hạn, lúc gần đi còn quay lại cười ha ha nói: “Tớ hai ngày đọc một cuốn tiểu thuyết, chỉ cần thấy nam nữ đôi bên không phải người cùng một phương là cảm thấy có nội tình...”

Có nội tình... Mộc Cận hít vào, ha ha cười nói với bạn học kia: “Cậu suy nghĩ nhiều quá...”

Cô đóng cửa, lão đại nằm bò lên giường, vừa cắn táo vừa lên tiếng: “Còn phải nói, Thâm Quyển khi đó là nơi không phải bất cứ ai cũng bằng lòng đi tới, dĩ nhiên là vì yêu phần đầu quên mình.”

Mộc Cận trừng mắt liếc lão đại: “Thế nhưng nhà tớ nguyên quán là ở An Huy, Huệ Châu tốt xấu gì năm đó cũng là giai thoại lãng mạn số một...”

Đào Tử ngắt lời cô: “Tất cả đều là chuyện thời trẻ, nhưng cũng hơi quá xa đúng không?”

Mộc Cận đang định nói thì điện thoại của cô lại đổ chuông.

Lại là số lạ. Cô vừa nhìn thấy số lạ liền phản xạ có điều kiện cho rằng đó là Bạc Tam, vì vậy tùy ý mở lời: “Alô.”

Thực sự quả nhiên là chân lý. Âm thanh truyền đến bên kia đúng là từ Bạc Tam biến mất vài ngày trước, giọng nói hơi uể oải: “Em đang làm gì?”

Mộc Cận rót đầy cốc nước rồi mới lảo đảo đáp lại: “Dọn dẹp, chuẩn bị đi ngủ.”

Bạc Tam khẽ cười: “Mới mấy giờ mà đã đi ngủ? Có phải trẻ con mẫu giáo đâu?”

Cô nghe thấy phía bên kia có tiếng ồn ào, hình như không chỉ có một mình anh, còn có cả giọng con gái nũng nịu mời rượu. Cô nghiêm nghị phụng phịu nói: “Sáng mai tôi còn có giờ học.”

Bạc Tam lại nói một câu, hình như đã uống say nên giọng chậm chạp, nghe không được rõ, không biết đang thăm thì cái gì. Mộc Cận hỏi lại: “Cái gì?”

Bạc Tam đột nhiên phá lên cười, ồn ào nói: “Tiểu Liên, lại đây!”

Một giọng nữ lạnh lạnh cất lên, mềm mại yêu kiều như nước: “Em đến đây Tam thiếu gia, cạn một ly nào!”

Tiếp đến lại có tiếng con gái khẽ cười: “Tam thiếu gia trước nay không để ý chuyện vật vãn, Tiểu Liên phải chịu thiệt một chút rồi...”

Bạc Tam không đáp lời Mộc Cận khiến cô cảm thấy hơi xấu hổ, đành phải không nói gì mà cúp điện thoại. Thế nhưng vừa ngắt máy, anh ngay lập tức gọi lại.

Cô nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại chớp tắt liên tục, cuối cùng vẫn nhấn nghe: “Alô.”

Trong giọng nói Bạc Tam có vẻ miễn cưỡng không hài lòng: “Ai cho em cúp máy trước?”

Mộc Cận không biết phải nói gì, đáp qua loa: “Tôi nghĩ chắc anh đang bận.”

Bạc Tam ngừng lại một lúc, cuối cùng mới cười: “Vậy em ngủ sớm một chút đi.”

Nói xong không chờ cô phản ứng đã “Cạch” một tiếng dập máy.

Mộc Cận cầm điện thoại sưng sốt hồi lâu mới đột nhiên gầm lên giận dữ: Đáng chết! Tại sao tôi không thể cúp máy trước!

8. Chương 09+10

Chương 9. Vào cửa ký

Kết quả Bạc Tam đi lần này, cho tới tận khi Mộc Cận được nghỉ hè, anh ta cũng không hề xuất hiện.

Ban đầu Mộc Cận vốn định làm xong bài nghiên cứu rồi mới trở về nhà. Bất ngờ nhà trường lại yêu cầu sinh viên năm thứ ba đi thực tập, vì thế kế hoạch nghỉ hè của cô hoàn toàn sụp đổ, ngay cả nhà cũng không về được.

Sinh viên năm thứ ba phải đi thực tập chia làm hai loại, thứ nhất là ở trường làm phụ tá, thứ hai là đến các công ty thực tập.

Mộc Cận nắm cuốn sổ tay thực tập đến nỗi hơi rách nát – sinh viên bình thường như cô, cũng không có quan hệ gì đặc biệt với các giáo sư, thật sự không ngờ trên trời lại rơi xuống một miếng bánh như thế này.

Lại còn là bánh vàng.

Thế nhưng khi mở sổ tay ra, nhìn rõ ràng vị trí của mình, cô liền hận không thể đem miếng bánh vàng này tùy tiện ném sang một người qua đường nào đó.

Mục vị trí trên sổ tay viết rõ ràng: Tập đoàn Thực Huy.

Thực Huy thì chẳng có vấn đề gì, vấn đề ở chỗ: Thực Huy nhà họ Bạc.

Trong đầu Mộc Cận hiện lên hình ảnh nụ cười như không cười tà ác của Bạc Tam, theo thói quen liền cảm thấy hoảng sợ. Cô quay lại xem sổ tay của ba người bạn cùng phòng, lão đại và Đâu Đâu ở lại trường, Đào Tử đến một xí nghiệp khác.

Đào Tử vừa nhìn thấy hai chữ “Thực Huy”, nhin không được hét lên một tiếng. Gương mặt như nhìn thấy quỷ, sợ hãi chỉ vào sổ tay run rẩy nói: “Từ bao giờ Thực Huy chấp nhận sinh viên thực tập từ trường ta?”

Mộc Cận lắc đầu. Vấn đề này không quan trọng, bây giờ vấn đề hàng đầu là muốn dò hỏi một chút xem có phải Bạc Tam cũng đi làm ở đó hay không...

“Các cậu không biết à, năm nay Thực Huy tuyển hai sinh viên ở trường ta, yêu cầu thực tập luôn cả sáu tháng cuối năm.” Một bạn học ở bên cạnh nói chen vào, ánh mắt rực lửa đầy nhiệt huyết, “Ai mà được Thực Huy tuyển vào thực tập thì công việc sau này về cơ bản không cần lo nghĩ nữa!”

Mộc Cận nghe xong nhin không được nuốt nước miếng, tay cầm sổ tay siết ngày càng chặt.

Thực Huy đúng là lần đầu tiên tìm thực tập sinh ở trong khoa thế nên khoa không thể nào không khoe ra. Giáo sư trưởng khoa còn mở đại hội động viên các thực tập sinh, còn đặc biệt mời hai sinh viên sẽ đến Thực Huy thực tập lên sân khấu – do đó Mộc Cận cùng một sinh viên khác mệnh danh là trâu bò đứng đầu khoa tên Lý Dương ngậy ngốc đứng trên bục chịu đựng ánh mắt vây xem của người khác.

Về mặt Mộc Cận ngậy ngốc, xấu hổ đến cười cũng gượng gạo, trong đầu đầy suy nghĩ bản thân cô điểm học phần tích lũy chỉ được một, hai chữ chưa bao giờ lên được ba, bốn vậy tại sao lại được cùng với một người điểm ba, bốn đến công ty kia thực tập?

Tóm lại là ai đã đề cử.

Không biết rằng, dưới khán đài, bao nhiêu người tích lũy được ba, bốn điểm đang ai oán, chẳng lẽ Thực Huy chọn sinh viên thực tập mà cũng muốn chọn người xinh đẹp, rốt cuộc đây là cái xã hội gì!

Thực Huy cũng không chu cấp nơi ở mà công ty thực sự lại cách trường rất xa. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng Mộc Cận vẫn quyết định thuê một phòng trọ ở gần công ty.

Mới sáng sớm lão đại đã giúp cô tìm được một phòng trọ tốt, ở ngay một tiểu khu chỉ cách Thực Huy hai con đường. Phòng bốn mươi mét vuông, có một ban công nhỏ, nhà vệ sinh với phòng bếp sạch sẽ, đồ dùng trong nhà cần gì có nấy, rất thích hợp để sống một mình.

Mộc Cận mới xem đã vừa ý, chưa cần thương lượng giá cả đã thoả mái ký hợp đồng rồi nộp tiền đặt cọc. Ngược lại lão đại đấm ngực dậm chân, bộ dạng ai oán như cô con dâu nhỏ: “Con nhóc, đã bảo với cậu thế nào, tại sao không bàn bạc thương lượng giá cả trước?”

Mộc Cận cười hì hì: “Dù sao cũng không thuê lâu, không cần đòi co với cụ bà làm gì.”

Lão đại tức giận quở trách: “Sa đọa!”

Mộc Cận mếu máo: “Lão đại cậu nói sai rồi, tớ là nhà cách mạng ngay thẳng Miêu Hồng giai cấp vô sản, người cậu nên nói là cái tên gian ác hắc ám tiểu tư sản kia kìa.”

Giai cấp tư sản, không phải nói Bạc Tam sao.

Mộc Cận lắc đầu, đúng là bị coi thường lâu ngày sinh ra dần dạn, đến bây giờ bản thân đã như một bản án sống. Nghĩ đến đây cô không nhịn được đưa tay tự tát vào má mình, thời tiết tốt sao phải suy nghĩ nhiều, tự sáng tạo ra câu chuyện khoa học viễn tưởng để tự hù dọa.

*

Đối với lần thực tập này, trong lòng có tự nguyện hay không là một chuyện, nhưng có đi hay không lại là chuyện khác.

Cơ hội thực tập tốt như vậy, lên núi đao xuống biển lửa cô còn không sợ, huống chi chỉ là một Bạc Tam nhỏ bé. Mộc Cận đứng giữa sảnh Thực Huy tự sỉ vả mình.

Nhân viên dẫn đường phía trước gương mặt mỉm cười, trang sức tinh tế, so sánh với Mộc Cận nhỏ con như que củi. Cô dấu tranh một lúc lâu, cuối cùng vẫn cẩn thận dò hỏi: “Xin hỏi, chúng tôi có phải sẽ đến bộ phận tài chính thực tập?”

“Gọi tôi là Vera.” Cô gái dẫn đường cười nhẹ, “Sinh viên Lý Dương sẽ đến bộ phận tiêu thụ, còn sinh viên Mộc Cận đến bộ phận tài chính.”

Mộc Cận gật đầu, nhanh chóng liếc mắt với Lý Dương đứng bên cạnh, đột nhiên phát hiện ánh mắt đối diện nổi giận đùng đùng ẩn chứa đầy ai oán...

Được rồi, tuy rằng học tài chính kế toán đến bộ phận tài chính thực tập là không sai, nhưng cậu cũng không cần dùng ánh mắt đau khổ như thế nhìn tôi? Mộc Cận thu hồi ánh mắt, cảm giác hơi buồn bã thê lương.

Đến khi ngẩng đầu lên cô chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng trước thang máy bên rìa sảnh.

Ấu phục màu đen mặc trên thân hình cao ngất anh tuấn của anh ta trông cực kỳ vừa vặn. Trong lúc chờ thang máy tới, anh đang cùng với thư ký bên cạnh nói chuyện gì đó, thỉnh thoảng còn khoa chân múa tay, ngón tay thon dài vẽ nên trên không trung một đường cong chói mắt. Từ xa nhìn lại, từng đường nét trên khuôn mặt anh vô cùng hoàn mỹ, cộng với dáng vẻ đang chuyên chú, tạo nên khí khái áp bức người khác, hào nhoáng đến lóa mắt.

Bạc Tam như vậy hoàn toàn khác với cái người tính tình trẻ con cà lơ phất phơ cô gặp trước đây. Mộc Cận nhìn anh không khỏi có chút ngẩn người, bỗng nghe thấy tiếng Vera gọi mình: “Mộc Cận, bên này!”

Cô vội vàng thu lại tầm mắt, theo sát hai bước rẽ sang bên phải.

Thế nhưng đến lối rẽ, cô tự nhiên quay đầu lại, phát hiện ánh mắt Bạc Tam cũng lưu chuyển đang nhìn sang chỗ cô, trong ánh mắt ấy dường như còn mang theo chút ý cười.

Mộc Cận liền nhanh chóng xoay người rẽ vào, vừa đi vừa tự gõ đầu mình.

Vera cười tủm tỉm nhìn Mộc Cận đang nghiêng đầu: “Giám đốc Bạc rất đẹp trai phải không? Anh ấy là người đàn ông độc thân hoàng kim số một của tòa nhà chúng ta.”

Trời ạ, hóa ra thói nhiều chuyện không có chỗ nào là không tồn tại được. Mộc Cận ghen hòng nhìn trần trời, cả một lúc lâu mới gật đầu nhếch miệng: “Đúng là... rất đẹp trai.”

Ánh mắt Vera thản nhiên lướt qua cô: “Người như vậy không phải là chúng ta có thể trèo tới, chỉ là đứng nhìn từ xa thôi.”

Cô vừa dứt lời, thang máy kêu “Ding” một tiếng, Mộc Cận thuận thể nghiêng người ý mời cô vào trước, mượn đà chuyển đề tài.

Trong thang máy, Mộc Cận đứng phía sau Vera không nén được âm thầm căn môi. Vừa rồi Bạc Tam kia thoáng nhìn khoảng cách có xa, nhưng thực ra lực sát thương lại không hề nhỏ, đặc biệt ánh mắt như có như không, quả thực có thể so với tiểu Lý phi đao, xuyên thẳng vào ngực cô, khiến cho cô giữa mùa hè mà rừng mình ớn lạnh.

Ông chủ đúng là ông chủ, hỏa lực thực sự vô cùng lớn, so sánh với đồng chí trước mặt bình dấm chua đang bay loạn, đúng là như xe tăng so với ô tô, hỏa tiễn so với súng trường, máy bay so với mẫu hạm hàng không, rõ ràng không cùng một đẳng cấp.

Đang lúc cô miên man suy nghĩ chợt nghe giọng nói Vera lạnh lạnh: “Tầng bảy là bộ phận tài chính, Mộc Cận cô đi trước đi, tôi đưa Lý Dương tới bộ phận tiêu thụ.”

Mộc Cận gật đầu, chưa kịp hỏi thêm câu nữa thì cửa thang máy đã đóng lại.

Mộc Cận nhỏ bé trở mắt nhìn: đây là loại tình huống gì vậy?

Trong lúc vẫn còn đang sững sờ trước cửa thang máy, phía sau cô chợt có tiếng nói truyền đến: “Xin chào.”

*

Hình như thực tập cũng không phải là vấn đề gì quá to tát. Sau khi Mộc Cận giúp các đồng nghiệp pha xong cà phê lần thứ N thì buồn chán ngồi tại chỗ nghĩ ngợi.

Ngày đó được quản lý ở bộ phận giới thiệu, sắp xếp chỗ ngồi, sau đó kéo cô đi theo. Nói là hướng dẫn người mới, kỳ thật cũng không giao cho cô việc gì quan trọng, tóm lại cũng chỉ có mấy việc linh tinh vụn vặt như đi đóng dấu, phô tô tài liệu, pha cà phê.

Vì thế Mộc Cận cảm thấy không khí làm việc xung quanh cực kỳ nhàm chán.

Thế nhưng cô lại rất thân thiết với Tiểu Ảnh ngồi bên cạnh, tính tình ngay thẳng, nền nã, lại không lớn hơn cô bao nhiêu. Vì thế... đơn độc giữa năm trăm con vịt lú riu, Mộc Cận trong khoảng thời gian ngắn đã nhanh chóng nắm bắt được những tin tức quan trọng ở Thực Huy.

Ví dụ như, lãnh đạo trực tiếp của các cô bị nghi ngờ là gay, lão già ở phòng bên cạnh trâu già gặm cỏ non, nữ nhân viên ngồi phía trước lợi dụng sắc đẹp dụ dỗ sếp, vân vân, thực ra nhiều nhất vẫn là tin tức về người đàn ông độc thân hoàng kim số một – Bạc Tam.

Chẳng hạn như tin đồn xấu lan truyền về mối quan hệ với minh tinh điện ảnh Đỗ Trình Vũ – ai chà, người này chán mỹ nhân bồ câu;

Chẳng hạn như chuyện hôn ước với một thiên kim tiểu thư môn đăng hộ đối – ai dà, người này mà giống muốn kết hôn sao?

Ví như đêm hôm cùng với một cô gái thân bí ra vào quán bar – úi chà, người này khẳng định làm được;

Hay như vẫn còn vương vấn không dứt người bạn gái cũ – úi chà... A... A... Mộc Cận đang định oán thăm thì chợt mãnh liệt bừng tỉnh, chính cô có phải cũng thuộc loại “bạn gái cũ” bé nhỏ trong cả một đội quân khổng lồ không đếm xuể?

Mộc Cận cắn chặt răng, cả người nổi da gà.

Nhưng bất luận nói thế nào, trong bốn người đứng đầu, là người đàn ông duy nhất độc thân, có tiền có xe, duy chỉ thiếu một người bên gối, Bạc Tam không thể tránh khỏi trở thành mục tiêu hàng đầu của toàn bộ người đẹp trong Thực Huy. Theo tin tức vừa hề nắm được từ Tiểu Ảnh, đồng chí Bạc Tam trắng hoa nhưng rất am hiểu nguyên tắc “thỏ không ăn cỏ gần hang” – tuy bên cạnh có biết bao mỹ nhân cũng không có quan hệ riêng ngoài công việc.

Điều này khiến cho các người đẹp Thực Huy phiền muộn, thở dài vầy cá cùng tay gấu quả nhiên không thể cùng nhau.

Chỉ có Mộc Cận vừa nghe được thì vui vẻ, xúc động vuốt cằm phát biểu: “Không ngờ Tam thiếu gia kia vẫn còn có được hành động bình thường.”

Tiểu Ảnh cũng gật đầu: “Chỉ tiếc cho nhóm đồng chí vầy siêu ngắn ở tầng lầu này, chặc chặc chặc.”

Váy dài ngắn với cô có một xu quan hệ gì? Mộc Cận nghĩ thầm, trong đầu giống như đang có kẻ cầm tiền mặt vầy vầy trước mặt cô, vẫn là kiếm tiền quan trọng hơn.

Tiểu Ảnh huých cô: “Thất vọng sao?”

Mộc Cận vươn tay véo má Tiểu Ảnh, dùng ánh mắt nịnh bợ nhìn mỹ nữ, cười ngọt ngào mà cũng vô cùng thô bỉ: “Bạn yêu à, tớ linh cảm sắp phát tài rồi.”

Tiểu Ảnh khinh thường “Xì” một tiếng, quăng chồng tài liệu sang cho Mộc Cận: “Giúp tớ phô tô làm ba bản, đừng để tớ phải ra tay.”

Mộc Cận meo máo, thuận tay đóng cửa sổ trò chuyện MSN lại, đứng dậy đi tới phòng phô tô ở tầng dưới.

Bất ngờ lúc ra tới thang máy bên trong có một mỹ nữ áo trắng, vừa thấy cô thì nở nụ cười dịu dàng. Mộc Cận hơi sững sờ, theo bản năng nhìn trái liếc phải, thấy không có người mới gật đầu cười lại với mỹ nữ kia, lại thấy mỹ nữ không định đi ra, cô đành phải nghiêng mình bước vào thang máy.

Kỳ thực thời gian đi qua hai tầng lầu quá ngắn ngủi nên dù có muốn bắt chuyện cũng không có cách nào. Hết lần này tới lần khác, mỹ nữ kia chăm chú như có như không nhìn cô, Mộc Cận cảm thấy mỗi giây dài như một năm, không khí trong thang máy trong thoáng chốc như tăng lên đến một trăm độ, khiến cho cả người nóng nực ứa mồ hôi, giấy tờ cầm trong tay cô cũng bị mồ hôi tay làm cho ướt nhẹp.

Đến khi ra khỏi thang máy, Mộc Cận mới âm thầm suýt xoa, thấy trai đẹp si mê thì không nói, sao gặp mỹ nữ mà cũng cuống quýt khấn trương đỏ cả mặt? Thế nhưng trong lúc đang mải nhíu mày rối rắm, cô không hề chú ý thấy ánh mắt ý vị thâm trường của mỹ nữ sau lưng. Chương 10. Tình cờ gặp gỡ ký

Thật ra Nhan Khinh vốn không nghĩ sẽ trùng hợp như vậy gặp Mộc Cận ở đây.

Lúc trước cô nghe Trần Doãn Cần nói Bạc Tam mới đổi bạn gái, hơn nữa còn sắp xếp người này vào làm trong công ty nhà mình, đủ thấy được mức độ coi trọng như thế nào. Hôm nay đi ngang qua tòa nhà Thực Huy, Nhan Khinh tiện đường lên thăm Bạc Tam, nhân thể nhìn xem mỹ nhân nào khiến cho Tam thiếu gia đỏ rầm như thế.

Không ngờ Bạc Tam chỉ thần nhiên ngồi sau bàn làm việc rộng rãi, liếc mắt nhìn cô, sau đó cầm lấy tập tài liệu, lạnh lùng quăng ra một câu: “Nhan Khinh, có phải cậu quá rảnh rồi không có việc gì? Đúng lúc tôi đang thiếu một cu-li, pha giúp tôi tách trà đi.”

Nhan Khinh đặt mông ngồi lên bàn anh, cúi người xuống, gõ một ngón tay lên mặt bàn: “Xem kia, pha trà không vấn đề, trước hết thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi đã. Nói mau, con gái nhà ai? Tính cách thế nào?”

Bạc Tam nhíu mày, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ liếc mắt ngó Nhan Khinh: “Không uống nữa.”

Nhan Khinh vẫn chưa từ bỏ ý định: “Nghe nói vẫn đang là sinh viên. Haiz tôi nói này Bạc Tam, cậu không thể không hủy hoại trụ cột quốc gia sao? Tốt xấu gì người ta cũng góp sức cho chủ nghĩa xã hội khoa học, hiện đại hóa...”

Nói chưa dứt lời đã bị Bạc Tam đứng dậy “Vụt” một phát bịt miệng.

Nhan Khanh bị Bạc Tam kéo xuống khỏi bàn, nhin không được xoa xoa cái mũi bị đau: “Không nói thì thôi. Ngược lại tôi muốn xem cậu che giấu được bao lâu.”

Bạc Tam đi tìm một ly thủy tinh sạch rót nước, lúc quay lại dò xét cô từ trên xuống dưới: “Không có gì, cậu đừng nghe Trần Doãn Càn nói bậy.”

“Cậu lừa ai đó! Đừng cho là tôi không biết, cậu đi theo Dương Tử mượn cái xe kia làm gì ấy nhỉ? Hiện giờ còn mang người nhà người ta thả bên cạnh mình.” Nhan Khanh trừng anh, khẽ cười một tiếng: “Chuyện mới lạ này tôi mới gặp một lần hay sao. Trước kia đó đó, người đó đó đó, còn có người đó đó đó, chỉ cần hở ra một tí đã muốn đưa vào Thực Huy, cậu trở mặt còn nhanh hơn lật sách.”

Bạc Tam giơ chiếc ly thủy tinh dưới ánh mặt trời, nhẹ nhàng đóng đũa, nhìn nước trong ly đập vào thành đảo qua đảo lại, thế nhưng không nói với cô một câu nào.

Nhan Khanh không khai thác được tin tức có chút nản lòng, đúng lúc Diệp Oản Oản gọi điện tới rủ cô đi ăn cơm, cô thuận tiện vui vẻ tạm biệt Bạc Tam.

Ra đến cửa, Nhan Khanh loáng thoáng nghe thấy Bạc Tam nói câu gì đó, cô quay đầu lại hỏi: “Cái gì?”

Bạc Tam xoay người, ánh sáng ngoài cửa sổ tràn vào choàng lên vai anh, trong khi khuôn mặt lại khuất trong bóng tối nhìn không rõ lắm. Thế nhưng ngược lại, giọng nói của anh lại trầm ổn khác thường: “Không có gì.”

Ai ngờ trong thang máy, Nhan Khanh lại chạm mặt với mục tiêu tiểu mỹ nữ.

Trang phục của cô không quá nghiêm túc, tóc cũng chỉ tùy tiện dùng dây thun buộc túm lên..., hoàn toàn vẫn còn là dáng vẻ của một sinh viên; có điều làn da rất đẹp, trắng ngần thanh thoát, phẳng phất nét trong trẻo như nước; khuôn mặt không trang điểm, đôi mắt đen nhánh trầm tĩnh đen trắng rõ ràng, khi cười nhẹ nhàng khoe miệng hiện lên hai lúm đồng tiền, hai mắt to tròn cong cong, hàng mi đều chớp nháy.

Quả thật lâu nay chưa từng thấy vẻ trong trẻo như vậy, có điều gương mặt kia, thần thái phẳng phất có nét gì đó như đã từng quen biết, quen thuộc như đã gặp nhau ở nơi nào.

Nhan Khanh gần như chỉ nhìn Mộc Cận trong chớp mắt đã biết rõ, khẳng định chính là cô.

“Quả nhiên là mỹ nhân a mỹ nhân.” Nhan Khanh vừa đi ra ngoài vừa gật gù đắc ý, xoa cằm suy nghĩ, “Bạc Tam cũng quá vô đạo đức, ra tay ác độc, cô bé này mộc mạc chất phác bao nhiêu a...”

*

Nhoáng một cái, thời gian thực tập của Mộc Cận đã trôi qua mười ngày.

Từ ngày ở trên hàng lang xa xa đối diện với Bạc Tam về sau, Mộc Cận không... gặp lại anh, anh cũng không... chủ động liên lạc với cô, giống như lúc trước đi công tác nói một câu “Cuối tuần gặp lại” chỉ là nói suông.

Thế là lính mới Mộc Cận dần dần trở nên vui vẻ.

Đúng lúc cuối tháng, bên trong bộ phận tài chính như là người ngã ngựa đổ, Mộc Cận phải bay tới bay lui phụ giúp việc ọi người, bận bịu ngã chống vó cũng không kịp trở tay.

Vừa giúp chị Từ kiểm tra chứng từ, lại đi tìm biên lai hộ A Kiệt. Mộc Cận đứng trong tháng máy mới được nghỉ ngơi một chút, nhin không được đưa tay gõ đầu mình.

Kết quả lúc cô đang vò đầu, cửa thang máy mở ra, bất ngờ đứng bên ngoài là Bạc Tam cùng thư ký của anh ta.

Anh ta từ trước tới nay đều sử dụng thang máy riêng, lúc này bỗng nhiên ánh mắt đụng phải Mộc Cận, khiến cô cả kinh, cứ thế gương mặt nhìn thẳng vào Bạc Tam, lễ nghi căn bản đều quên hết.

Đến khi cô kịp phản ứng, Bạc Tam đã thu hồi thần sắc bình tĩnh, bước vào thang máy. Thư ký của anh đưa tay ấn vào số tầng hai mươi màu đỏ.

Bạc Tam đứng ngay phía trước Mộc Cận, nhưng giống như không hề quen biết cô, chỉ để lại cho cô một bóng lưng cao ngất. Mộc Cận đang do dự có nên chủ động chào hỏi anh hay không, chợt nghe thấy anh bắt đầu quay sang bàn giao công việc với thư ký, rõ ràng mạch lạc.

Trong thang máy bốn vách đều phản chiếu bóng người, Mộc Cận lặng lẽ quay mặt qua chỗ khác, chỉ thấy bộ âu phục màu xám của Bạc Tam ánh lên phía trước, càng hiện ra thân hình thon dài, dĩ nhiên đẹp nói không nên lời.

Vì vậy cô khẽ rũ lông mi xuống, quyết định lựa chọn im lặng.

Bạc Tam đứng phía trước Mộc Cận, cô định đến lại là tầng mười bảy – khi thang máy dừng ở tầng mười bảy, Mộc Cận thật sự không đủ dũng khí quang minh chính đại bước qua người anh để ra ngoài.

Cô ảo não, đành phải yên lặng chờ Bạc Tam cùng thư ký của anh ra khỏi thang máy rồi sau đó mới lộn trở lại tầng mười bảy.

Sự thật chứng minh chỉ im lặng thôi cũng chưa đủ, đi ra, sớm muộn gì cũng phải ra.

Lúc Bạc Tam đến tầng hai mươi, khi một chân vừa định bước ra khỏi thang máy, anh đột nhiên quay lại hỏi Mộc Cận một câu: “Tòa nhà này tổng cộng có hai mươi tầng, cô không lẽ là đến tầng hai mươi tìm tôi sao?”

Thư ký xinh đẹp đứng phía sau anh có chút nghi hoặc nhìn cô, trong ánh mắt rõ ràng là ý xem thường “chim sẻ cũng muốn bay lên cành cây cao”.

Mộc Cận nín thở, ngẩng đầu chỉ thấy vẻ mặt đứng đắn nhưng đằng sau lại ẩn giấu ý đùa giỡn của Bạc Tam.

Cô liếm môi, nhìn thẳng vào anh: “Tôi đến bộ phận tài chính, nhưng nhớ nhầm tầng trệt.”

Thư ký xinh đẹp tốt bụng nhắc nhở cô: “Bộ phận tài chính ở tầng mười bảy.”

Bạc Tam dường như cũng không có ý định buông tha cô: “Với tư cách một nhân viên của Thực Huy, sao có thể nhớ nhầm thành tầng trệt? Vị tiểu thư này, cô là thể nào mà vào được Thực Huy?”

Mộc Cận nhắm mắt quả quyết: “Tôi là nhân viên thực tập, ông trời đã đem chiếc bánh vàng mà thả xuống người tôi đây.”

Bạc Tam khẽ gật đầu, ánh mắt bỗng trở nên lạnh lùng: “Bộ phận tiêu thụ là xuống tầng ba, lần sau đừng quên.”

Nếu như không phải có thư ký ở đây, Mộc Cận thật sự muốn tiến lên bóp cổ Bạc Tam, hơn nữa còn phải ra sức mà lắc qua lắc lại.

Có lẽ lý trí vẫn áp chế khuynh hướng bạo lực, Mộc Cận khoanh tay, ánh mắt thành khẩn khẽ gật đầu, vẫn không quên quay sang thư ký cười híp mắt tỏ vẻ áy náy.

Bạc Tam hình như rất bất mãn với biểu hiện của cô, lại đưa mắt dò xét trên dưới rồi bước nhanh ra khỏi thang máy.

Cửa thang máy vừa khép lại, Mộc Cận liền không nhịn được làm động tác vung nắm đấm, nắm đấm thu về tự nhiên cứ thế chống bên hông, mặt mũi đầy vẻ tức giận đùng đùng.

Kết quả cửa thang máy lại một lần nữa mở ra!

Người tiến vào, như trước, vẫn là Bạc Tam.

Có điều lần này không có thư ký, anh ta liền lộ ra bản chất cáo.

Mộc Cận rất tự giác lui về sau một bước, tạo ra khoảng cách nhất định với anh.

Bạc Tam cau mày, nghiêng đầu nhìn cô: “Em cũng phải tự mình hiểu lấy đi Mộc Cận.”

Mộc Cận liếc mắt nhìn anh, âm thầm trách móc không đáp lời.

Bạc Tam cũng không giận, thẳng tay đưa lên vò rối tóc của cô: “Haiz, tốt xấu cũng lâu rồi không gặp, em chẳng lẽ không ngày nhớ mong anh đêm không ngủ được sao?”

Vừa lúc đó thang máy dừng ở tầng mười bảy, Mộc Cận cười tủm tỉm né cánh tay Bạc Tam, lách mình định ra khỏi thang máy.

Kết quả trong nháy mắt cô đi lướt qua anh, liền bị anh ôm vào lòng, lập tức hơi thở ấm áp phả vào bên tai.

Mộc Cận đông cứng toàn thân, đối mặt với cửa thang máy đang rộng mở tư duy hỗn loạn. Đến khi cô kịp phản ứng, cửa thang máy đã lại chậm rãi khép lại.

“Anh!” Mộc Cận thở hổn hển giữa, “Anh muốn làm gì!”

Bạc Tam cúi người xuống, đưa ngón tay thon dài khẽ véo má cô: “Bạn trai em nhiều ngày không được nhìn thấy vợ yêu, đương nhiên trong lòng tương tư thành họa tràn lan không dứt...”

“Ngừng ngừng ngừng!” Mộc Cận vội vàng cắt ngang tầng tầng lớp lớp thành ngữ của anh, “Thứ nhất anh không phải bạn trai tôi, tôi cũng không phải vợ anh, thứ hai không phải anh định cho toàn bộ nhân viên công ty đến vây xem một cái mới cam tâm đấy chứ?”

Bạc Tam bật cười: “Vây xem đi anh cũng không sao, nếu không muốn bị vây xem, còn xem biểu hiện của em thế nào.” Nói xong anh còn ngàng nhiên vòng tay.

Uy hiếp, quả nhiên là uy hiếp. Mộc Cận cắn hận ngứa răng, hận không thể quay lại xé tan sổ tay thực tập, đem mình đóng gói về nhà.

Có vẻ hai bên đều không nhượng bộ, Mộc Cận trừng mắt Bạc Tam ba phút, rốt cục bại trận.

Bạc Tam liếc xéo: “Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa?”

Mộc Cận nghiêng răng nghiêng lợi: “Nói mau, muốn tôi biểu hiện như thế nào.”

Bạc Tam theo thứ tự xòe ra ba ngón tay: “Thứ nhất, lúc không có người phải chọn một trong ba, anh yêu, darling, honey để xưng hô; thứ hai, mỗi chiều hết giờ làm phải đứng ở dưới chờ anh; thứ ba, khi nào anh cần phải vô điều kiện phục tùng tất cả yêu cầu của anh.”

Mộc Cận mặt mũi nổi đầy vạch đen... Làm khó anh ta một hơi suy nghĩ nhiều như vậy... Hay là tên này sớm đã có âm mưu từ trước!

Cô mắt nhắm lên, run rẩy hỏi: “Tôi có một yêu cầu được không?”

“Nói.”

“Điều thứ nhất, có thể sửa lại được không? Chẳng lẽ anh không biết là tôi rất chán ghét, buồn nôn hay sao?” Đối với kẻ thù phải lấy lý lẽ lay động tâm tình.

“Ừm...”

“Được không?” Mộc Cận thấy tia hy vọng.

Thế nhưng Bạc Tam rõ ràng không muốn cho cô cơ hội phát huy, vung tay lên: “Không được.”

Mộc Cận một lần nữa mặt nổi đầy vạch đen... Buồn bã ai oán nhìn Bạc Tam, thế mà Bạc Tam còn có thể vuốt vuốt tóc cô: “Trên đời không có việc gì khó, trước tiên đối với cánh gà nướng (*). Đói bụng chưa, chúng ta đi ăn cơm.”

Mộc Cận đưa cổ tay lên nhìn, mười giờ rưỡi sáng. Cô nét mặt tối sầm: “Không đói, muốn đi tự anh đi đi.”

Bạc Tam nhướn mày, vẻ mặt nghi hoặc: “Sao cơ?”

Cô giả vờ bình tĩnh: “Bây giờ đâu phải lúc ăn cơm, để sau, chẳng may cùng đi ra bị người khác nhìn thấy thì làm sao?”

Nói đến đây, Mộc Cận mới nhớ ra mình vẫn còn đang ở trong thang máy, ngẩng đầu nhìn lên đã thấy bảng điện tử hiển thị tầng triệt, lại phải lộn lên một lần nữa. Còn phải đến bộ phận tiêu thụ! Mộc Cận thâm than một tiếng, chỉ chỉ vào nút số: “Tôi muốn lên tầng mười bảy.”

Bạc Tam lại đưa tay ấn nút gần đó, cửa thang máy mở ra, thẳng tay kéo Mộc Cận dẫn ra ngoài.

“Điều thứ ba, khi anh cần phải vô điều kiện phục tùng mọi yêu cầu của anh. Anh mới nói một lần, em làm sao đã quên rồi?” Bạc Tam nhàn nhạt mà nói, “Mộc Cận, xem ra anh cần phải nhấn mạnh sâu thêm ấn tượng của ba điều này đối với em.”

(*)Nguyên văn: , . Đoạn này mình không hiểu lắm T.T

9. Chương 11+12

Chương 11. Uy hiếp ký

Có thể tưởng tượng được một nam thanh niên đã trưởng thành, bề ngoài giống như thiếu niên anh tài uy vũ phi phàm, mời khách ăn cơm lại có thể đưa đến nhà hàng KFC không? Càng khiến người ta tức lộn ruột chính là, người bị mời lại là một thiếu nữ như hoa như ngọc, như bách hợp trong hang núi, chính là diệu linh thiếu nữ.

Mộc Cận ngồi trên ghế, đối với vẻ mặt cười cợt lâu không bị ăn đòn của người nào đó, chỉ biết im lặng khốc rỗng, cộng thêm YY chính mình hóa thân thành thiếu nữ xinh đẹp vô địch vũ trụ ôm chặt lấy băng ghế.

Tôi đâm, tôi đâm, tôi đâm đâm đâm!

Đại khái là biểu cảm của cô quá nghiêm túc và trang trọng lại kỳ quái, cuối cùng Bạc Tam từ đĩa cánh gà nướng ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn cô: “Không ăn sao?”

Mộc Cận sa sầm mặt, vồ lấy cốc cà phê tuyệt, mở nắp ra, dùng một chiếc thìa nhỏ ra sức múc một thìa kem to, một ngụm nuốt xuống.

Kết quả, nuốt vội quá, kem lạnh đánh thẳng lên huyết Thái Dương như muốn nổ tung.

Bạc Tam thấy cô nhe răng trợn mắt ẩn huyết Thái Dương, nhin không được nhú mày: “Làm sao vậy?”

Mộc Cận nhăn nhó, thoáng liếc mắt qua anh: “Ăn nhanh quá.”

Quả nhiên đồ của đại ác ma, không thể đựng lung tung... Lực sát thương gần như bằng cái đó cái đó.

Ai ngờ trong lúc Mộc Cận đang không vui vì Bạc Tam cười nhạo mình, anh đột nhiên duỗi tay qua, ngay khi cô đang không để ý, hai ngón cái đưa lên ấn nhẹ hai huyết Thái Dương của cô.

Bàn ghế ở KFC này rất chật chội, anh lại dựa vào rất gần, Mộc Cận cúi đầu, cảm nhận được hơi thở của anh ở trên đầu mình, hai tay còn cuốn lấy tóc cô trên choker. Trên người Bạc Tam có hương thơm nhàn nhạt mát rượi, lại xen lẫn một chút mùi thuốc lá, khiến cho cô hơi choáng váng bất thường.

Trong phút chốc Mộc Cận không biết phải làm sao, ngay cả phản kháng cũng không, cứ để tùy ý anh ôm trong tư thế mập mờ đó.

Đùi mát quá. Trên đùi tự nhiên thấy mát mẻ. Đùi sao lại mát như thế được...

Mộc Cận bỗng nhiên kịp phản ứng, đẩy Bạc Tam ra, tay chân luống cuống lau cà phê bị đổ ra trên quần.

Bạc Tam thu tay về, nhú mày nhìn cô cầm giấy lau chùi quần áo, mở miệng ra vẫn là khẩu khí có thể khiến người ta ghen chết: “Mộc Cận, em sao lại ngốc như vậy?”

Mộc Cận oán hận trừng mắt kẻ đầu sỏ: “Còn không phải...” Lời vừa thốt ra, nhưng lại không biết nên nói tiếp thế nào.

Bạc Tam vẻ mặt trêu đùa: “Còn không phải cái gì?”

Mộc Cận khinh khinh nhìn anh, lại thoáng cúi đầu lau chùi quần.

Còn không phải anh. Nếu không phải anh muốn chết tự dưng trên choker tôi thì có ra nông nổi này không?

Tay Mộc Cận lau quần áo dần dần cũng dừng lại. Nhận thức này giống như sét đánh, chính xác đánh trúng vào cô, khiến cô miệng đắng lưỡi khô, dường như bỗng nhiên tay cũng không biết nên để vào đâu.

Cô bình tĩnh đứng lên, chán nản nhìn xuống quần mình, cất giọng rầu rĩ: “Tôi vào toilet.”

Nói xong cũng không nhìn Bạc Tam liền xoay người mà đi.

Sắc ửng hồng đáng ngờ cùng vẻ bối rối của Mộc Cận đã thu hết vào đáy mắt Bạc Tam, anh nhìn chăm chú bóng lưng cô đi xa, ngón tay thon dài gõ nhẹ trên mặt bàn, như đang suy nghĩ điều gì mà khóe miệng giương lên.

Xem thái độ này, vốn còn tưởng là một lô cốt, không trông mong gì được, thậm chí ngay cả một chút đỉnh cũng không có.

Đạo hạnh quả nhiên không đủ. Bạc Tam tổng kết lại, cắn một miếng cánh gà nướng.

Nguội mất rồi, anh nghĩ.

Ngay sau đó, anh cầm phần cánh gà vẫn còn hơn phân nửa vứt vào một cái túi không.

Mộc Cận dùng dùng chạy vội tới trước bồn rửa tay, hứng nước lạnh vỗ vỗ lên mặt mình. Sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn trái nhìn phải một phen, khi nhìn vào trong gương, người kia sắc mặt bình thường hồng nhuận phơn phớt, nhìn đến khi không nhìn ra được thần sắc bất thường nào mới thôi.

Trong lúc đang hong khô tay, tâm tư cô ngẩn ngơ, lại nghĩ đến tiếng sét ngang trời lúc nãy.

Chính lúc hồn đang phiêu du chân trời nào, sau lưng cô chợt vang lên một thanh âm dịu dàng: “Cô này, máy sấy đã ngừng lâu rồi, không lẽ cô định cứ như vậy thổi xuống dưới sao?”

Mộc Cận lấy lại tinh thần, vội vàng rút tay ra, cảm thấy hơi có lỗi nhìn về hướng vừa phát ra thanh âm kia.

Vừa nhìn thấy, cô đã trừng lớn mắt, như trông thấy quỷ mà ghen hòng trên trời.

Cố Tuấn Nghiêu mặc một chiếc áo sơ mi màu xám sáng, tay áo tùy tiện xắn lên, vật màu bạc trên cổ tay thoát nhìn thật chói mắt. Anh cười rộ lên vẫn giống y như lúc trước, nước chảy mây trôi, dường như không quan tâm tới việc gì, lại dường như tự kiểm chế hờ hững đã tính toán từ trước.

Mộc Cận ngây người trong một giây đồng hồ, một giây sau giống như phản xạ có điều kiện ra sức đá anh ta: “Cái đồ không có lương tâm, còn có gan quay về?”

Cố Tuấn Nghiêu rất nhanh đã tránh được: “Mộc Cận, em có thể sáng tạo chút được không? Làm sao bao nhiêu lần vẫn đều là một chiêu này.”

Ừ đây, vài năm không đá anh ta, động tác cũng thấy chậm chạp hơn. Mộc Cận cúi đầu dò xét Cố Tuấn Nghiêu, nhếch miệng “Xùy” một tiếng cười cười: “Haiz, cách ăn mặc của anh vẫn dạng chó hình người, vẫn y như vậy. Nói mau, sao bỗng nhiên lại trở về?”

Cố Tuấn Nghiêu cũng đánh giá cô, ánh mắt vẫn đầy vẻ khinh bỉ: “Chắc chắc chắc, đã nhiều năm như vậy, em rõ ràng vẫn chẳng có đẳng cấp. Nhìn xem, một cô nương như hoa như ngọc, cách ăn mặc lại giống như một bác gái trung niên.”

“Quên đi.” Mộc Cận cười mắng, “Hôm trước đi trong trường học còn có người hỏi em có phải sinh viên năm thứ nhất, anh không cần dùng chiêu này vây Ngụy cứu Triệu. Nói, tự nhiên quay về để làm gì?”

Cố Tuấn Nghiêu cười cười, trong mắt một vẻ dịu dàng: “Còn có thể làm gì, nhớ em, nên quay về chứ sao.”

Một câu nói, Mộc Cận lại sững sờ. Mới mẻ quá nhỉ, Cố Tuấn Nghiêu kiêu ngạo năm đó, lại có thể mặt không đổi sắc nói nhớ cô.

Có điều những lời này, vừa vụn đã muộn bốn năm.

Mộc Cận dẹt miệng cười: “Này, hít thở dưới bầu trời nước Đức vài năm, vẫn là một chiêu đồ ngon đồ ngọt này. Nói mau, có phải lại hay bàn tay trắng, đến quà gặp mặt cũng không mang cho em, còn mong chờ đến nhà em ăn uống chùa?”

Cố Tuấn Nghiêu cười híp mắt, khoe miệng ắn ắn có má lúm đồng tiền: “Tiểu Cận quả không tồi, trả lời chính xác. Haiz, đã đến nước này, em chắc phải chịu nhiều khổ sở đúng không? Yên tâm đi, sau này anh bảo kê cho em.”

Mộc Cận khinh thường lườm anh, bỗng nhiên nhìn tới biển báo nhà vệ sinh nữ to đùng...

“Đi thôi đi thôi.” Mộc Cận rất tự nhiên kéo cánh tay Cố Tuấn Nghiêu, “Chúng ta ra ngoài nói chuyện. Lại nói, anh làm sao lại ở đây?”

Cố Tuấn Nghiêu để cô tùy ý kéo đi, đáp lời: “Chiều nay anh đến đàm phán hợp đồng với Thực Huy, biết em đang thực tập ở đây nên tới sớm qua thăm một chút.”

“Vậy anh làm sao biết được em đang ở KFC?”

Cố Tuấn Nghiêu bày ra nét mặt giả ngu: “Tiểu Cận, anh tưởng em cũng có điểm thông minh, không ngờ vẫn ngốc như vậy. Điện thoại chỉ dùng để xem giờ hay sao?”

Điện thoại...

Mộc Cận chợt nhớ đến điện thoại di động của mình vẫn để trên bàn, mà người bạn trai mập mờ hư hư thực thực ngồi đối diện lại chính là đại BOSS của công ty... Bạc Thanh Hàn.

Cô vô ý thực định bỏ cánh tay Cố Tuấn Nghiêu ra, chưa kịp xoay người đã đối diện với ánh mắt Bạc Tam.

Mộc Cận nhìn Bạc Tam khuôn mặt bình tĩnh nhưng tối sầm cos Bao Công, nhin không được nuốt nuốt nước miếng, âm thầm kêu một tiếng thảm thiết.

Đã thế Cố Tuấn Nghiêu đáng chết kia còn chen vào nói chọc thêm: “Tiểu Cận bây giờ em ở đâu? Buổi tối anh đến chỗ em ở được không?”

Giọng nói của anh cũng không cao, thế nhưng Bạc Tam nhất định là đã nghe được. Mộc Cận mắt thấy nét mặt Bạc Tam vẫn tối sầm như trước, ánh mắt di chuyển từ cánh tay cô đang kéo Cố Tuấn Nghiêu, chậm rãi nhìn lên mặt cô.

Mộc Cận còn chưa kịp giải thích, hai thanh đao nhọn không chút do dự “Xoẹt” một tiếng, đâm thẳng vào lồng ngực gây yếu của cô.

“Đây là hàng xóm từ nhỏ đến lớn của tôi bốn năm trước đi Đức cũng không biết khi nào sẽ đột nhiên trở về hôm nay tôi cũng lần đầu gặp lại anh ta vẫn biết giường không ở khách sạn nên mới hỏi tôi đang ở đâu ông chủ à anh nhất định phải tin tưởng chúng tôi là quan hệ nam nữ trong sáng thuần khiết.”

Mộc Cận thở dốc một hơi, sắp nghẹn chết rồi...

Cứ cho là kim nén mà chết, cũng còn tốt hơn bị dao nhọn đâm chết.

Bạc Tam nét mặt từ tốn, vươn tay về phía Cố Tuấn Nghiêu: “Xin chào.”

Cố Tuấn Nghiêu mỉm cười đưa tay lên bắt: “Xin chào, tôi là Cố Tuấn Nghiêu.”

Trong ánh mắt bức người của Bạc Tam, Mộc Cận lặng lẽ mở bàn tay đang bám trên cánh tay Cố Tuấn Nghiêu, sau đó mới dám vụng trộm liếc nhìn anh.

“Tiểu Cận, vị này là...”

“À anh ấy là sếp của em.” Mộc Cận nhỏ lệ, chỉ lo giải thích, lại quên giới thiệu, uy thế của đại ác ma quả nhiên quá bức người, “Bạc Thanh Hàn.”

Cố Tuấn Nghiêu quay sang Mộc Cận mỉm cười: “À, sếp. Nếu chỉ là sếp, Tiểu Cận em có cần phải giải thích rõ ràng thế không?”

Quả nhiên, ánh mặt lạnh lẽo của Bạc Tam lại một lần nữa phóng về phía Mộc Cận.

Khoe miệng Mộc Cận run run, thật muốn cầm cục gạch đập chết tên tai họa Cố Tuấn Nghiêu này.

Thế nhưng kẻ gây họa hết lần này tới lần khác vẫn không bỏ qua, nghiêm trang hỏi: “Anh cũng không phải gian phu của em, em sao phải vội vã phải sạch quan hệ với anh như vậy?”

Lần này không chỉ là ánh mắt của Bạc Tam đâm cô nữa, chỉ sợ phải hàng vạn mũi tên xuyên tâm mới có thể gỡ bỏ mối hận trong lòng.

Mộc Cận lén lút liếc nhìn Bạc Tam, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của anh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, duy chỉ có đôi mắt đang nhìn cô từ trên xuống dưới, trong ánh mắt viết rất rõ: em – chết – chắc...

Ầm ầm...

Khiến cho cô tự động loại bỏ những cảnh bạo lực không phù hợp...

Đúng lúc Mộc Cận đang đấu tranh với những cảnh bạo lực không phù hợp trong đầu, Bạc Tam bất ngờ lên tiếng: “Buổi chiều tôi còn có việc, không quấy rầy cuộc hẹn của hai người.”

Đại ác ma lại có thể chủ động nói phải đi... Mộc Cận cảm động rơi nước mắt, đang muốn chân chó tán dương Bạc Tam một chút lại nghe thấy tiếng anh nói bên tai cô: “Mộc Cận, trưa nay đã nghỉ làm sớm, nếu dám trò chuyện lâu trễ giờ làm buổi chiều...”

Câu còn chưa nói hết mà lực chấn động đã rất mạnh, Mộc Cận chỉ biết nói không dám không dám, buổi chiều sẽ đi làm đúng giờ, thấy Bạc Tam gật đầu nhẹ với Cố Tuấn Nghiêu rồi xoay người đi ra ngoài.

Mãi đến khi nhìn Bạc Tam đã đi xa, Mộc Cận mới sực tỉnh: buổi sáng nghỉ sớm là do ngài muốn đi ăn cơm đầy boss đại nhân!

Cố Tuấn Nghiêu cười hắc hắc kéo Mộc Cận về chỗ ngồi, một tay chống cằm hỏi: “Bạn trai à?”

“Xì.” Mộc Cận mặt trắng không còn giọt máu, “Ánh mắt của anh đúng là quá kém, đó là sếp của em.”

“Sếp?” Cố Tuấn Nghiêu khẽ nhưn mày nghi hoặc, “Sao anh lại cảm thấy ông sếp này hơi kì lạ...”

Mộc Cận vội vàng chuyển chủ đề: “Anh về lúc nào?”

“Tháng trước.” Cố Tuấn Nghiêu xắn tay áo, lấy một tấm danh thiếp đưa cho cô, “Công ty khai thác thị trường, anh chủ động đề nghị trở về.”

“Tổng Giám đốc khu vực Trung Quốc đại lục.” Mộc Cận nhớ kỹ, “Oa, mũ lớn thật. Tổng Giám đốc đang làm gì?”

Cố Tuấn Nghiêu không đáp, nhìn Mộc Cận hást cằm: “Một cái cánh gà nướng với hai quả trứng, còn muốn cái gì nữa?”

Mộc Cận gãi đầu: “Cà phê tuyết, không thêm gì nữa.”

Cố Tuấn Nghiêu gật gật đầu, đứng dậy đi gọi món.

Ánh mắt Mộc Cận nhìn theo anh.

Nháy mắt đã qua bốn năm, nam sinh trên người tổng hợp mùi mồ hôi bần bần trong trí nhớ giờ đã nhanh chóng trưởng thành, trở thành một soái ca chất lượng cao, khiến người ta có cảm giác không ổn định.

Khi đó tất cả đều còn nhỏ, ban đầu chính cô cũng là cái đuôi nhỏ của Cố Tuấn Nghiêu, ngày ngày âm ỉ theo sau ông anh, cũng không biết rằng rốt cuộc anh không nhẫn nại được mới kéo cô xuống trường cấp ba.

Mộc Cận lắc đầu, than thở, thân phận của anh trai Cố Tuấn Nghiêu này đích thực là rất cao.

Chương 12. Tăng ca ký

Cố Tuấn Nghiêu bưng chén đĩa, vừa quay đầu lại thấy Mộc Cận đang rung đùi đắc ý mãnh liệt nhìn mình, anh nhin không được lại cười: “Trông ngốc chưa kìa, chẳng lẽ thấy anh bất ngờ về nước vui đến mức cười choáng váng luôn hả?”

“Đi mau.” Mộc Cận lao ra cực kỳ nhanh, “Anh nghĩ thì hay lắm, em cho anh biết, năm đó là anh vứt bỏ em, bây giờ đừng có trông chờ gì hết.”

Ánh mắt Cố Tuấn Nghiêu tối lại nhưng bất chợt nở nụ cười: “Năm đó anh là một con thỏ ngoan, thấu hiểu đạo lý thỏ không ăn cỏ gần hang. Bây giờ thì tốt rồi, hai chúng ta cũng không ở gần nhau, em sao có thể đối xử tàn nhẫn với anh như thế?”

Mộc Cận lại gãi đầu, cúi xuống mãnh liệt hút một hơi cà phê rồi nuốt xuống bụng.

Cố Tuấn Nghiêu cau mày, nhẹ giọng trách cứ: “Uống chậm một chút, coi chừng đau bụng.”

Chỉ một câu nói, lại khiến cho Mộc Cận thiếu chút nữa thất thần, một ngụm chất lỏng lạnh như băng nghẹn lại trên yết hầu, cô bắt đầu ho sặc sụa.

Khi Cố Tuấn Nghiêu tốt nghiệp đại học năm thứ tư, Mộc Cận vẫn còn đang học cấp ba, trong đầu đơn giản chỉ có mấy kiến thức tiếng anh, chính trị, sử, địa, đột nhiên nghe tin Cố Tuấn Nghiêu muốn ra nước ngoài, lúc đó cô rúc vào trong chăn khóc đến trời đất mịt mù.

Khóc xong cô mang đôi mắt đỏ như hai quả hạch đào, đứng dậy cầm áo khoác xuống lầu gặp Cố Tuấn Nghiêu, sống chết kéo anh tới tiệm KFC ở gần nhà.

Hai người ngồi xuống yên vị, Mộc Cận ra sức múc một thìa kem lớn nuốt vào bụng, giống như là để lấy dũng khí, sau đó mới nói với Cố Tuấn Nghiêu một câu: “Cố Tuấn Nghiêu, em thích anh.”

Cho tới khi đó, Mộc Cận cũng chưa từng gọi cả tên họ Cố Tuấn Nghiêu như vậy, chỉ gọi anh là anh hai.

Không ngờ Cố Tuấn Nghiêu chỉ mỉm cười với cô, một bàn tay vỗ nhẹ lên đầu: “Mộc Cận ngốc, học trò này ở đâu vậy?”

Mộc Cận như bị giáng một cái tát, cau mày thu mình trên ghế, buồn bã mong chờ nhìn anh: “Nghe mẹ em nói anh muốn xuất ngoại.”

“Đúng.” Cố Tuấn Nghiêu nhẹ gật đầu, “Anh muốn sang Đức. Nhưng bây giờ liên lạc cũng thuận tiện, em không cần phải trình diễn một màn bi kịch như vậy? Hơn nữa, xem thân hình nhỏ bé của em, sử dụng mỹ nhân kế hãy còn quá sớm.”

Anh cứ một mực như vậy, không che giấu, không xem cô là phụ nữ.

Mộc Cận xấu hổ liếm liếm môi, lại ra sức múc một thìa kem to đút vào miệng.

Kết quả, cô đúng là không phụ kì vọng, bị đau bụng.

Lần đau bụng đó là nghiêm trọng nhất từ trước tới giờ, cả người như nhũn ra, giống như bị buộc vào một sợi dây treo trên không trung, sau đó bị người ta dùng roi hung hăng mà quật vào. Mộc Cận đau đến mức trán vã mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch không còn giọt máu, môi tím tái.

Cố Tuấn Nghiêu vội vàng phát hiện ra, ôm ngang người cô công trên lưng, vừa chạy về nhà vừa quở trách, gần như là gào lên: “Mộc Cận em sao lại không hiểu chuyện như vậy? Là ngày mấy mà còn dám ăn đồ lạnh, không muốn sống nữa sao!”

Mộc Cận áp sát trên lưng anh, dường như đã mất đi ý thức, trước mắt một mảng tối đen. Rất lâu sau cô mới mở mắt có phản ứng, hóa ra cô vẫn còn đang trong kỳ sinh lý.

Còn có tình huống xấu hổ nào mà anh không biết? Ngay lần đầu tiên bà dì tới thăm chính cô cũng không biết, một mảng lớn vết máu đỏ trên quần, may còn có Cố Tuấn Nghiêu để cho cô mặc đồng phục của anh về nhà. Mộc Cận chóng mặt, đầu nặng trĩu, dù sao sự cố này anh cũng đã gặp qua, chết thì cũng chết rồi, tất cả chỉ còn lại cái xác.

Nghĩ đến đó cô chợt nảy ra, có phải mình cư xử quá ngốc nghếch, ngu dốt, nên Cố Tuấn Nghiêu mới không thích?

Nếu là như vậy, sau này cô thay đổi không được sao?

Đúng là Mộc Cận còn chưa phát triển đầy đủ thành thiếu nữ, Cố Tuấn Nghiêu đã đi rồi. Ngày anh đi, Mộc Cận không đưa tiễn, trái lại cô ngồi một mình trong công viên gần quán KFC ăn hết một ly kem.

Sau khi ăn xong, cô cầm cái ly không tiện đường đi tản bộ, cuối cùng đứng bên hồ nhân tạo cạnh công viên, nói rất có khí phách: Cố Tuấn Nghiêu, anh không quan tâm tới Chúa, tất Chúa sẽ có cách trừng trị! Đừng tưởng em còn có thể nhớ tới anh tại hồ sen Đại Minh này!

Sau đó ly kem bỗng bị ném xuống hồ, chao đảo đung đưa theo gợn sóng trôi xa.

Chẳng mấy chốc đã hết giờ làm buổi chiều, Mộc Cận nhận được thông báo từ cấp trên trực tiếp, kể từ hôm nay bộ phận tài chính tăng ca tập thể.

Cô vốn định đến giờ cơm tối gọi điện mời Cố Tuấn Nghiêu đi ăn, thế nhưng vừa mới cầm điện thoại lên, điện thoại nội bộ trên bàn làm việc chợt đổ chuông.

“Xin chào.”

“Đến tầng hai mươi, nhanh lên.” Bạc Tam chỉ nói ra sáu từ, vô cùng phóng khoáng cúp điện thoại.

Mộc Cận cầm ống nghe ngẩn người, đây là ý gì?

Cô cố chờ đến lúc tất cả đồng nghiệp đi ăn cơm mới vụng trộm đi tìm Bạc Tam. Kết quả vừa đẩy cửa đã thấy anh ngồi ngả nghiêng trên ghế làm việc rộng lớn, quần quanh cổ là một đại mỹ nhân.

Hai tay mỹ nhân ôm lấy cổ Bạc Tam, mặt ghé sát vào mặt anh, môi hơi cong lên vẽ hờn dỗi, hình như đang nói gì đó. Trái lại thần sắc Bạc Tam lãnh đạm, không đẩy ra, cũng không thấy được có biết bao thân mật, có vẻ như mỹ nhân một mực dán sát vào người anh.

Hai người nghe tiếng cửa phòng mở, đồng thời ngẩng đầu nhìn ra phía cửa. Trong ánh mắt mỹ nhân hơi mang theo sự tức giận, ánh mắt Bạc Tam lại thờ ơ lạnh lùng, xuyên thẳng vào người Mộc Cận.

Mộc Cận vẫn còn đang vịn tay trên nắm cửa, mặt đỏ tới tận mang tai, ghen hòng nhìn trần trời, cô xấu hổ đứng ngay cửa, tiến lên cũng không được, lùi lại cũng không xong. Một lúc sau cô mới có phản ứng, ngượng ngùng cười cười: “Hai người tiếp tục, tiếp tục...” Vừa nói vừa định đóng cửa đi ra ngoài.

Không ngờ Bạc Tam đột nhiên lên tiếng: “Mộc Cận.”

Cô vẫn đứng ở cửa, xấu hổ cười nhìn Bạc Tam: “Sếp đang bận, tôi xuống tiếp tục công hiến xương máu cho công ty, khi nào anh xong việc thì hãy xuống...”

Khóe miệng Bạc Tam giật giật, đẩy mỹ nhân trong ngực ra, lại quay sang Mộc Cận nhẹ gật đầu: “Vào đi.”

Mộc Cận xoay gót tiến vào văn phòng, nhìn mỹ nhân cười nịnh nọt: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi.”

Mỹ nhân phong tình vạn chủng cũng mỉm cười với cô: “Không sao, công việc quan trọng hơn.”

Công việc? Bạc Tam gọi cô lên đây có thể có việc gì?

Mộc Cận nghi hoặc liếc sang Bạc Tam, chỉ thấy anh hơi thẳng người trên ghế ngồi, trong ánh mắt dường như cũng mang ý thắc mắc: “Cô đến tìm tôi, có chuyện gì không?”

Phụt... Mộc Cận run rẩy dùng ánh mắt thể hiện sự phẫn nộ, rõ ràng chính anh bảo tôi đi lên...

Thấy bộ dạng Mộc Cận nghiêng răng nghiêng lợi kiềm chế, Bạc Tam thản nhiên ngả người ra ghế dựa, khóe miệng vẽ nên nét cười xa lạ, hỏi lại: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Mộc Cận vụng trộm liếc mắt nhìn mỹ nhân đứng gần đó, lại trừng mắt nhìn anh, phát ngôn bắt đầu lung tung: “À tôi lên đây hỏi thử buổi sáng tôi vì việc công mà về sớm liệu có bị khấu trừ toàn bộ tiền thưởng hay không.”

Đã là nhân viên thực tập còn muốn toàn bộ tiền thưởng... Một cánh tay Bạc Tam chống trên bàn làm việc, ngón cái đỡ tại xương gò má, bàn tay hơi vươn ra vừa đủ che khuất nửa dưới khuôn mặt, giọng nói có phần xa cách truyền tới, vẫn là lạnh lùng lãnh đạm: “Cái này không thuộc quản lý của tôi.”

Mộc Cận trừng mắt, bò theo bậc thang đi xuống: “À vậy là không do sếp quản lý, đều tại Tiểu Phương chết tiệt kia nói tôi nên đi tìm anh, việc kia anh cứ mặc kệ, không cần bận tâm, chào sếp, tôi đi trước.”

Nói xong nhanh như chớp, cô lại quay sang mỹ nhân khề gật đầu, xoay người tiện thể vội vàng đi ra cửa.

Kết quả trong nháy mắt cửa khép lại, Mộc Cận nghe thấy tiếng mỹ nhân nũng nịu cất lời: “Cô ta thực sự là nhân viên công ty anh sao? Sao lại không hiểu chuyện như vậy?”

Khóe miệng Mộc Cận co giật, mỹ nhân thân mến à, không hiểu chuyện chính là cái con người trước mắt cô ấy?

Ngay sau đó giọng nói lạnh lùng của Bạc Tam truyền đến: “Em về đi, ngày khác lại mời em đi uống trà.”

Mộc Cận dừng lại, cảm thấy buồn nôn, chợt nghe thấy tiếng mỹ nhân oan oan ức ức nói: “Tam thiếu gia, đến bao giờ anh mới nghiêm túc liếc nhìn em một cái?”

Mộc Cận trốn ngoài cửa sờ sờ cảm, rõ ràng đối với mỹ nhân yêu thương nhưng nhớ lại thờ ơ như vậy, chẳng lẽ anh ta là một tên Liễu Hạ Huệ?

Đang lúc cô miên man suy nghĩ, cửa văn phòng Bạc Tam mở ra. Mỹ nhân nhìn thấy Mộc Cận ngoài cửa thì hơi nghi hoặc, nhướn đôi mày tinh xảo, nghiêng nghiêng đầu ngó cô: “Sao cô vẫn còn ở đây?”

Mộc Cận ngẩn ngơ, mặt nhăn nhó cười khổ: “Tôi... Chân tôi đau...”

Cô vừa dứt lời, Bạc Tam liền xuất hiện ở cửa, cau mày liếc xéo Mộc Cận, giọng nói vẫn nhàn nhạt: “Xảy ra chuyện gì?”

Xong rồi xong rồi... Trong lòng Mộc Cận âm thầm run rẩy, trên mặt vẫn không thể không giả vờ tỏ ra vài phần thống khổ: “Giám đốc, gót giày tôi cao quá, bị tẹo chân...”

Bạc Tam liếc nhìn đôi “giày cao gót” không đến ba centimet của Mộc Cận, nhin không được khóe miệng thoáng co giật. Trái lại mỹ nhân bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Giày như vậy mà tẹo chân vào lúc này, sẽ không phải là có cái gì...”

Mộc Cận đưa mắt thấy ngay đôi giày gót nhỏ xíu gần bẩy phân của mỹ nhân, nhếch nhếch miệng, cuối cùng không nói gì.

“Được rồi.” Rốt cuộc Bạc Tam cũng lên tiếng, thay Mộc Cận giải vây, “Em đi về trước đi.”

Mỹ nhân nhướn mày trừng mắt với kẻ địch Mộc Cận, lại buồn bã ai oán nhìn Bạc Tam, sau nhấc chân tiến vào thang máy.

Cửa thang máy vừa đóng lại, Bạc Tam sải bước đã đến trước mặt Mộc Cận, trong ánh mắt phẳng phất có nét uể oải ngờ vực: “Em sao lại ngốc như vậy?” Vừa nói xong, anh ôm ngang Mộc Cận chân đau đang vịn vào tường bế lên.

Mộc Cận đâm lao phải theo lao, muốn giãy dụa lại không dám giãy dụa, chỉ có thể để mặc cho Bạc Tam bế vào văn phòng.

Bạc Tam ôm Mộc Cận đặt xuống sofa, vươn tay muốn giúp cô cởi giày.

Mộc Cận nhận thấy tư thế này không đúng, vội vàng ngăn lại: “Không có gì to tát, không dám phiền đến giám đốc.”

“Sao?” Bạc Tam dừng tay một chút, ngẩng đầu nhìn cô, “Gọi anh là gì?”

Ôi trời? Mộc Cận ngốc...

Bạc Tam dáng vẻ đã hiểu rõ, cúi đầu đỡ lấy chân giúp Mộc Cận cởi giày, ở bên cạnh nhàn nhạt mở miệng: “Xem ra em vẫn còn cần phải được nhấn mạnh ấn tượng về ba điều đầu tiên này...”

Mộc Cận kịp phản ứng, vừa co chân về vừa ngăn lại bàn tay Bạc Tam đang nắm ở cổ chân cô: “Không cần không cần, thật sự không cần...”

Một tay Bạc Tam một phát đã bắt được tay Mộc Cận, tay kia chuẩn xác nắm lấy cổ chân cô. Đến khi giữ chặt được cổ chân, anh thoáng dừng lại động tác, ngẩng đầu lên nhìn cô.

Mộc Cận bị Bạc Tam nhìn chăm chăm, cả khuôn mặt đỏ bừng, chỉ biết run run cười giả lả: “Giám đốc thật sự không cần, tôi chỉ hơi sái chân một chút, cũng không cần nhọc đến anh đích thân quan tâm.”

Bạc Tam không nói lời nào, từ từ nói lỏng nắm tay giữ ở cổ chân, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn cô, khiến cho Mộc Cận toàn thân phát sợ.

Lại nói tiếp, cô chợt nghe tiếng Bạc Tam cười nhẹ, trong thanh âm dường như ẩn hơi lạnh: “Không nhìn ra Mộc Cận em còn rất có bản lĩnh, nói dối gạt người mà mặt không đỏ, tim không đập.”

Mộc Cận lúng túng, nhếch nhếch miệng cười: “Thực ra tôi không cố ý... Nói đến ba điều kia...”

Bạc Tam lại đứng dậy, quay người đi về phía bàn làm việc bên cạnh, giọng nói lạnh lùng: “Không có việc gì thì em xuống làm việc tiếp đi.”

Mộc Cận nhìn bóng lưng anh thè lưỡi rồi rụt cổ lại chạy ra khỏi văn phòng. Cô vừa chạy vừa không thèm nhìn lại thế nhưng trong lòng thầm nghĩ, dựa vào cái gì tôi phải tuân thủ ba điều kia, mà anh lại có thể cùng mỹ nữ liếc mắt đưa tình, dựa vào cái gì bắt tôi phải làm thánh nữ mà anh lại có thể nhẹ nhàng bay qua muôn ngàn vạn hoa, hai chúng ta quan hệ tốt như vậy từ lúc nào chứ...

Trong văn phòng, ngay lúc cánh cửa khép, Bạc Tam cũng xoay người lại. Khóe miệng anh kéo lên một đường cong, tay sít sao siết thành quyền, đối với cánh cửa đóng kỹ kia cất tiếng thở dài.

10. Chương 13+14

Chương 13. Ngụy trang ký

Rốt cuộc Mộc Cận bận bịu việc này việc kia đến tận mười giờ tối.

Cô ra về hơi muộn, vừa đi vừa gọi điện cho Cố Tuấn Nghiêu, chẳng ngờ còn chưa có người bắt máy, điện thoại của cô đã bị ai đó giắt lấy, một giọng nói từ sau lưng truyền đến: “Mộc Cận, em đang làm gì?”

Cô ngẩn ra, cười khổ sở: “Đó là do tự ông chủ anh đánh...”

Khóe miệng Bạc Tam hơi nhếch lên, liếc mắt nhìn Mộc Cận, tay liền gạt nắp trượt trên điện thoại của cô, màn hình hiện ra nhật ký cuộc gọi, số đầu tiên không ai khác: Cố Tuấn Nghiêu.

Anh giờ điện thoại ra trước mắt cô, cười có phần lạnh: “Đây là cái gì?”

Mộc Cận há hốc miệng, vội vàng đổi giọng: “Đó là tôi gọi điện cho tiểu trúc mã, hỏi xem anh ta đã ăn cơm chưa, ăn rồi thì tranh thủ đi tìm chỗ ngủ tránh khỏi cứ bám lấy tôi phiền phức.”

Lệ rơi, trời đất bao la, ông chủ là to nhất, Cố Tuấn Nghiêu, xin lỗi anh...

Bạc Tam nghe xong khẽ cười một tiếng, giống như cười mà lại giống như không, trên dưới xem xét cô một hồi rồi vung tay đi ra ngoài: “Đi thôi đi thôi, đưa em đi ăn cơm.”

Mộc Cận ngơ ngác: “Sếp...”

“Sao?” Bạc Tam quay đầu, lông mày nhíu lại.

“Đây là đại sảnh công ty...” Nhắc nhở.

“Thế thì sao?” Bạc Tam nhíu mày hỏi, rõ ràng vẫn chưa hiểu được tình huống.

“Tôi... tại sao lại cùng anh... đi ăn cơm?” Mộc Cận cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở.

“À.” Bạc Tam rốt cuộc hiểu rõ, “Anh đi lấy xe, em cứ chờ bên trong hành lang, bên ngoài không an toàn.”

Mộc Cận phát điên, cuối cùng phải nhẫn nhịn nói: “Nhỡ may bị các đồng nghiệp nhìn thấy tôi ngồi trên xe anh sẽ không hay, hay là anh cứ đi ăn một mình, tôi bắt xe về nhà được rồi.”

“Hà?” Bạc Tam nhăn trán dò xét Mộc Cận, “Về nhà? Không được.”

Nói xong, anh bước tới nắm chặt cổ tay Mộc Cận, kéo cô ra khỏi cửa lớn công ty.

Vừa ra ngoài, Mộc Cận đã nghĩ tìm một cái bao tải mà chui vào, tốt nhất vẫn là loại màu đen cỡ lớn – các đồng nghiệp vừa rồi cùng nhau tặng ca, bây giờ hãy còn tụ tập ngoài cổng chưa đi, đang bàn xem bắt xe

thế nào tương đối an toàn mà lại kinh tế hợp lý, kết quả gương mặt chỉ thấy Bạc Tam kéo tay Mộc Cận đi tới, trong lúc nhất thời tất cả mọi người có chút sững sờ.

Mộc Cận vội vàng giãy giụa khỏi tay Bạc Tam, miễn cưỡng cười cười: “Mọi người vẫn còn chưa đi sao?”

Tiểu Ảnh nhìn mặt Mộc Cận, lại liếc sang nhìn mặt Bạc Tam, muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn là lựa chọn im lặng trước vẻ mặt lạnh lùng của anh.

Ngược lại Mạnh Hoa tươi cười hỏi: “Giám đốc Bạc cũng tan tầm muộn như vậy à?”

Bạc Tam nhàn nhạt “Ừm” một tiếng, bộ dạng rất tự nhiên cùng các đồng nghiệp chào hỏi: “Mọi người vất vả rồi.”

Mọi người nhao nhao tỏ vẻ “khô quá khô quá, bằng lòng như cục gạch suốt đời cống hiến cho tòa cao ốc Thực Huy”, đồng thời nhao nhao bắt xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường phát hiện án.

Cuối cùng trước khi Tiểu Ảnh đi cũng không quên sấp đến nhéo nhéo tay Mộc Cận, thì thầm vào tai cô: “Cậu, đây là cổ phiếu tiềm lực, nhất thiết phải nắm chắc lấy.” Sau đó không đợi Mộc Cận giải thích liền vui sướng nhảy lên một chiếc taxi, nghênh ngang rời đi.

Mộc Cận nhìn theo Tiểu Ảnh đã đi khuất, có chút ai oán nhìn Bạc Tam: “Thế là xong...”

Bạc Tam ngược lại chẳng hề sao cả, kiên nhẫn vươn tay tới dắt Mộc Cận: “Như thế nào là xong, đi nhanh lên, tăng cả ca đêm, đói lắm rồi.”

Một bữa cơm Mộc Cận ăn chẳng yên lòng, không biết ngày mai làm thế nào đối mặt với các vị bát quát tiên phong trong văn phòng. Bạc Tam thấy cô tâm để đi đâu thì có chút mất hứng, thanh âm gọi tên cô cũng dần xuống không rõ ràng: “Mộc Cận!”

“Hả?” Mộc Cận chậm chạp phản ứng, “Sao thế?”

“Muốn em chuyên chú vào!” Đôi mắt Bạc Tam chăm chú nhìn cô, dưới ánh đèn giống như hai ánh sao, sáng chói mắt: “Anh nói em nghe, lúc ở bên cạnh anh không cho phép nghĩ đến người đàn ông khác!”

Mộc Cận nghe xong, lập tức liền sắc ho khan.

Ho một lúc, thấy người gây họa cũng không chủ động đến giúp cô đám bốp, Mộc Cận tự động khỏi hẳn, mắt hai hàng lệ đối diện với Bạc Tam: “Giám đốc à, lúc ăn cơm anh đừng có như sấm đánh bắt chọt thế có được không?”

Ngón tay thon dài của Bạc Tam cầm chiếc thìa sứ đảo qua lại chén súp, lãnh đạm ung dung nói: “Không phải em đang nghĩ đến cái tên tiểu trúc mã mới gặp hồi chiều mà định đêm nay đến nhà em ở đấy sao?”

Mộc Cận găm giữ: “Giám đốc anh định nghĩa dài dòng quá.”

Khóe miệng Bạc Tam thoáng co giật, ho nhẹ một tiếng, phát biểu một câu có tính tổng kết: “Xét thấy cô nam quả nữ sống chung một phòng, dễ dàng củi khô lửa bốc gây tai nạn chết người, căn cứ theo nguyên tắc của công ty chúng ta, bảo vệ nhân viên như bảo vệ người nhà, theo anh, đêm nay cần phải tìm cho em một nơi an toàn để ở.”

Mộc Cận lại sắc.

Lần này cô đang húp một thìa canh, nghe anh vừa nói, một ngụm canh liền kẹt phía trên yết hầu, sắc hàng thật giá thật, nước mắt nước mũi đồng loạt rơi, vô cùng bi thương: “Giám đốc, với tư cách là người nhà, tôi lần thứ nhất yêu cầu anh ăn cơm đừng có nổi sấm, làm sao anh lại trực tiếp bỏ qua hả?”

Bạc Tam nghe xong, đột nhiên nhếch miệng cười, gật gật đầu, duỗi tay qua xoa đầu Mộc Cận: “Ừ, thay đổi thân phận vô cùng tốt.”

Mộc Cận khốn cùng, thầm nghĩ không biết vừa rồi ai nói bảo vệ nhân viên giống như bảo vệ người nhà...

Bạc Tam rõ ràng không có ý định cho Mộc Cận cơ hội phản bác, thò tay một lần nữa giúp cô múc canh, đuôi lông mày phảng phất có điểm vui vẻ: “Mau ăn mau ăn, ăn xong rồi còn về nhà.”

Nhìn anh tươi cười rạng rỡ như tắm gió xuân, Mộc Cận không khỏi ngây ngốc. Buổi chiều trong phòng làm việc nhìn thấy Bạc Tam, rõ ràng là lạnh lùng mà xa cách, có vẻ không muốn nói chuyện với ai; nhưng Bạc Tam lúc này lại như một anh chàng nhà bên, cười rộ lên như ánh mặt trời, tự tại hạnh phúc. Đường như anh có vô số mặt nạ, dịu dàng, lạnh lùng, hăng hái, độc đoán... Muôn hình muôn vẻ, nhưng lại không biết đâu mới thật sự là chính anh.

Mộc Cận nghĩ đi nghĩ lại đến thất thần. Đến tận khi Bạc Tam cốc đầu cô, hơi tức giận nhíu mày hỏi: “Mộc Cận, em lại nghĩ cái gì!”

Cô lúc này mới kịp phản ứng, thề lưởi với Bạc Tam: “Tôi nghĩ sổ tay thực tập tối nay phải viết như thế nào!”

Bạc Tam sắc mặt hơi ngớ ra, để đũa xuống, ngang nhiên vươn người qua thành ghế, rất hào hứng hỏi cô: “Viết như thế nào?”

“Một ngày tăng ca.” Mộc Cận duỗi một ngón tay, “Buổi tối cùng một soái ca dùng bữa. Càng vui mừng hơn chính là, bữa tối tôi còn không cần trả tiền.”

Bạc Tam ha ha cười: “Thật mất mặt, mất công anh còn tưởng em là thanh niên tốt từng ngày tiến lên, không nghĩ tới tư tưởng giác ngộ một chút cũng không theo kịp hàng ngũ cách mạng.”

Mộc Cận trừng mắt: “Với tư cách là giai cấp tư sản lại dám khinh thường quần chúng lao động... Giác ngộ cũng quá kém cỏi! Để ngày mai tôi đặc biệt cho anh vào khóa giáo dục tư tưởng mới được, làm thế nào để đứng đắn đối mặt với quảng đại nhân dân quần chúng lao động.”

Bạc Tam liếc xéo: “Anh không khinh thường quần chúng lao động, anh chỉ kỳ thị em.”

Mộc Cận cau mày nuốt nước miếng: “Anh tại sao kỳ thị tôi? Tôi gặp gỡ người lạ hay kết hôn phi pháp rồi hả? Tôi kết bạn bữa bãi hay vẫn là cos thánh mẫu hả? Nói nói nói nói nói!”

Bạc Tam một tay chống cằm, giọng mũi “Ừm” một tiếng: “Anh kỳ thị em hoa tươi bày trước mặt không muốn, lại đi nhớ thương cái tên cỏ đuôi chó kia.”

“Ai ai ai nhớ thương cỏ đuôi chó?” Mộc Cận gầm gừ, “Hơn nữa, anh mà xem là hoa tươi tốt gì? Tốt thì cũng chỉ trên bầu trời đầy sao, ném ra một đóa người ta cũng không biết đó là hoa, chẳng ai nói gì, ơ cỏ này phân nhánh như thế nào hả?”

Bạc Tam lạnh lạnh cười: “Mộc Cận em lừa ai, khỏi cần cho rằng anh không nhận ra, em đối với tên tiểu trúc mã kia, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ!”

Sếp quả nhiên vẫn là sếp, nói liên tục mà lực sát thương vẫn lớn như vậy. Mộc Cận vỗ về tinh thần bị hao tổn, không phải quân ta không đủ mạnh, thật sự do hỏa lực của địch quá mạnh, phòng ngự mất hiệu lực.

Sau khi ăn uống no nê, Bạc Tam lại thật sự kéo Mộc Cận lên xe.

Mộc Cận ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, cau mày hỏi: “Đi đâu?”

Bạc Tam nheo mắt nhìn cô, đuôi mày khẽ động, đột nhiên phì cười: “Dù sao cũng không thể đưa em vào miệng hổ, em đêm nay theo anh đi.”

Mộc Cận xuýt xoa, chẳng lẽ xác định vừa ra khỏi miệng hổ lại vào hang sói sao... Hơn nữa, Cố Tuấn Nghiêu so với sếp cô mà nói, có vẻ như tiểu trúc mã vẫn là đáng tin cậy hơn một chút mới đúng chứ...

Bạc Tam thấy nét mặt Mộc Cận biến đổi liên tục thì sắc mặt trầm xuống: “Không phải em thực ra càng muốn chủ động một chút tự đưa vào miệng hổ chứ tiểu Mộc Cận? Hả?”

Mộc Cận đang định kéo dây an toàn, bị một chữ “Hả” cuối cùng của Bạc Tam dọa sồn hết cả gai ốc, tay khẽ run rẩy, dây an toàn kéo được một nửa lại “Xoẹt” một tiếng rụt trở về.

Cô rụt cổ nhìn Bạc Tam: “Không có không có, giám đốc anh hiểu lầm rồi. Với tư cách cấp dưới, tuyệt đối tuân theo cách của giám đốc đệ nhất vũ trụ.”

Bạc Tam cũng không tiếp lời, đột nhiên cúi người về phía cô.

Mộc Cận mắt thấy Bạc Tam cách mình ngày càng gần, hương cỏ xanh nhàn nhạt trên người anh cũng ngày càng gần, phảng phất còn có một chút mùi thuốc lá, khiến cho cô mơ hồ rơi vào choáng váng.

Trong lúc mơ màng vẫn còn duy trì một chút tỉnh táo cuối cùng, cô giãy giụa đối mặt với khuôn mặt gần trước mắt, lắp bắp hỏi: “Anh... Làm gì...”

Đôi mắt to chân mày rậm của Bạc Tam dừng lại trước mắt cô, một đôi mắt phảng phất sâu thẳm như nước hồ, lại đồng thời rực sáng kỳ lạ, như một xoáy nước sâu không đáy, đem toàn bộ suy nghĩ của Mộc Cận hút vào.

Toàn thân Mộc Cận cứng ngắc, đôi mắt không tự hiểu tròng lớn, trong nháy mắt, hoàn toàn không có cảm giác cặp mắt kia thẳng tắp đối diện.

Nguyên vốn là một ngày oi bức, nhiệt độ trong xe càng cao, ngột ngạt phảng phất khiến cho người ta như không thở nổi.

Trái tim Mộc Cận như nhảy lên cổ họng, rốt cục không nhịn được nuốt nuốt nước miếng.

Bạc Tam nhìn cô hai gò má ửng hồng, đôi mắt dưới ngọn đèn hạ xuống như dòng nước lưu chuyển, lông mi dài mà dày giống như cánh bướm khép vờ, hàm răng trắng đều khê cắn môi dưới, động lòng người đến nói không nên lời, vẫn luôn trong trạng thái không vững bền.

Anh đột nhiên thu lại ý nghĩ muốn trêu chọc cô, thân thể rút lui về phía sau, đưa tay giúp cô kéo dây an toàn: “Em lại suy nghĩ nhiều? Mộc Cận, suy nghĩ trong đầu em sao lại không thuần khiết như vậy! Anh khẳng định thực ra chỉ là muốn giúp em thắt dây an toàn mà thôi!”

Anh vừa nói, tay bên cạnh còn cầm dây an toàn của cô nhoáng một cái.

Mộc Cận cũng phục hồi tinh thần, xoay mặt úp sấp bên cửa sổ không nói lời nào.

Bạc Tam khẽ cười: “Giận à?”

Cô vẫn không nói gì.

Bạc Tam đưa tay xoắn xoắn tóc Mộc Cận, cũng không nói gì, tiếp tục khởi động xe. Chương 14. Qua đêm ký

Mất mặt. Thật xấu hổ chết người ta rồi!

Mộc Cận không ngừng cắn môi, hận không thể cắn đứt lưỡi mình.

Vừa rồi trong nháy mắt, trong nháy mắt đó, chính mình sao lại không bình tĩnh được như thường ngày, sao có thể rơi vào mỹ nam kế nhanh như vậy, tệ hơn nữa còn muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, muốn nói mà không nói được?

Thế nhưng mình, tại sao lại thất bại thảm hại đến vậy...

Mộc Cận cứ thế ghé vào bên cửa sổ xe, đến khi gió lạnh thổi qua, cô mới đột nhiên nhận ra đây không phải đường đi về nhà mình.

Cô bất chấp sự xấu hổ vừa rồi, liền quay đầu hỏi: “Bạc Thanh Hàn, anh định đưa tôi đi đâu?”

Bạc Tam vẫn tiếp tục lái xe, ánh mắt cũng không thèm liếc sang cô: “Đã muộn như vậy có thể đi đâu, đương nhiên là nhà anh.”

Mộc Cận thoáng chốc bị chẹn họng, khó khăn lắm mới từ từ bình tĩnh lại: “Anh... Nhà của anh?”

Bạc Tam ngó cô, ánh mắt như là đang nhìn một sinh vật nhỏ bé ngốc nghếch: “Không đến nhà anh thì đi đâu? Anh không quen giường, em đừng mong anh để cho em đi về đó.”

Khụ khụ... Mộc Cận ra sức nuốt nước bọt, sau nửa ngày mới lại hỏi một câu: “Giám đốc anh... Có phải đã hiểu lầm không? Tôi về nhà tôi, cũng không nói... Cho anh cũng ở nhà tôi...”

Vừa dứt lời, ánh mắt Bạc Tam liền như hai thanh “tiểu Lý phi đao” đâm tới.

Mộc Cận anh dừng đối mặt với hai thanh đao anh phóng tới, nhếch nhếch khóe miệng.

Bạc Tam cũng không so đo nhiều với cô, thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Để em cùng hân ta ở cùng một chỗ, anh rất lo lắng. Mộc Cận, đừng quên em là bạn gái của anh.”

Một câu nói khiến Mộc Cận có chút ngán ngẫm, yên lặng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Rốt cuộc hai người như thế nào mới xem như thật sự cùng một chỗ? Chỉ là vì một lời hứa hẹn, hay còn vì một loại kiên trì nào đó? Như hiện tại cùng Bạc Tam thế này, nếu cũng có thể coi là “cùng một chỗ”, vậy thì cái gọi là lời hứa hẹn đó cũng quá mức gượng ép và qua loa.

Chưa hề hiểu rõ về nhau, chưa từng chia sẻ cùng nhau, thậm chí cũng không bắt buộc phải đồng cam cộng khổ, mà khi “bạn trai” đến sự tôn trọng tối thiểu hay phương tiện liên lạc cũng chưa từng cho, suy cho cùng cô còn muốn vững chắc cái gì.

Mộc Cận cười khổ lắc đầu.

Bạc Tam lại để ý đến cái lắc đầu cười của cô, hơi giảm tốc độ xe, hỏi: “Cười gì vậy?”

Mộc Cận buột miệng nói: “Giám đốc, nếu như tôi nhớ không lầm, tôi là vì một cái tát kia mới quen biết anh đúng không?”

Bạc Tam gật gật đầu: “Ừ. Làm sao?”

Mộc Cận há to miệng, cuối cùng vẫn chỉ sờ mũi: “Không có gì.”

Bạc Tam lại khó hiểu nhìn cô, đưa tay mở nhạc trong xe.

“Nếu anh mời, em sẽ nhảy cùng anh chứ? Liệu em có chạy đi và không bao giờ ngoảnh lại? Em có khóc nếu trông thấy anh rơi lệ? Và liệu em sẽ cứu rỗi linh hồn anh, đêm nay thôi?”(*)

(“Would you dance, if I asked you to dance? Would you run, and never look back? Would you cry, if you saw me cry? And would you save my soul, tonight?” – Lời bài hát Hero của Enrique Iglesias)

Mộc Cận hơi liếm môi, lắng nghe có chút thất thần.

Nửa đêm giữa mùa hạ, cây cối ngoài cửa sổ xe đều xanh um tươi tốt, ánh đèn neon biến ảo bất đồng chiếu xuống, có phần đẹp rực rỡ quá mức, không chân thật. Gió cũng thổi đến phần phật, Mộc Cận hơi rùng mình, vô ý thức xoa xoa cánh tay.

Nhất thời trong xe cực kỳ yên tĩnh.

Bài hát kết thúc, Mộc Cận nhin không được khe thở dài.

Bạc Tam cau mày, sắc mặt có chút nôn nóng: “Lại sao vậy?”

“Không sao cả.” Mộc Cận không tập trung đáp, “Anh sẽ mãi ở bên em (*). Không thực tế, thật không thực tế.”

(“I will stand by you forever” – lời bài hát)

“À, cái này hả.” Bạc Tam chậm chậm nói, “Trước kia có một người bạn để lại, anh vẫn chưa đổi.”

Mộc Cận cười cười, đang định nói tiếp, Bạc Tam ngoặt tay lái, xe dừng lại vững vàng.

Bạc Tam đi hai bước, đột nhiên phát hiện bên cạnh không có người, vừa quay đầu lại, chỉ thấy Mộc Cận ở cửa xe lè mà lè mê, cứ không chịu nhúc nhích.

Anh nhíu mày: “Mộc Cận, ngày mai em muốn đi muộn phải không?”

Mộc Cận có chút xấu hổ cười: “Tôi bảo này giám đốc, tôi ở chỗ anh hình như không được hay... Cô nam quả nữ...”

Bạc Tam chặn ngang kéo cổ tay Mộc Cận, không thềm để ý đến sự phản kháng của cô, kéo cô đi lên phía trước, lại như hơi ần ần vui vẻ nghiêng mắt nhìn cô: “Mộc Cận em sao tư tưởng lại không trong sáng như vậy?”

Cô bị Bạc Tam dắt đi, không tình nguyện bước theo anh: “Giám đốc, nhà của anh có mấy phòng?”

“Hai phòng. Làm sao?”

“Tôi đang nghĩ nếu không thì ngủ ở sô-pha.” Mộc Cận rất nhanh tiếp.

Bạc Tam xoay người lại nhướn mày, trên khuôn mặt không giấu được nét vui vẻ: “Em sợ cái gì hả Mộc Cận?”

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng, cũng “Ha ha” cười: “Tôi thực ra là vì danh dự của giám đốc anh, tuyệt đối không có tí xíu tư lợi nào.”

Bạc Tam nhếch khóe miệng, khẽ hừ lạnh một tiếng: “Mộc Cận, em thoát nhìn là một cô gái rất trung thực, như thế nào lừa gạt người mà mặt không đỏ tim không đập hả?”

Mộc Cận sững sờ, mắt tự nhiên nhếch miệng: “Tôi gạt người bao giờ, lời tôi nói đều là nói thật.”

Đôi mắt Bạc Tam ẩn trong bóng đêm, nhìn không rõ ràng, thanh âm lại xuyên thấu qua đêm hè truyền đến bên tai cô: “Vậy em nói thật đi, em là sợ anh, hay vẫn là sợ chính em?”

Nhà Bạc Tam ở chính là loại căn hộ có tầng, trong nhà có một cái cầu thang xoay tròn uốn lượn lên xuống, trên cơ bản chỉ có hai màu đen trắng, các đường cong mềm mại, đơn giản mà trang nhã.

Anh gọi Mộc Cận đến tùy ý ngồi xuống, rót chén nước cho cô, sau đó đứng dậy lên lầu.

Mộc Cận nâng ly thủy tinh nhỏ, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một khoảng không trên những bậc thang.

Vốn là một khoảng trống, tường bao quanh một chiếc tủ âm cỡ nhỏ. Phía trên cao nhất là một chiếc đồng hồ treo tường nhỏ, đồng hồ quả lắc thoáng lay động một cái, nhìn thật đáng yêu.

Dưới đồng hồ treo tường là một lư hương, có vẻ đã lâu không thắp, bên cạnh cũng không thấy có tàn hương rơi xuống, trái lại giống như thường xuyên có người lau chùi sạch sẽ.

Mộc Cận cầm ly đứng dậy.

Đến gần cô mới phát hiện, lư hương được đặt trên một tấm ngăn bằng thủy tinh, tấm kính dày ép lên hai bức hình.

Trên một bức hình là một người phụ nữ trẻ tuổi, làn da trắng nõn, lông mày tinh tế, ánh mắt rất sắc, khí chất đặc biệt tốt. Người phụ nữ mặc một chiếc sườn xám màu sắc đơn giản, miệng mỉm cười bình tĩnh dịu dàng, rõ ràng là còn trẻ như vậy thế nhưng ánh mắt lại như xa xăm ngàn dặm, mang theo vài phần lạnh nhạt.

Bức hình còn lại là một cô gái nhỏ, cổ thon dài, tóc búi lên sau gáy, một sợi tóc ngang qua trán cũng không để lại, mặc một chiếc váy múa màu trắng, giày múa cũng màu trắng, giống như là thiên nga trắng vừa bước ra từ Hồ thiên nga, kiêu ngạo mà cao quý. Khóe môi cô hơi cong lên, giống như vui mà lại không phải vui, khiến cho người ta không thể dời mắt.

Quả thật rất xinh đẹp, Mộc Cận nhìn không được cẩn thận đánh giá.

Đang lúc cô xuýt xoa trước vẻ đẹp của các mỹ nữ khí chất hơn người, đột nhiên bị người nào đó kéo ra.

Mộc Cận không để ý, một ly nước toàn bộ đổ hắt lên quần áo.

Cô có chút buồn bực, tay run rẩy mở tay Bạc Tam ra: “Đã không phải tôi đồng ý đến đây, sao anh lại còn ác độc với tôi như vậy?”

Vừa nhìn lên, Mộc Cận liền đối diện với đôi mắt có phần phiền muộn của Bạc Tam.

Khóe miệng anh thẳng thành một đường, trong ánh mắt là không kiên nhẫn cùng tức giận cô chưa bao giờ thấy qua, thậm chí còn có chút khinh thường cùng chế giễu, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra những câu đâm chọc người khác.

Mộc Cận sững sờ, không cẩu giện, mắt tự nhiên nhìn anh nhếch nhếch miệng: “Thực xin lỗi.”

Bạc Tam nhìn cô chăm chăm, chậm rãi buông lỏng tay ra, quay đầu đi sang hướng khác: “Không sao. Anh đi tìm quần áo cho em thay.”

Mộc Cận lúc này mới chú ý anh đã thay quần áo, áo trắng ngắn tay với quần đùi, càng lộ ra thân hình thanh mảnh cao ngất, như một nam sinh đại học, trang bị đầy đủ cả, lúc nào cũng sẵn sàng trên sân bóng rổ đỏ mồ hôi như mưa.

Trong lúc nhất thời cô cảm thấy hơi run sợ.

Không lâu sau, Bạc Tam cầm một chiếc áo sơ mi màu vàng nhạt đi ra, tiện tay đưa cho Mộc Cận: “Thay cái này ra, nhà anh chỉ có quần áo của anh thôi.”

Mộc Cận giở ra xem xét, thật sự chỉ có một cái. Cô quần bách, không tin tưởng nhìn Bạc Tam: “Đây... Có một cái?”

Bạc Tam đang uống nước, nghe thấy cô hỏi thì nhướn mày: “Sao, không đủ à?”

Mộc Cận hỏn hển: “Nhưng mà cả áo cả váy của tôi đều ướt!”

Bạc Tam cười phớt lờ: “Áo này rất to, em cứ coi như váy cũng không thành vấn đề.”

Mộc Cận trừng mắt nói không nên lời: “Anh...”

Bạc Tam cầm cốc nước, ung dung đi lên lầu: “Dưới lầu có phòng khách, có ghế sofa, tủ trong phòng khách có chăn, nhà vệ sinh thì ở ngay bên cạnh, em tùy ý tìm một chỗ mà ngủ, hoặc là luân chuyển anh cũng không để ý. Giường của anh em cũng đừng có ngấp nghé, Tiểu Mộc Cận, ngủ ngon.”

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng muốn phản bác, nhưng cuối cùng chỉ biết trơ mắt nhìn bóng dáng Bạc Tam biến mất trên cầu thang.

Cả đêm cô ngủ không ngon. Lúc đầu là không quen, lật qua lật lại mãi không thấy buồn ngủ; về sau vất vả lắm mới mơ màng đang ngủ, lại toàn gặp ác mộng, lúc thì là trong rừng nhiệt đới bị rắn độc cắn, lúc thì lại là nước lũ núi sông bao quanh cô.

Lần qua lộn lại đến tận rạng sáng bốn năm giờ, cô mới thật sự ngủ được ổn định.

Kết quả sáng ra đồng hồ báo thức điện thoại kêu, Mộc Cận căn bản không nghe thấy gì. Cô đang ngủ say, đột nhiên sau gáy bị cái gì đó một phát hung hăng bắn vào, ra tay vừa ác độc vừa chuẩn xác, làm cho cô đột nhiên bừng tỉnh.

Vừa mở mắt đã đối diện ngay với khuôn mặt vui vẻ đang nén cười của Bạc Tam.

11. Chương 15+16

Chương 15. Đỗ xe ký

Bạc Tam đã giày Tây âu phục sẵn sàng, hơi cúi người về phía Mộc Cận đang ngủ, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn cô: “Mộc Cận, đã hơn sáu giờ ba mươi rồi, nếu em không định rời giường thì hôm nay sẽ bị muộn.”

Mộc Cận nghe xong, theo thói quen “Xoạch” một phát bật dậy, tay mò mẫm bên cạnh tìm điện thoại xem giờ.

Cô đã quên... Trên người cô bây giờ đang là cái áo ngắn tay bằng vải bông của Bạc Tam...

Khi Mộc Cận lĩnh ngộ được thì Bạc Tam ở bên cạnh đột nhiên yên lặng kì lạ, cô mới nhìn theo ánh mắt anh cúi xuống người mình.

Vừa liếc qua, cô giống như mèo cụp đuôi, vội vàng kéo chăn mỏng lên che chân của mình mặt đỏ như quả cà chua: “Giám đốc... Anh anh anh... Anh ra ngoài trước đi... Tôi tôi tôi... Tôi lập tức... Lập tức ra là được rồi...”

Bạc Tam ngược lại mặt không đỏ tim không đập, tâm tình thật tốt, nhẹ gật đầu, lúc đóng cửa vẫn không quên uy hiếp một câu: “Nhanh lên, đến muộn coi chừng anh điên là yếu kém vào trong sổ thực tập của em.”

Mộc Cận ngưỡng chừng khẽ rên rỉ, nặn ra một nụ cười khó coi.

Mắt thấy Bạc Tam đã đóng cửa, cô vùi mình trốn vào trong chăn.

Mắt mặt đến không thể nào hình dung được...

Tối qua vì ngại quần áo khi ngủ sẽ bị nhàu nhĩ, hôm nay không mặc đi làm được, vì thế Mộc Cận trước khi đi ngủ đã thay váy ra, định là sáng nay nhân lúc Bạc Tam chưa ngủ dậy thì đổi lại.

Kết quả ngủ quên, vừa rồi cô chỉ mặc mỗi một chiếc áo ngắn tay của Bạc Tam, cổ áo thì rộng, khiến ột nửa cánh xuân lộ ra trước mắt, mà chiều dài áo thì có thể so được với váy ngắn, gần như cả đôi chân hở hết ra ngoài.

Rơi nước mắt. Mỹ nhân vừa tỉnh, áo không đủ che thân, xuân quang hiện rõ... Rõ ràng đã bị Bạc Tam chiếm đủ tiện nghi... Thật quá đáng, quá lắm, quá lắm... Làm cho người ta tức lộn rộn!

Lúc Mộc Cận ra khỏi phòng có chút xấu hổ, nhăn nhăn nhó nhó, thấy Bạc Tam thì cảm giác mất tự nhiên.

Bạc Tam trái lại chỉ nhìn không trách, hất cằm sang chiếc ghế bên cạnh anh: “Ngồi đi. Sữa đậu nành bánh quẩy hay là sữa bò bánh mì?”

“Tùy anh.” Mộc Cận rầu rĩ, “Từ đây đi xe buýt đến công ty như thế nào? Tôi tìm không thấy...”

“Sao?” Bạc Tam tay đang cầm ly nước ngừng lại một chút, “Xe buýt?”

Mộc Cận mặt tối sầm, không vui liếc nhìn Bạc Tam: “Không đi xe buýt thì thế nào bây giờ, giám đốc, anh không phải sẽ anh dừng để tôi ngồi xe anh đi làm chứ?”

Bạc Tam uống xong ly sữa đậu nành, thuận tay cầm tờ khăn giấy xoa xoa khóe môi, nghiêm túc nói: “Tuy anh cũng hiểu là có chút phiền phức, nhưng mà nếu anh nhớ không lầm, từ đây ngồi xe buýt tôi thiếu cũng phải đổi ba tuyến. Quan trọng hơn chính là, tôi thiếu mất hai giờ.”

Mộc Cận trợn mắt há mồm nghe Bạc Tam nói.

“Cho dù em ngay bây giờ xuất phát, đến được công ty cũng tối thiểu phải... Chín giờ bốn mươi sáng.” Bạc Tam nhàn nhả nói, “Em xác định, muốn đi xe buýt sao?”

Mạng sống đáng quý, danh dự cao cả. Nếu vì lí do thực tập, cả hai đều có thể vứt bỏ.

Chân lý thay đi đổi lại vẫn không sai... Mộc Cận cắn răng, cười gượng gạo: “Cái đó, tôi hay là... Xuống xe sớm một chút là được rồi giám đốc.”

Bạc Tam hiếm khi được một lần đồng ý, nhìn chăm chăm Mộc Cận khẽ gật đầu: “Ý kiến này không tệ.”

Mộc Cận hí mắt cười: “Không tệ không tệ. Tôi cũng thấy không tệ.”

Thế nhưng trên cái thế giới này, khi bánh mỳ trong tay bạn không cẩn thận rơi xuống đất, mặt có bơ sẽ luôn luôn rơi úp xuống sàn nhà.

Một câu lời lẽ đơn giản nhưng nội dung lại sâu sắc, đó chính là chân lý tuyệt đối vĩnh hằng bất biến không như mong muốn.

Mộc Cận thật sự khốn đốn, vừa lên xe liền quay sang bảo Bạc Tam “Khi nào đến gọi tôi một tiếng, tôi lại ngủ một lát”, tiếp đó gục đầu ngủ say.

Bạc Tam nhìn cô trong kính chiếu hậu, ậm ừ một tiếng coi như đồng ý.

Vì vậy Mộc Cận yên tâm ôm gối, nằm ở ghế sau cứ thế ngủ, lại còn ngáy.

Kết quả đến khi cô một lần nữa tỉnh lại, phát hiện xe đã vững vàng mà dừng ở bãi đỗ xe công ty.

Mộc Cận mặt mũi tràn trề nước mắt: “Giám đốc, không phải đã nói cho tôi xuống xe sớm một chút sao?”

Bạc Tam ung dung quay đầu lại nhìn cô: “Ai bảo tại em ngủ như chết vậy, anh vừa lay vừa đẩy rồi mà vẫn bất tỉnh nhân sự?”

Có người đẩy vào người cô sao... Mộc Cận ngờ vực: “Anh xác định là có lay tôi dậy sao?”

Bạc Tam nghiêng mắt nhìn, đưa tay đẩy cửa xe đi ra: “Em xác định em cùng với cấp trên của mình thảo luận chuyện như vậy sao?”

Mộc Cận khó thở, hơi hạ cửa sổ xe xuống: “Anh mà cũng giác ngộ cái tư cách cấp trên đấy sao? Con thỏ cũng không ăn cỏ gần hang, anh bảo tôi sáng sớm đi theo anh từ trên xe xuống, chẳng may bị các đồng nghiệp thấy sẽ nghĩ như thế nào?”

Thanh âm Bạc Tam theo khe cửa sổ rất nhỏ truyền tới: “Đằng nào tôi qua cũng đã thấy rồi, Mộc Cận em sợ cái gì, em có chút giác ngộ nào cái tư cách bạn gái của anh không thể?”

Mộc Cận bị anh chen hòng, một lần nữa thụt lùi vào trong xe, thì thào tự nói với chính mình: “Bạn gái gì, ai biết được lòng anh...”

Bạc Tam có vẻ không nghe thấy, đưa tay mở cửa xe hộ cô.

Khóe miệng Mộc Cận giật giật, từ trong xe nhìn trái nhìn phải, xác định trong phạm vi ba mươi mét không có người quen mới đẩy cửa xe ra.

Cô vừa xuống xe, Bạc Tam thuận tay đóng cửa lại, rất tự nhiên trở lại nắm lấy tay cô dắt đi.

Cô có phần không hiểu rõ tình huống, kéo kéo tay anh muốn đi lên phía trước: “Giám đốc, giám đốc.”

Anh cau mày quay người lại, trong mắt mang theo thắc mắc: “Lại làm sao?”

Xem này, xem này, xem này... Mộc Cận dùng ánh mắt ý bảo nhìn hai người đang nắm tay: “Cái này...”

Bạc Tam dừng ánh mắt, lại nhìn lên mặt cô, thản nhiên bình tĩnh hỏi: “Có vấn đề gì?”

Còn hơn cả có vấn đề, đây khẳng định là vấn đề cực kỳ lớn đấy...

“Tôi hôm qua bị các đồng nghiệp nhìn thấy, có thể cho là anh tốt bụng đưa tôi về nhà, bây giờ nhờ may bị nhìn thấy lần nữa sẽ không hay... Giám đốc, anh có thể đi lên trước, hai ta chia nhau hành động là được...” Mộc Cận cười có chút cứng ngắc.

Bạc Tam nhàn nhạt đưa mắt liếc cô, nhưng không nhìn thẳng, quay đầu lại kéo cô cứ thế đi thẳng phía trước: “Mộc Cận, anh quyết định không giấu diếm quan hệ của chúng ta nữa.”

Mộc Cận sững sờ, đại não có phần chập mạch: “Giám đốc... Anh đây là... Có ý gì...”

Bạc Tam liếc nhìn cô như liếc nhìn một con khỉ: “Nghĩa đen.”

Mộc Cận rơi lệ: “Giám đốc, anh muốn tôi phải khiến anh cảm động, dùng lý lẽ hợp tình thì anh mới vừa lòng sao? Anh không nên để cho toàn bộ mỹ nữ chưa lập gia đình trong công ty nhìn tôi trợn mắt hận không thể giết chết chứ? Anh không định để cho tôi, một sinh viên năm ba chuẩn bị năm bốn tốt nghiệp đại học trong lúc thực tập trở thành đối tượng bị mọi người nghiêng răng nghiêng lợi phỉ báng đấy chứ?”

Bạc Tam nhíu mày: “Nghiêm trọng vậy sao?”

Mộc Cận gật đầu như già tới: “Chỉ có càng nghiêm trọng hơn, giám đốc, anh thật sự là vì một ngày kiếm bạc tỷ mà không để ý đến tiếng lòng của quần chúng. Tôi đề nghị anh sau này lắng nghe tiếng lòng của quần chúng để đúng bệnh bốc thuốc.”

Trên mặt Bạc Tam lộ ra một nét cười: “Vậy tại sao lại có nhiều người tranh nhau hận không thể để cho anh liếc mắt nhìn nhiều một chút? Tại sao còn có nhiều người điều võ dương oai, thản nhiên tự xưng là bạn gái của anh?”

Một câu nói khiến cô có chút sững sờ. Cô chớp chớp mắt, dùng ánh mắt ngây ngốc nhìn Bạc Tam, khó tin nói: “Trời ạ, giám đốc, anh thật sự khờ hay là giả ngu, thực sự ngốc hay là giả ngốc vậy?”

Vừa nói xong cô thương tiếc lắc đầu, sợ run cả người: “Hừm... nhất định là giám đốc anh bị các mỹ nữ giày vò đến nỗi đầu óc có vấn đề... Đáng tiếc, thật đáng tiếc...”

Bạc Tam dở khóc dở cười, đang định nói tiếp, chỉ thấy Mộc Cận đưa tay vỗ trán anh, giọng nói mang theo phần đau xót, thảm thía: “Chắc chắc chắc, một thiếu niên anh tài xuất sắc, thế mà lại chết non. Đáng tiếc a đáng tiếc.”

Bạc Tam nhướn mày, gần như là phản xạ có điều kiện nghiêng đầu: “Mộc Cận, em thử động tay thêm một lần nữa xem, anh cam đoan em hối hận.”

Mộc Cận phì cười, mặt mũi tràn trề hả hê: “Giám đốc, thực sự chính xác anh nên nghe thử ý kiến của quần chúng một lần. Nhìn xem, nhìn xem, mày đã nhú lại, một chút ý kiến cũng không tiếp thu được à?”

Bạc Tam liếc xéo: “Anh chuyên chế anh độc tài, có vấn đề gì không?”

Mộc Cận nghiêng đầu suy nghĩ, một lúc sau mới sờ cằm lắc đầu: “Không có vấn đề.”

Bạc Tam vắn cau mày, có chút không kiên nhẫn nhếch nhếch khóe miệng: “Không có vấn đề thì mau đi, đến giờ rồi.”

Mộc Cận lại lôi kéo tay anh muốn thoát ra: “Giám đốc giám đốc, anh bỏ tôi ra được không? Cho dù là cùng vào công ty, cũng không cần phải tay nắm tay mà đi vào chứ?”

Bạc Tam không để ý cô, nhàn nhạt quăng lại một câu: “Anh quyết định dùng phương thức như vậy nói cho các đồng nghiệp, em là người của anh, cho bọn họ khỏi phải mong chờ lại tranh giành.”

Mộc Cận sờ sờ mũi, rầu rĩ nói: “Giám đốc, anh xác định?”

Bạc Tam đầu cũng không quay lại: “Xác định.”

Khóe miệng cô hiện ra một nét cười: “Vậy thì đừng trách tôi...”

Lời còn chưa dứt, tay còn lại của cô chém mạnh xuống cổ tay Bạc Tam, anh vội vàng không kịp chuẩn bị, trong lúc đó đã bị ăn một quả đau, tay vô ý thức buông lỏng, Mộc Cận thừa thế giãy giụa hất tay anh ra.

Chạy được hai bước, cô quay lại nhìn anh cười tủm tỉm: “Xin lỗi giám đốc, tôi đi trước nhé, làm việc vui vẻ!”

Bạc Tam ôm cổ tay, gương mặt nhìn Mộc Cận quay lưng đi về phía cửa, ánh mắt trời theo lối đi chiếu đến, một quang sáng nhàn nhàn bao phủ, ôm trọn lấy thân hình cô. Trên mặt cô tràn đầy tươi cười đắc ý, đôi mắt cong cong như hai vầng trăng nhỏ, môi hồng răng trắng, thật sự xinh đẹp, đáng yêu nói không nên lời.

Tuy đang mang giày cao gót ba centimet, hình bóng cô chạy đi lại hoạt bát, hăng hái như một chú nai con, uyển chuyển mà phần chân, còn có... thuần khiết, giản đơn hiếm thấy.

Bạc Tam ôm lấy cổ tay còn đau, chăm chú vào bóng lưng cô đã đi xa, khóe miệng hơi trầm xuống.

Mộc Cận vừa vào đến phòng tài chính đã cảm thấy bầu không khí có chút kì lạ – không khí vốn đang rất sôi nổi dường như đột nhiên lạnh lẽo, tất cả mọi người đều im lặng liếc mắt nhìn cô rồi quay đầu đi ai làm việc người nấy, nhất thời Mộc Cận không hiểu được sự tình.

Vẫn là Tiểu Ảnh tới giúp cô giải trừ nghi vấn, thần thần bí bí kề sát vào tai cô nói nhỏ: “Buổi tối hôm qua, không phải cậu cùng giám đốc Bạc về nhà đấy chứ?”

“Không có không có không có.” Mộc Cận liên thanh phủ nhận, “Tối hôm qua, khẳng định là giám đốc Bạc thấy mình đi có một mình, bảo là sợ không an toàn, cho nên mới đưa mình về nhà thôi...”

Tiểu Ảnh hồ nghi nhìn Mộc Cận: “Cậu muốn gạt người hả, đến mình mà cậu cũng lừa, thật không có suy nghĩ. Tối hôm qua mọi người rõ ràng nhìn thấy giám đốc Bạc nắm tay cậu...”

Mộc Cận cảm thấy như có gió lạnh thổi qua sau gáy: “Không có không có, chắc chắn là nhìn nhầm... Tiểu Ảnh cậu nghĩ xem, giám đốc Bạc còn có loại mỹ nữ nào chưa nhìn qua, làm sao có thể vừa mất một thực tập sinh mới tới như mình chứ, đúng không?”

Tiểu Ảnh tỏ vẻ “Cũng đúng” gật gật đầu: “Nói cũng phải, thế nhưng mà...”

Cô còn chưa nói hết, trước cửa phòng tài chính liền xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Thân ảnh kia đi thẳng về phía ô làm việc ở giữa của Mộc Cận, trong mắt ẩn chứa nét vui vẻ, thanh âm tuy thấp nhưng lại đủ cho toàn bộ người ở ngoài cửa cũng nghe được: “Mộc Cận, tối qua em công tác mệt mỏi như vậy, sáng ra sao lại lén lút đi trước nữa, hại anh vừa chờ em vừa nơm nớp lo lắng.” Chương 16. Vậy xem ký

Từ khi gặp phải Bạc Tam về sau, đồng chí Mộc Cận đã đem “đôi mắt là cửa sổ tâm hồn” dày công tôi luyện tương đương với lô hỏa thuần thanh (*).

(*) lô hỏa thuần thanh: tương truyền Đạo gia luyện đan, nhìn vào lò, thấy ngọn lửa lê màu xanh, coi là đã thành công, ví với sự thành thực của học vấn, kỹ thuật..

Ví dụ như khi Bạc Tam nói xong câu kia gây chấn động cả phòng tài chính, về sau Mộc Cận cắn răng làm ra vẻ rất bình tĩnh, dùng ánh mắt khinh bỉ anh, thực tế thì rất ngứa răng: buồn thay một đại trưởng phu như anh lại có thể bụng dạ hẹp hòi, tới đây nhiều chuyện... Tôi mệt mỏi đó là vì công ty bán mạng, tại sao lại bị anh nói thành mập mờ như vậy!

Bạc Tam nhíu mày, hết sức bình thản dùng ánh mắt trả lời cô: ai bảo em vừa rồi không nghe lời? Bằng không thì anh cũng sẽ không hành hạ em như thế.

Mộc Cận rơi nước mắt: quả nhiên duy có tiểu nhân với con gái là khó nuôi, anh đúng là tiểu nhân!

Bạc Tam nhếch khóe miệng: tám lạng nửa cân...

Mộc Cận làm bộ dạng thiếu nữ yếu đuối quay sang xỉ vả, ánh mắt chậm rãi rời đi chỗ khác: tôi khinh thường anh đến anh.

Bạc Tam đứng thẳng người, nhìn cô mỉm cười: khinh thường cũng xong rồi, mục đích của anh đã đạt được. Em cứ chờ tiếp nhận quần chúng vậy xem đi.

“Hết giờ làm chờ anh.” Nụ cười trên mặt Bạc Tam quả thật dịu dàng hiếm thấy, giọng nói cũng trầm thấp êm tai, thế nhưng vào tai Mộc Cận lại nghe như sấm sét giữa trời quang.

Cô còn chưa kịp phản bác, chỉ thấy Bạc Tam lại thản nhiên bước vào thang máy.

Tốc độ truyền bá tin tức lại một lần nữa chứng minh chân lý này: tốc độ truyền ánh sáng lớn hơn rất nhiều tốc độ âm thanh. Tuy rằng Mộc Cận đã sớm lĩnh ngộ được chân lý này nhưng vẫn bị tốc độ tung tin quá nhanh chóng làm cho chấn động.

Khí thế của giám đốc quả nhiên là dũng mãnh.

Ví dụ như, lúc mười giờ sáng cô đi xuống lầu phô tô tài liệu, liền gặp phải mấy mỹ nữ thần thần bí bí nói xấu sau lưng, loáng thoáng còn nghe được vài câu “Chính là cô ta...”, “Trông bộ dạng cũng chẳng đến mức quá đẹp mà”, tương tự như vậy.

Lại ví dụ như, mười giờ ba mươi sáng, cô theo Mạnh Hoa ra ngân hàng, lúc đi ngang qua đại sảnh, lại gặp phải các mỹ nữ công khai soi mói, lảng máng cũng nghe được vài câu “Mau nhìn xem kia, chính là cô ta, chính cô ta...”, cứ như thể đang xem gấu trúc mà bàn tán vậy.

Mộc Cận ngửa mặt lên trời thở dài: ông trời ơi ông trời... Hiện tại ở Thực Huy, mình chỉ kém có gấu trúc bảo vật quốc gia mà thôi!

Càng khiến cô phát điên hơn là vào giờ ăn trưa.

Người Mộc Cận chỉ gặp một lần vào hôm đầu tiên đến thực tập, Vera, lại có thể bưng chén đĩa đến ngồi sát cạnh cô, cười tủm tỉm hỏi: “Thực tập ở đây cảm giác thế nào? Có khó khăn lắm không?”

Cô cũng đành quay sang giả vờ cười: “Khá tốt khá tốt.”

Vera gật đầu: “Vậy là tốt rồi. Công tác ở Thực Huy kỳ thật vô cùng mệt mỏi, hai ngày trước phòng các cô còn tặng ca tập thể kia mà nhỉ?”

Mộc Cận dùng thìa gẩy gẩy cơm trắng, trong lòng thầm kêu không ổn rồi: “Đúng vậy, có tăng ca.”

Vera dáng vẻ tươi cười trang trọng: “Nghe nói giám đốc Bạc còn đích thân đưa cô về nhà phải không?”

Mộc Cận đang đưa một thìa cơm vào miệng, nghe thấy lời này toàn thân chợt run rẩy, vội vàng dùng tay che miệng, khó chịu ho khan vài tiếng mới dừng lại được, vừa nuốt cơm vừa trả lời: “Chị Vera, cái kia tuyệt đối tuyệt đối tuyệt đối là trùng hợp. Chị nghĩ xem, đêm hôm khuya khoắt mười giờ, giám đốc Bạc ở sảnh lớn thấy em có một mình, tất nhiên phải đạo nghĩa hỏi thăm một câu có phải không?”

Vera cười khê gật gật đầu: “Nói cũng phải, thế nhưng tôi lại nghe người ta nói, cô sáng nay cũng là theo giám đốc Bạc từ trong xe đi ra? Chẳng lẽ đây cũng là trùng hợp?”

Mộc Cận trợn mắt há hốc mồm, lời nói ra có phần lắp bắp: “Ai... ai nói em... buổi sáng từ trong xe giám đốc Bạc đi ra chứ? Chị Vera, đây tuyệt đối là bịa đặt, là phỉ báng, là bôi nhọ danh dự, hãm hại giám đốc Bạc!”

Vera cầm trong tay chiếc thìa nhỏ bằng bạc, chốc chốc lại khuấy cà phê, trên mặt như cười mà không phải cười: “Là tôi buổi sáng tận mắt thấy, lúc ấy tôi vừa vặn ở bãi đỗ xe dưới tầng hầm.”

Cơ mặt Mộc Cận dường như cứng ngắc hết cả lại, một lúc sau mới rụt cổ nhìn Vera cười gượng gạo: “Cái này... cái này... thực ra là...”

Vera cũng không tiếp tục hỏi, nhấp một ngụm cà phê: “Thật ra cũng không có gì, tôi chỉ thuận miệng hỏi một câu. Bạn gái của giám đốc Bạc tất cả mọi người đã gặp qua không dưới hai mươi người, có điều lúc này xảy ra chuyện ở Thực Huy thì có chút kỳ lạ mà thôi. Mộc Cận, tôi nhiều chuyện, nghĩ sao nói vậy, giám đốc Bạc hoàn toàn có thể thay đổi, có điều không dễ dàng quyết tâm an phận một người. Gia thế nhân phẩm như vậy, tôi khuyên cô tốt nhất đừng nên trở thành cô bé lọ lem mơ mộng, sau rồi cũng phải tỉnh lại...”

Ánh mắt cô nhàn nhạt lướt trên người Mộc Cận, mỉm cười, đứng dậy rời đi.

Mộc Cận có chút ngơ ra, ngồi bên bàn ăn cắn thìa thất thần.

Một mỹ nhân trong phòng ngủ. Một mỹ nhân Đỗ Trình Vũ. Một mỹ nhân không biết tên. Theo như đồn đại thì còn vô số người.

Quả nhiên là hoa tâm đại củ cải. Ong bướm trắng hoa. Không tự biết có thể gây tổn thương cho người khác.

Cô chớp mắt vài cái, cắn môi, có chút rầu rĩ.

Lúc làm việc buổi chiều, tâm hồn Mộc Cận như treo ngược cành cây. Tiểu Ảnh gọi cô trên MSN: “Làm sao vậy cô gái, chẳng lẽ vui mừng đến nổi đầu óc choáng váng rồi?”

Mộc Cận ôm đầu đáp lại: “Cậu hiểu lầm rồi... Mình đang suy nghĩ, sống làm thực tập sinh ở đây có thật là có thể yên ổn cho đến cuối cùng không...”

Tiểu Ảnh ngạc nhiên: “Cậu ngốc quá, đây là một cơ hội tốt. Chỉ cần có thể nắm được giám đốc Bạc, nửa đời sau của cậu không cần lo cơm áo nữa.”

Mộc Cận quay đầu lại nhìn Tiểu Ảnh, thấy bạn cô bạn đang nhe răng trợn mắt nhìn mình, vì vậy lại trả lời trên MSN: “Làm việc làm việc, bị sếp bắt được là xong đây.”

Vừa nói xong, Mộc Cận chợt thấy Đâu Đâu lên mạng. Cô nghĩ ngợi, hay là hỏi cô bạn một câu: “Nhóc con.”

Đâu Đâu rất nhanh trả lời lại, chỉ thiếu nước nhào đầu về phía cô: “Ai nha ai nha, tớ muốn chết, ở trường học buồn chán muốn chết rồi. Thực tập như thế nào?”

Mộc Cận rơi nước mắt: “Bình thường bình thường, không được tốt lắm.”

Đâu Đâu bày ra phong thái nữ vương bát quái: “Cùng thiếu gia nhà họ Bạc có tiến triển thêm bước nào không hả?”

Tiến thêm một bước... Qua đêm một lần ở nhà anh ta có tính không?

Nhưng những lời này có đánh chết Mộc Cận cũng không dám nói ra, vì thế trả lời Đâu Đâu: “Trên cơ bản, không có.”

“Cái gì gọi là trên cơ bản?” Đâu Đâu hiểu sâu sắc, bác đại tinh thông Hán ngữ, kiên nhẫn truy hỏi.

Mộc Cận gãi gãi đầu: “Là như thế... Khẳng định là như thế chứ còn sao. Đây tớ bảo, cậu thực sự cảm thấy, Bạc Tam là theo đuổi tớ sao?”

Đâu Đâu gửi đi một icon khinh thường: “Không phải theo đuổi thì là làm gì? Trăm phương ngàn kế kéo cậu vào công ty mình để ngắm chơi à? Mộc Cận, cậu vẫn rất thông minh nha, sao bây giờ lại ngốc thành như vậy?”

Mộc Cận thở dài: “Sao tớ lại cảm thấy... Không giống...”

Đâu Đâu khinh bỉ: “Chỗ nào không giống? Người ta không phải đã nói muốn cậu làm bạn gái sao?”

Mộc Cận nhếch môi, đánh từng chữ từng chữ: “Nói thì nói như thế, chẳng thể vì một câu nói đó mà cho là thật. Cậu đã thấy ai trước mặt bạn gái đi thân mật nồng nàn với người khác mà mặt không đỏ sắc chưa? Cậu đã gặp ai đối với bạn gái không thể nói ra những lời thật tâm thật lòng chưa? Cậu đã gặp ai cố ý phơi bày tình cảm ở văn phòng, gây cho bạn gái biết bao phiền toái chưa? Cậu đã thấy ai đối với bạn gái... đòi khi biểu lộ không kiên nhẫn, thậm chí là vẻ mặt ghét bỏ chưa?”

Đâu Đâu ngừng thật lâu mới tiếp tục gõ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mộc Cận cũng ngừng lại rất lâu mới gửi sang một câu: “Tớ cũng không biết, tớ cảm thấy không đúng. Hơn nữa, còn một chuyện tớ thấy rất kỳ quái, đó là vào ngày đầu tiên gặp, anh ta lại gọi được chính xác tên của tớ.”

Lần này Đâu Đâu trả lời rất nhanh: “Anh ta có thể chiếm tiện nghi gì của cậu không?”

Mộc Cận suy tư cả buổi, vô cùng thất bại nói: “Hình như là, không có.”

Đâu Đâu sờ cằm: “Đã không có, anh ta làm vậy là vì cái gì? Nếu là vì một cái tát kia, bụng dạ cũng quá hẹp hòi,... Anh ta thực sự rảnh rỗi ăn no không có việc gì làm lại lấy tình cảm ra chơi đùa sao?”

Mộc Cận xoay xoay cây bút trong tay: “Không phải đâu, việc đã lâu như vậy, không đến mức mang thù như thế chứ?”

Đâu Đâu phát biểu một câu tổng kết: “Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, đi một bước tính một bước. Nhưng mà Tiểu Mộc Cận, cậu ngàn vạn lần đừng để vẻ đẹp bên ngoài mê hoặc mù mịt đầu óc.”

Mộc Cận gửi đi một icon gật đầu, tự nhiên lại có cảm giác mơ màng cùng mất mát.

Cô thở dài lại cầm bút lên xoay, không ngờ lần này “lạch cạch” một tiếng, đánh rơi bút xuống bàn.

Mộc Cận cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế này, sự nghiệp thực tập sinh của cô sớm muộn cũng sẽ chết yểu.

Lúc hết giờ làm, Cố Tuấn Nghiêu gọi điện đến, giọng oan ức phàn nàn: “Mộc Cận, em thật quá đáng lắm? Chẳng qua anh chỉ ở trước mặt ông chủ của em nói sẽ đến nhà em ở, em lại có thể tắt máy từ chín giờ tối!”

Mộc Cận vừa thu dọn đồ đạc vừa giải thích: “Không phải không phải, anh hiểu lầm rồi. Tối hôm qua em tặng ca, bề bộn tối tắm mặt mũi muốn chết, căn bản không biết điện thoại hết pin từ lúc nào.”

Cố Tuấn Nghiêu lầm bầm: “Lại lừa anh. Tiểu Cận, vài năm không gặp mà công lực gạt người của em nâng cao quá, nói xem, là ai suốt ngày đem cái tên xui xẻo này ra làm bia đỡ đạn ấy nhỉ?”

Mộc Cận bước vào thang máy, hơi hạ thấp giọng xuống: “Từ khi anh ra nước ngoài, cuộc sống của em ngàn vạn lần nhầm chán cộng với công việc xoắn xuýt, một là không có người giúp làm bài tập, hai là không có người mua đồ cho, ba là không có người rảnh rỗi cùng em tán gẫu, thực sự quá bị thương, nào có ai tốt bụng mỗi ngày để cho em lừa gạt đâu? Anh đúng là ngốc.”

Cố Tuấn Nghiêu dừng lại, thật lâu sau mới nói tiếp: “Anh đang ở trước cửa công ty em. Ra cửa rẽ trái.”

Mộc Cận vừa ra đến cửa công ty, trông thấy Cố Tuấn Nghiêu phong độ nhẹ nhàng đang đứng bên ngoài. Áo khoác âu phục đã cởi ra, vắt ngay ngắn trên cánh tay, áo sơ mi màu xanh da trời càng tôn lên làn da trắng, nét mặt hơi cười lộ ra tám chiếc răng, ánh sáng khiến cô chói mắt.

Mộc Cận chậm chạp đi tới, giống như cười mà không cười nghiêng đầu nhìn anh: “Tổng giám đốc, anh còn định ở lại Bắc Kinh bao lâu?”

Cố Tuấn Nghiêu an ủi: “Xin lỗi em, tổng trụ sở của công ty anh đặt chính tại thủ đô này.”

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng: “Cái đó, cái đó, cái đó, chắc là anh muốn ở khách sạn nhỉ?”

Cố Tuấn Nghiêu nhìn cô như nhìn quái vật, một lúc sau mới lắc đầu: “Bốn năm không gặp, em lại có thể đàn độn đi nhiều như vậy. Chậc chậc chậc.”

Mộc Cận cao thấp đánh giá anh: “Chắc công ty phải sắp xếp cho anh một căn hộ nhỏ chứ?”

Cố Tuấn Nghiêu gõ đầu cô một cái, cười híp mắt nói: “Bằng không thì em nghĩ tối qua anh đi đâu? Trông cậy vào em thì chắc giờ này anh đã chết còng ở đầu đường rồi...”

Mặt mũi Mộc Cận tràn đầy vạch đen: nói quá, không đến mức oán trách người ta như vậy chứ...

Cố Tuấn Nghiêu thấy cô không nói lời nào, khe khẽ nở nụ cười: “Đi thôi, đưa em đi ăn cơm.”

Mộc Cận nhìn xung quanh: “Anh lái xe tới đây à?”

Anh gật nhẹ đầu, đưa áo khoác cho cô: “Ở đây chờ anh một chút.”

Cố Tuấn Nghiêu vừa đi, Tiểu Ảnh như trận gió chạy vội tới, níu lấy cánh tay Mộc Cận, bắt đầu ồn ào: “Mộc Cận Mộc Cận Mộc Cận, cậu không phải cùng với giám đốc sao, sao bây giờ lại ở đâu ra anh chàng đẹp trai kia vậy?”

Cánh tay đáng thương của Mộc Cận thiếu chút nữa bị cô bạn giày vò đến gãy ra, vất vả lắm mới rút tay ra được, lấy hơi rồi mới nói: “Anh ấy là hàng xóm của mình, ài, từ bé đã cùng nhau lớn lên...”

Tiểu Ảnh nghi ngờ nhìn chằm chằm Mộc Cận: “Cậu xác định chỉ là, hàng xóm?”

Mộc Cận gật đầu: “Tất nhiên xác định, càng khẳng định.”

Tiểu Ảnh than một tiếng, vẻ mặt tiếc chưa xem được kịch vui: “Mình còn tưởng có người muốn cùng giám đốc Bạc tranh giành quyền che chở cho đóa hoa cậu, kích động từ nãy giờ, cuối cùng thì hỏ to.”

Mộc Cận xoa xoa mũi: “Tiểu Ảnh, mình không ngờ cậu lại là kiểu người sợ thiên hạ chưa đủ loạn.”

Tiểu Ảnh ha ha cười: “Mình chỉ không muốn thấy giám đốc Bạc bị thất bại...”

Mộc Cận liếc xéo: “Hóa ra cậu kỳ vọng rất lớn ở mình nha, nhưng mà mình cảm thấy hi vọng của cậu sẽ phải thất vọng rồi.”

Vừa dứt lời, Mộc Cận chợt nghe thấy tiếng còi ô tô vang trời. Cô nhìn quanh, đúng là Cố Tuấn Nghiêu đang mở cửa xe đứng ở bên đường, gọi cô đi qua.

Tiểu Ảnh cười tủm tỉm: “Không quấy rầy cậu không quấy rầy cậu, mình đi trước nha.”

Mộc Cận cũng cười tủm tỉm tạm biệt cô bạn, đi về phía Cố Tuấn Nghiêu.

Đi được nửa đường, không biết thần xui quỷ khiến thế nào Mộc Cận lại quay đầu nhìn thoáng qua cửa công ty. Vừa nhìn, cô dường như trông thấy một thân ảnh quen thuộc chợt xuất hiện ở cửa.

Đến khi cô quay lại nhìn, cửa công ty đã lại không có một bóng người, giống như thân ảnh quen thuộc vừa rồi chỉ là do cô tưởng tượng.

Mộc Cận xoa xoa tai, gần đây tinh thần không được tốt lắm, có quá nhiều chuyện xảy ra, đến khi không có việc gì cũng tự hù dọa mình.

12. Chương 17+18

Chương 17. Vạch trần ký

Cố Tuấn Nghiêu mở cửa một chiếc Honda nhỏ màu trắng, quả thật khiến cho Mộc Cận kinh ngạc.

Cô cũng không để ý bản thân đang đứng dưới lều đường, cứ thế đi bộ hai vòng quanh xe, ghé vào cửa sổ ghé người lái nói với Cố Tuấn Nghiêu: “Em bảo này, vài năm không khai sáng cho anh, quả nhiên mắt nhìn càng ngày càng kém.”

Cố Tuấn Nghiêu cũng hơi oan ức: “Chẳng có cách nào, đây chủ yếu là mắt nhìn của ông chủ quái dị quá kém.”

Mộc Cận sờ cằm, nghiêm nghị gật đầu chất vấn: “Tốt xấu gì anh cũng là boss duy nhất trong phạm vi chín trăm sáu mươi vạn ki-lô-mét vuông, ít ra cũng phải là màu đen chứ, sao lại giống như tên nhóc Bạc Tam kia dùng xe màu trắng đi tán gái để tỏ ra mình là soái ca thuần khiết?”

Vừa nói xong, chính cô cũng thấy sững sốt.

Cố Tuấn Nghiêu cũng không để ý lời châm chọc của Mộc Cận, làm bộ bị tổn thương tinh thần: “Sếp ở bên Đức nói chọn một trong hai, Hyundai với Honda nhỏ. Anh đã tìm hiểu thấy hãng này có vẻ tin tưởng hơn. Thực ra vốn là anh cũng muốn ủng hộ hàng nội nhưng mà... Mộc Cận, Mộc Cận!”

“Hà?” Mộc Cận lấy lại tinh thần, “Như thế nào? Anh nói tiếp đi, em nghe!”

Cố Tuấn Nghiêu cảm giác đầy thất bại: “Xong rồi, xem ra anh đã trở về muộn.”

Mộc Cận khó hiểu: “Sao vậy?”

Cố Tuấn Nghiêu vẫn mang bộ dạng bi thương, thê thảm nhìn Mộc Cận, thế nhưng trong ánh mắt lại không mang ý cười: “Bởi vì anh về nước không kịp thời, khiến em bây giờ lắm đường lạc lối, đã sinh ra tư tưởng xấu xa bất chính với người đàn ông khác.”

Mộc Cận vươn tay đánh vào đầu Cố Tuấn Nghiêu.

Làm khó anh ở trong xe không thể trốn được, chỉ cười: “Thẹn quá hóa giận hay là bối rối rồi hả?”

Mộc Cận mặt u ám đe dọa: “Anh nói lại thử xem, lặp lại lần nữa thử xem?”

Cố Tuấn Nghiêu cũng không nói nữa, nhứ mảy: “Làm sao, trai chưa vợ gái chưa chồng, trẻ tuổi yêu đương là chuyện bình thường. Tiểu Cận, những lời ca ca vừa nói đều là thật lòng.”

Mộc Cận biến sắc, vung tay muốn đánh người.

Cố Tuấn Nghiêu cười lớn: “Anh sai rồi, anh sai rồi vẫn chưa được sao đại tiểu thư? Khẩn trương lên xe, anh sắp đói chết rồi.”

Mộc Cận dừng bước, quay đầu lại nói từng câu từng chữ: “Cố Tuấn Nghiêu, anh nói em mỗi ngày giả vờ để gạt người, anh cho rằng anh thì có chỗ nào tốt?”

Cố Tuấn Nghiêu nghẹn lời không nói được gì.

Lời vừa nói ra, Mộc Cận cũng hơi hối hận, đưa tay mở cửa xe ngồi vào trong, rầu rĩ nói: “Thật xin lỗi, em hơi nóng nảy.”

Cố Tuấn Nghiêu cười khê: “Không sao, là anh đùa quá trớn.”

Mộc Cận thừa thế thuận cột leo xuống: “Được. Nói đi, định mời em ăn cái gì?”

Cố Tuấn Nghiêu bật cười trầm thấp: “Tiểu Mộc Cận à Tiểu Mộc Cận, mấy năm rồi mà em một chút xíu cũng không thay đổi. Da mặt mỏng mà sức ăn thì lớn, không chịu được một câu nói xấu.”

Mộc Cận ngả nghiêng trên ghế của mình: “Cái đó còn phải xem là ai nói, nếu là ông chủ thì dù có mắng đến mức cầu huyết em cũng có thể nhịn, nhưng nếu đổi lại là anh, khỏi cần trông đợi đi.”

Cố Tuấn Nghiêu ngờ vực vịn vịn quay đầu lại: “Vì cái gì? Em lại còn phân biệt đối xử?”

Mộc Cận bình tĩnh gật đầu: “Em không chỉ phân biệt đối xử, em còn thực thi kế sách nhất nhân lưỡng trị (*). Ăn cơm dùng một loại thái độ, không ăn cơm, việc khác lại một loại thái độ. Hơn nữa, anh còn nợ em bao nhiêu đấy, đừng lải nhải nữa, tranh thủ thời gian xem chỗ nào đắt tiền hơn mà đến mới là đúng đắn.”

(*) nhất nhân lưỡng trị: cùng một người nhưng hai cách đối xử

Cổ Tuấn Nghiêu nhìn qua kính chiếu hậu mỉm cười: “Lời này nói không sai, anh sẽ hoàn thành. Nói đi, muốn đi đâu nào?”

Bị mọi người trong công ty tưởng nhầm là bạn gái của Bạc Tam cũng có điểm tốt, đó là dù đi đến phòng ban nào, tất cả mọi người cũng sẽ nhiệt tình giúp đỡ bạn, thậm chí còn hận không thể xông lên làm giúp, đỡ cho khách quý khỏi mệt mỏi.

Đây chính là tình trạng công tác hiện nay của đồng chí Mộc Cận bé nhỏ.

Sau khi lấy tư liệu suôn sẻ từ phòng tiêu thụ về, Mộc Cận ngồi ngả nghiêng trên ghế, lắc đầu than thở, thói đời nhiều gian khổ a thói đời nhiều gian khổ. Sau khi ai oán xong, cô nắm chặt quyển lịch đếm ngày thực tập, kết quả rất bi thương phát hiện vẫn còn chín tuần lẻ ba ngày nữa.

Cũng may, ngoại trừ việc bị bàn tán không rõ ràng với đồng chí Bạc Tam, tất cả những công việc khác cũng có thể coi như hoạt động thực tập diễn ra bình thường.

Lại nói, cô có phần không hiểu nổi trong đầu Bạc Tam rốt cục đang nghĩ gì, từ sau hôm anh ta ở trước mặt cả phòng tài chính hỏi cô “Sáng nay balabalabala, sau khi hết giờ làm balabalabala”, cũng không thấy xuất hiện, cô cũng không tự nhiên được hưởng đãi ngộ không phải của mình, mỗi ngày không được giám đốc Bạc lái xe đưa về nữa.

Ba điều đầu tiên trong truyền thuyết cũng tự động mất hiệu lực.

Sống yên ổn đương nhiên rất tốt, nhưng bốn bề yên tĩnh như thế này lại khiến Mộc Cận cảm thấy không được tự nhiên, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể có một con dao nhỏ đâm tới từ sau lưng, bạn vẫn luôn biết rất rõ con dao ấy đang ở sau lưng, chỉ không biết lúc nào nó sẽ có tâm tình tốt mà đâm tới một phát.

Chẳng thà cứ sung sướng cho hết đi.

Vì vậy, Mộc Cận lên MSN phàn nàn với Đâu Đâu, cách tư duy của Bạc Tam không giống người bình thường, luận thuyết nói đến Bạc Tam nhất định là người ngoài hành tinh từ Diêm vương tinh trở về, cấu tạo của tư duy cực kỳ dị thường, thậm chí trong đại não còn có vật thể thừa nào đó không biết chừng.

Đâu Đâu trái lại cổ bình tĩnh phân tích: “Rõ ràng anh ta luôn miệng nói cậu là bạn gái, muốn để ý đến cậu thì sẽ để ý, không để ý thì sẽ không để ý. Sau đó anh ta còn cố tình khiến cho các đồng nghiệp trong công ty biết rõ cậu là bạn gái anh ta... Chẳng lẽ...”

Mộc Cận truy hỏi: “Chẳng lẽ cái gì?”

Đâu Đâu tung tin khủng bố: “Chẳng lẽ Bạc Tam là gay, lấy cậu làm lá chắn?!”

Tiếng sấm rầm rầm, tia chớp bùng nổ... Mộc Cận có chút lộn xộn: “Không phải chứ? Được xưng là bạn gái của anh ta có vô số kia mà...”

Đâu Đâu tiếp tục suy đoán: “Đó chính là có rất nhiều lá chắn.”

Mộc Cận vỗ trán: “Đâu Đâu, gần đây có phải cậu lại xem nhiều tiểu thuyết đam mỹ không?”

Đâu Đâu cười ha hả: “Nói thì nói như thế... Vậy cậu không thấy khó hiểu sao?”

Mộc Cận rất bình tĩnh: “Có cái gì khó hiểu? Lại nói, tại sao ngày nào tớ cũng phải cùng cậu thảo luận chuyện nhằm chán thiếu dinh dưỡng như vậy?”

Đâu Đâu đột nhiên kịp phản ứng: “Đúng rồi, tại sao mỗi ngày cậu đều kéo tớ nói chuyện về Bạc Tam?”

“Tớ làm sao biết?” Mộc Cận rất vô tội.

Đâu Đâu nửa ngày sau cũng không có động tĩnh, cuối cùng gửi tới một câu: “Tiểu Mộc Cận, cậu sẽ không phải là cái kia đi à nha?”

“Cái gì?” Mộc Cận siết chặt nắm tay, “Đừng có chơi đoán chữ với tớ.”

Đâu Đâu nghĩ nghĩ, lại nói tiếp: “Lo được lo mất, luôn muốn suy đoán xem mỗi hành động của đối phương có ý nghĩa gì, hơn nữa vì thế mà tâm hồn treo ngược cành cây. Mộc Cận, tớ nghi ngờ cậu đã động lòng xuân.”

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng, thẳng tay đóng cửa sổ trò chuyện.

Meow cái meo, gần đây mọi người đều không bình thường, quả nhiên thực tập rất hại người.

Cửa sổ MSN có thể đóng dễ dàng, nhưng để đóng được suy nghĩ của đại não thì dường như khó. Mộc Cận ngồi trước bàn làm việc, ngây người thất thần, trong đầu toàn là câu nói kia của Đâu Đâu: tớ nghi ngờ cậu đã động lòng xuân.

Đáng chết... Chuyện này có thể nói giỡn lung tung sao? Một thiếu nữ như hoa, có chí tiến thủ, tinh thần phấn chấn mạnh mẽ, chỉ có mối tình đầu không kết quả, lại có thể động lòng xuân với một tên hoa hoa đại củ cải, đã làm vô số chuyện xấu cộng với tư duy quái dị tách rời đại não? Ai mà tin được điều này!

Ai... Ai mà tin? Mộc Cận rất xoắn xuýt đưa ra được cái kết luận, sau đó lại vô đầu bứt tóc, rất có tư thế đầu chưa trọc chưa dừng tay.

Bạc Tam có cái gì tốt? Có cái gì tốt? Mộc Cận âm thầm bứt tóc khinh bỉ chính mình, chẳng qua là khuôn mặt cũng đẹp trai, dáng người cũng chuẩn, ngoại trừ những cái này, đồng chí Bạc Tam còn có điểm nào tốt? Càng đừng nhắc đến tính tình thâm hiểm, đào hoa, người đàn ông như vậy ở đâu cũng đều là tai họa, để bên mình càng như thuốc nổ, một lô-cốt.

Não tàn não tàn, nhất định là thực tập quá lâu dẫn đến não tàn... Mộc Cận phân tích đưa ra kết luận, sau đó PIA (*) một chương vào sau gáy, lại tiếp tục nằm sấp trước máy vi tính điên giấy tờ.

(*) PIA: từ này mình chưa tìm hiểu được, khi nào tìm ra sẽ bổ sung sau

Hành động này của cô quả thực quái lạ, làm Tiểu Ảnh ở bên cạnh không thể không nhìn sang.

Mộc Cận lấy lại vẻ bên ngoài cười nhưng trong không cười, vùi đầu chết chìm trong công việc.

Thế nhưng người đời thường nói, khi bạn đang thiếu tiền, khả năng đi đường vô tình gặp chủ nợ cao hơn 50% so với thường ngày.

Sau buổi chiều tiếp điện thoại của Bạc Tam xong, Mộc Cận cảm thấy câu nói này vô cùng chính xác.

Giọng nói Bạc Tam trong điện thoại vẫn trước sau như một, nhàn nhạt, tự tin: “Mộc Cận, tan làm xong chỗ đi.”

Mộc Cận liếm liếm môi: “Có chuyện gì sao?”

“Đúng.” Bạc Tam thản nhiên nói, “Có việc tìm em.”

Cô tiếp tục hỏi: “Việc công hay việc tư?”

Bạc Tam trầm thấp cười cười: “Công tư đều có. Sao, em có hẹn rồi?”

Thực ra là không có. Cố Tuấn Nghiêu buổi tối phải tiếp khách, cô cũng không hẹn ai, định về nhà xem phim truyền hình, thế nhưng giờ phút này lại nói một câu: “Đúng, có hẹn.”

Bạc Tam ngừng một chút, nói: “Cũng không có việc gì to tát, em chờ anh dưới lầu. Khi nào người kia đến thì em cứ đi trước.”

Một quân cờ này, Mộc Cận có phần không chịu nổi, vội vàng nói: “Không cần không cần, tôi lên văn phòng anh là được.”

Bạc Tam lại dừng dừng: “Sao, không lẽ người em có hẹn là đàn ông?”

Mộc Cận che miệng ho nhẹ một tiếng: “Giám đốc, tôi nghĩ, đây là vấn đề riêng tư.”

Giọng nói Bạc Tam bỗng dưng có phần lạnh: “Mộc Cận, em tốt nhất nên tự biết thân phận là bạn gái người khác. Hết giờ làm lên tầng hai mươi.”

Nói xong, anh rất có khí thế cúp điện thoại.

Mộc Cận bị anh vây hãm, cũng có chút buồn bực, rầu rĩ sinh ra cả buổi chiều khó chịu, cuối cùng vẫn không tình nguyện đi lên lầu trên.

Đám thư ký bên ngoài phòng làm việc của Bạc Tam cũng đã tan làm hết, Mộc Cận nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn thấy Bạc Tam đang quay lưng về phía cửa, đứng trước cửa sổ như có tâm sự. Hai ngón tay anh kẹp điều thuốc, khói thuốc mờ ảo vây quanh, hơn nửa người anh cũng ẩn hiện trong làn khói, có phần mơ hồ không chân thực.

Dường như nghe thấy tiếng động mở cửa phòng, Bạc Tam xoay người lại, mỉm cười với Mộc Cận: “Ngồi đi.”

Mộc Cận mấp máy môi, gật gật đầu đi lên trước hai bước, tới gần Bạc Tam hơn một chút, cũng không có ý ngồi xuống.

Bạc Tam nhíu mày: “Sốt ruột sao?”

Cô lắc đầu: “Không vội.”

Bạc Tam dập tắt thuốc, thuận thế ngồi xuống bàn làm việc rộng lớn: “Mộc Cận, em sắc mặt u ám thế là có chuyện gì?”

Cô lại lắc đầu: “Có sao? Tôi không cảm thấy thế. Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Bạc Tam nhẹ nhàng nhíu mày, hời hợt nói: “Thật ra cũng không có việc gì, đã lâu không thấy em, kiểm tra một chút xem có phải em nhớ nhung anh đến gây họa rồi không (*).”

(*) nguyên bản: tương tự thành họa

Mộc Cận khinh bỉ: “Nhóc Bạc Tam, tôi bảo này, trong đầu anh lúc nào cũng là cái thứ gì thế hả?”

Hình như trước giờ cô chưa từng gọi như vậy, Bạc Tam trái lại có chút tò mò: “Em vừa gọi anh là gì?”

Mộc Cận nhăn mũi giả ngu: “Tôi gọi anh là gì? Tôi bảo là giám đốc mà...”

Bạc Tam nhướng mày, nét mặt như cười mà không phải cười: “Anh nhớ rõ đó là một trong ba điều đầu tiên là được...”

Mộc Cận vội vàng rút lại: “Anh, rõ là mấy điều khoản ngang ngược, tôi từ chối ký tên! Anh đừng có trông mong gì.”

Bạc Tam liếc xéo: “Anh nói bao nhiêu lần rồi hả? Em rốt cuộc có tự biết thân phận mình là bạn gái của anh không?”

Nói chưa dứt lời, nhắc đến chuyện này Mộc Cận có chút không kiềm chế được.

Cô nhìn chăm chăm Bạc Tam nửa ngày, lạnh lạnh nói một câu: “Giám đốc Bạc, anh hết lần này đến lần khác nói tôi không tự hiểu, vấn đề là anh có coi tôi như bạn gái của anh không? Hay là... Tôi chẳng qua chỉ là một trong vô số bạn gái của anh, chỉ cần ghi nhớ thân phận của mình, không được xen vào việc của anh?” Chương 18. Bỏ rơi ký

Bạc Tam nhìn chăm chăm Mộc Cận hơn nửa ngày, lại mỉm cười, ung dung nói: “Mộc Cận, em ghen.”

Lời Mộc Cận đã nói ra miệng, định sẽ nước miếng PK đại chiến ba trăm hiệp cùng Bạc Tam, không ngờ phản ứng của anh lại cực kỳ không hợp với lẽ thường, trái lại khiến cô kinh ngạc không nói được gì.

Bạc Tam lại hời hợt nói: “Sao, vấn đề này như thế có hợp lý không. Nếu hối hận thì anh có thể sửa lại.”

Mộc Cận vẫn ngây người, chớp chớp mắt, bật lên một tiếng: “Bạc Tam.”

Bạc Tam cầm lấy áo khoác đang vắt trên ghế dựa, nghiêng đầu nhìn cô: “Hả?”

Mộc Cận mất hết khẩu khí: “Không có gì.”

Bạc Tam đảo mắt nhìn cô nở nụ cười, trong đáy mắt u ám như có ánh sáng lưu động.

Cô nhìn anh cười, chỉ biết trừng mắt, buồn bực không thềm nói chuyện.

Thực ra cũng không phải không có chuyện gì, chỉ là có một loại lo sợ kìm hãm. Muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì, muốn nổi giận nhưng lại không biết nên nổi giận với ai, muốn hét lên thật to nhưng lại không biết nên đến đâu mà hét.

Mộc Cận đi theo sau lưng Bạc Tam, rầu rĩ nghĩ, cuộc sống của cô đúng là quá mất mặt, hôm nào phải rủ Cố Tuấn Nghiêu đi bắn bi-a xả stress.

Nghĩ ngợi lung tung khiến thời gian trôi qua thật nhanh, đến khi Mộc Cận kịp nhận ra, cô đã cứ thế đi theo Bạc Tam ra đến cổng lớn công ty, đứng trước xe của anh.

Bạc Tam giúp cô mở cửa xe, sau đó anh cũng đi vào, nghiêng đầu hỏi: “Em có hẹn với người ta ở đâu? Anh đưa em đến đó.”

Mộc Cận lúc này mới nhớ ra lúc đầu mình nói dối, vì thế bây giờ đành nhăn nhó, cười gượng như muỗi kêu, nói: “Thực ra... Thực ra, tôi không hẹn ai cả, định về nhà ngủ...”

Vừa nói xong, cô thấy Bạc Tam mang ánh mắt nén giận, lạnh lùng nhìn sang: “Tránh anh, Mộc Cận em giỏi lắm, lại dám tránh anh.”

Mộc Cận rụt đầu: “Ông chủ à, anh hiểu lầm rồi, tôi chẳng qua là tránh bị hiểu lầm thôi.”

Bạc Tam hừ lạnh một tiếng: “Tránh hiểu lầm gì? Có hiểu lầm gì mà tránh?”

Mộc Cận cười giả lả: “Ảnh hưởng không tốt, tổn hại đến hình tượng to lớn cao ngạo, anh minh uy vũ của ông chủ trong lòng các mỹ nữ Thực Huy.”

Bạc Tam đột nhiên nhú mày, tiến đến trước mặt cô, gắt gao nhìn chăm chăm, phun ra từng câu từng chữ: “Mộc Cận, em rốt cuộc là thật sự không có tâm hay giả vờ không có phổi, em thử gán ghép anh với những phụ nữ khác một lần nữa xem.”

Khoảng cách giữa cô và Bạc Tam quá gần, mùi hương quen thuộc trên người lại bao phủ dày đặc. Mộc Cận bị anh nhìn chăm chăm, cảm thấy mất tự nhiên, ngoài cười nhưng trong không cười, thấp giọng: “Ông chủ...”

Bạc Tam không có vẻ muốn đứng dậy, đôi mắt vừa đen vừa thâm trầm, nhìn chăm chăm vào cô không lay động: “Mộc Cận, dừng cho là anh đang nói đùa.”

Cô liếm liếm môi, nghe thấy giọng chính mình khàn khàn: “Thế nhưng mà, anh rõ ràng nhất định là đang nói đùa.”

Ánh mắt Bạc Tam hơi mang theo vài phần trêu chọc: “Ai nói?”

Mộc Cận chớp chớp mắt, bĩu môi, dứt khoát nói ra tất cả: “Tôi nói. Anh luôn miệng nói tôi là bạn gái của anh, thế nhưng anh một không hề nghiêm túc hỏi qua tôi, hai không có một điểm tự giác của bạn trai, ba ở trước mặt tôi vẫn cùng người phụ nữ khác dây dưa không rõ, bốn còn mỗi ngày yêu cầu tôi phải tự giác làm bạn gái của anh, năm muốn gọi tôi lúc nào là gọi, hành vi xấu xa, thái độ kém cỏi, quả thực việc xấu vô số, tội lỗi chồng chất. Bạc Tam tự anh nói xem, anh thực sự thích tôi sao, hay chỉ là lừa gạt tôi để chơi đùa? Hơn nữa, ngày đầu tiên hai chúng ta gặp mặt, anh đã biết tên của tôi, đây là tại sao?”

Nói xong một hơi, cô thở gấp, trái tim đang đập thành thịch bồng dưng trầm xuống.

Bạc Tam nghe xong, trên mặt nhàn nhạt mỉm cười, ánh mắt cũng không lạnh lùng như lúc trước, mang theo vài phần dịu dàng ấm áp, dần dần thu lại tầm nhìn trên người Mộc Cận.

Mộc Cận cảm giác như cả khuôn mặt sắp bị thiêu cháy, đành phải quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhất thời, trong xe lại im lặng, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở khe khẽ dày đặc.

Thật lâu sau, Bạc Tam khởi động xe.

Lúc xe bắt đầu chuyển bánh, Mộc Cận dường như nghe thấy anh nói câu gì rất nhỏ.

Cô quay đầu nhìn anh, hơi mấp máy môi, lại không nói lời nào.

Bạc Tam liếc mắt qua kính chiếu hậu, nhẹ nhàng đảo tay lái, tiện tay tắt đèn trong xe. Một tiếng “Cạch” rất nhẹ, lại như một chùy nện ra, tàn nhẫn đánh vào lòng Mộc Cận.

Rốt cuộc cô vừa mới nói những gì?? Mộc Cận nhìn chăm chăm vào cây đa đang lùi dần ngoài cửa sổ, âm thầm suy nghĩ.

Càng đáng ghét hơn đó là Bạc Tam lại không thể hiện gì cũng không nói lời nào, khiến cô cứ phải suy đoán.

Không phải cô nên hát bài “Đừng suy đoán nỗi lòng người con gái” mới đúng sao, bây giờ sao cô lại không ngừng phỏng đoán suy nghĩ của Bạc Tam.

Thật? Giả? Nghiêm túc? Chơi đùa? Nói thật? Hay nói đùa?

Mộc Cận lại nghiêng răng nghiêng lợi tròng mắt người ngồi bên cạnh, lại thấy trên khuôn mặt anh như có như không mang theo một chút nét cười châm biếm.

Chỉ là khoe miệng anh hơi cong lên, dường như đuôi mắt cũng hơi uốn lên, sắc mặt không có gì đặc biệt. Thế nhưng cô lại cảm thấy như anh đang cười vụng trộm, có vẻ như trong lòng tự lẩm bầm gì đó, có thể còn đang cười nhạo cô ngu ngốc, đơn giản như thế mà lại rối loạn cả tâm trí.

Là ai nói, trong tình yêu ai là người thỏa hiệp trước, chắc chắn sẽ bị yếu thế, chỉ có tấm lòng, trái tim bị người ta giẫm đạp.

Tuy bây giờ cô không đến mức yếu thế nhưng cũng chẳng vui vẻ gì.

Lòng Mộc Cận chợt chùng xuống, cuối cùng quay đầu sang, âm trầm nói với Bạc Tam: “Tôi nói này tài xế tiên sinh.”

Tài xế tiên sinh ngẩn người, vẫn hơi quay đầu sang nhìn cô, ngữ điệu gọn sóng không chút sợ hãi: “Sao vậy?”

Mộc Cận cắn cắn môi, tự nhéo tay mình, há to miệng, cuối cùng nén lại một hơi tức giận: “Nhà của tôi hình như không phải đi hướng này.”

Khoe miệng của tài xế tiên sinh rõ ràng hơi nhếch lên, nâng một tay lên vuốt vuốt mũi: “Anh biết. Anh đưa em đi ăn cơm.”

Mộc Cận vẫn bực bội: “Dừng xe lại, tôi không đi ăn cùng anh. Tôi bắt xe buýt về nhà.”

Bạc Tam kinh ngạc nhìn cô: “Đang yên đang lành, em sao vậy?”

Sao vậy sao vậy sao vậy!

Mộc Cận lén lút tự cấu véo chính mình, thân mình trên ghế vặn vẹo uốn éo, rầu rĩ nói: “Không sao cả. Cảm thấy không khỏe, vì ngăn ngừa gián tiếp lây bệnh cho ông chủ, tôi chủ động xin được về nhà dưỡng sức.”

Bạc Tam nghe xong, thật sự chậm rãi tìm một chỗ gần đó dừng xe lại.

Anh cũng không hỏi gì, một câu khách sáo cũng không có, lại thật sự sẽ cho xe dừng lại.

Xe còn chưa dừng hẳn, Mộc Cận đã cầm vào tay nắm cửa, quay đầu rất bình tĩnh nói: “Cảm ơn ông chủ đã đưa tôi đi xa như vậy làm tôi lại phải bắt xe về nhà, thế nhưng anh có lòng làm chuyện xấu như vậy cũng không phải lần một lần hai, tôi trên cơ bản vẫn có thể bình tĩnh tiếp nhận. Ông chủ lái xe cẩn thận, bye bye.”

Vừa nói xong, cô vội vàng như kẻ cướp nhảy xuống xe, đầu cũng không thèm quay lại, chạy thẳng hướng vừa đi đến.

Con vịt chết mạnh miệng. Câu này cũng tuyệt đối là chân lý.

Ví dụ như hiện tại, Mộc Cận lại có thể chọc vào khối thuốc nổ, thế mà mặt vẫn trang nghiêm điềm tĩnh như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

Cô đứng bên đường cái gọi điện thoại cho Cố Tuấn Nghiêu, vô cùng đau đớn hỏi anh lúc nào hết bận rộn, buổi tối nhất định phải đến tìm cô để cho cô đánh đắm một lúc.

Cố Tuấn Nghiêu nghi hoặc hỏi: “Em lại sao thế, bộ dạng đau khổ như oán trách thế gian này cha không thương mẹ không thân vậy? Ai bắt nạt em?”

Mộc Cận đặt mông ngồi xuống chiếc ghế dài nhỏ ở ven đường, giọng nói cũng có chút tủi thân: “Mất mặt quá, xấu hổ chết mất thôi!”

Cố Tuấn Nghiêu hỏi: “Em đang ở đâu, anh ở đây cũng đang không có việc gì, bây giờ đến chỗ em.”

Cuối cùng cô thật sự ngồi đó chờ Cố Tuấn Nghiêu tới.

Hoàng hôn chưa tắt hẳn, một mảng trời rực rỡ màu cam, ráng đỏ nhuộm hơn phân nửa bầu trời. Trên đường xe cộ qua lại, người đến người đi, thế nhưng không có Bạc Tam.

Mộc Cận nghĩ đi nghĩ lại cảm thấy hơi buồn bực, cảm hận nhỏ một cọng cỏ non bên cạnh chiếc ghế đang ngồi, nhỏ một cây lại mắng một tiếng Bạc Tam, giống như làm thế sẽ có thể loại trừ anh tận gốc, năm sau sẽ lại là một Mộc Cận vui vẻ yên bình.

Điều không nghĩ ra đó là, rõ ràng lúc trước anh ta luôn miệng nói cô là bạn gái mình, thế nhưng trong lúc cô run rẩy không bình tĩnh được, thì anh lại có thể kiềm chế, sống chết cũng không mất đi tư thế.

Đến một câu gọn gàng dứt khoát cũng không có, bây giờ nửa sống nửa chết treo lơ lửng!

Nghĩ đến đó, cô càng gia tăng thêm lực ở bàn tay, nhánh cỏ tội nghiệp phải chịu đau đớn.

Đang nhỏ, một bóng đen bao phủ cọng cỏ non, giọng nói Cố Tuấn Nghiêu từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Mộc Cận, ngắt hoa bẻ cành là không tốt, em sao lại nhẫn tâm ra tay độc ác, cả gốc cũng bị nhổ lên hết rồi hả?”

Nghe thấy tiếng nói này, Mộc Cận chếp miệng, uể oải ngẩng đầu nhìn anh: “Em cam tâm tình nguyện. Dù sao em cũng không đau, ai đau thì cứ đau đi.”

Cố Tuấn Nghiêu nhìn cô như đang suy nghĩ gì đó, đột nhiên đưa tay vỗ vỗ đầu cô: “Nói đi, làm sao vậy?”

Mộc Cận đứng dậy, đi nhanh tới bên cạnh xe Cố Tuấn Nghiêu, ồn ào lên tiếng: “Không sao cả không sao cả, em ổn, xuân bi thương. Tuy bây giờ đang là mùa hè, nhưng có thể thấy thu sắp đến rồi, sớm bị tổn thương rồi chỉ một lần thôi.”

Cố Tuấn Nghiêu nhìn chăm chú vào bóng lưng thẳng tắp của cô, chỉ mỉm cười, lắc đầu bước theo.

Một ly cà phê tuyệt.

Cũng không hỏi gì Mộc Cận, Cố Tuấn Nghiêu tự động đưa cô đến nhà hàng KFC, còn tự mình giúp cô chọn đồ uống.

Mộc Cận hoài nghi đánh giá ly cà phê, lại hoài nghi đánh giá Cố Tuấn Nghiêu, cuối cùng hoài nghi mở miệng: “Em bảo, không phải anh định dùng cái này để lừa em đấy chứ?”

Cố Tuấn Nghiêu chăm chú gật gật đầu: “Khi tâm tình không tốt, tốt nhất không nên ăn gì. Ăn vào sẽ béo.”

Mộc Cận liếc mắt: “Ai bảo anh là tâm tình em không tốt? Tâm trạng tốt nên muốn ăn một con heo sữa quay.”

Cố Tuấn Nghiêu lại khinh bỉ cô: “Được. Cứ tiếp tục giả vờ đi.”

Một câu nói không khiến Mộc Cận lo lắng, hút một ngụm cà phê, ánh mắt có chút thê lương bi ai: “Một thiếu nữ dịu dàng như hoa, tại sao hết lần này tới lần khác nào tàn như vậy?”

Cố Tuấn Nghiêu khẽ cười rộ lên: “Mộc Cận, em không cần tự trách, anh vẫn cực kỳ biết rõ chỉ số thông minh của em mà.”

Mộc Cận gầm gừ: “Anh không thể nói một câu dễ nghe an ủi tâm trạng thiếu nữ đang đau đớn như pha lê bị nghiền nát này được à? Anh còn có nhân tính hay không, em cũng không trông cậy anh đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, thế nhưng anh cũng không nên lửa đổ thêm dầu, rút củ dưới đáy nồi chứ!”

Cố Tuấn Nghiêu cười sờ đầu Mộc Cận, nhẹ gật đầu: “Sao, vận dụng thành ngữ cũng không tệ lắm nhỉ, chỉ số thông minh không bị hạ thấp. Chứng minh EQ của em vẫn còn rất cao, em nên cảm thấy vui mừng!”

Mộc Cận chép miệng, một tay che đầu, oán hận kết lại một câu: “Quả nhiên đàn ông chẳng có lấy một cái là đồ tốt!”

13. Chương 19+20

Chương 19. Bại lộ ký

Cố Tuấn Nghiêu tiến đến trước mặt cô: “Nói xem, ai làm bị thương tâm hồn mong manh dễ vỡ như pha lê của em rồi hả?”

Mộc Cận uể oải: “Không có, chẳng qua cảm xúc dâng trào thôi. Tối qua xem phim truyền hình, nam chính thật không có nhân tính, vứt bỏ vợ con chưa nói, đã vậy còn vì công danh lợi lộc mà giả vờ làm Tiểu Bạch Kiềm đi ở rể (*). Anh nói xem, đây là việc mà người chồng người cha có thể làm sao?”

(*) Tiểu Bạch Kiềm: chỉ đàn ông có vẻ ngoài ưa nhìn nhưng lại ăn bám vào phụ nữ

Thấy Mộc Cận càng nói càng đau buồn, sắc mặt giống như kịch liệt lên án anh thiếu nợ không trả, chiếm đoạt phòng ở, cướp bạn trai của cô, Cố Tuấn Nghiêu vội vàng túm tay áo cô: “Anh bảo, anh bảo, em nói chậm thôi, cẩn thận nghẹn.”

Mộc Cận liếc xéo: “Em mà dễ bị nghẹn thế sao? Năm đó em đấu khẩu với cả lớp, tốt xấu gì cũng có thành tích vĩ đại, nếu bây giờ anh muốn nghe lại, em cũng không mặt dày mày dạn ngăn cản anh đâu...”

Nói còn chưa dứt lời, một cơn đau từ bên hông truyền đến, cô bắt đầu ho dữ dội.

Cố Tuấn Nghiêu chống cằm: “Thế nào, anh hiểu rõ em năm đó phong độ một đi không trở lại.”

Hai mắt Mộc Cận ngập nước mắt, lấy tay che miệng vẫn không quên nhắc: “Có thể vận xui năm đó vẫn còn đeo bám, mèo hóc xương cá.”

Cố Tuấn Nghiêu thở dài, vươn tay sang giúp cô đầm lưng: “Tiểu Cận, đừng kìm nén nữa, cứ nói đi.”

Một câu nói lại khiến cô càng ho dữ dội hơn.

Vất vả lắm mới dừng lại được, khuôn mặt cô đỏ bừng, hai mắt cũng hồng hồng như thỏ, méo miệng trừng Cố Tuấn Nghiêu: “Em buồn lắm. Rất buồn. Vô cùng vô cùng buồn.”

“Ừ, anh biết rõ em rất buồn.” Cố Tuấn Nghiêu gật đầu, “Vấn đề là, tại sao phải buồn rầu như vậy.”

Mộc Cận xúc một thìa kem trong ly cà phê, rầu rĩ nói: “Em buồn vì năm đó tại sao không giữ anh lại.”

Cố Tuấn Nghiêu nhíu mày: “Có ý gì?”

Mộc Cận ôm đầu: “Nếu em giữ được anh lại, sẽ không lao đầu vào học như vậy để rồi đỗ được đại học. Nếu không lên được đại học, sẽ không thể cho Bạc Tam một cái tát. Nếu không liên quan đến Bạc Tam cũng sẽ không trở thành thảm hại không còn mặt mũi nhìn ai như bây giờ. Đã hiểu chưa?”

Cố Tuấn Nghiêu gật đầu tỏ vẻ đã rõ: “Hiểu rồi. Vấn đề là, em làm sao lại thảm hại?”

Mộc Cận lại xúc một thìa kem to, bỗng nhiên nhớ lại cách đó không lâu, cũng tại nhà hàng KFC, Bạc Tam đã giúp cô xoa huyết Thái Dương khi cô đau đầu. Vẽ dụi dụi ẩm áp ấy vẫn còn phảng phất bên cô, thế nhưng giờ đã theo gió bay đi, có lẽ vĩnh viễn cũng không thực sự thuộc về cô.

Mộc Cận chán nản lắc đầu: “Đồng nghiệp trong công ty đều nghĩ em là bạn gái của Bạc Tam. Đoán chừng cũng khoảng tám mươi phần trăm trong số đó nghĩ là em dụ dỗ anh ta.”

Cố Tuấn Nghiêu không nói lời nào, chỉ nhứ mày.

“Rõ ràng trước đó là anh ta đơn phương tuyên bố em là bạn gái của anh ta.” Mộc Cận cắn thìa, “Em trốn quanh đi quanh lại, cuối cùng không tránh được, bị các đồng nghiệp biết hết. Biết rồi thì thôi, nhưng còn anh ta chẳng có một chút nào ra dáng bạn trai của em cả, hái hoa ngắt cỏ tứ phía, vì thế em đành tàn nhẫn, đá anh ta.”

“Đá rồi lại thấy hối hận.” Mộc Cận tiếp tục cắn thìa, “Một anh con rể rùa vàng tốt như vậy, một kim cương vương lão ngũ, một tên nhóc Tiểu Bạch Kiềm đẹp trai... Làm sao nói đá là đá được?”

“Em đá là đá, anh nói xem, nói một chút xem!” Mộc Cận rốt cục cắn nát cả cái thìa, “Anh ta sao lại để mặc cho em đá mà chẳng thềm nói một câu? Dù chỉ cần kêu lên một tiếng cũng được rồi, không nói không rằng, thành ra em đá anh ta rất không có khí thế của nữ hoàng? Làm thế nào nổi bật được lập trường kiên định tấn công của đế vương cơ chứ!”

Khóe miệng Cố Tuấn Nghiêu giật giật, ánh mắt nhìn Mộc Cận lại dịu dàng như nước. Anh cười cười, vuốt tóc cô: “Không sao, rùa vàng thì đi câu lại, kim cương không có thì lại mua, đẹp trai thì đem anh đi thăm mỹ là sẽ có.”

Mộc Cận chép miệng không nói lời nào.

Bất ngờ Cố Tuấn Nghiêu hơi nhồm người dậy, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán Mộc Cận.

Cô mờ mịt, lúng túng ngẩng đầu nhìn anh, chỉ nghe thấy giọng nói anh ẩn chứa dịu dàng lại cứng chiều: “Ngay trước mắt em có một con to đùng thế này, cam tâm tình nguyện chờ lưỡi câu của em. Tiểu Mộc Cận, mau thả cần nhanh lên.”

Nói chung, những tình huống đen đủi thật ra lại rất dễ dàng xảy đến. Ví dụ như bây giờ, bạn học Mộc Cận mở to mắt nhìn con rùa vàng cực lớn tỏa sáng vô cùng lấp lánh đang tỏ tình, cười thật rục rịch.

Cười xong, cô vung tay đánh vào vai Cố Tuấn Nghiêu một phát, giọng nói không cảm xúc: “Cố Tuấn Nghiêu, không ngờ anh còn biết nói đùa, chết cười em rồi.”

Ánh mắt Cố Tuấn Nghiêu giống như lóe sáng, anh cũng khe khẽ nở nụ cười: “Mộc Cận, em cho là anh đang nói đùa sao?”

Mộc Cận cảm thán, gật đầu: “Chẳng lẽ không phải nói đùa?”

Cố Tuấn Nghiêu cũng không tranh cãi thêm với cô, nhếch miệng mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Mộc Cận ho nhẹ một tiếng: “À... không còn sớm nữa, mai em còn phải đi làm.”

Cố Tuấn Nghiêu đứng dậy, nghiêng đầu hất hất chỉ phía cửa: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Ra đến cửa, cô mới phát hiện xe Cố Tuấn Nghiêu đi hôm nay là Lexus. Cô lại đi vòng quanh xe xem tới xem lui, cuối cùng đứng lại trước mặt Cố Tuấn Nghiêu, chỉ vào chiếc xe, gật đầu tán thưởng: “Lần này đổi tốt lắm, so với cái Honda nhỏ kia được hơn nhiều. Haiz, anh nói xem sao đàn ông cứ thích đổi xe, đổi qua đổi lại, không nhớ nhưng gì cái cũ. Đàn ông đúng thật là loại có mới nới cũ.”

Cố Tuấn Nghiêu nhướn mày: “Cái gì mà đàn ông đều thích đổi xe? Anh có hai cái, một tự mua, một của công ty.”

“Xe này nhìn mạnh mẽ quá, không phù hợp với phong cách của anh, nhưng mà lại rất giống Bạc Tam.” Mộc Cận mở cửa xe, tiếp tục câu chuyện, “Nhưng lần đầu tiên em gặp anh ta là một chiếc Honda, lần thứ hai lại một chiếc Hyundai, lần thứ ba là Maybach, lần thứ năm lần thứ sáu, đến lần cuối cùng gần đây nhất, em thấy hình như là một chiếc Porsche. Nhà tư bản ơi nhà tư bản, Bạc Tam thực sự đúng là một nhà tư bản...”

Nói chưa dứt lời, cánh cửa xe cô đang kéo rất chặt như bị khóa ở bên trong.

Tiếng Cổ Tuấn Nghiêu từ sau lưng cô cất lên, có chút cảm giác bất lực: “Mộc Cận, em quả nhiên đã yêu anh ta.”

Mộc Cận ngậy người, quay đầu lại cười với Cổ Tuấn Nghiêu, hai chân giống như muốn run lên: “Cổ Tuấn Nghiêu, anh nói vậy, nếu em yêu anh ta thì sao còn đá anh ta chứ?”

Cổ Tuấn Nghiêu cười cười, đưa tay kéo cửa xe: “Cho nên anh rất nghi ngờ, rốt cuộc là em đá anh ta, hay anh ta đá em.”

Nghe xong Cổ Tuấn Nghiêu nói, Mộc Cận cảm thấy rùng mình. Cô yên lặng lên xe, không tiếp tục nói chuyện, một mình ôm điện thoại lên mạng.

Cuối cùng vẫn là Cổ Tuấn Nghiêu phá vỡ sự trầm mặc: “Tiểu Cận.”

“Hả?” Mộc Cận ngẩng đầu, cổ thả lỏng giọng nói, “Sao vậy?”

Cổ Tuấn Nghiêu thở dài: “Không phải anh nói, mà anh cảm thấy, em với Bạc Thanh Hàn không phù hợp.”

Mộc Cận liếm liếm môi, cảm giác hơi khó chịu: “Em hỏi anh, công việc của anh ở bên Đức có ổn không vậy?”

Cổ Tuấn Nghiêu không để ý câu hỏi của cô, quay mặt sang bên kính chắn gió: “Anh mới trở về không lâu, thế nhưng được nghe không ít chuyện về anh ta. Thứ nhất gia thế quá mức nổi trội, thứ hai phụ nữ bên người quá nhiều. Nghe nói người qua lại với anh ta không quá một năm, cùng lắm chỉ hai ba ngày, em lại đơn thuần, người như anh ta em không giữ được đâu.”

Mộc Cận núp trên ghế sau, không nói lời nào.

Cổ Tuấn Nghiêu cũng không lên tiếng.

Một lúc lâu sau, cô mới trầm thấp nói: “Em không phục, anh ta dựa vào cái gì mà trêu chọc em? Hơn nữa, em còn chưa hỏi rõ ràng chuyện là thế nào.”

Cổ Tuấn Nghiêu nhìn cô qua kính chiếu hậu, cau mày, chép miệng, rõ ràng vẫn còn là một đứa trẻ con. Anh thở dài: “Tiểu Cận, anh ta trêu chọc nhiều người, chẳng lẽ với ai cũng phải chịu trách nhiệm?”

Mộc Cận uể oải: “Được rồi, được rồi, chẳng có gì to tát. Aiz, buổi tối em còn chưa ăn cơm mà, hay là anh mời em một bữa đi. Em nói cho anh biết, năm đó anh cũng từng làm tổn thương tâm hồn thơ bé mong manh này của em.”

Cổ Tuấn Nghiêu bật cười: “Không phải anh quay về nhận tội đây sao, bây giờ ngược lại anh là cá, nhưng em lại không chịu làm ngư ông.”

Mộc Cận mỉm cười, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Anh không phải lừa em, nếu anh thật sự quay về vì em, năm đó cũng sẽ không nhẫn tâm ra đi như vậy. Nhắc đến lại thấy bức, anh cứ luôn miệng thế này thế nọ, không phải chỉ vài năm sao, em đợi không được à? Rõ ràng chính anh có động cơ riêng, dùng mặt dày giả vờ làm gì, cứ nói là đang gạt em đi.”

Cổ Tuấn Nghiêu nhàn nhạt cười: “Đúng vậy, anh thực sự đã lừa gạt em. Lừa em, cũng tự lừa dối chính mình.”

Mộc Cận nhìn ra cửa sổ, thân cây bên đường lui dần về phía sau, giống như một cuộn phim đang vo vo chạy, đem cô quay trở về khoảng thời gian trước.

Cô nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của chính mình: “Cổ Tuấn Nghiêu, anh không cần nói dối để dỗ cho em vui đâu. Cần thận em thật sự quay lại làm cổ đuôi chó bám theo anh đấy.”

Cổ Tuấn Nghiêu lão đảo, nói chậm rì: “Không cần vội, từ từ quay về cũng được. Anh có thể đợi.”

Anh có thể đợi.

Hình như trước đây rất lâu rồi, Mộc Cận đã từng tự nói với chính mình câu đó.

Khi đó cô còn là một thiếu nữ đơn thuần, không hiểu được lòng người dễ đổi, cũng không nhận thức được về thời gian, luôn cho rằng chỉ cần mình sẵn lòng một mực chờ đợi, sẽ không có gì thay đổi.

Nhưng trong những năm chờ Cố Tuấn Nghiêu về nước, gần như không liên lạc với anh, càng không biết khi nào anh mới trở về, vì vậy phần tình cảm mãnh liệt ấy qua thời gian đã dần dần phai nhạt, thậm chí còn có phần oán hận, bắt đầu hoài nghi tình cảm lúc trước đối với anh, rốt cục là do cô giận dỗi hay thật sự từ ban đầu đã chỉ là chút lòng ngưỡng mộ.

Thời gian lâu dài, ai có thể hiểu rõ?

Đến khi anh thực sự quay lại tìm cô, cô lại có thể mặt không đổi sắc cùng anh nói chuyện về một người đàn ông khác. Đây rốt cuộc là lòng dạ đàn bà dễ thay đổi, hay tình yêu vốn đã là một đứa trẻ không đáng tin, nói gì cũng không thể cho là thật.

Vậy mới nói, cho dù là thần tình yêu hay Nguyệt lão, đều chỉ là những ý niệm mơ hồ, không hề có thực. Thanh mai trúc mã chung quy vẫn là một giấc mộng đẹp, từ trước tới nay chưa hề thực tế.

Chẳng hạn như Lệnh Hồ đại ca cùng tiểu sư muội, Giả Bảo Ngọc kia cùng Lâm muội muội, hay giống như cô và Cố Tuấn Nghiêu.

Xét thấy đúng là không thể trông chờ vào ai, hai bên đều là người trong cuộc, số mệnh bìa đỡ đạn.

Sau đó Mộc Cận cứ lặp đi lặp lại: “Anh có thể đợi.”

Cố Tuấn Nghiêu dừng xe, quay đầu lại nhìn cô: “Đồ ngốc? Một mình nhắc mãi làm gì? Xuống xe, đến nơi rồi.”

Mộc Cận lườm anh: “Anh mới ngốc, rõ ràng đây là khu dân cư, lại còn bảo em xuống ăn cơm.”

Cố Tuấn Nghiêu ha ha cười: “Anh đóng quân ở chỗ này, mau xuống đi, đích thân anh sẽ chữa trị cho trái tim bị tổn thương của em.”

Mộc Cận reo lên một tiếng, hưng phấn chạy xuống xe.

Cũng chẳng có gì mất mặt, tay nghề của Cố Tuấn Nghiêu, một Mộc Cận nhỏ bé không đủ sức chống đỡ.

Một giờ sau, Mộc Cận tham ăn không hề có chút hình tượng ngồi trên bàn ăn nhà Cố Tuấn Nghiêu, vừa ăn còn không quên khen ngợi tay nghề nấu nướng của anh chưa bị giảm sút, cần tiếp tục duy trì đồng thời ngày càng phát huy, vân vân.

Cố Tuấn Nghiêu bưng một bát canh rong biển, múc từng muỗng từng muỗng, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Mộc Cận.

Mộc Cận bị anh nhìn chăm chú có chút sợ hãi, gơ tay che chắn bát của mình, nghi ngờ hỏi: “Cứ nhìn em làm gì?”

Cố Tuấn Nghiêu vươn tay giúp cô vén mấy sợi tóc bị gió thổi lộn xộn ra sau tai, như đang có điều suy nghĩ, nói: “Con gái mười tám rất khác, trong ấn tượng của anh, em vẫn là cô bé năm đó, thoáng chớp mắt đã trở thành một thành phần trí thức.”

Mộc Cận mỉm cười: “Anh tưởng em còn là cô bé nông nổi hay sao, em báo cho anh biết, em đã sớm thoát khỏi thời kỳ LOLI, ngẩng đầu sải bước tiến lên hàng ngũ của các thím. Aiz, lại nói, thật đúng là năm tháng lần lữa, thời gian lơ dờ...”

Cố Tuấn Nghiêu cười khúc khích ra tiếng, vỗ đầu cô một cái: “Anh còn chưa bảo già mà em dám bảo lơ dờ, muốn ăn đòn hả?”

Mộc Cận cũng cười ha hả.

Lúc cô cười lộ lên chính là đẹp nhất, Cố Tuấn Nghiêu nghĩ. Cả người tựa như tỏa sáng, niềm vui sướng trong đáy mắt như muốn bắn ra khắp mọi nơi, sinh động mà nói cho người khác biết cô là đang rất vui, đơn giản, trong sáng, dám yêu dám hận, không hề làm sói lớn giấu đuôi, sau đó một mình liếm láp vết thương của chính mình. (*)

(*) đại vĩ ba lang: ý chỉ những người không biết giả vờ hay nói dối nên khi nói dối rất dễ bị phát hiện, giống như đuôi sói to nên dễ bị người khác chú ý.

Thế này mới chính là cô.

Chỉ tiếc, cái đuôi lớn, đến khi muốn giấu, cũng không thể giấu ngay được. Chương 20. Âm mưu ký

Mộc Cận đứng ở cổng vào tòa cao ốc Thực Huy, hơi híp mắt lại nhìn lên mái nhà.

Rất cao, nhưng cũng không phải vô cùng cao. Cô thầm suy tính kế, chẳng phải tầng hai mươi sao, cá không xuống, bắn tiểu thư tự mình đi lên cầu.

Cái gì gọi là quanh co hạ mình? Mộc Cận chính là tấm gương điển hình sống sờ sờ.

Cô sờ sờ cằm, chậm rãi nở nụ cười, chân lý của Đâu Đâu là gì nhỉ: tình yêu chính là cái P, ai buông ra trước sẽ ngửi thấy mùi thối.

Đây là chuyện không muốn nghe thì có thể không nghe sao?

Mộc Cận tiến vào văn phòng, nhào tới bên máy tính, lén lút đăng nhập QQ tìm Đâu Đâu. Kết quả không thấy Đâu Đâu, nhưng lại thấy Đào Tử hiem khi lên mạng.

Vì thế cô hỏi Đào Tử: “Đào Tử, cậu nói xem, nếu một người bắt đầu đối xử tốt với một con gấu trúc, nguyên nhân sẽ là gì?”

Một lúc lâu sau Đào Tử mới trả lời lại: “Gấu trúc, ý cậu người kia là Bạc Tam công tử nhà cậu sao?”

“Anh minh!” Mộc Cận thấy Đào Tử hiem khi có năng lực phản ứng nhanh nhạy, phần chần chừ dừng lên, “Đào Tử anh minh!”

Đào Tử khinh thường cười cười: “Có thể vì cái gì? Nhóc con à, nói anh ta thực sự thích cậu, tớ thật ra cũng có chút không tin. Trên thế giới này làm gì có nhiều cái gọi là vừa thấy đã yêu? Thế nên tớ nghĩ, anh ta chỉ vì ít khi thấy gấu trúc như cậu, cho nên mới muốn ném thử món mới một chút.”

Mộc Cận gãi gãi đầu: “Vậy cậu nói xem, gấu trúc có cơ hội đảo ngược tình thế ván này không?”

Đào Tử lại mỉm cười: “Có chứ sao không, nam truy nữ cách tầng núi, nữ truy nam cách lớp giấy, cậu muốn ra tay không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao.”

Mộc Cận hớn hở cười trộm: “Tớ cũng thấy vậy.”

Đang nói, Đâu Đâu cũng bò lên, ba người lập nhóm nói chuyện phiếm.

Đâu Đâu khinh bỉ Mộc Cận: “Nhìn cậu xem, chả có chút tiền đồ, đi ra ngoài đừng có nói với người khác tớ quen biết cậu.”

Mộc Cận meo meo khinh thường: “Làm sao làm sao, tớ thì sao? Chỉ là theo đuổi soái ca chứ có gì? Đã thế chuyện này tớ trước đây đã làm không ít. Hơn nữa, mục tiêu của tớ không đơn giản chỉ là theo đuổi soái ca, mục đích to lớn ở chỗ theo đuổi được soái ca rồi, sau đó sẽ vứt bỏ anh ta không chút lưu tình! Tớ có nhiều lý tưởng cần theo đuổi lắm.”

Đào Tử chen vào nói: “Cái đó làm sao đánh đồng được? Năm đó chúng ta gọi là thưởng thức đồ đẹp, cậu bây giờ rõ ràng là âm mưu mang đồ đẹp về làm của riêng. Nhìn cậu như thế mà còn muốn đá soái ca, cần thật gà không trộm được còn mất nắm gạo, lát nữa lại có người khóc lóc.”

Mộc Cận đưa tay vuốt vuốt mũi: “Những thứ khác không nói những thứ khác không nói, tranh thủ thời gian mau nói cho tớ, trong ba mươi sáu kế, kế nào có thể giúp tớ tương đối dễ dàng, nhanh chóng thuận buồm xuôi gió.”

Đào Tử xem xét: “Cái đó đương nhiên là mỹ nhân kế.”

Khóe miệng Mộc Cận giật giật: “Đào Tử, cậu ngốc à, cái đó sao dùng lộn xộn được?”

Đào Tử ha ha cười không ngừng: “Cậu hiểu sai, cậu khẳng định là hiểu sai, tuyệt đối tuyệt đối là hiểu sai.”

Cô cười khiến Mộc Cận có chút xấu hổ: “Không có. Tình yêu quá vĩ đại quá thuần khiết, sao có thể lấy thân mà so sánh? Đào Tử cậu đúng là nông cạn, tớ kỳ thị cậu.”

Đâu Đâu suy nghĩ: “Tớ thấy hay nhất là cậu theo đuổi anh ta, thế nhưng lại khiến anh ta không biết là cậu đang theo đuổi, cuối cùng chủ động cam tâm tình nguyện yêu cậu.”

Mộc Cận giơ ngón tay cái: “Hay.”

Đào Tử chen vào nói: “Tranh thủ khiến anh ta chú ý tới vẻ đẹp bên trong của cậu, nhận thấy không chỉ là một mỹ nữ, còn là một mỹ nữ có chiều sâu.”

Mộc Cận gửi sang một biểu tượng đánh đập: “Cậu cậu cậu, Đào Tử cậu nói đi đâu vậy, sao bụng dạ cậu lại hẹp hòi nhỏ mọn giống Bạc Tam thế?”

Đào Tử cười ha hả: “Mộc Cận, cậu phải tìm ưu điểm của Bạc Tam, nói cách khác là khuyết điểm của khuyết điểm, những cái bất lợi cho hình tượng tốt đẹp của anh ta.” (*)

(*) câu này thật sự mình không hiểu lắm T_T, khi nào thông suốt sẽ edit lại sau T_T

Mộc Cận thấp giọng: “Muốn hình tượng cái gì, cao thủ Đâu Đâu, cậu bảo tớ phải trở thành như thế nào mới khiến anh ta chủ động yêu tớ?”

Đào Tử đột nhiên nảy ra ý gì đó: “Tớ bảo, lần trước ở trường học, Bạc Tam đã nói với cậu câu đó rồi còn gì?”

Mộc Cận liếc mắt: “Lúc đó không tính, lần này phải bắt đầu lại, phải phá được lô-cốt.”

Đâu Đâu suy tư cả buổi, cuối cùng xuất sắc đưa ra diệu kế: “Nói như vậy, hãy để cho anh ta ghen đi. Nếu anh ta thực sự có ý với cậu, chắc chắn sẽ phải để ý đến việc có người đàn ông khác tiếp cận cậu.”

Nói thì dễ nhưng làm được mới khó.

Mộc Cận suy nghĩ suốt tới tận trưa, vẫn không biết làm thế nào mới có thể thần không biết quỷ không hay khiến Bạc Tam ăn dấm chua.

Ngược lại Đâu Đâu đã đưa ra một ý kiến hay, bảo Mộc Cận phải chủ động ra tay, quyến rũ người đàn ông khác trước mắt Bạc Tam, anh ta vừa nhìn thấy khẳng định sẽ ngay lập tức nổi cơn, ghen tuông điên cuồng, sau đó sẽ bị Mộc Cận thừa cơ ăn sạch sẽ.

Thế nhưng nếu không theo dự đoán, chẳng may Bạc Tam liếc mắt cũng không thèm nhìn cô thì hóa ra cô tiền mất tật mang sao?

Lần giao dịch này tiền đặt cọc quá lớn, ước chừng phải tính bằng vàng.

Người được lựa chọn duy nhất có thể bảo đảm nhất định là Cố Tuấn Nghiêu, nếu thành công đương nhiên quá tốt, không thành thì bỏ đi, Cố Tuấn Nghiêu dù sao cũng sẽ không đem cô đi bán.

Nhưng việc nhờ Cố Tuấn Nghiêu, Mộc Cận không thể nào bắt tay vào làm được.

Tuy rằng vì tình yêu phần đầu quên mình, bị bạn bè xa lánh, bỏ nhà ra đi, là những tình huống thường thấy trong phim, hơn nữa cũng không sai, nhưng bảo Mộc Cận giở thủ đoạn độc ác với người đã từng có tình cảm như vậy, cô thật sự không nhẫn tâm, còn chưa nói đến chuyện Cố Tuấn Nghiêu mới cải trang thành một con cá lớn, đợi lưới câu của cô.

Như thế thật quá vô đạo đức.

Cho đến khi Mộc Cận xoắn xuýt đi xoắn xuýt lại muốn chết đến nơi, cô nhận được điện thoại của Lâm Vũ Đình.

Thời khắc phi thường, Mộc Cận vô cùng giả dối, dùng thái độ lá mặt lá trái (*) nói chuyện với học trưởng Lâm, cười tủm tỉm nhận lời mời của Lâm Vũ Đình, hết giờ làm cùng ăn đi ăn tối.

(*) lá mặt lá trái: thành ngữ được dùng để chỉ lòng dạ đổi thay tráo trở của con người

Cúp điện thoại, Mộc Cận không nhịn được đưa tay sờ cằm cười ngây ngô, mặc dù cảm thấy hơi có lỗi với học trưởng Lâm, nhưng ai bảo anh hồi trước vùng một nắm đấm mãnh liệt đánh vào cô? Coi như anh bồi thường đi.

Nghĩ xong cô lại cảm thấy áy náy trong lòng, ngồi vò đầu bứt tai không yên đến tận trưa.

Khi cô bước ra cửa lớn công ty, xa xa trông thấy Lâm Vũ Đình đứng dưới tán cây, dáng người cao gầy, nét mặt cười vẻ hài lòng, cô không nhịn được thở dài, ý định lợi dụng Lâm soái ca trong đầu đã hoàn toàn bị thủ tiêu.

Làm người phải để phúc...

Lâm Vũ Đình vẫn mặc áo sơ-mi kẻ ca-rô giống lúc còn đi học, đôi mắt cười khê híp lại, tiến đến chào hỏi cô: “Tiểu Cận.”

Mộc Cận cũng ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh: “Chào học trưởng, đã lâu không gặp.”

Lâm Vũ Đình thấy cô cười lại hơi mất tự nhiên, hỏi: “Lần trước... Anh không cẩn thận đánh trúng em, còn đau phải không?”

Mộc Cận nén cười nhìn anh: “Học trưởng, đều là chuyện lâu rồi, nếu thật sự còn đau đến bây giờ, em đã sớm xông lên trả lại anh một đấm vào đầu.”

Lâm Vũ Đình cũng cười, cảm thấy hơi có lỗi: “Thật xấu hổ, anh đã quá bốc đồng.”

Mộc Cận nhún vai: “Không có gì đâu. Chúng ta đi chứ? Tối em còn phải về sớm một chút, ngủ sớm dậy sớm.”

Lâm Vũ Đình nhìn đồng hồ: “Em không thích ăn cay đúng không? Anh mới phát hiện ra chỗ này. Đi nhé.”

Anh nói xong, ánh mắt sáng rỡ nhìn cô chằm chằm.

Mộc Cận cũng không nghĩ anh còn nhớ rõ cô không thích ăn cay, thẹn thùng cười gật đầu, đi theo anh đến điểm đỗ taxi.

Điểm đỗ xe gần nhất chỉ cách Thực Huy khoảng ba trăm, bốn trăm mét.

Mộc Cận sóng vai đi cùng Lâm Vũ Đình, nhưng hai người lại không có câu chuyện gì để nói. Cô không nhận ra không khí hơi mất tự nhiên, Lâm Vũ Đình bên cạnh nét mặt khó hiểu, muốn nói lại thôi.

Cuối cùng đến lần thứ N Mộc Cận lén lút nhìn trộm anh, anh dừng lại rồi mở miệng: “Mộc Cận.”

“Dạ?” Mộc Cận giả ngốc, trong lòng đang âm thầm kêu khổ.

Thế nhưng Lâm Vũ Đình chỉ cười cười: “Anh biết là làm khó em, nhưng anh phải hỏi một câu, em thật sự sẽ không để ý đến anh sao?”

Mộc Cận lúng túng gượng cười: “Học trưởng...”

Lâm Vũ Đình cười khỏ: “Anh hiểu rồi.”

Mộc Cận nhìn anh, cảm thấy không nỡ, vì vậy nói: “Học trưởng, em luôn cảm thấy anh giống như anh trai của em, anh bảo em làm sao có thể nhẫn tâm như thế với anh trai mình? Không phải là quá ** sao... Em thật sự là..., chuyện này trong lòng em cũng rất rối.”

Lâm Vũ Đình vỗ vỗ đầu cô: “Là anh quá nghiêm khắc với em. Khi đó anh cũng chỉ nghĩ phải nghiêm khắc hơn một chút, giúp có thể thuận lợi lên làm chủ tịch hội.”

Mộc Cận dẹt miệng: “Học trưởng, anh vừa xuất sắc, lại vừa đẹp trai, em so với những cô gái bên cạnh anh chỉ hơn cổ đuôi chó, anh đừng nên vì một cục bạc nhỏ mà ném đi vàng ròng.”

Lâm Vũ Đình vẫn tiếp tục đi: “Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm. Em yên tâm, khi nào có vàng ròng đến, anh chắc chắn sẽ không để con vịt đã chín bay mất.”

Mộc Cận ở phía sau anh, cười híp mắt: “Học trưởng, học trưởng, anh nhất định phải nhớ chia cho em ném thử một cái cánh vịt.”

Hai người đang nói, bỗng sau lưng có một giọng nói quen thuộc vang lên: “Mộc Cận.”

Mộc Cận cùng Lâm Vũ Đình đồng thời quay đầu lại, thấy Cố Tuấn Nghiêu đang mỉm cười đứng phía sau, nói: “Tiểu Mộc Cận, anh cứ tưởng em ngày đêm khóc lóc, than thở số phận đen đủi, nên mới đặc biệt chạy tới đây lo lắng cho em, không ngờ em vẫn còn có thể sống mà nhảy loạn như vậy. Là anh đến không đúng lúc sao?”

Mộc Cận liếc mắt nhìn Cố Tuấn Nghiêu, giới thiệu nói: “Đây là học trưởng trong trường đại học của em, Lâm Vũ Đình, còn đây là hàng xóm nhà em, từ nhỏ đã cùng em lớn lên, Cố Tuấn Nghiêu.”

Cố Tuấn Nghiêu lễ độ bắt tay với Lâm Vũ Đình, sau đó cười cười quay sang nhìn Mộc Cận.

Cô nhận thấy anh đã hiểu lầm, vì thế mở miệng nói: “Cố Tuấn Nghiêu, anh nghĩ nhiều rồi.”

Cố Tuấn Nghiêu mỉm cười, gật gật đầu: “Ừ, anh biết rồi.”

Hai người từ nhỏ đã quen cách nói chuyện như vậy, đương nhiên có thể dễ dàng ngầm hiểu, chỉ có Cố Tuấn Nghiêu như lọt trong sương mù, nhướng lông mày, hỏi: “Sao vậy?”

Mộc Cận pha trò: “Không có gì không có gì. Đúng rồi Cố Tuấn Nghiêu, anh đi ăn cơm à? Hay chúng ta cùng đi đi?”

Cố Tuấn Nghiêu cười lớn: “Hay là anh vẫn không nên quấy rầy?”

Lâm Vũ Đình thật ra cũng không muốn, nghe anh nói vậy thì nhân thể liền gật đầu.

Chỉ có Mộc Cận vẫn khăng khăng sợ một mình cùng ăn cơm với Lâm Vũ Đình rất ngại, phải kéo Cố Tuấn Nghiêu đi cùng làm chỗ đệm, cô cướp lời Lâm Vũ Đình: “Ai nha ai nha không sao đâu, em muốn mời anh còn không được? Em cho anh biết Cố Tuấn Nghiêu, cơ hội trôi qua rất nhanh, đi ngang qua nhất định không thể bỏ lỡ.”

Cố Tuấn Nghiêu gật gật đầu: “Nói rất có lý, Mộc Cận mời ăn cơm, anh lớn thế này rồi tính tổng cộng cũng không được vài lần.”

Nghe nói định ăn món cay Tứ Xuyên, Cố Tuấn Nghiêu chủ động gợi ý anh biết một quán rất được ở trong nội thành. Mộc Cận cùng Lâm Vũ Đình nhìn nhau, nhao nhao tỏ vẻ mời anh dẫn đường.

Một căn gác cổ kính, ẩn mình trong con ngõ hẻm khá tịch mịch, Mộc Cận vừa trông thấy góc lầu treo một hàng đèn lồng đỏ liền gật đầu ca tụng: “Nơi này thật sự rất được.”

Cố Tuấn Nghiêu chỉ một ngón tay: “Nhìn chỗ xe dừng trước cửa này thì biết, nhất định là quán tốt.”

Lúc này Mộc Cận mới để ý, phía bên phải quán cơm là một hàng xe kéo dài, nhìn từ xa tất cả đều sáng loáng, đầu hàng là một chiếc Lotus.

Cô thở dài: “Ai, thiên tài cỡ nào mới thiết kế ra chiếc xe như vậy, thật khiến người khác uất hận. Chắc chắc chắc.”

Lâm Vũ Đình cũng nhìn theo hướng đó, cố ý trêu Mộc Cận: “Phía sau hình như là một chiếc Beetles. Ai, Mộc Cận, ăn cơm ở đây em không quá đau lòng chứ?”

“Em có thể không đau lòng sao?” Mộc Cận cau mày thở dài, vẫn không quên trợn mắt nhìn Cố Tuấn Nghiêu, oán hận nói, “Đã biết rõ anh lòng dạ ác độc, không ngờ còn ác độc đến thế này. Biết thế em đã không đối xử tốt với anh làm gì.”

Cố Tuấn Nghiêu không nhịn được cười: “Em tốt với anh bao giờ thế?”

Mộc Cận nhớ tới buổi chiều, trong đầu suy đi tính lại kế hoạch gian xảo, khóe miệng cong lên mắt tự nhiên: “Em lúc nào chẳng đối xử tốt với anh, kết quả anh chỉ khinh người, không có lương tâm, không biết có ơn trả báo.”

Cố Tuấn Nghiêu cùng Lâm Vũ Đình nhìn nhau, đưa tay ôm trán: “Được rồi, anh sai rồi Mộc nữ hiệp, chúng ta tranh thủ thời gian vào đi thôi, không khéo người ta bị đói rồi kìa.”

Lâm Vũ Đình mỉm cười: “Không sao không sao, tôi vẫn chưa đói.”

Mộc Cận cũng hơi ngại, cười hì hì, túm Cố Tuấn Nghiêu vào cửa.

Lâm đẹp trai đứng bên ngoài, không đành lòng bước theo.

14. Chương 21+22

Chương 21. Bối mớ ký

Ý tứ của Mộc Cận rất rõ ràng. Cô với Cố Tuấn Nghiêu vui vẻ đùa cợt tán dóc, đối với Lâm Vũ Đình tuy vẫn là cách nói không quá xa cách như thường ngày, nhưng nhìn qua cũng dễ dàng thấy được mức độ thân sơ.

Vì thế, bữa cơm này Lâm Vũ Đình thực sự không có tâm trạng.

Mộc Cận thực ra không ăn được cay, nhưng luôn không cưỡng lại được hương cay hấp dẫn. Vì vậy, cơm ăn chưa được một nửa, cô đã chảy nước mắt chẳng còn hình tượng, một đôi mắt ngập nước, giống như một cô bé đang bị bắt nạt.

Cố Tuấn Nghiêu đưa cho cô một gói khăn giấy: “Hay là vào toilet rửa mặt đi, nhìn mồ hôi này.”

Mộc Cận nhận lấy, gật gật đầu, lau nước mắt đi ra ngoài.

Không ngờ khi cô vừa rửa mặt xong, lúc đang vừa dùng khăn tay lau mặt vừa đi ra cửa, không cẩn thận va vào một người.

Mộc Cận cũng không để ý, đầu vẫn cúi xuống, chỉ ấp úng nói “Thật xin lỗi” rồi tiếp tục đi ra ngoài. Thế nhưng người kia lại hơi kinh ngạc, thốt lên: “Cô gì ơi?”

Mộc Cận quay đầu lại, đối diện với một khuôn mặt có phần quen thuộc, tinh tế, vừa nhìn đã biết là OL (office lady) tiêu chuẩn, nhưng không nhớ nổi đã từng gặp ở đâu. Vì thế cô cười cười: “Vâng?”

Cô gái trẻ cười mở cười: “Đúng là cô, tôi còn tưởng mình nhận nhầm người.”

Mộc Cận ngây người: “Có phải cô nhầm người không?”

Cô gái trẻ nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhắc: “Thực Huy... Trong thang máy...”

Mộc Cận tỉnh ngộ, thảo nào trông quen mắt, ra là cô ấy!

Sau khi hiểu ra, Mộc Cận lại hơi bối rối, lần đó trong thang máy chỉ bắt gặp ánh mắt của mỹ nữ áo trắng nam hiểm có vài giây đồng hồ, trí nhớ của mỹ nữ này cũng tốt thật...

Đang lúc Mộc Cận còn mờ mịt, mỹ nữ kia đưa tay ra: “Xin chào, tôi là Nhan Khinh.”

Mộc Cận sững sờ nhưng cũng đưa tay ra: “Mộc Cận.”

Nhan Khinh vén tóc bên tai: “Ừm, tôi biết. Nhưng sao cô không đi cùng Bạc Tam?”

Sấm. Đánh...

Cái gì là, đi cùng Bạc Tam...

Mộc Cận cười nhắc: “Tôi đi ăn cơm cùng bạn, hơn nữa tôi với giám đốc Bạc không quen thân, hiện tại cũng đã hết giờ làm.”

Nhan Khinh nhíu mày, kinh ngạc hỏi: “Không... quen thân?”

Mộc Cận nhìn nét mặt của cô, âm thầm phỏng đoán hay là Bạc Tam nói với cô ấy là anh với cô rất thân quen? Nghĩ thế, Mộc Cận liền vui vẻ, cười hì hì nói: “Là không thân lắm, ha ha.”

Nhan Khinh cười nhẹ: “Cái kia có vẻ tôi đã hiểu lầm, thật ngại quá Mộc tiểu thư. Nhưng mà Bạc Tam cũng đến đây, cô có muốn...”

Nói chưa dứt lời, sau lưng Mộc Cận có tiếng người gọi cô từ xa: “Mộc Cận, em vẫn chưa xong sao?”

Mộc Cận quay đầu, là Lâm Vũ Đình đang đi tới. Cô cười với anh: “Em ra ngay đây.”

Lâm Vũ Đình cũng nhìn thấy Nhan Khinh, vì vậy khẽ gật đầu về phía cô, đặc biệt dịu dàng nói với Mộc Cận: “Ừ, chờ em cả buổi không thấy bóng dáng đâu, canh đèn ngủ lạnh cả rồi.”

Mộc Cận lại quay đầu nhìn Nhan Khinh cười cười, đang định nói tiếp, chợt nghe thấy Nhan Khinh cười khẽ một tiếng: “Bạn trai à? Đi thôi đi thôi, lần sau có cơ hội chúng ta lại trò chuyện.”

Mộc Cận lại chỉ cười, cũng không giải thích, khẽ gật đầu rồi quay lưng cùng Lâm Vũ Đình đi về bàn.

Ngược lại, Nhan Khinh ngơ ngẩn nhìn bóng lưng Mộc Cận, khoe miệng hiện lên một nụ cười. Cô sờ cảm, xem ra Bạc Tam lần này, gánh nặng đường xa đây...

Tiếp đó cô quay đầu đi về ô bàn của mình rồi ngồi xuống cạnh Bạc Tam, nở nụ cười vô cùng gian xảo: “Nhóc Tam, chị nói à biết, bạn nhỏ nhà cậu đang hẹn hò với một anh chàng đẹp trai ở đây.”

Bạc Tam liếc xéo: “Nhan Khinh, cậu theo ai học cái kiểu nhiều chuyện thế hả?”

“Cậu không cần biết tôi học ở đâu.” Nhan Khinh vuốt ve đầu ngón tay đang cầm điều thuốc của Bạc Tam, tiếp tục mặt mày hớn hờ nói, “Tôi vừa đi toilet thì gặp tiểu mỹ nhân nhà cậu, đi theo sau là một anh chàng siêu cấp đẹp trai, dáng người cao gầy đẹp miễn bàn, chết cái là khuôn mặt cũng quá mê người. Nhóc Tam à, tương lai của cậu, đáng lo đấy...”

Người đàn ông bên cạnh chậm rãi mở miệng: “Bạn gái mới của Bạc Tam? Đồ tiểu thư kia cứ thế mà bị cậu vứt bỏ không rõ ràng sao?”

Bạc Tam cười mắng: “Cút!”

Nhan Khinh lườm anh: “Còn giỏi cái, cậu còn cái à. Tôi cho cậu biết, lần trước đến Thực Huy tôi đã gặp Mộc Cận, ai ai ai, Dương Tử cậu nói xem, Bạc Tam từ bao giờ để cho phụ nữ của cậu ta vào Thực Huy vậy? Nhưng mà Mộc tiểu thư này, chắc chắn là một trong hai thực tập sinh thân thiết của Bạc Tam. Giấu đầu hở đuôi, ai mà không nghi ngờ cho được?”

Phó Tẩn Dương cũng nhìn sang Bạc Tam, gật đầu ung dung nói: “Ừ, có vấn đề.”

Bạc Tam hờ hững hít một hơi thuốc, thổi ra một vòng khói trong không khí: “Thích nói thế nào thì cứ nói, các người vui vẻ, tôi cũng không thiệt hại gì, vừa hay được làm người tốt.”

Nhan Khinh mỉm cười, bất mãn nói: “Tôi chẳng thèm quan tâm nữa, có ý tốt muốn giúp cậu lôi kéo mỹ nữ trở về, cậu lại còn không cảm kích.”

Bạc Tam chỉ cười nhạt một tiếng, dứt tất điều thuốc vẫn còn hơn phân nửa vào trong gạt tàn.

Hôm sau, Mộc Cận ôm một đống bản báo cáo lên tầng hai mươi cho Bạc Thanh Hàn ký tên, chưa đi đến trước cửa đã bị thư ký của anh, Lý tiểu thư, chặn lại, cô ta vừa khách khí cười nhẹ nhàng vừa nói: “Ngại quá Mộc tiểu thư, giám đốc Bạc hiện giờ đang bận, phiền cô đợi một lúc nữa hãy lên.”

Mộc Cận định quay đầu đi luôn, bỗng nhiên nhớ tới khuôn mặt lạnh tanh của trưởng phòng lúc nãy, rất đáng sợ ném cho cô một chồng tài liệu, tiện thể bỏ lại một câu “mười phút” rồi quay đầu đi thẳng.

Vì thế cô lại khổ sở quay lại, cười nhăn nhó hỏi: “Thật sự rất bận sao? Bản báo cáo này cũng đang cần gấp, phải làm sao bây giờ?”

Lý tiểu thư bộ dạng đang giải quyết việc công: “Thật xin lỗi, giám đốc Bạc đã dặn dò, bất kể có vấn đề gì, để tới chiều giải quyết.”

Mộc Cận đành phải ngượng ngùng đi xuống lầu.

Quả nhiên, trưởng phòng mặt lạnh thấy Mộc Cận chưa làm được việc đã quay về, bi thương cười mỉa mai: “Có mỗi cái chữ ký cũng không lấy được, sinh viên bây giờ haiz...”

Mộc Cận giải thích: “Là giám đốc Bạc, anh ấy...”

“Được rồi được rồi.” Trưởng phòng mặt lạnh ngắt lời cô, lên giọng gọi một người khác, “A Tô, mang bản báo cáo này đi cho giám đốc Bạc ký tên, khẩn trương lên.”

A Tô tiếp nhận đi ngay.

Chưa đầy hai phút sau, A Tô mang bản báo cáo đã được ký trở về phòng tài chính.

Mộc Cận trợn mắt há mồm nhìn A Tô chậm chậm đi qua bên cạnh, chẳng lẽ bây giờ đã đến chiều rồi? Cô giờ tay xem đồng hồ, đúng mười giờ hai mươi sáng.

Chẳng lẽ là cái tên Bạc Tam kia cố tình giở trò ác ý... Mộc Cận oán hận nghĩ, cố ý, cố ý, anh ta chắc chắn là cố ý!

Nhưng vấn đề là, tại sao phải cố ý làm thế? Mộc Cận sa sầm mặt nghĩ ngợi, từ hai ngày trước chia tay không vui vẻ gì, cô cũng chưa gặp lại anh ta lần nào, kể cả nếu có gặp thật thì cũng phải là cô ngẩng cao đầu mới đúng chứ...

Sao bây giờ lại thành ra cô làm hồng hạnh xuất tường, người người oán trách, anh ta ngược lại cây ngay không sợ chết đứng.

Mới nghĩ vậy, Mộc Cận lại bị chính ý nghĩ hồng hạnh xuất tường của mình dả kích.

Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, quả là câu nói chí lý. Cô chỉ vừa mới quen Bạc Tam ngắn ngủi có mấy tháng, làm sao lại chịu ảnh hưởng lớn như vậy của anh ta... Đây là cái gọi là, tự giác của bạn gái sao... Thế mà lại vừa nói đến hồng hạnh xuất tường...

Mẹ ơi. Đồng chí Mộc Cận sầu não muốn thất cổ.

Tiểu Ảnh còn hết lần này tới lần khác chạy tới trình trọng hỏi: “Cô gái, cậu không phải cùng giám đốc Bạc đó đó sao, thế nào, cãi nhau à?”

Mộc Cận uể oải: “Không có.”

Tiểu Ảnh vỗ vỗ vai cô: “Giám đốc Bạc từ trước đến nay vẫn có mối nói cũ, cô gái à, cậu phải biết lo ngại đi.”

Mộc Cận liếc Tiểu Ảnh: “Tớ biết lo ngại thì làm được gì, xem ra đây là số phận của bia đỡ đạn. Ai nha được rồi được rồi, bị sếp phát hiện là toi đấy, khẩn trương làm gì thì làm đi.”

Xua đuổi Tiểu Ảnh đi rồi, Mộc Cận vẫn ngơ ngẩn như mất hồn.

Nếu như một người đàn ông, trước đây rất dịu dàng quan tâm một người nhưng bây giờ không như vậy nữa, thế là có ý nghĩa gì? Mộc Cận trợn trừng mắt, nhớ tới Đỗ Trình Vũ.

Có mối nói cũ nhanh vậy sao? Mộc Cận nhú mày, có lẽ con người này cũng không đáng tin? Lẽ nào kịch bản là chờ đợi cô một mực khẳng định yêu anh, sau đó sẽ thẳng tay vứt bỏ, tại sao cô thì hoàn toàn hòa hoãn còn anh ta định chơi trò giả vờ tốt đẹp sao?

Mộc Cận xoa cằm nghĩ ngợi, thật sự là như thế, cô có cần phải lạt mềm buộc chặt mới đối phó được với anh ta không...

Ai dè chiều hôm đó, Mộc Cận lại chạm mặt Bạc Tam.

Thực ra lúc đó cô đang cùng Tiểu Ảnh xuống lầu, xuống tới nơi thì cô nàng mới phát hiện để quên đồ gì đó, liền vội vội vàng vàng trở lại tìm, Mộc Cận đành phải đứng đợi cô dưới đại sảnh.

Cô vừa đảo mắt thì thấy Bạc Tam từ trong thang máy đi ra.

Thực ra cũng không có gì lạ, mọi người đều hết giờ làm, vô tình gặp nhau trong hành lang công ty cũng chẳng phải sự việc có xác suất quá thấp. Mộc Cận thoải mái ngồi chờ trong sảnh, đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới Bạc Tam đang bước tới ngày càng gần.

Bạc Tam mặc một bộ âu phục màu xám bạc, vừa đi vừa nói chuyện cùng thư ký Lý xinh đẹp. Hình như đàn ông bận rộn đều sẽ phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ lạ lùng, chói mắt, lan tỏa, vì vậy đặc biệt thu hút ánh mắt người khác.

Bạc Tam lúc này, hoàn toàn không còn đáng vẻ lưu manh khi đấu võ mồm với Mộc Cận, trong ánh mắt giống như lóe sáng, tự tin mà kiêu ngạo, khiến Mộc Cận nhớ tới ngày đầu tiên tới Thực Huy, cô đã gặp được chính là anh như vậy.

Mộc Cận nhìn anh, không nén nổi nụ cười, người đàn ông đó, đôi lúc tính tình còn trẻ con, nhưng không hề mất đi năng lực cùng sự khôn khéo, quả nhiên vẫn là người đàn ông mạnh mẽ, tương đối hấp dẫn ánh mắt của cô...

Mộc Cận một tay ôm trán, một mình đường hoàng ngồi trên ghế sofa, vẻ mặt nghiêm túc, trang trọng, hướng về phía Bạc Tam ở đối diện, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị nhận lấy những đả kích, áp bức từ anh.

Dường như Bạc Tam không nhìn thấy cô, ánh mắt cũng không hướng tới, tiếp tục đi ngang qua cô tiến ra cửa lớn.

Nụ cười trên mặt Mộc Cận cứng lại, giống như mọi cơ mặt đều mỗi nhừ, chỉ cần hơi cử động thì sẽ ỉu xiu.

Đúng lúc đó Tiểu Ảnh xuống tới nơi, cất giọng gọi cô từ xa: “Mộc Cận!”

Một tiếng này của Tiểu Ảnh lạnh lạnh rõ ràng, tai Bạc Tam có kém thì cũng phải nghe được rất rành mạch. Mộc Cận gần như vô ý thức nhìn sang hướng anh đang đi xa, đúng lúc bắt gặp bóng lưng anh.

Bước chân anh không mấy may dừng lại, giống như tự động ngăn cản dù là âm thanh hay hình ảnh từ bốn phía.

Mộc Cận nheo mắt, tầm mắt cô chậm rãi kéo dài theo Bạc Tam. Bóng lưng cao ngất của anh dưới ánh mặt trời, khiến cô có chút hoa mắt.

Chương 22. Bị thương ký

Tiểu Ảnh chạy tới kéo tay Mộc Cận, hơi thở dồn dập mệt mỏi: “Đi thôi đi thôi.”

Mộc Cận nhìn cô cười: “Đi thôi.”

Có lẽ Tiểu Ảnh cũng trông thấy bóng lưng Bạc Tam, lo lắng nhìn Mộc Cận: “Cậu không sao chứ?”

Mộc Cận cười hì hì: “Chẳng qua đợi có hai phút thôi mà, đợi có thể mà đã thất vọng sao được? Cậu yên tâm, tớ còn trẻ lắm.”

Tiểu Ảnh mỉm cười: “Thôi đi... cậu chỉ giả vờ.”

Mộc Cận nghiêm mặt: “Nếu không bây giờ tớ chạy ngay một ngàn sáu trăm mét cho cậu xem? Nhìn tay chân cũ kỹ thế này thôi chứ dùng tốt lắm.”

Tiểu Ảnh nghiêng đầu nhìn cô: “Câu con vịt chết mạnh miệng thì ra là để miêu tả người như cậu lúc này, rõ ràng nhìn theo giám đốc Bạc đến viên mắt cũng đỏ lên, vẫn một mực giả vờ làm con thỏ. Cậu nói đi, có mệt mỏi không?”

Mộc Cận sững sờ: “Việc này, à, đợi cậu tớ không đến mức đau thất vọng, chắc là không cần thận dục mắt thôi, có lẽ tay nhiều vi khuẩn quá.”

Tiểu Ảnh nhìn cô từ trên xuống dưới, chép miệng quay ra cửa: “Đi thôi.”

Ai ngờ vừa ra khỏi cổng công ty thì Tiểu Ảnh có điện thoại.

Cô nhận điện xong thì mặt mày hơn hớn tươi cười: “Mộc Cận Mộc Cận, có soái ca hẹn tớ, tớ đi trước nhé.”

Mộc Cận xụ mặt: “Không trượng nghĩa, gặp sắc quên bạn.”

Tiểu Ảnh cười hì hì, bỏ lại một nụ hôn gió cho Mộc Cận rồi chạy đi bắt xe.

Mộc Cận ngây ngốc đứng nguyên tại chỗ một lúc, híp mắt nhìn rỗng nơi chân trời, nhìn đến tận lúc cổ đau buốt mới bắt đầu đi về hướng nhà mình.

Dọc đường đi cô hơi lơ đãng, vừa đi vừa lắc lắc đung đưa, thỉnh thoảng đưa chân đá mấy hòn đá nhỏ ngẫu nhiên gặp trên đường, bỗng có chút nhớ nhung chính cô của thời năm nhất năm hai.

Suy nghĩ vẩn vơ, Mộc Cận đã đi tới ngã tư đường.

Đúng lúc đèn đỏ, cô đứng trên vỉa hè quan sát, đánh giá những chiếc xe lui tới. Nhiều nhất là Volkswagen, Mộc Cận trẻ môi cảm khái, bất thành linh, một chiếc Beetle màu đỏ chót rít gào phóng qua trước mặt cô.

Mộc Cận sững sờ đứng chôn chân tại chỗ, mãi đến khi người đứng sau bắt đầu thúc giục, cô mới sực tỉnh, lấp bắp mấy tiếng rồi nhấc chân sang đường.

Lần đầu tiên biết đến Beetle là trước đó rất lâu rồi, hồi đó Mộc Cận vẫn đang học cấp ba, thỉnh thoảng cũng lật giở mấy tờ tạp chí xe hơi của Cổ Tuấn Nghiêu. Mặc dù với mấy cái tính năng xe cộ này cô chẳng biết tí gì, nhưng với hình thức thì vẫn rất đòi hỏi.

Mộc Cận nhớ rõ, có lần cô đã chỉ vào chiếc Beetle trong tờ tạp chí kia mà chảy nước miếng: “Đáng yêu quá, Cổ Tuấn Nghiêu, sau này đợi có tiền rồi em sẽ mua nó.”

Cổ Tuấn Nghiêu nhìn lướt qua: “Beetle ít nhất cũng phải hơn hai mươi vạn, đợi lúc nào gả em đi, bảo bác trai mua ột chiếc mà làm của hồi môn.”

Mộc Cận khinh thường nhìn anh: “Không có chí khí, quá không có chí khí. Sao lại để nhà mình bỏ tiền chứ, muốn mua cũng phải để nhà chồng mua.”

Cô nói vậy thật ra đều là những lời thật lòng. Không rõ, cũng không có lý do, Mộc Cận chỉ cảm thấy Beetle nên là của đàn ông tặng cho người phụ nữ mà anh ta yêu mến.

Không phải sao, tổng cộng có hai cái cửa xe.

Một cái bên ghế lái, một cái bên ghế phụ.

Một người nam, một người nữ, thêm một đứa bé có thể để ở phía sau.

Nếu là hai chỗ ngồi thì có thể ôm khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của đứa trẻ vào lòng.

Nghe thôi đã thấy hạnh phúc chết đi được.

Nhưng vừa rồi, người ngồi trong chiếc xe kia, chính là Bạc Tam, cùng một cô gái.

Mộc Cận tức giận, rất tức giận, vô cùng tức giận.

Cô ôm đầu đi về nhà, nằm thu lu trên giường gọi điện nói chuyện phiếm với Cổ Tuấn Nghiêu, từ Yến Tiểu Lục trong “Vô lâm ngoại truyện” đến Bạo Phong Thành trong “World of Warcraft”, lại từ Bạo Phong Thành trong “World of Warcraft” đến NPC Đinh Tam Thạch trong “Thiên hạ II”, cuối cùng từ NPC tán gẫu đến con ngựa trong “Xích Bích”, rốt cuộc Cổ Tuấn Nghiêu không chịu được nữa cắt ngang lời cô: “Em làm sao thế Mộc Cận?”

(*) Vô lâm ngoại truyện, World of Warcraft, Thiên hạ II, Xích Bích: tên game online

Mộc Cận ngắt người: “Không sao cả, à, có phải anh bận việc không, thật ngại quá em cứ nói liên miên, vậy anh cứ bận đi, em cúp máy đây.”

Nói rồi cô luống cuống ngắt máy.

Làm sao thế này, Mộc Cận ôm lấy ga trải giường che mặt, đã nói nhiều thế mà trong lòng vẫn cảm thấy ngứa ngáy khó chịu, như có móng vuốt của mèo đang cào. Mi nói đi, mi cào thì cào, không cào một chỗ thôi được à, cứ trái một phát phải một phát, muốn trâu bò đây phải không!

Mộc Cận đá vung chân, dép lê bay tứ tung ra ngoài.

Thình lình điện thoại lại reo vang, dọa cô sợ nhảy dựng lên.

Mộc Cận nhìn người gọi đến là Cổ Tuấn Nghiêu, lẽ mà lẽ mà cả buổi mới bắt máy: “Này, không phải anh đang bận à?”

Cổ Tuấn Nghiêu cười: “Anh không bận, bận mà còn nghe em tán dóc được sao? Ai, rốt cuộc em làm sao vậy?”

Mộc Cận nhăn mũi: “Chẳng sao cả, em thì có thể có chuyện gì. Hôm nay mang giấy tờ đi lấy chữ ký, bị sếp phê bình, trong thâm tâm em cảm thấy thật mất mặt trường cũ của mình, cũng giống như anh ra nước ngoài làm chuyện xấu, sợ người ta biết được sẽ làm mất thể diện quê hương tổ quốc vĩ đại của chúng ta ấy, muốn làm việc xấu cũng không xong, chán chứ sao.”

Cổ Tuấn Nghiêu lại cười: “Em thật đúng là giỏi so sánh, khỏi cần nói, lúc ban đầu, anh cũng sợ sẽ làm sai việc gì thật, làm bẽ mặt quê nhà.”

Mộc Cận nghe thấy đầu dây bên kia có tiếng xe rầm rầm, hỏi: “Anh đang ở ngoài à?”

Cổ Tuấn Nghiêu “Ừ” một tiếng, nói tiếp: “Ra ngoài mua ít đồ. Em không cần suy nghĩ nhiều, thu dọn một chút rồi tranh thủ ngủ đi.”

Mộc Cận đáp lời, cúp điện thoại, nhảy xuống tìm dép lê mới vừa rồi bị cô đá bay ngoài cửa phòng.

Ai ngờ vừa nhảy một cái, cô bị trượt chân, trọng tâm mất thăng bằng, một chân kia vừa nhấc lên cũng không kịp phát huy tác dụng, cả người ngã rầm xuống mặt đất.

Chắc là sái chân rồi, đầu cũng “Bóp” một phát đập vào tường.

Cổ chân đau thấu xương, đầu cũng đau buốt, đau đến nỗi Mộc Cận thoáng cái đã ứa nước mắt.

Đúng là như đâm phải sao Thủy, nước mắt không ngăn được cứ chảy không ngừng.

Mộc Cận ngồi xiêu vẹo trên sàn nhà, cũng không lau nước mắt trên mặt, không xoa bóp cổ chân, giống như nghi ngờ vẫn đau chưa đủ, duỗi tay vỗ một cái lên cổ chân.

Đau đau đau, ai bảo mi bất tài, trượt chân đáng đời!

Mộc Cận ngồi rất lâu trên sàn nhà, cho đến khi cảm giác được mặt sàn lạnh ngắt mới vịn tường đứng lên, vừa bám vừa nhảy từng bước vào nhà vệ sinh.

Nhìn vào gương, cô mới thấy trên trán có một cục u vô cùng to.

Sưng nhanh thật, Mộc Cận nghĩ, đúng là không đáng tin, sưng nhanh mà tiêu thì chậm, cũng giống như thế, nhanh như khi gió đến, cuộn lên một vòng xoáy trên mặt đất, rồi sau đó một mực không chịu đi.

Mộc Cận cố chịu cái chân đau, đứng trước gương xoa xoa cục u đỏ bừng trên trán, không để ý suýt nữa thì tự mình cắn rách cả môi.

Đang xoa thì chuông cửa leng keng vang lên.

Đây vốn là phòng cô thuê, chẳng có mấy người biết, quá nửa đêm rồi còn có người gõ cửa lại càng không hiểu được.

Mộc Cận chân cao chân thấp khó khăn đi ra cửa, nhìn qua mắt mèo, vừa nhìn liền muốn gào lên!

Cổ Tuấn Nghiêu, nửa đêm rồi còn bay tới đây làm gì!!!

Đứng ngoài cửa đúng là Cổ Tuấn Nghiêu, tay xách một cái túi ni-lông siêu thị to đùng, thấy Mộc Cận liền cười híp mắt: “Anh đi siêu thị mua đồ, càng nghĩ càng thấy không ổn nên qua đây thăm em một chút.”

Mộc Cận sa sầm mặt: “Vậy sao anh mua lắm đồ thế làm gì, nhà em có chỗ để quà gấp mặt sao?”

Cổ Tuấn Nghiêu cười hì hì, mặc kệ Mộc Cận còn đang đứng vịn ở cửa gỗ, chống nạnh ra vẻ cọp cái chắn đường, cứ thế đẩy cô rồi đi vào trong.

Mộc Cận bị anh đẩy, lại đang sái chân, suýt nữa cái chân tốt còn lại cũng chết yếu. Cô nghiêng răng trợn mắt gào lên với Cổ Tuấn Nghiêu: “Chậm một chút không được à!”

Cổ Tuấn Nghiêu cảm thấy có gì đó không ổn, thuận thế tóm lấy Mộc Cận, nhìn chăm chăm vào chân cô: “Chân làm sao vậy?”

Giọng nói anh mềm mại, làm cô thấy ngại không lớn tiếng nữa, liếc nhìn anh: “Sái chân.”

Cố Tuấn Nghiêu dìu cô ngồi xuống ghế sa-lông, vẻ mặt bất đắc dĩ: “Em sao cứ bất cẩn như thế nhỉ? Lúc còn bé bất cẩn là vì không hiểu chuyện, giờ lớn rồi sao vẫn khiến người ta phải lo lắng.”

Mộc Cận nhìn anh ngồi xổm dưới đất giúp cô kiểm tra cổ chân, nét mặt khi đó cũng giống y như hồi bé, đáng vẻ đầy lo lắng, chợt cảm thấy sống mũi cay cay.

May có Cố Tuấn Nghiêu xem vết thương cho cô, một tay nâng gót chân của cô, tay kia nhẹ nhàng xem xét độ sưng quanh mắt cá chân, đầu cũng không ngẩng lên, hỏi: “Chỗ này có đau không? Chỗ này?”

Mộc Cận nghiêng đầu thăm dò: “Cũng ổn, chắc không bị thương mắt cá chân, vừa rồi em vẫn còn lết ra mở cửa cho anh cơ mà, không sao. Trong bếp có nước nóng, anh lấy ra đây hộ em, xoa bóp vài ngày chắc là lại có thể chạy một ngàn sáu trăm mét ấy mà.”

Cố Tuấn Nghiêu kinh ngạc giương mắt nhìn cô: “Chườm nóng? Mộc Cận, anh thật nghi ngờ em làm thế nào trải qua ba năm đại học, khó mà không có người chăm sóc mà vẫn có thể nhảy tung tăng như khi được.”

Mộc Cận méo miệng: “Em trêu chọc gì anh mà anh lại làm tổn thương cô gái bé nhỏ đang bị thương này chứ?”

Cố Tuấn Nghiêu đứng dậy, hỏi: “Trong bếp có đá không?”

Mộc Cận đảo mắt: “Không có.”

Cố Tuấn Nghiêu đi thẳng vào nhà tắm, bê một chậu nước lạnh đi ra, vừa cầm khăn mặt giúp Mộc Cận chườm lạnh, vừa nói: “Trước tiên chườm một lúc đã, lát nữa anh đưa em đi bệnh viện. Chân sưng thành thế này, tốt hơn vẫn nên đến bệnh viện.”

Mộc Cận rút cổ, đáng thương hỏi: “Không đi bệnh viện được không? Nhỡ phải tiêm thì làm thế nào?”

Cố Tuấn Nghiêu mí mắt cũng không buồn nhấc lên: “Tiêm thì tiêm.”

Mộc Cận nghe đến kim tiêm, mặt nhăn nhó nhìn như sắp khóc: “Cố Tuấn Nghiêu, xin anh mà, mua mấy cái dầu hoa hồng gì đó là được, trên đó không phải nói là bôi vào khỏi ngay sao, ngàn vạn lần đừng bắt em đi tiêm, được không? Em mời anh ăn cơm, được không?”

Cố Tuấn Nghiêu ngẩng đầu, quan sát cô vài giây mới phì cười: “Tiểu Cận, bảo em ngốc, em đúng là không thông minh được. Đã bao giờ nghe thấy ai đau chân mà đi tiêm chưa?”

(*) Xe hơi Beetle của Volkswagen – xe yêu thích nhất của phụ nữ Mỹ

15. Chương 23+24

Chương 23. Gặp mặt ký

Mộc Cận nhìn vẻ mặt của anh thì hiểu ra là anh lại lừa cô, tiếp đó một cái bạt tai vung thẳng lên đầu, cô nghiêng rầm nghiêng lợi mắng: “Anh cứ thích dọa em, thú vị lắm hả? Xem em có đánh anh không!”

Tay cô còn chưa đưa tới trước mặt Cố Tuấn Nghiêu, cổ tay đã bị anh bắt lấy.

Mộc Cận không khòe bằng Cố Tuấn Nghiêu, đánh cũng không lại, hằm hừ buông tha ý định cho anh một cái bạt tai, đổi thành chỉ trích bằng miệng: “Này, anh đêm hôm khuya khoắt đến chỗ em làm gì? Nói mau, có ý đồ gây rối gì hả?”

Cố Tuấn Nghiêu nói lỏng tay của cô, cũng thả chiếc khăn đang đắp trên cổ chân, thò tay nắn nắn cổ chân cô, nói: “Mang đồ ăn cho em.”

Mộc Cận “Xì” một tiếng, khinh thường hỏi: “Anh mà có lòng tốt như vậy sao? Khăn trương thú nhận mau, chính sách của Đảng là cái gì, thật thà được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị!”

Cố Tuấn Nghiêu thay khăn bông, lại giúp Mộc Cận chườm rồi mới ngẩng đầu lên nhìn cô, trong mắt ẩn chứa nét cười: “Em đúng là chính phủ theo chủ nghĩa độc tài chuyên chế, nói đi, muốn nghe đáp án thể nào thì chính là đáp án thể ấy.”

Mộc Cận mỉm cười: “Nhàm chán. Em biết mà, anh nhất định là gấp ghé thấy nhà em sáng sửa rộng rãi, cho nên mới chạy tới đây muốn hưởng thụ chút gì. Hừ, đừng tưởng em không biết trong đầu anh che giấu ý định xấu xa gì.”

Lúc cô khinh thường nhếch miệng lên, ánh mắt giống như chém xéo, mặt mày hớn hở, toát lên vẻ nhanh nhẹn sáng sửa, nhìn rất đáng yêu.

Cố Tuấn Nghiêu đột nhiên sững sờ, nhưng rất nhanh lại trầm thấp cười nói: “Nói chính xác, anh đúng là đang gấp ghé nhà của em đấy.”

Anh thản nhiên thừa nhận khiến Mộc Cận hơi ngẩn ra, chớp mắt nhìn anh rồi lại nhìn xuống chân mình.

Cố Tuấn Nghiêu vẫn đang nâng chân cô, lòng bàn tay mềm mại, ngón tay vì vừa dính nước lạnh mà hơi buốt, bỗng khiến chân tay Mộc Cận trở nên luống cuống.

Cô ngọ nguậy rút chân ra khỏi tay Cố Tuấn Nghiêu, cúi xuống cầm chiếc khăn quần trên cổ chân mình, nhìn anh nhếch nhếch miệng: “Nhà này em cũng ở có một mình. Anh mua cái gì đấy, mau mang ra đây xem nào, em sắp đói chết rồi.”

Cố Tuấn Nghiêu nhướn mày: “Buổi tối chưa ăn cơm à?”

Mộc Cận chép miệng: “Em giảm béo.”

Cố Tuấn Nghiêu nắn nắn tay cô: “Đúng là nên giảm một chút.”

Lúc tay anh chạm vào, cô vô ý thức hơi há ra.

Hành động này làm cả hai người sững lại, mắt to trừng mắt nhỏ chăm chú trong yên lặng.

Mộc Cận mắt tự nhiên cười cười: “Cố Tuấn Nghiêu, em...”

Trong mắt Cố Tuấn Nghiêu là một mảnh tối đen, cũng chỉ nhìn cô cười: “Không sao.” Nói xong định đứng dậy.

Mộc Cận kéo tay anh lại: “Không phải như anh nghĩ.”

Cố Tuấn Nghiêu nhướn mày, khóe miệng hơi cong lên: “Anh nghĩ cái gì?”

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng: “Không phải em ngại anh kéo tay em... Chỉ là...”

Cố Tuấn Nghiêu vẫn chỉ nhúu mày không nói gì.

Mộc Cận hạ quyết tâm, vừa nhắm mắt vừa nghiêm mặt nói với anh: “Em cho anh biết, Cố Tuấn Nghiêu, bây giờ hai chúng ta cũng không còn là những đứa trẻ nghịch ngợm năm đó nữa, nam nữ thụ thụ bất thân, anh cũng nên biết chứ?”

Sau đó Mộc Cận cảm thấy trên mặt mát lạnh.

Cô vừa mở mắt, thấy Cố Tuấn Nghiêu đang chậm rãi đứng thẳng người dậy sau khi đặt một nụ hôn trên má cô, nét mặt mang theo ý cười: “Anh không biết.”

Mộc Cận bắt chập mặt đỏ tim đập, gơ cái chân vẫn còn tốt lên đạp tới: “Ăn đậu hủ của em!”

Cố Tuấn Nghiêu nhẹ nhàng né ra, trong giọng nói chứa cả niềm vui: “Anh đi tìm ít đồ cho em ăn, ăn xong rồi đưa em đi bệnh viện một chuyến.”

Có chuyện lớn rồi.

Mộc Cận ngồi trên sô-pha với dáng vẻ kì lạ, nhớ lại nụ hôn trên má cô ban nãy của Cố Tuấn Nghiêu.

Nếu như lần trước, anh nói anh chính là con cá đang chờ đợi cô thả cần câu thì còn có thể xem là nói đùa, nhưng lần này chắc chắn không thể là đùa giỡn. Mộc Cận lo sợ nghĩ, rõ ràng Cố Tuấn Nghiêu cũng là người rất thân thiết với cô, vấn đề này thật đúng là vấn đề lớn.

Nhưng năm đó, chính cô hi vọng được anh chủ động hôn, anh lại chỉ xoa xoa đầu cô. Bây giờ anh thật sự tiếp cận thì cô lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Mộc Cận thấy rối bời, đang nghĩ ngợi lung tung thì Cố Tuấn Nghiêu mang tới cho cô một hộp sữa tươi: “Anh mua toàn đồ ăn vặt thôi, em uống tạm cái này rồi anh đưa đi ăn cơm.”

Vì thế Mộc Cận trong lòng vẫn đang ngổn ngang suy nghĩ (*) nhưng vẫn ngoan ngoãn uống sữa.

(*) nguyên văn là “tâm hoài quỷ thai”

Thấy cô đặt chiếc hộp rỗng xuống bàn uống nước, Cố Tuấn Nghiêu liền đứng dậy hất cằm ra phía cửa: “Đi thôi.”

Mộc Cận còn đang lè mề, Cố Tuấn Nghiêu đã quay lưng ngồi xổm xuống trước mặt cô, giọng nói trầm thấp mà êm tai: “Lên đi, anh công em.”

Mộc Cận ngây ngốc không nhúc nhích.

Cố Tuấn Nghiêu xoay người lại nhìn cô, lông mày nhíu lại: “Lại sao nữa? Đừng lè mề, không đi không được đâu.”

Mộc Cận cắn môi, giang hai tay ôm cổ anh, nằm úp sấp trên lưng anh.

Tấm lưng của Cố Tuấn Nghiêu vẫn giống như ngày trước, đối với cô mà nói, vĩnh viễn rộng như thế, vững chắc như thế, cảm giác an toàn như thế. Hai mắt cô cay cay, nước mắt thoáng cái đã chảy ra, thấm vào áo khoác của Cố Tuấn Nghiêu.

Mộc Cận sợ bị anh phát hiện, vội vàng lấy tay lau. Nhưng cô càng lau, nước mắt lại càng nhiều, còn nhiều hơn cả lúc trước khóc vì đau chân, rất nhanh đã thấm đẫm cả một mảng trên áo vest của Cố Tuấn Nghiêu.

Dường như Cố Tuấn Nghiêu không biết gì cả, anh ngồi xổm cả người xuống để Mộc Cận cầm lấy chìa khóa, sau đó đưa tay đẩy cửa.

Không ngờ ngoài cửa có người đang đứng, tay giơ lên hình như đang định ấn chuông, vừa nhìn thấy Cố Tuấn Nghiêu công trên lưng là Mộc Cận mặt mũi nhật nhòa nước mắt, cánh tay người đó chột cứng dờ giữa không trung.

Trong đầu Mộc Cận cũng nổ ầm một tiếng.

Khuôn mặt Bạc Tam tối sầm không nhìn rõ, vừa trông thấy Mộc Cận cùng Cố Tuấn Nghiêu, anh đã quay đầu bỏ đi, Mộc Cận gọi thế nào bước chân đó cũng không dừng lại.

Mộc Cận sốt ruột, đập đập vào vai Cố Tuấn Nghiêu muốn nhảy xuống đất, lại bị hai cánh tay anh siết chặt lấy không buông, cô trơ mắt nhìn Bạc Tam bước vào thang máy, cửa khép lại.

Mộc Cận vội bầu vào Cố Tuấn Nghiêu: “Thả em xuống! Thả em xuống nhanh lên! Anh giúp em bắt anh ta trở lại đây, được không? Em xin anh đấy Cố Tuấn Nghiêu, có được không?”

Cố Tuấn Nghiêu công cô trên lưng, quay đầu lại nhìn cô, nhưng vẻ mặt lại là sự kiên quyết hiem thấy: “Không được, anh phải đưa em đến bệnh viện trước.”

Mộc Cận đánh anh: “Chỉ là đau chân, một lúc cũng không thể chết ngay được? Anh mau thả em xuống! Anh không đi thì em tự đi!”

Cố Tuấn Nghiêu để mặc Mộc Cận đánh mình, từng bước đi đến thang máy, vươn tay ấn nút.

Mộc Cận đánh anh cũng mệt mỏi, thấy không còn hi vọng đuổi theo kịp Bạc Tam nên dần dần ngừng tay, nằm soài trên lưng Cố Tuấn Nghiêu lâm bầm: “Cố Tuấn Nghiêu, sao anh lại nhẫn tâm như vậy?”

Cố Tuấn Nghiêu nhàn nhạt nói: “Anh mà thả em xuống, chắc chắn em sẽ không chịu đứng yên đó chờ anh bắt Bạc Tam về cho em, chẳng may lại tẹo chân nữa thì làm thế nào?”

Mộc Cận để mặc anh nói, vẫn chỉ khẽ trề môi: “Tuy là em muốn để anh ta ghen, nhưng nhờ anh ta tức giận thật, không quan tâm đến em nữa thì phải làm sao?”

Cô dán mặt trên lưng Cố Tuấn Nghiêu, không nói ra lời nhưng trong đầu đầy những suy nghĩ: khiến Bạc Tam ghen không phải là một mưu kế đã xác định rồi sao, tuy tình huống xảy ra không hề nghĩ tới nhưng tốt xấu gì kết quả vẫn giống nhau đến kì diệu, nhưng nhìn thấy biểu hiện của anh khó chịu như thế, cô lại chỉ muốn vừa rồi tàng hình đi cho xong?

Vì thế lúc ăn cơm Mộc Cận cũng không tập trung, lúc khám bệnh cũng lơ đãng, thậm chí cũng không chú ý bác sĩ nói là không cần phải tiêm.

Đoán chừng nếu thật sự phải tiêm thì cô cũng vẫn như người mất hồn, phiêu diêu lơ đãng ở nơi nào đó chưa về.

Như vậy cũng tốt, vốn định lợi dụng Cố Tuấn Nghiêu mà cô vẫn không nỡ ra tay, bây giờ đúng là ông trời sợ cô không đủ can đảm nên mới sắp xếp một vở kịch sinh động như vậy.

Mộc Cận nằm trên giường nhà mình nhíu mày nghĩ ngợi.

Cố Tuấn Nghiêu đứng ở cửa phòng ngủ nhìn cô nói: “Anh ngủ ở ghế sofa.”

Mộc Cận vẫn nằm sấp không nói gì.

Cố Tuấn Nghiêu nói: “Ngày mai anh cho em đi nhờ, em cứ ngủ đi.”

Mộc Cận vẫn nằm sấp không đáp lại.

Cố Tuấn Nghiêu lại nói tiếp: “Tiểu Cận, anh bảo em đã yêu anh ta, em còn cứng đầu. Nhìn em bây giờ xem...”

Mộc Cận ở trên giường bất ngờ lật người lại khiến cho chân đau nhói, nhưng giọng lại không hề yếu ớt, ngực cũng phập phồng dữ dội: “Em không yêu anh ta, ai nói em yêu anh ta? Đầu óc em bị người ta gõ đến tàn tạ hay là bị bắn nổ tung rồi hay sao mà đi yêu anh ta chứ? Em cho anh biết Cố Tuấn Nghiêu, em chẳng qua chỉ không phục, em chỉ không chịu được anh ta muốn đến thì đến muốn đi thì đi, nói quan tâm là quan tâm không quan tâm là không quan tâm! Năm đó anh giống như vậy, lẽ nào bây giờ em còn muốn lặp lại một lần nữa! Sẽ không!”

Cố Tuấn Nghiêu ngây người một lúc, trên mặt hầu như không lộ ra cảm xúc gì, cuối cùng anh nhìn Mộc Cận trên giường hai mắt đã hồng hồng, khẽ thở dài: “Không yêu thì không yêu, Tiểu Cận, em đừng khóc. Tuy em muốn làm gì cũng được, nhưng hôm nay là tình huống đặc biệt, hôm khác anh sẽ tạo cơ hội đền bù cho hai người, được chưa?”

Giọng nói anh có vẻ mệt mỏi, cả người cũng tựa trên khung cửa như không còn chút sức lực. Mộc Cận bỗng cảm thấy hơi có lỗi, giọng nói cũng nhỏ đi: “Cố Tuấn Nghiêu, xin lỗi anh.”

Cố Tuấn Nghiêu khẽ nở nụ cười: “Không sao. Những chuyện nhỏ này, trước mặt người khác thì cười nói, còn chuyện buồn thì đem giấu ở trong lòng. Anh hiểu mà.”

Mộc Cận cũng cười nhẹ nhàng: “Không lẽ em thật sự khó chịu như vậy sao?”

Cố Tuấn Nghiêu đi vào trong phòng, vuốt vuốt tóc Mộc Cận, trên mặt là nụ cười: “Đi ngủ sớm một chút. Ban đêm cẩn thận, đừng để đụng vào chân mình.”

Mộc Cận gật gật đầu, cũng cười với anh: “Cố Tuấn Nghiêu, em cảm thấy anh đã thay đổi rất nhiều. Trước kia ngày nào cũng bắt nạt em, còn lấy đó làm niềm vui, giờ bốn năm không gặp, anh lại có thể dịu dàng như vậy. Chắc chắc.”

Cố Tuấn Nghiêu vỗ nhẹ một cái trên đầu Mộc Cận: “Sao em không nhớ những điểm tốt của anh. Chuyện xấu em làm với anh còn ít ỏi lắm? Hầu như toàn là anh giúp em đối phó, làm anh cũng không ít lần bị mẹ cho ăn đòn.”

Mộc Cận hiểu ra lại gật đầu: “Cũng đúng.”

Cố Tuấn Nghiêu mỉm cười: “Ngủ đi, anh ra ngoài.” Nói xong liền đi ra khỏi phòng.

Lúc đi tới cửa, anh xoay người lại, nhẹ nhàng nói một câu: “Nếu có một ngày em ở bên Bạc Tam phải chịu oan ức, đừng quên còn có anh.”

Mộc Cận ngồi trên giường mỉm cười: “Được. Em vẫn chưa quen sống ở Bắc Kinh này, người có thể dựa vào cũng chỉ có mình anh, không tìm anh thì tìm ai đây? Chỉ sợ đến lúc đó anh thấy em ngứa mắt, đuổi đi còn không kịp.”

“Nhóc con đừng nói mò.” Cố Tuấn Nghiêu nhú mày, như nghĩ đến điều gì đó lại cười, nét mặt có vẻ sáng lên, “Anh hi vọng sẽ không có lúc đó, nếu chẳng may có thật, em đến làm cô bảo mẫu nhỏ cho anh, hằng ngày giúp anh nấu cơm, rửa bát, lau bàn.”

Mộc Cận bĩu môi: “Nghĩ hay quá nhỉ.”

Cố Tuấn Nghiêu cười trầm thấp: “Đúng vậy, anh nghĩ là rất hay.”

Hôm sau Cố Tuấn Nghiêu đi làm từ sáng sớm, Mộc Cận ở nhà buồn bực suốt một ngày.

Buổi sáng cô mấy lần định gửi tin nhắn cho Bạc Tam, nhưng trong đầu luôn có suy nghĩ “Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh”, cuối cùng chỉ gửi có hai tin.

Một là: Hôm nay tôi xin phép nghỉ.

Một là: Có cho phép hay không anh cũng nên nói một câu chứ!

Câu trả lời của Bạc Tam cũng lời ít ý nhiều, chỉ một từ: “Được.”

Mộc Cận nhìn chằm chằm vào từ “Được” kia, nghiên cứu suốt cả buổi chiều, đến tối, lúc lên MSN nói chuyện với Tiểu Ảnh là mình đau chân nên xin nghỉ phép cô mới chợt nhớ ra, xin phép nghỉ, chuyện này rõ ràng không thuộc phạm vi trách nhiệm của Bạc Tam.

Cô bất chấp vẫn đang nói chuyện với Tiểu Ảnh, khua tay giặt lấy khăn mặt đang quấn ở cổ chân, “Tôm” một tiếng ném vào chậu nước thuốc đen sì trước mặt.

NN cái con gấu! Bà đây không tin, không có anh ta thì chết được à!

Buổi tối, Mộc Cận nằm trên giường càu nhàu, trở mình, cô chợt nghĩ đến chiếc Beetle vô cùng đáng yêu kia.

Beetle nha Beetle, Beetle rất đáng yêu. Đỏ xanh vàng, giống như một món đồ chơi, mở ra cái gọi là tuổi tâm lý nhỏ hơn nhiều tuổi sinh lý, chính là người già nhưng tâm không già.

Ai... Nghĩ được đến đây, cô cảm thấy tâm trí cũng mệt mỏi...

Đúng là già rồi, mới suy nghĩ một chút đã cảm thấy tâm tư sức lực đều quá mệt mỏi. Mộc Cận bi thương nghĩ, chiếc Beetle màu đỏ tươi như trên phim, một lần lại một lần đi qua trước mắt cô.

Người đẹp. Người đẹp lái xe.

Soái ca. Soái ca ngồi xe.

Cảnh tượng này, ở đâu mà không khiến người ta YY một hai lần? Nhưng sao trong mơ mà vẫn khiến người ta chói mắt, nghĩ tới lại thấy khó thở!

Người đẹp kia, cô nói xem, cô là một người chưa kết hôn mà sao lại đi Beetle chứ!

Tên soái ca kia, anh nói đi, chỉ là một tên nhóc chưa kết hôn mà sao lại ngồi Beetle chứ!

Chẳng lẽ không biết xe đó phải là vợ chồng mới có thể ngồi được sao a a a a!

Cuối cùng cả đêm mộng mị hỗn loạn, sáng hôm sau Mộc Cận tỉnh lại, đầu đau như búa bổ. Cô vận vẹo cổ nhảy qua nhảy lại trong phòng, sống chết không chịu ngồi yên.

Một khi ngồi xuống, trong đầu lại hiện lên hình ảnh chiếc Beetle đỏ chói. Kinh khủng hơn, chiếc Beetle kia như biến thành một con nhện độc, hoặc chắc chắn là yêu tinh từ động Bàn Tơ, hiện nguyên hình giương

nanh múa vuốt, nện tám cái chân dài chạy lao về phía cô, vừa chạy còn vừa sung sướng hét lớn: hừ hà hà hà, ta phải ăn ngươi, ngươi không thoát được đâu...

Mộc Cận bị dọa sợ đến mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh, lo lắng không yên, vội vàng gọi điện thoại cầu cứu lão đại.

Ngày thứ ba, Mộc Cận khập khiễng bước vào Thực Huy.

Vừa ngồi vững, Lý Dương, người cùng vào Thực Huy thực tập một đợt với cô, đã tới tìm. Mộc Cận hoài nghi hỏi: “Có việc sao?”

Mặt Lý Dương rất nghiêm nghị, hình như là vẫn chưa nguôi cơn giận, chậm rãi nói: “Hôm qua thầy hướng dẫn gọi điện tới, thầy nói nếu định thi nghiên cứu sinh thì có thể cho thiếu bốn tuần thực tập. Bảo tôi chuyển lời lại với cậu, còn nhớ hình như cậu định thi nghiên cứu sinh, nếu bây giờ vẫn còn muốn thi thì có thể quay về trường sớm.”

“À còn nữa, học phần thực tập không có gì thay đổi. Nếu cậu quyết định về trường thì gọi điện trước cho thầy.” Anh ta bổ sung một câu.

Nói xong bỏ lại một câu “Tôi còn có việc, đi trước” rồi cứ thế đi luôn.

Một cuộc gặp gỡ, Mộc Cận ngây người chỉ nói ba từ.

Có thể quay về sao? Vết thương cũ của Mộc Cận còn chưa lành, giờ lại thêm đau lòng.

Quay đầu lại, cô lấy sổ thực tập tính toán thời gian, nếu như bỏ bốn tuần, thế thì cô còn phải ở lại Thực Huy bao lâu...

Ba tuần lễ hai ngày!

Hai mươi ba ngày!

Mộc Cận đập đầu xuống mặt bàn, phát ra một tiếng va chạm kinh thiên động địa.

Cú đập này vừa vọt trúng vào cục sừng u mới hai ngày trước, Mộc Cận mang trên trái một đôi cục u thần nhiên tung bay vào toilet gọi điện thoại cho Đâu Đâu.

Vừa nhận điện, Đâu Đâu đã lớn tiếng: “Mộc Cận, cậu theo đuổi được soái ca nhà cậu rồi hả?”

Mộc Cận meo mào: “Đâu Đâu, tớ cho cậu biết một tin không được tốt, cậu nên chuẩn bị tâm lý.”

Đâu Đâu bĩu môi: “Nói đi, tớ vô cùng có tố chất vượt qua sóng gió. Từ khi bị ông chủ chèn ép balabalabala...”

“Tớ có thai rồi.” Mộc Cận nhìn chằm chằm vào hai cục u của mình trong gương, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Còn là thai đôi, không khéo còn là thai long phượng...”

Đâu Đâu ở đầu bên kia ngay lập tức phun ra...

Phun xong cô bổ nhào vào mảng: “Mộc Cận cậu mất trí rồi à theo đuổi đàn ông dùng thủ đoạn gì không dùng lại đi dùng mỹ nhân kế đem mình hiến dâng cho hắn ta tớ cho cậu biết dù cậu không có vụ lợi gì mà dâng hiến bản thân nhưng chưa chắc hắn ta đã coi cậu là cái rắm chó gì!”

Nói xong một câu dài, Đâu Đâu ngừng lại thở dốc, tiếp tục dùng khí thế của nữ hoàng, bắt đầu đặt câu hỏi: “Nói, xảy ra khi nào?”

Mộc Cận mắt nhắm mắt mở: “Ba ngày trước một, vừa rồi một.”

Đâu Đâu nổi điên: “Cậu làm chuyện đó mà nói có thai là có thai, hiểu biết của cậu quá là phi thường sáng tạo rồi đấy...”

Bỗng nhiên cô kịp nhận ra, giận quá, giọng nữ cao trong nháy mắt lên đến quang tám: “Cậu dám chơi tớ! Tớ đã bảo sao mới có hai ngày trước còn nói muốn theo đuổi trai đẹp, không thể nào có thai nhanh như vậy, nói mau, chuyện là thế nào?”

Tuy những lời Đâu Đâu nói rất không kiên nhẫn nhưng lại khiến Mộc Cận cảm thấy ấm áp. Cô nhún mũi: “Thầy hướng dẫn nói, sinh viên thi nghiên cứu sinh thì có thể cho thiếu bốn tuần thực tập. Nói cách khác, tớ chỉ cần ở Thực Huy hai mươi ba ngày nữa.”

Đâu Đâu ngẩn ra: “Sau đó thì sao?”

Mộc Cận thở dài: “Không có sau đó.”

Đâu Đâu ghen lời: “Tớ muốn hỏi là cậu với soái ca nhà cậu xảy ra chuyện gì!”

Mộc Cận thoáng im lặng, cuối cùng nói: “Đâu Đâu, tớ cảm thấy chuyện này không đáng tin cậy. Cậu xem, Bạc Tam vừa trẻ tuổi lại có tiền, còn là con ông cháu cha, người ta dựa vào cái gì mà lại coi trọng một đứa con gái tầm thường như tớ? Cho dù coi như là mất mớ đi cũng không tin là lại nhìn trúng một đứa con gái tầm thường như tớ, người ta dựa vào đâu mà một lòng một dạ với một đứa con gái tầm thường như tớ? Cho dù có mất trí cũng không thể một lòng một dạ với một đứa con gái tầm thường như tớ, người ta...”

“Được rồi được rồi được rồi, tớ không muốn nghe cậu dài dòng đâu.” Đâu Đâu ngắt lời Mộc Cận, “Tóm lại tớ tổng kết được hai điều. Một là cậu không tự tin, hai là Bạc Tam không đáng tin cậy.”

Mộc Cận gật đầu: “Đúng thế.”

Đâu Đâu bực mình thở dài: “Vậy thì khấn trương rồi về đi, đỡ phải dằn vặt khổ sở, tránh hơn thiệt với vợ người ta, vừa bẽ mặt lại vừa đau lòng.”

Mộc Cận cắn cắn môi: “Đâu Đâu.”

“Sao.”

“Tớ nhìn thấy anh ta ngồi với một cô gái trên một chiếc Beetle.”

“Ừ.”

“Tớ gặp ác mộng, con côn trùng đó lao về phía tớ giương nanh múa vuốt, sợ muốn chết.”

“Sao?”

“Không. Cậu đang bận gì thì cứ làm đi, tớ suy nghĩ lại một chút.”

Đâu Đâu lại thở dài: “Đừng suy nghĩ nữa, nhân lúc cậu còn chưa hoàn toàn nhảy vào hố lửa mau tranh thủ chạy đi, chờ đến lúc lửa thiêu cháy hết lông mi rồi lại ở đó mà khóc!”

Mộc Cận xoa cục u trên trán, rầu rĩ nói: “Tớ phát hiện ra, sức bật của tớ quá kém, không nhảy lên nổi.”

Đâu Đâu đang muốn nói tiếp thì Mộc Cận nghe thấy bên ngoài nhà vệ sinh có tiếng người gọi tên cô. Cô vội vàng giải thích một câu với Đâu Đâu rồi cúp điện thoại, ra khỏi nhà vệ sinh.

Người vừa gọi Mộc Cận là Tiểu Ảnh.

Về mặt Tiểu Ảnh thần thần bí bí, ghé vào tai Mộc Cận thầm thì nhắc: “Thư ký của giám đốc Bạc vừa đến, đang bàn công việc với chị Mạnh. Cậu không đi dò hỏi tình hình của giám đốc Bạc à?”

Mộc Cận ngẩn ra, nhìn Tiểu Ảnh cười cười: “Tớ tự dưng đi thăm dò anh ta làm gì?”

Tiểu Ảnh trừng mắt nhìn cô, nhìn thế nào cũng thấy vẻ khinh thường: “Giả vờ, lại tiếp tục giả vờ.”

Hai người vừa vào cửa, Mạnh Hoa liền gọi Mộc Cận: “Mộc Cận, bên này chị đang bận không dứt ra được, em qua đây cầm giúp chị cái này lên tầng hai mươi cho giám đốc Bạc ký tên, đi nhanh về nhanh, cô Lý vẫn đang chờ đấy!”

Mộc Cận rút nước mắt, sắc mặt kì quái nhìn thư ký Lý, cô ta còn đang cười rất tươi, trong lòng thầm oán Tiểu Ảnh đúng là sao chổi đen đui.

Oán thầm xong, Mộc Cận ôm một chồng tài liệu lên lầu.

Thở ra, hít vào.

Lại thở ra, lại hít vào.

Mộc Cận đứng trước cửa phòng làm việc của Bạc Tam lặp lại nhiều lần động tác trên, cuối cùng nín thở, đang định đẩy cửa thì cửa đột nhiên mở ra!

Bạc Tam thấy Mộc Cận đứng ngoài cửa nhưng không hề kinh ngạc, chỉ nhướn mày hỏi: “Có việc?”

Mộc Cận vội vàng nâng các thứ trong tay lên: “Chị Mạnh nói muốn xin chữ ký của anh.”

Bạc Tam lại tiếp tục nhướn lông mày bên kia nói: “Không phải thư ký Lý xuống dưới tìm cô ấy rồi à? Tại sao lại là cô mang lên?”

Giọng anh không vui, còn có phần lạnh nhạt, dường như muốn mỉa mai đáng về chủ động xin đi giết giặc của Mộc Cận khi tới đây tìm anh.

Khóe miệng Mộc Cận thoáng run rẩy, nhưng không dám nổi bão: “Có thể chị Mạnh muốn ở dưới kia cũng ký một lần, hoặc là những việc chạy vặt thế này nên giao cho tôi để tận dụng.”

Bạc Tam nhìn chằm chằm vào đồng tài liệu trong tay cô, ánh mắt lại hướng lên mặt Mộc Cận, cứ như vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, lâu đến nỗi cô cho là anh ta muốn lặp lại tới vô cùng, rốt cục mới mở miệng: “Vào đi.”

Văn phòng vẫn như cũ, nhớ lần trước tại cánh cửa này, cô đã bắt gặp Bạc Tam cùng với một người đẹp đang tiến hành hoạt động bất hợp pháp... Đúng là nơi có phong thủy không tốt, hoặc là cô không hợp với mảnh đất chỗ này.

Hai mắt Mộc Cận trái phải đảo nhanh như chớp, trong bụng âm thầm nhắc đến.

“Được rồi.” Bạc Tam lần lượt ký xong tài liệu trước mắt Mộc Cận, ngồi trên ghế ngẩng đầu lên nhìn cô, sắc mặt bình tĩnh như thường, “Còn có việc gì không?”

“Cái này... ông chủ...” Mộc Cận yếu ớt mở miệng.

“Không có chuyện gì thì xuống đi.” Bạc Tam rõ ràng không có kiên nhẫn để nghe cô nói, một tay anh xoa trán, tay kia day day mi tâm.

“Hôm đó là tôi đau chân nên Cố Tuấn Nghiêu công tôi đi bệnh viện.” Mộc Cận giải thích đến nơi đến chốn, “Tuyệt đối không phải như anh nghĩ.”

Nói xong, hai mắt cô sáng long lanh nhìn chằm chằm vào Bạc Tam.

Ai ngờ Bạc Tam không thèm nhìn lên, bàn tay đang ấn mi tâm vùng lên: “Biết rồi, đi xuống đi.”

Mộc Cận cắn môi, cuối cùng chân vẫn không chịu nhúc nhích: “Thật sự không phải như anh nghĩ.”

Lần này Bạc Tam ngẩng đầu lên, ánh mắt xoay chuyển trên mặt cô hai vòng, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt cô: “Thế nào là như tôi nghĩ?”

“Chính là...” Mộc Cận nghẹn lời, “Là... Như thế.”

Bạc Tam cười khê: “Như thế là như nào?”

Hai tay Mộc Cận ôm tập tài liệu, tầm mắt rũ xuống, nói: “Chính là như thế là như thế.”

“Như thế là như thế là như nào?” Bạc Tam cũng nói quanh quẩn theo cô.

Mộc Cận im lặng: “Như thế là như thế là như thế là như thế! Cố Tuấn Nghiêu thật sự không phải ở chỗ tôi!”

Đối với một người đàn ông mà nói những lời như vậy, Mộc Cận cũng cảm thấy hơi xấu hổ. Cô liếm môi, bỏ thêm một câu: “Tôi đau chân, cho nên Cố Tuấn Nghiêu mới tới.”

Bạc Tam lại cười khê, trầm thấp giống như tiếng một giọt nước từ trên trời cao rơi xuống vực thẳm: “Anh ta ở hay không ở chỗ cô, liên quan gì tới tôi?”

16. Chương 25+26

Chương 25. Theo dõi ký

Anh ta ở hay không ở chỗ cô, liên quan gì tới tôi?

Mộc Cận ôm đồng tài liệu Bạc Tam đã ký xong xuôi, trong đầu vẫn đang suy nghĩ một câu nói này của anh đến mất hồn, không hề để ý thang máy vừa vang lên một tiếng “Đình” nhỏ, một bóng đen lao ra như lốc xoáy.

Kết quả “Ầm” một tiếng, Mộc Cận hoa lệ tiếp xúc thân mật lần thứ nhất với vật thể không xác định kia, loạng choạng lùi lại hai bước mới giữ được thăng bằng. Ngay sau đó, vật thể kia hét lên một tiếng kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ: “A...”

Mộc Cận nhắm mắt nhú mày, vất vả đợi đến khi tiếng thét chói tai kia kết thúc mới lơ mơ mở mắt.

Bên ngoài thang máy.

Một người đẹp ngã chổng vó, đang ngồi trên đất, không còn chút hình tượng.

Một đôi giày cao gót vắng trên đất cách đó không xa, Mộc Cận nhìn ra được kết luận như sau:

Thứ nhất, gót giày của người đẹp quá cao, dẫn đến không cẩn thận bị ngã...

Thứ hai, người đẹp đi đường nhịp bước không ổn định nên mới không cẩn thận bị ngã...

Thứ ba,...

Mộc Cận nhăn mặt cười cười, vươn tay muốn đỡ người đẹp kia dậy, không ngờ lại bị người đẹp đẩy ra, hung dữ trừng mắt nhìn cô.

Mộc Cận nghĩ thầm, có ý tốt dịu cô dậy lại còn vênh váo, đã thế bà đây cũng không thèm quan tâm nữa, ai thèm!

Vừa nghĩ vậy Mộc Cận vừa bước vào trong thang máy.

Không ngờ người đẹp đang ngồi trên đất kia lại hét lên: “Đứng lại!”

...Mộc Cận chậm rãi quay đầu lại.

“Cô đụng ngã tôi mà cũng không xin lỗi, chưa gì đã định chạy hả?” Người đẹp trợn mắt nhìn Mộc Cận, lông mày dựng ngược, răng nghiến ken két, một đôi mắt phượng hung dữ nhìn cô chằm chằm, đột nhiên giọng nói cùng ánh mắt ấy biến đổi, “Tam thiếu gia, đây là tính cách của nhân viên công ty anh đấy à?”

Hả? Mộc Cận vừa nhìn lên đã thấy Bạc Tam đang dựa ở cửa ra vào, lông mày hơi chau lại, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn sang bên này.

Bị Bạc Tam bắt gặp, Mộc Cận cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, cúi đầu nhìn tập tài liệu trong lòng mình, không nói gì cả.

Người đẹp kia lại không để ý tới cảm xúc của Mộc Cận, vốn đã ăn mặc trang điểm xinh đẹp để đi ăn cơm cùng Tam thiếu gia, cuối cùng chưa gặp được thì đã ngã một cú chổng vó, bực mình hơn nữa, lần trước chính là trước mặt cô gái này mà Tam thiếu gia đuổi cô về.

Thù cũ nợ mới tính luôn một thể, người đẹp muốn đòi lại cả vốn lẫn lời, cất giọng ồm ồm nũng nịu: “Tam thiếu gia...”

“Có chuyện gì?” Cuối cùng Bạc Tam đi tới hiện trường xảy ra vụ án.

“Em vừa ra khỏi thang máy, tự nhiên cô ta va vào em!” Người đẹp tố cáo, “Va vào làm ngã người ta thì thôi, nhưng đến một câu xin lỗi cũng không có?”

Mộc Cận sững sờ, thật sự là cô xông tới va vào cô ta sao? Sao cô lại cảm thấy chính là cô ta mới cố tình va vào cô? Kiểu người đụng người này cũng giống như ô-tô tông vào đuôi xe, nhưng luật giao thông cũng không đến mức thấy đèn trước của xe sau vỡ, đèn sau của xe trước còn tốt mà bắt xe trước phải chịu trách

nhệm, người đẹp ơi, chẳng lẽ chỉ vì cô ngã mà tôi không ngã nên cô khẳng khẳng bắt tôi chịu trách nhiệm à?

Trong đầu Mộc Cận lập tức nảy ra vô số câu nói, thế nhưng chưa kịp làm gì đã bị một câu kia cho tịt ngóm.

Câu nói đó giống như một chậu nước lạnh tạt cô từ đầu đến chân, thật sự lạnh vào tận tim.

Bạc Tam hơi khom người, vòng tay đỡ eo người đẹp, kéo người đẹp đứng thẳng dậy, sau đó mới liếc mắt sang Mộc Cận, nhàn nhạt lên tiếng: “Cô xin lỗi đi.”

Cô xin lỗi đi.

Cô xin lỗi đi.

Anh không hỏi nguyên do, không hỏi chi tiết, thậm chí điệu bộ cũng không giống phê bình người nhà mà là đối xử khách khí với người ngoài, chỉ là rất tự nhiên, lạnh lùng yêu cầu cô xin lỗi.

Sắc mặt Mộc Cận tái nhợt, quả nhiên là thế, anh vĩnh viễn cũng sẽ không dành cho cô con người ấm áp đó, sẽ không dành cho cô con người mạnh mẽ đó, sẽ không bao giờ dành cho cô con người cô đơn nhưng can đảm đó.

Nếu yêu một người như vậy, đã định là sẽ chỉ càng rơi càng sâu, cho đến khi thịt nát xương tan.

Mộc Cận cắn răng, hai tay vẫn ôm lấy tập văn kiện, cúi đầu về phía người đẹp và Bạc Tam, trầm thấp nói: “Thật xin lỗi.”

Nói xong cô quay người đi vào thang máy, ra sức ấn nút đóng cửa.

Nét mặt Bạc Tam phía ngoài thang máy hơi biến đổi, cuối cùng cũng không trông thấy nữa.

Chị Mạnh vừa thấy Mộc Cận về liền giật lấy tập tài liệu, không vui tròng mắt với cô: “Sao lại chậm chạp thế!”

Mộc Cận cố gượng cười: “Ở chỗ giám đốc Bạc, có việc hơi bất tiện...”

Chị Mạnh liếc xéo, thấy ánh mắt cô có vẻ thẫn thờ, dường như hiểu ra điều gì liền xua tay: “Đi đi.”

Mộc Cận gật đầu với thư ký Lý thì thấy đối phương đang dùng vẻ mặt đồng tình thấu hiểu đánh giá cô, bèn cười nhẹ: “Tôi bận chút việc.”

Thư ký Lý chỉ lễ độ mỉm cười.

Mộc Cận quay người đi về chỗ ngồi, lưng rất thẳng, giống như muốn diễn hết sức cho các cô xem. Như người đó đã nói, cho dù bên trong đổ vỡ gục ngã, bên ngoài vẫn phải kiên cường mới không làm mất uy phong của bản thân.

Nhưng một tòa nhà nếu gần đến thời điểm sụp đổ, đều là từ trong ra ngoài. Âm âm một chỗ, cái gì cũng không còn.

Không còn cười xấu xa trước mắt cô, không còn hình bóng cao ngất từ xa đã trông thấy, không còn ngón tay dịu dàng tình cờ giúp cô xoa trán, không còn những lần thỉnh thoảng gặp gỡ vụng trộm lên lút, hơi thở ấm áp mà rất quen thuộc.

Tuy lúc bắt đầu đẹp đẽ đến không chân thực, nhưng về sau khi cô đã bắt đầu quen với sự không chân thực ấy, thì sự thật sắp phải đối mặt lại càng khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh.

Mộc Cận ngồi tại chỗ chờ dẫn nghị ngại.

Hết giờ làm, Mộc Cận vội ra về, tay xách túi lảo đảo đi về nhà.

Không ngờ chính tại ngã tư đường lần trước, cô vừa đảo mắt đã trông thấy xe Bạc Tam đang dừng trước đèn xanh.

Gần như không suy nghĩ gì, Mộc Cận nhìn thấy một chiếc taxi còn trống liền ngồi vào.

Tài xế taxi nghe xong Mộc Cận nói đuổi kịp chiếc Porsche đang trước, bèn nhú mày: “Cô gái à, xe tôi là Volkswagen, làm sao so được với tốc độ của Porsche?”

Mộc Cận lục lấy khăn tay trong túi xách, chỉ còn thiếu nước mắt là chã: “Anh à, đó là bạn trai tôi, tôi nghi ngờ anh ta hồng hạnh xuất tường có kẻ thứ ba ở bên ngoài, nhất định phải bắt trộm giữ tang vật, bắt gian tại giường. Lúc này anh nhất định phải giúp tôi, có được không?”

Anh lái taxi thở dài: “Thối đời bây giờ, đàn ông có tiền đều hư hỏng. Thật đúng là, cô gái, cô yên tâm, tôi sẽ chở cô bám theo sau anh ta!”

Bạc Tam không đi về hướng nhà mình, trái lại đi vòng quanh bảy lần ngoặt tám lần rẽ.

Mộc Cận thấy Bạc Tam dừng xe đi vào một ngõ nhỏ, vội vàng thanh toán tiền xe. Rẽ trái rẽ phải một đoạn rất xa, cô mới thấy Bạc Tam tiến vào một cánh cổng màu đỏ thẫm.

Mộc Cận quan sát bên ngoài, trên cánh cổng màu son có hai vòng đồng hơi cũ kỹ, cây hòe trong sân vườn cành ra bên ngoài bờ tường, như đang ngoắc tay cười nhẹ nhàng, cực kỳ giống Bạc Tam.

Đây không phải là hồng hạnh xuất tường sao? Mộc Cận cắn môi dưới nghĩ.

Cô ẩn nấp rất lâu trong ngõ hẻm, từ đầu đến cuối tham gia đá cầu với một đám bé gái, vây xem một đám bé trai nằm rạp trên đất đầu gối, trêu ghẹo ra oai với một chú chó con giống Pomeranian, nhón chân ngụy trang thành công chúa hồ ly để quyến rũ một chú mèo trắng, nhân tiện cùng một ông cụ thảo luận một chút về việc làm thế nào để nuôi chim bồ câu tốt, đi theo một cụ bà nói chuyện về việc đan áo len dùng hoa văn gì mới đẹp.

Thời gian qua lâu như vậy vẫn chưa thấy Bạc Tam đi ra, thậm chí cánh cửa kia cũng không hề động đậy.

Mộc Cận bắt đầu chán nản, đi bộ loảng quảng, không chú ý đã đi tới cánh cổng đỏ từ lúc nào.

Đứng gần mới nhận ra, cánh cổng này có vẻ lâu lắm rồi, cửa ra vào mà có hai cái đầu sư tử đá ngồi xổm thì chắc đây là cửa hoa viên sau của một nhà Huyện thái gia.

Đang lúc cô thò đầu vào nhìn ngó, cánh cổng màu son “Xoạch” một tiếng, mở.

Một con Chow Chow màu trắng từ trong chạy vọt ra, sau đó lại quay lại đi tới chạy vòng quanh chân Mộc Cận.

Tiếp đó, một bà cụ có khuôn mặt hiền hậu bước ra, hơi bất ngờ khi nhìn thấy Mộc Cận, nhưng rất nhanh đổi lại nét mặt tươi cười: “Xin hỏi vị tiểu thư này, cô là...”

“À, cháu đi ngang qua, từ xa trông thấy hoa viên này rất đẹp mắt, nên không đành lòng muốn nhìn xem một chút.” Mộc Cận mặt mày hớn hở nói bừa, “Bà ơi, đây là nhà của bà ă? Nhìn qua chắc chắn là nơi có phong thủy tốt, xem cây hòe phát triển mạnh mẽ thế kia, mấy đứa trẻ khăng định là cũng rất có triển vọng!”

Mộc Cận bắt chập vừa nãy còn khinh bỉ cái cây kia hồng hạnh xuất tường, lúc này nước bọt tứ tung mà khen ngợi nơi đây đúng là trên trời dưới đất khó tìm.

Tục ngữ nói, thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên (*), thế là một bà cụ, chưa được mấy câu đã bị Mộc Cận gạt cho tươi cười rạng rỡ, ánh mắt nhìn cô cũng trở nên ấm áp, “Ai nha, cháu gái nhà ai vậy, sao có thể nói thế?”

Mộc Cận cười vui vẻ: “Đó là nhà của bà rất đẹp, cháu chỉ nói sự thật thôi ạ.”

(*) Nguyên văn [,] – Hán Việt [Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên]: có thể hiểu là [ngàn vạn thứ có thể đâm thủng, chỉ có móng ngựa là không thể đâm thủng được]: “Vuốt móng ngựa” ở đây được hiểu là khen, nịnh bợ, ý chỉ rằng ai cũng thích việc mình được khen, ý nghĩa của nó cũng tương tự như câu [Nhất kiếm xuyên tâm] – Lục Hoa

Bà cụ đang định nói tiếp thì từ trong cánh cửa vang lên một giọng nói: “Bà Lý! Bà Lý! Đừng thả bánh bột mì ra!”

Mộc Cận vừa nghe được giọng nói kia thì toàn thân khẽ giật mình, quay đầu muốn cấp đuôi rút lui, không ngờ chủ nhân của giọng nói kia một giây sau đã ra đến cửa, lên tiếng với vẻ nghi hoặc cùng khó hiểu: “Em tới đây làm gì?”

Mộc Cận lại cos đồng chí cầm điếu, mặc kệ tiếng nói phía sau, nhưng chân lại tăng tốc bước nhanh ra khỏi cái ngõ này. Chưa đi được hai bước, tay cô đã bị một cánh tay mạnh mẽ tóm lấy, giọng nói Bạc Tam vô cùng nặng nề: “Em đứng đó cho anh, Mộc Cận!”

Mộc Cận bị bắt tại trận, cúi đầu, chỉ dám vụng trộm hé mắt nhìn xem sắc mặt Bạc Tam.

Trái lại vẻ mặt anh rất bình tĩnh, cũng không buông tay, vẫn nắm chặt cánh tay cô, gắt gao nhìn chăm chăm Mộc Cận.

Rốt cục cô bị anh nhìn chăm chú sờn hết cả gai ốc, mồm miệng nhanh nhẹn thường ngày cũng bị ném đi đâu mất, rụt cổ thì thào: “Ông chủ...”

Bạc Tam hừ lạnh một tiếng, trong mắt tối đen như mực: “Em theo dõi anh.”

Trước kia Mộc Cận cùng với Đào Tử, Đâu Đâu theo dõi trai đẹp cũng không thiếu, nhưng bị đương sự vạch trần thì đây mới là lần đầu. Trên mặt cô lúc đỏ lúc trắng, đầu cúi thấp giống như cô vợ nhỏ phạm lỗi: “Vâng.”

Bà cụ cũng không hiểu có chuyện gì, nói thêm vào: “Tam nhi, cháu quen cô gái này à?”

Bạc Tam gật đầu với bà cụ: “Vâng. Bà Lý, bà bạn cứ đi trước đi ạ, khi nào về cháu sẽ giải thích.”

Bà cụ cười nhẹ, nhìn ánh mắt Bạc Tam cũng hiểu ra một chút: “Cô gái này miệng thật là ngọt.”

Bạc Tam lại đưa mắt sang nhìn Mộc Cận, lại hừ lạnh một tiếng: “Cô ấy từ trước tới giờ toàn dỗ ngọt người khác, lừa gạt người mà mắt cũng không chớp cái nào.”

Kể sĩ thà chết chứ không thể chịu nhục (*), Mộc Cận anh dừng ngẩng đầu lên: “Tôi lừa gạt người cái gì hả? Hoa viên này đẹp thật, tôi muốn khen một câu cũng không được hay sao?”

(*) Nguyên là “Sĩ khả sát bất khả nhục”

Bạc Tam trừng mắt, Mộc Cận lại ngoan ngoãn cúi đầu...

Bà Lý bật cười, nói với Bạc Tam: “Bà đi về trước, cô gái này nếu không vội về thì mời vào ăn bữa cơm đi.”

Mộc Cận nghe tiếng bước chân của bà Lý đã xa dần, nhưng vị đại thần trước mắt này lại chẳng hề có động tĩnh, nhìn không được lạng lẽ hé mắt nhìn trộm anh.

Áo khoác âu phục đã cởi ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu xám bạc khiến Bạc Tam trông cực kỳ cao... Dĩ nhiên, trừ cái mặt đen như Bao Công kia ra.

Mộc Cận bắt đầu suy nghĩ viển vông. Nếu như khuôn mặt này có thể thêm một chút thần sắc, một chút yêu chiều thì tuyệt đối là một tiểu công cực kỳ mạnh mẽ... Chiến vô bất thắng, công vô bất khắc (*)...

(*) vô địch

Thế nhưng, uyên ương ôm nhau thuở nào... Cô đến cái ương cũng không được xem náo nhiệt...

Còn chưa lấy lại tinh thần, cô đã bị Bạc Tam ôm ngang người bế lên.

1. Cún Pomeranian: Phốc sóc

2. Cún Chow Chow:

Chương 26. Lăn lộn ký

Mộc Cận ngồi ngả nghiêng ở ghế sau, vẫn còn hơi mơ mơ màng màng: “Anh đưa tôi đi đâu?”

Bạc Tam không nói, cũng không quay đầu lại.

Mộc Cận hỏi lại: “Anh định đi đâu Bạc Tam?”

Bạc Tam vẫn chẳng nói gì.

“Được rồi, anh không nói đúng không?” Mộc Cận vươn dậy, thò tay chọc vào eo Bạc Tam, vừa chọc vừa nghiêng rằng nghiêng lợi, “Xem anh có nói hay không!”

Cô còn chưa kịp đắc ý, tay đã bị lòng bàn tay của Bạc Tam giữ lại.

Tình cảnh này làm Mộc Cận hơi đỏ mặt, chớp chớp mắt một lúc mới chợt phát hiện ra Bạc Tam không hề quay đầu lại, này giờ chẳng nhìn thấy gì, vì vậy lại dừng mãnh vùng lên, xụ mặt bắt chước sói vẫy đuôi: “Anh thả tôi ra!”

Bạc Tam không nói gì.

“Anh thả tôi ra!” Mộc Cận lớn giọng.

Bạc Tam vẫn không nói gì.

“Được rồi, anh cũng không thả đúng không?” Mộc Cận một tay chống vào hàng ghế trước, chân ra sức đạp, cuối cùng tung một cú đá!

“Rầm.”

Một tiếng ồn vô cùng lớn.

Đầu Mộc Cận tiếp xúc thân mật với cửa sổ thủy tinh của xe, cả người gần như nằm thẳng đơ ở ghế sau, đau đến nỗi không dám động đậy.

Cô đưa tay sờ đầu, hai mắt mở to thù hằn nhìn Bạc Tam!

Đã thù cũ lại thêm thù mới!

Bạc Tam lại như không hề nghe thấy, tiếp tục lái xe đi thẳng, đến lúc dừng đèn đỏ mới chậm rãi hơi ngả đầu ra sau nói một câu: “Mộc Cận, em đừng làm vỡ kính, phải bồi thường anh một khoản tiền rất lớn.”

Mộc Cận vẫn nằm xiêu vẹo trên ghế, không động đậy được chút nào, chỉ có thể dùng ánh mắt “tiểu Lý phi đao” đâm Bạc Tam từng nhát.

Bạc Tam không nghe thấy cô có động tĩnh gì, nhin không được quay đầu lại nhìn xem.

Vừa nhìn, anh lại quay lên đi tiếp, tay phải để lên tay lái.

Chỉ liếc qua rất nhanh nhưng Bạc Tam đã thấy được sau lưng Mộc Cận, theo quán tính mà nằm nghiêng, đầu còn tựa trên cửa sổ xe, lông mày nhỏ khê nhíu lại, trong mắt phảng phất hơi nước, mũi nhăn lại, miệng thì xị xuống, răng cắn môi dưới, tức giận nhìn anh trừng trừng. Trên mặt có lẽ là vì giận dữ nên đỏ bừng rất đáng yêu.

Đúng là trong trắng có hồng, không giống người thường. Chói mắt hơn là ánh mắt đang trợn trừng nhìn anh, có thể nói giống như chỉ chớp mắt cũng tỏa ra hào quang bức người.

Thật sự xinh đẹp khiến người khác run sợ.

Nóng quá, Bạc Tam vừa nghĩ vừa đưa tay cởi cúc áo sơ mi thứ hai.

Bạc Tam đưa Mộc Cận quay lại chỗ ở của anh.

Mộc Cận đứng trước sofa, mặt mũi đầy bi thương nhìn căn nhà cô vừa mới đến hai ngày trước, còn chưa kịp quên đi.

Đúng là người và vật không còn, mọi việc đã qua, muốn nói mà không rơi nước mắt. Mộc Cận khoanh tay trước ngực, trề miệng nghĩ.

Không lâu sau, Bạc Tam đã thay xong quần áo từ trên lầu đi xuống, liếc xéo Mộc Cận: “Nói đi.”

Mộc Cận chỉ vào cái tủ âm dưới những bậc thang: “Hai bức ảnh kia là ai?”

Bạc Tam nhíu mày, ánh mắt trầm xuống: “Không phải nói cái này, em đừng có lảng sang chuyện khác. Nói mau.”

Mộc Cận hầm hừ: “Nói cái gì? Anh muốn nghe cái gì? Kinh kịch hay là Tần xoang, Việt kịch hay là dự kịch, điệu Sênh Hà Bắc hay là Sách nhanh Sơn Đông? Đây là do anh không nói rõ...” (*)

(*) Kinh kịch, Tần xoang (loại kịch lưu hành ở các tỉnh phía tây bắc Trung Quốc, vừa hát vừa đánh hai miếng gỗ vào nhau), điệu Sênh Hà Bắc, Sách nhanh Sơn Đông: một số loại kịch hát của Trung Quốc

Bạc Tam ngồi xuống ghế sa-lông, đưa mắt dò xét Mộc Cận: “Em không biết là em nên giải thích cái gì sao?”

Mộc Cận rất bình tĩnh, khí thế kháng cự giống như một ngọn lửa nhỏ, ma sát nhẹ một cái đã bùng lên: “Không biết, tôi đã làm gì, có liên quan gì tới anh?”

Nói xong còn nhìn anh bằng ánh mắt khinh thường: mắc câu rồi nhé, anh mắc câu rồi chứ gì?

Thế nhưng Bạc Tam không để ý lời nói của cô, tính tình tốt một cách khác thường: “Lần thứ nhất, anh thấy em cùng một người đàn ông trong nhà hàng KFC, hẳn ta hỏi buổi tối có thể đến nhà em ở hay không; lần thứ hai, anh vẫn thấy em đi với người đàn ông đó, thậm chí còn lên chiếc Honda của hắn ta; lần thứ ba, anh vẫn gặp em cùng hắn ta đến quán cay Tứ Xuyên ăn cơm; lần thứ tư, đêm khuya hắn ta xuất hiện tại nhà trọ của em... Mộc Cận, xuất hiện bốn lần cùng một người đàn ông, sự trùng hợp này cũng khéo quá nhỉ?”

Mộc Cận vẫn đứng trước sô-pha, từ trên cao nhìn xuống Bạc Tam: “Lần đầu tiên gặp tôi đã giải thích rồi, anh ấy là hàng xóm từ bé đã cùng tôi lớn lên.”

Bạc Tam cũng nhìn cô, ánh mắt sâu như nước hồ: “Anh biết, vấn đề là, anh còn biết em đối với tên trúc mã này có suy nghĩ không đứng đắn.”

Mộc Cận mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển: “Từ sau khi tôi ném ly kem kia xuống hồ, tôi đã có thể rất có trách nhiệm mà nói, những suy nghĩ không yên phận trong đầu, từ đó về sau hoàn toàn xóa bỏ...”

Nói chưa dứt lời, Bạc Tam đã vươn tay ra kéo Mộc Cận về phía mình. Mộc Cận không tránh kịp, mất thăng bằng, bị anh kéo chân mềm nhũn, liền ngã vào trong lòng anh.

Trên người Bạc Tam vẫn là hương thơm thoang thoảng quen thuộc, cũng không giống mùi nước hoa, chỉ nhàn nhạt nhưng lại rất dễ chịu.

Mộc Cận hơi chóng mặt, trong lòng lại có chút thâm đắc ý, khóe miệng không khỏi có nét cười.

Cô nhếch môi hơi ngẩng đầu lên, quan sát mặt Bạc Tam, không ngờ đúng lúc gặp phải ánh mắt tối tăm của anh.

Mộc Cận cứ thế nhìn Bạc Tam đang chăm chú nhìn cô, một tay vén lọn tóc cô vương trên trán, ánh mắt giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, giống như đang tinh tế mà nóng bỏng đánh giá.

Nhìn ánh mắt hùng hực lửa của anh, Mộc Cận hơi hoảng sợ, vô ý thức đập vào vai Bạc Tam, thoáng đẩy anh ra.

Vốn đang sát sao siết chặt, sau cú đẩy đó của cô, anh cũng tự nhiên buông lỏng tay.

Nhưng mà như thế này... Hai tay Mộc Cận chống xuống ghế sô-pha, mắt lờm xém, hai hàng lông mi cong nhẹ, ánh mắt long lanh, khẽ bật cười, khóe miệng cong cong hiện lên hai lúm đồng tiền nho nhỏ, đang định mở miệng cười giễu Bạc Tam một chút...

Nhưng nụ cười chưa kịp thu lại, ánh mắt Bạc Tam đã tối sầm, tiếp đó làn môi ẩm áp của anh đã phủ lên môi cô.

Mộc Cận chỉ thấy trong đầu nổ ầm một tiếng.

Máy bay gặp phải tàu sân bay, nói chung chính là tình trạng lúc này.

Lính mới Mộc Cận gặp phải cao thủ Bạc Tam, hoàn toàn không có lực phản kích, vốn tiểu vụ trụ thỉnh thoảng cũng bùng nổ, nhưng chưa có cơ hội khởi động thì đã bị một chậu nước lớn dội cho tắt lửa. Ngược

lại, dưới sự khiêu khích tận lực mà cao siêu của Bạc Tam, cô cảm giác giống như một quả khí cầu bị thổi lên, từ một cái túi nhão nheo teo tóp, dần dần phình to, từ trong ra ngoài đều nở rộng, từ từ bồng bềnh bay bổng trên không trung, cuội mây đập gió, như lọt vào trong sương mù không biết rồi sẽ đi đến đâu.

Hình như xung quanh không có bất kỳ đồ vật nào, cũng không có cái gì làm điểm tựa, Mộc Cận cảm giác như chỉ cần khẽ động một chút thì sẽ từ trên chín tầng mây rơi xuống mặt đất tan xương nát thịt. Vì vậy, cô chỉ đành run rẩy lên xuống bay theo gió, lúc này đột nhiên có người đưa cho cô một đầu dây thừng, cô liền vội vàng vươn tay nắm chặt lấy, lo sợ sẽ rầm một phát bị ngã xuống.

Nhưng cuối cùng, trái lại Mộc Cận không bị rơi xuống, sợi dây thừng kia lại bắt ngờ được nối lỏng, vì vậy quả khí cầu vốn đang phình to bay phần phật thì không khí bỗng bị xì ra, nhảm thẳng dưới mặt đất mà lao xuống. Trong nháy mắt rơi xuống từ trên không trung, Mộc Cận như mất hết tri giác, một cú đập vào một đồng bóng mềm mại...

(Tác giả: che mặt, lẩn lộn, mẹ Lục là người không có khả năng H, mọi người có thể đọc hiểu tôi đang viết cái gì không... ==)

Mộc Cận ngủ mê mết, đến khi tỉnh lại phát hiện trời đã tối, giường vẫn rất êm ái.

Vừa vặn bên cạnh... Tại sao lại có... Tương đối lớn... Một vật giống hình người...

Mộc Cận chưa kịp thét lên, cái vật hình người kia đã ôm lấy cô, một cánh tay khác đang bị cô dùng làm gối đầu cũng thuận thế vòng lên ôm chặt cô trong lòng, giọng nói âm trầm truyền tới: “Mộc Cận.”

Đến lúc này Mộc Cận mới kịp nhận thức được chuyện gì đã xảy ra, cơn buồn ngủ thoáng chốc đã biến mất không còn tung tích, trong đầu có một tia sét đánh tới vô cùng chuẩn xác.

Tay cô theo phản xạ có điều kiện vội che trước ngực, lập tức toàn thân cứng đờ.

Bạc Tam ở bên cạnh cũng buông lỏng tay ôm cô, tay rất tự nhiên đặt lên vai cô, khẽ thả lỏng, giọng nói còn hơi lơ mơ buồn ngủ: “Làm sao vậy?”

Hơi thở Mộc Cận dồn dập, không nói gì.

Bạc Tam cúi mặt cọ cọ vào tóc cô, tiếng nói âm trầm lại vang lên bên tai, giữa đêm khuya nghe thật mê hoặc: “Mộc Cận, đừng sợ.”

Cô lặng lẽ dịch người ra bên ngoài, động tác cố sức nhẹ nhàng tách xa khỏi anh.

Nhưng cô chỉ hơi cử động một chút, Bạc Tam đã càng dùng sức kéo trở lại vào lòng.

Mộc Cận cảm thấy cổ họng khô khốc, lời nói ra cũng không thể gãy gọn: “Em...”

Bạc Tam lại đưa tay lên vuốt tóc cô, theo đà vuốt xuống khuôn mặt, bàn tay dạo chơi trên mặt cô, giọng nói mang theo ý cười nhàn nhạt: “Đừng sợ.”

Mộc Cận nuốt khan, chớp chớp mắt, lông mày hơi nhíu lại, gờ chân lên đập thẳng một phát vào chân Bạc Tam.

Bạc Tam vẫn đang mơ mơ màng màng, bất ngờ bị một cú đập của Mộc Cận, cơn buồn ngủ cũng tan biến hơn một nửa, anh cau mày, hơi lên giọng: “Mộc Cận em làm gì vậy?”

Mộc Cận cắn môi, đẩy Bạc Tam ra, nói với bóng đêm tối đen như mực: “Không làm gì cả.”

Bạc Tam dường như bừng tỉnh, bắt đầu siết chặt cánh tay Mộc Cận, chống người phía trên cô cúi xuống nhìn, giọng nói như đang kìm nén: “Hối hận rồi?”

Mộc Cận quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng lơ mơ xuyên qua bức rèm, vẽ nên một vòng tròn màu trắng bạc dưới chân tấm rèm cửa dài.

Trong phòng gần như toàn một màu đen, chỉ có thể đại khái nhìn thấy hình dáng của Bạc Tam, hình như còn ngửi thấy được mùi máu tanh nhàn nhạt thoang thoảng trong phòng ngủ.

Đột nhiên Bạc Tam nằm xuống, phì cười, nhìn lên trần nhà nói: “Bây giờ gạo đã nấu thành cơm, em hối hận cũng đã muộn.”

Mộc Cận trề môi, cũng nhìn chăm chăm lên trần nhà, nói như đang tức giận: “Ai nói em hối hận? Ai nói, ai nói chứ?”

Bạc Tam lại cười khê, xoay người sang phía cô, một tay vòng qua eo cô, môi đến gần cắn nhẹ vành tai cô, thanh âm quyến rũ như đang hứa hẹn: “Đã nói không hối hận, vậy ngày mai chuyển đến ở cùng anh.”

...

Lại một lần nữa khi đang mơ mơ màng màng ngủ, Mộc Cận nghĩ ngợi xoắn xuýt, rõ ràng định xuất hiện trong hình tượng cô gái chín chắn đồng thời từ nay về sau không chế Bạc Tam, sao lại bị một câu nói của anh mê hoặc, làm mất hết ý định, cứ thế mà ngây ngốc gập đầu...

Quả nhiên là đạo ột thước, ma ột trượng.

Ông chủ đúng là Siêu Nhân Điện Quang đầy quyền lực.

Đồng thời cũng là người ngoài hành tinh vô sỉ a a a a a!

17. Chương 27+28

Chương 27. Ở chung ký

Nói theo tư duy của người bình thường, nếu một kẻ xấu xa muốn đoạn tuyệt để chuyển sang làm người tốt, chắc hẳn phải có một ngôi nổ hoặc là đã đến một điểm giới hạn nào đó.

Ví dụ như lấy ân báo oán trong võ hiệp, ví dụ như dụ dàng che chở trong tiểu thuyết tình cảm, ví dụ như Như Lai làm phép trong truyền thuyết.

Nhưng sự thay đổi của Bạc Tam lại chẳng hề có một tí xú liên quan gì tới những điều ở trên, dường như chỉ trong một đêm, lãng tử hồi đầu, thoáng cái đã trở thành kim bất hoán (*).

(*) Lãng tử hồi đầu kim bất hoán: người lang bạt hư đồn đến tầm cỡ nào, nếu biết hồi tâm thức tỉnh, ăn năn hối cải thì phẩm chất đạo đức của người đó vẫn trở lại nguyên thể trong sáng, cao thượng

Ngay cả Mộc Cận chậm chạp như vậy mà cũng cảm giác được rất rõ ràng, ở Bạc Tam có một cái gì đó hoàn toàn không giống như trước kia.

Cũng không thể nói chính xác là chỗ nào, chỉ khiến cô cảm thấy anh toàn bộ không giống lúc trước, rất khó nắm bắt, ngược lại còn giống như mẫu bạn trai tiêu chuẩn, lúc nào cũng cười dụ dàng với cô, hỏi cô hết giờ làm muốn ăn gì.

Xung quanh anh cũng không hề xuất hiện những cô gái khác, từ một kẻ ong bướm trắng hoa trở thành bộ ngựa chung tình nhanh chóng một cách bất thường, thậm chí hai bức ảnh chụp mà cô đã từng thấy cũng không cánh mà bay.

Nhưng thái độ càng tốt khác thường như vậy, càng khiến người ta thấy sợ, muốn khoe phải nén, miệng nam mô bụng bồ dao găm (*), đại khái chính là biểu hiện giống như thế.

(*) dục dương tiên ức khẩu mật phúc kiếm

Càng khiến Mộc Cận buồn bực hơn đó là Bạc Tam rõ ràng chẳng tìm thấy ở cô một điểm tốt nào – ngoại trừ đáng người giả chữ S hơi hơi không bằng phẳng.

Vì thế tóm lại có thể tổng kết như sau: con cá nào đó gặp phải người không tốt hoặc là kết bạn nhầm người (*), hoa đào nháy mắt nở rộ, cam tâm tình nguyện mắc câu.

(*) ngộ nhân bất thực, giao hữu bất thân

Hết giờ làm, Mộc Cận thông thả men theo bóng râm đi tới trạm chờ xe buýt, nhưng chưa đi tới nơi, một chiếc xe quen thuộc chợt dừng lại bên cạnh. Người ngồi trên xe trề môi gọi cô: “Lên xe đi, nhanh lên, đoạn đường này không được phép đỗ xe.”

Mộc Cận ngồi vào xe, vừa xoa xoa cánh tay bị phơi nắng đỏ rát vừa chau mày nhìn Bạc Tam: “Này, anh nói xem, sao em lại không tìm được mà đồng ý tới ở với anh cơ chứ?”

Bạc Tam liếc cô một cái rất nhanh, chân phải hơi đạp xuống, xe bắt đầu văng vẳng xuất phát.

Cũng may Mộc Cận đã quen với việc Bạc Tam thỉnh thoảng rất trầm tĩnh, tự lẩm nhẩm hai câu rồi lòi điện thoại ra hí hoáy. Nghịch linh tinh một lúc, cô chợt vỗ đầu, quay sang Bạc Tam nói: “Anh bảo em nên tiếp tục thực tập, hay là quay về trường chuẩn bị thi nghiên cứu sinh cho tốt nhỉ?”

Đôi mày rậm của Bạc Tam khê chau lại, tay trái bật xi-nhan, mắt lướt nhanh qua kính chiếu hậu, cũng không nhìn Mộc Cận: “Sao lại quay về? Không phải còn gần hai tháng thực tập nữa à?”

Mộc Cận vò đầu: “Hồi trước nghe nói sinh viên thi nghiên cứu sinh có thể để hết năm thứ tư thực tập nốt, nhưng hình như năm nay chính sách mới sửa lại, sinh viên thi nghiên cứu sinh được giảm bốn tuần thực tập.”

Bạc Tam thấp giọng “À” một tiếng, lông mày vẫn hơi nhíu lại.

Mộc Cận đảo mắt, hơi dịch sát vào anh, giọng điệu thăm dò: “Hay là em quay về chuẩn bị thi nghiên cứu sinh?”

Vừa nói xong, ánh mắt lạnh lùng của Bạc Tam hướng thẳng vào mặt cô.

Mộc Cận suýt nữa vô ý thức sờ lên cổ, ông chủ đúng là ông chủ, uy lực chẳng giảm chút nào.

Mộc Cận lại xoắn xuýt lùi về chỗ ngồi, liếc mắt quan sát Bạc Tam đang tập trung lái xe.

Ấu phục màu xám bạc, áo sơ mi tươm tất, đường cong cầm hoàn mỹ, lông mi đen dày, tôn lên làn da rất trắng, nhưng không hề mang vẻ mềm yếu ẻo lả, ngược lại là khí thế bức người.

Quan trọng nhất chính là, bây giờ người này đã bị dán nhãn “Sở hữu riêng của Mộc Cận, người lạ chớ tới gần”.

Nghĩ tới đây Mộc Cận phì cười vui vẻ.

Cô tự nhiên cười không đầu không đuôi, Bạc Tam ngạc nhiên nhìn sang, cũng nở nụ cười nhàn nhạt: “Mộc Cận, sao em lúc nào cũng có thể tự mình vui vẻ như thế nhỉ?”

Mộc Cận cười hì hì: “Đâu có, vừa rồi em nghĩ tới một phép so sánh buồn cười thôi.”

Bạc Tam rất hào hứng, lông mày nhướng lên: “Hả?”

Mộc Cận vui vẻ, xắn tay áo bắt đầu tán gẫu: “Câu chuyện này rất lồi lõm. Chuyện kể...”

Còn đang mở đầu, điện thoại của cô chợt đổ chuông.

Mộc Cận nhìn số gọi đến, liếc nhanh sang Bạc Tam rồi mới chậm chạp bắt máy: “Alô, em đây.”

Giọng điệu Cố Tuấn Nghiêu có vẻ sốt sắng: “Mấy ngày không gặp em rồi, chân đã khỏi hẳn chưa?”

Mộc Cận cười hì hì: “Tốt rồi tốt rồi, bây giờ chạy mười tám vòng quanh sân cũng không vấn đề gì. Anh đi công tác về rồi à?”

“Vây thì tốt.” Cố Tuấn Nghiêu nhẹ nhàng thở ra, cười khê: “Đi ăn cơm cùng anh, lần này nhân tiện về qua nhà một chuyến, mẹ em gửi vài thứ cho em đấy.”

Mộc Cận liếm liếm môi, lén lút xem xét Bạc Tam đang chuyên chú lái xe, sau đó mới nói: “Ừm, hôm nay sợ không được, mai hay ngày kia thì thế nào? Đúng rồi, anh đi công tác ở đâu mà lại tiện đường ghé qua nhà thế?”

Cố Tuấn Nghiêu cười: “Thật ra anh ở Thượng Hải, cuối cùng xong việc sớm một ngày, trước khi bị mẹ nhắc thì về xem trước một chút.”

“Ồ.” Mộc Cận gật đầu, “Cô chú vẫn khỏe chứ? Hơn một năm rồi em không gặp họ.”

“Vẫn rất khỏe.” Cố Tuấn Nghiêu nói, “Mẹ anh còn nhắc em mãi, nói em bận học đến nỗi không về nhà, sau này gả cho người ta rồi thì lại càng không gặp được. Tiểu Cận em đừng nói, mẹ anh thương em còn hơn thương anh nhiều.”

“Xi.” Mộc Cận mỉm cười, “Lúc anh ra nước ngoài, mỗi ngày em đều chạy sang nói chuyện phiếm với cô, giúp cô dọn dẹp nhà cửa, tình cảm đó...”

Đang nói dở, Mộc Cận bỗng nghe thấy tiếng Bạc Tam hắng giọng.

Cô quay sang nhìn xem, thấy hai tay anh vẫn đang để trên bánh lái, vẻ mặt cũng vẫn bình tĩnh kiềm chế, không có gì biến đổi, nhưng lại vẫn khiến cô cảm thấy: Bạc Tam đang không vui.

“Chuyện đó, bây giờ không nói với anh nữa, mai gặp nói sau đi.” Mộc Cận gãi gãi đầu, nhíu mày xua đuổi Cố Tuấn Nghiêu, cũng không nghe thấy anh nói tiếp liền cúp máy luôn.

Sau đó trong xe trở nên vô cùng yên tĩnh.

Mộc Cận cẩn trọng lên tiếng: “Này?”

Bạc Tam đang nghiêng người quẹo sang bên phải, lúc liếc qua kính chiếu hậu nhân thể nhìn sang cô, ánh mắt bình tĩnh đến khác thường: “Sao?”

Mộc Cận lắc lắc điện thoại, vẻ mặt ngây thơ chân chó cười: “Cố Tuấn Nghiêu về nhà em một chuyến ấy mà, về nhà một chuyến.”

Bỗng nhiên Bạc Tam làm mặt lạnh, lông mày chau lại, khước miệng hơi trễ xuống: “Là quay về nhà hần.”

Hả? Mộc Cận chớp chớp mắt không kịp phản ứng, gật đầu nói: “Đúng vậy, về nhà một chuyến, bảo là mẹ em gửi cho em mấy thứ...”

“Được rồi.” Bạc Tam ngắt lời cô, “Em tưởng ai cũng ngốc như em à?”

Không hiểu làm sao tự dưng chỉ trích người khác... Ông chủ anh không nhin được thì sẽ chết người sao?

Mộc Cận hàm hừ, vắn vẹo xoay ra ngoài cửa sổ.

Đang xoay người đột nhiên cô nhớ ra một việc vô cùng vô cùng quan trọng!

A... Việc ở cùng với Bạc Tam còn chưa nói cho... Cố Tuấn Nghiêu!

Xong rồi. Xong rồi xong rồi. Xong rồi xong rồi xong rồi xong rồi...

Kích động quá đúng là ma quỷ, thế này thì xong đời. Mộc Cận sa sầm mặt, chẳng may mà bị Cố Tuấn Nghiêu biết được, không chỉ là vấn đề bị ăn đòn, nói không chừng còn bị bắt lỗi về nhà, tên tuổi anh hùng một đời của cô sẽ bị tiêu tan toàn bộ!

Trên mặt Mộc Cận nửa xanh nửa đen sặc sỡ, cô đang nghĩ cách làm sao để giấu diếm được Cố Tuấn Nghiêu một cách thật cẩn thận, không một kẻ hở, đột nhiên nghe thấy thanh âm trầm thấp của Bạc Tam: “Mộc Cận em nghĩ gì vậy?”

“Nghĩ xem làm thế nào để không cho Cố Tuấn Nghiêu biết được...” Mộc Cận đầu cũng không buồn quay lại, trả lời theo phản xạ có điều kiện, “Nhờ mà để anh ấy biết được quan hệ của em với anh thì xong rồi xong rồi xong rồi...”

“Hả?” Bạc Tam dừng xe trước vạch kẻ đường chờ đèn đỏ, nghiêng đầu nhìn Mộc Cận, “Em nói cái gì?”

Mộc Cận điên cuồng vò đầu: “Á a a a nếu bị anh ấy biết được quan hệ của chúng ta thì em xong rồi a xong rồi a xong rồi a!”

Vừa nói xong, Mộc Cận cảm thấy nhiệt độ trong xe nhaoáng một cái tăng vọt.

Ánh mắt tưởng như lạnh lùng kia của Bạc Tam khẳng định chính là nguồn gốc của nhiệt lượng đó... Anh nhìn chăm chăm vào cô, hỏi từng từ từng chữ: “Cái gì gọi là biết rõ quan hệ của chúng ta thì em xong rồi.”

Nước mắt Mộc Cận tuôn như mì sợi, mặt đã nhăn nhó như quả mướp đắng, đắm chìm trong suy nghĩ về hình ảnh bị ăn đòn nên không kiềm chế được, ôm đầu kêu rên: “Xong rồi xong rồi xong rồi, lần này xong hoàn toàn rồi.”

Bạc Tam đưa tay nâng mặt Mộc Cận lên đối diện với anh, ánh mắt tối sầm xoáy vào cô, trong đó rõ ràng nói anh đang rất tức giận: “Ồ cùng với anh làm sao em lại xong?”

Mộc Cận cố đẩy tay anh ra, tự xoa xoa cằm lầm bầm: “Sao lại không xong? Tưởng tượng con gái chưa chồng nhà anh tự đứng sống chung với một người đàn ông không rõ ràng, anh mà biết được lại không cho ăn đòn sao?” Nói xong cô trừng mắt lườm anh.

Bạc Tam thu tay về lại tiếp tục khởi động xe, khóe miệng nở nụ cười nhàn nhạt: “Vấn đề này tự em nghĩ biện pháp giải quyết, đừng hy vọng anh che giấu giúp em.”

Mộc Cận bực mình lại lườm anh: “Em vốn cũng chẳng định trông cậy vào anh.”

Bạc Tam vươn tay vuốt tóc cô, giọng nói cũng nhẹ nhàng thoải mái, khác hẳn với vẻ u ám ban nãy, tâm trạng rất tốt nói: “Em nghĩ phải lắm.”

Mộc Cận sắc, phiên anh không cần thiết phải nói thẳng ra thế có được không.

Làm thế nào để giấu được Cố Tuấn Nghiêu, vấn đề này quấy rầy Mộc Cận suốt đường đi, đến khi ngồi trên ghế sa-lông trong nhà, cô vẫn khổ sở ôm gối nghĩ ngợi.

Thú nhận hay là không thú nhận, đó chính là vấn đề.

Thật thà được khoan hồng hay là kháng cự bị nghiêm trị, đây cũng là vấn đề.

Bạc Tam ngược lại chẳng hề để tâm, ngồi sát bên cạnh Mộc Cận đùa nghịch kéo kéo tai cô: “Buổi tối ăn gì?”

Mộc Cận nghiêng đầu né tránh thủ đoạn hiểm độc của anh, tiếp tục suy tư.

Bạc Tam lại kiên nhẫn vỗ vỗ: “Buổi tối ăn gì hả thỏ trắng nhỏ?”

Mộc Cận lại né ra... Nhưng vẫn bị bắt được, vì thế chậm chạp giương ra bộ mặt không cảm xúc (:|): “Mời anh nhìn đôi mắt đau khổ của em đi, anh sẽ hiểu được sâu sắc rằng bây giờ em cũng chẳng biết nên ăn cái gì cả.”

Bạc Tam chăm chú quan sát cô trong giây lát, khẽ gật đầu tán thành: “Nghĩ xem mỗi ngày nên ăn gì tuy là khá khó khăn, nhưng em cũng không cần phải xoắn xuýt đến thế đâu Mộc Cận.”

Mộc Cận không còn gì để nói: “Em không quá xoắn xuýt, chẳng qua chỉ hơi xoắn xuýt thôi.”

Bạc Tam gật đầu: “Chúng ta ăn gì đây?”

Ông chủ anh là quỷ chết đói còn sống đấy hả... Mộc Cận oán thầm, chán ghét hằm hừ với anh: “Anh muốn ăn gì, chẳng lẽ em cũng sẽ không làm, ngày nào anh cũng hỏi em muốn ăn gì là đùa cho em vui thôi chứ gì!”

Tâm trạng Bạc Tam có vẻ rất tốt, vuốt vuốt tóc Mộc Cận, nét mặt chợt hé lên chút ý cười, bên khóe miệng lại hiện lên hai lúm đồng tiền lơ mơ mà cô chưa bao giờ để ý: “Đâu có, em suy nghĩ nhiều rồi.”

Mộc Cận bị hai má lúm đồng tiền của Bạc Tam mê hoặc... Cô không sợ chết mà thò tay chọc chọc vào, còn cười ha hả: “Ông chủ anh cười lên có má lúm đồng tiền kia có má lúm đồng tiền a!”

Khóe miệng Bạc Tam bị cô chọc, sắc mặt nghiêm nghị cứng rắn trở lại, chán ghét ngửa ngửa người ra phía sau.

Có thể tưởng tượng việc phát hiện ra biểu cảm thường thấy của tiểu thụ ở trên tiểu công không? Có thể tưởng tượng được khác biệt cực lớn giữa cúc hoa và dưa chuột không? Có thể tưởng tượng được trái tim của một hủ nữ sơ cấp, đối mặt với GV muốn ngủ mà không được không?

Lúc này tâm tình của đồng chí Mộc Cận đang tung tăng như chim sẻ nên không nhìn thấy được gì khác ngoài ngạo kiều thụ + kiều diễm cúc + GV nam tuyệt vời đang bày ra trước mắt. Cô kiên nhẫn chờ cù tiến sát đến khuôn mặt Bạc Tam ở trước mắt, có ý định nghiên cứu tỉ mỉ hai lúm đồng tiền ở khóe miệng khi anh cười lộ lên. (*)

(*)đoạn này có dùng mấy từ hay gặp trong truyện namxnam (đam mỹ, BL,...), mình xin phép không chú thích ra ở đây, nếu có chỗ nào không đúng thì xin lượng thứ vì mình cũng chưa đọc bao giờ

Đến khi tư duy đầu óc của cô rối rục cũng đuổi kịp ngôn ngữ cử chỉ, cô đột nhiên phát hiện bản thân đang dùng một loại tư thế vô cùng hiếu học khiêm tốn ghé vào trước mặt Bạc Tam.

Mà Bạc Tam bị coi như mẫu vật, ánh mắt sâu thăm thẳm, chăm chú nhìn cô.Chương 28. Phản công ký

Sáng hôm sau, Mộc Cận không tình nguyện bị bàn tay to của người nào đó quấy nhiễu khiến cô tỉnh ngủ, vừa mở mắt đã đối diện với đôi mắt đen không ngừng cười cười của Bạc Tam.

Mộc Cận không khỏi đỏ mặt.

Tại sao cô rất hay vô ý thức làm một số việc rất vô căn cứ. Mộc Cận quần một chiếc chăn mỏng, nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, suy nghĩ mông lung.

Ví dụ như hôm qua, cô trông thấy má lúm đồng tiền đáng yêu vô địch kia lại không nhận được thò tay nghịch ngợm một chút.

Kết quả chính cô lại bị chủ nhân của má lúm đồng tiền chọc ghẹo. Gạt nước mắt.

Mộc Cận ôm đầu nhớ lại, đêm qua, ánh mắt Bạc Tam vốn trong trẻo đột nhiên tối sầm, một đôi mắt đen như đá quý chăm chú nhìn cô hồi lâu, bất chợt sáp lại gần.

Làn môi ấm áp. Lòng bàn tay nóng rực.

Hơi thở bắt đầu nặng nề.

Khiêu khích với tốc độ ánh sáng khiến cô phát run.

Tiếp theo là cái gì? Hình như cô bị anh bế bổng lên, sau đó...

Huhu! Mộc Cận mi mới sáng ra đã suy nghĩ cái gì thế hả!

Mộc Cận gơ tay tự tình một đám.

Đúng lúc Bạc Tam mở cửa nhà tắm đi ra, trên người khoác một chiếc áo choàng tắm mỏng, cổ áo để mở, đai lưng cũng tùy tiện không chú ý, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Tranh mỹ nam tắm.

Mộc Cận vô tình liếm liếm môi, nuốt nước miếng ừng ực.

Bạc Tam lau tóc, thấy Mộc Cận ngồi trên giường chờ đợi ngây ngốc, tâm trạng rất vui vẻ cười giễu: “Nhìn đủ chưa? Có cần anh đổi tư thế với quần áo cho em nhìn tiếp không?”

Mộc Cận gật đầu, lại vội vàng xua tay lắc đầu: “Không cần không cần, ông chủ anh như thế đã quyền rũ lắm rồi.”

“Ừm.” Bạc Tam nhú mày, không tỏ rõ ý kiến, “Anh lại tưởng em càng thích anh mặc đồ mỏng hơn nữa.”

Phù phù... Mộc Cận xấu hổ mặt đỏ bừng.

Ông chủ anh có thể đừng nói thẳng ra như thế được không? Tốt xấu gì cô cũng là một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp, sao anh lại nói thế chứ, vô sỉ trắng trợn!

Nhưng Bạc Tam rõ ràng không nhìn thấy ánh mắt run rẩy của Mộc Cận, tiếp tục dùng khăn mặt lau tóc, nhàn nhạt nói: “Nếu như em muốn nhìn, anh có thể không thu tiền của em.”

Trời đất... Ông chủ anh thản nhiên dùng sắc dụ người.

Mộc Cận nắm chặt ga trải giường, dùng ánh mắt rất kỳ thị lườm Bạc Tam.

Bạc Tam rất tự nhiên hào phóng liếc lại cô, liếc cả một lúc lâu mới bật cười: “Mộc Cận anh cho em biết một tin xấu.”

Mộc Cận lật người lại, trừng mắt, còn có chuyện gì có thể xui xẻo hơn việc mỗi sáng sớm phải đối mặt với anh đầu tiên chứ ông chủ đại nhân!

Sau đó cô chợt nghe thấy giọng điệu vui vẻ của Bạc Tam truyền đến: “Bây giờ đã là chín giờ hai mươi lăm phút sáng.”

Trời ơi! Muộn rồi!

Mộc Cận hai mắt tối sầm, hận không thể ngay lập tức nằm vật xuống vờ làm xác chết.

Nhưng ánh mắt cô lại chuyển sang nhìn Bạc Tam, đột nhiên cười gian xảo một cách kì lạ: “Ông chủ.”

Bạc Tam nhướng mày.

Mộc Cận cười tươi như hoa: “Ông chủ, em đi muộn... Làm thế nào bây giờ...”

Bạc Tam không thêm nói gì, mắt liếc nhanh qua cô, lại tiếp tục chăm chú lau tóc. Lau một lúc lâu anh mới dừng lại một lát, nói: “Anh xin phép nghỉ giúp em.”

Mộc Cận vui mừng, chớp chớp mắt, cười hì hì: “Ông chủ em biết anh sẽ không thấy chết mà không cứu mà... Cái gì!”

Hai mắt Mộc Cận lại tối sầm!

Ông chủ... giúp cô... xin phép nghỉ...

Tại sao ông chủ lại giúp cô xin phép nghỉ? Vấn đề này khiến cho người ta mơ mộng hơn nữa rất dễ suy nghĩ lung tung đấy! Vấn đề này mà xuất hiện giữa mắt bão của các bà tám, đồng thời lại liên quan đến Bạc Tam, chắc chắn sẽ lan ra toàn bộ cao ốc Thực Huy với tốc độ ánh sáng!

Mộc Cận rưng rưng nhìn Bạc Tam, ánh mắt run rẩy: “Ông chủ, anh nói thế là sao?”

“Ừm.” Bạc Tam không biết trong đầu cô đang có bao nhiêu hướng suy nghĩ vòng vo, vừa xoa tóc vừa tùy ý nói, “Anh nói với Mạnh Hoa là em bị ốm, ở nhà nghỉ ngơi một hôm.”

Mộc Cận hít sâu, bình tĩnh, lại bình tĩnh hỏi: “Cái đó, chị Mạnh liệu có nghi ngờ... À ừm thì... Nhỡ lại chưa rõ... Hỏi anh sao lại biết thì sao?”

Bạc Tam cười, ngón tay thon dài theo thói quen xoa xoa trán, liếc mắt nhìn Mộc Cận: “Mộc Cận em nghĩ ai cũng ngốc như em sao?”

Ầm ầm – trong đầu Mộc Cận một viễn cảnh không vui vẻ gì tự động được vẽ nên.

Cô tức tối trừng mắt, nháy mắt biến thành cậu bé Astro siêu cấp vô địch vũ trụ (*), chỉ còn thiếu nước dùng ngọn lửa rừng rực đốt cháy Bạc Tam.

(*)cậu bé Astro: cậu bé người máy với sức mạnh siêu phàm

Đâm đâm đâm, đâm chết tên quái vật ngoài hành tinh di cư không có lửa làm sao có khói này!

Một tay Bạc Tam cầm khăn mặt, một tay vươn tới vuốt ve trán Mộc Cận, cười nhẹ nhàng: “Tỉnh rồi thì rời giường đi, không thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Mộc Cận trề môi, phục hồi tinh thần sau khi YY đánh đấm bạo lực, cả người uể oải xiêu vẹo trên giường, nói: “Ông chủ anh thật sự quá độc ác, quá vô lương tâm, quá không có nhận thức về tư cách của ông chủ! Anh bảo con người nhỏ bé non nớt như em làm sao chịu nổi đây, làm sao chịu nổi!!”

Bạc Tam đang định mang khăn mặt trở lại nhà tắm, nghe thấy Mộc Cận nói thì quay người lại, lông mày nhướng lên, cảm thấy rất hứng thú, nhếch nhếch khóe miệng: “Sao?”

Mộc Cận tự động coi như không thấy lời nói và cử chỉ của Bạc Tam, nắn nắn hai cục u trên trán, cũng đứng lên đi rửa mặt.

Bạc Tam thấy cô không để ý gì đến anh, bèn nghiêng người chặn cô lại, nét mặt vẫn vui vẻ như lúc nãy: “Mộc Cận.”

“Hả?” Mộc Cận hoảng hốt, ngây ngốc ngẩng đầu lên nhìn bức tường vững chãi chắn trước mặt, “Làm gì vậy?”

“Không làm gì.” Bạc Tam ung dung vui vẻ nhún vai, hơi mỉm cười: “Nói trước cho em biết, cuối tuần này công ty định tổ chức đi leo núi, ở lại ba ngày hai đêm.”

Leo thì leo chứ liên quan gì đến cô? Mộc Cận sầm mặt nghĩ.

Bạc Tam thấy cô vẫn ngơ ra như thế thì biết ngay là chưa hiểu ý, vì vậy bổ sung một câu: “Chúng ta cùng đi.”

Một giây sau, anh hài lòng nhìn Mộc Cận trưng ra vẻ mặt không cảm xúc.

Chủ nhân của khuôn mặt đó còn chớp mắt, duỗi một ngón tay chỉ vào mũi mình: “Ông chủ, thực tập sinh bọn em cũng phải đi à?”

Bạc Tam khê gật đầu.

Đôi mày thanh tú của Mộc Cận nhíu lại, miệng cũng xệ ra, rất vô tội hỏi: “Ông chủ, Thực Huy nhiều tiền như thế không có chỗ nào khác để đi sao?”

Bạc Tam ha ha cười: “Công ty vẫn luôn có truyền thống này, lần này đúng lúc phòng em đi cùng với bọn anh. Sao, không muốn đi à?”

Mộc Cận vẫn cau mày gật đầu, lại vội lắc đầu, khước miệng bắt đầu cong lên, mặt nhăn nhó.

Bạc Tam thấy cô nhăn mày, vẻ mặt kì quái thì bật cười, đẩy cô về phía nhà vệ sinh, còn anh quay người ra khỏi phòng ngủ.

Vừa đi anh còn vừa sờ sờ chớp mũi, khước miệng lơ đãng hơi cong lên.

Buổi sáng Bạc Tam cũng không đi làm nữa, chỉ ở trong phòng chờ Mộc Cận. Cô lén lút ngó đầu ra nhìn thư phòng nhiều lần, cuối cùng vẫn phải lén lút lui về, dờ dằng đứng trước tấm gương cực lớn trong nhà vệ sinh.

Không hiểu thế nào đã sống chung. Quỷ thần cũng không lường được phản ứng của người nào đó.

Con đường nhỏ truyền bá tin tức buồn chuyện hành lang với tốc độ ánh sáng. Hoạt động của công ty nhốn nháo trong gió.

Aiz... Mộc Cận đưa tay bịt tai, đúng là thời gian bất lợi, không nên ra ngoài.

Buổi chiều, Mộc Cận cùng Bạc Tam đi làm.

Sau khi xuống xe, cô đứng trước cổng công ty, thấy Bạc Tam hạ cửa sổ xe xuống, quay đầu nhàn nhàn nói với cô: “Sau này hết giờ làm chờ anh.”

Sau đó không đợi cô kịp nói gì, xe đã nhanh như chớp mất dạng.

Mộc Cận vừa đi vừa vò đầu bứt tai, hôm qua nghe điện thoại của Cố Tuấn Nghiêu trước mặt Bạc Tam, đã biết anh thế nào cũng sẽ tìm cách cản trở.

Nhưng anh cũng bình tĩnh quá chứ? Nói một câu liền nhắc chân đi luôn, thế là xong à?

Địa vị a! Khí thế a! Những cái này sẽ trực tiếp quyết định chất lượng của cuộc sống chung đấy a a a, ông chủ anh mà không biết sao! Sao anh có thể tùy tiện nhốt người phụ nữ của mình trong phòng là coi như an toàn chứ! Sao có thể bình tĩnh như thế, thậm chí coi nhẹ việc ngăn cản cô gặp gỡ với tình địch mờ ám của anh ở đoạn sau nữa!

Ông chủ ơi ông chủ, chẳng lẽ anh không nên dùng chiêu Sư tử hồng (*) để dẫn dắt những người hâm mộ theo đuổi anh mới phải sao? Nhưng vì sao anh chỉ để lại cho cô đám khói xe đen sì cộng với hai cục u đỏ chót này chứ, vì sao!

(*)Sư tử hồng: tuyệt kĩ vận nội công kết hợp sử dụng tiếng hét làm đối thủ mất tinh thần tập trung

Nghĩ ngợi lung tung một lúc, Mộc Cận nhăn mũi xoa cằm, trái lại cảm thấy hình như cô hơi vô duyên.

Đi lên phòng tài chính, Mộc Cận cẩn thận nhìn trái nhìn phải, định tìm manh mối quan sát động thái của mọi người.

Nhưng cô chưa kịp quan sát được gì, Tiểu Ảnh đã đập vào vai cô, vẽ mặt quan tâm: “Mộc Cận cậu không sao chứ, chị Mạnh bảo cậu bị cảm cúm rất nặng, sao buổi chiều đã đi làm rồi?”

Mộc Cận cười giả lả, tóc gáy vốn đang dựng đứng cũng đã chậm rãi nằm xuống. Cô ngại ngừng nhìn Tiểu Ảnh cười: “Buổi chiều đã tốt hơn nhiều rồi nên tớ cứ đi. Đang thực tập mà xin nghỉ phép, như vậy không hay lắm.”

Tiểu Ảnh hiểu ra nên gạt đầu, cầm tài liệu trong tay đi ra ngoài.

Mộc Cận ngồi vào chỗ của mình, dán mắt lên tờ tạp chí mới mua trước mặt nhưng trong lòng đang đang suy nghĩ rất rối: theo biểu hiện của bà tám Tiểu Ảnh, tám phần là tạm thời yên ổn không có chuyện gì... Aiz thôi đời ơi thôi đời, chẳng lẽ vì anh là ông chủ nên phải vỗ mông ngựa tâng bốc sao, nên chuyện xấu cũng không dám bùng nổ! Xem tiêu đề tạp chí ghi cái gì đây, Tam thiếu gia nhà họ Bạc tay trong tay với nữ minh tinh trẻ Đỗ Trình Vũ...

Tinh thần Mộc Cận lập tức tỉnh táo.

Cô nhìn chằm chằm vào bức ảnh một chàng trai khuôn mặt lạnh lùng cùng cô gái có đôi mắt trong sáng thánh thiện trên trang bìa, cắn cắn môi, đưa tay lật tạp chí tới trang có nội dung chính.

Tin tức nóng hổi độc quyền: Bạc Tam thiếu gia tham dự tiệc khánh thành, cho thấy anh và Đỗ Trình Vũ âm thầm có quan hệ thân thiết

Giật tít, lại là giật tít. Ngón tay Mộc Cận chậm rãi lướt qua từng chữ lớn trên trang giấy, trong lòng thầm suy nghĩ.

Xem ngày tháng, đột nhiên Mộc Cận sực nhớ!

Rõ ràng chính là hôm cô nhìn thấy chiếc Beetle đáng chém kia!

Chính là hôm cô trọ chân đau muốn chết lại phải nhìn bóng lưng Bạc Tam quay người mà khóc không ra nước mắt!

Mộc Cận nổi giận. Bà đây ở nhà đau chân nhe răng trợn mắt sống không bằng chết, mà anh trái lại được lắm, thoải mái tán gái khắp nơi thì không nói, nhưng sau đó còn dám tức giận với bà đây!

Cô với Cố Tuấn Nghiêu, nói thế nào thì cũng là người đàn ông đã cùng nhau lớn lên; anh chạy đi quan hệ lăng nhăng với tình nhân cũ thì có tư cách gì tức giận với cô chứ!

Tiểu vũ trụ trong Mộc Cận lại một lần nữa bùng nổ, vút tạp chí xoạch một phát, cô vung tay lấy điện thoại ra gọi.

18. Chương 29+30

Chương 29. Bại lộ ký

Bạc Tam hơi bất ngờ khi nhận được điện thoại của Mộc Cận, xua tay ý bảo thư ký Lý đang báo cáo trước mặt dừng lại một lát, sau đó mới khẽ mỉm cười nhắc máy: “Alô.”

Điện thoại vừa kết nối, Mộc Cận cũng hơi lo lắng, đang ở trong phòng làm việc nên không dám thái quá, giọng nói hơi thấp xuống: “Buổi chiều em còn có việc, anh đừng chờ.”

Bạc Tam hơi nhướn mày: “Em có việc gì?”

Mộc Cận không vui: “Gặp Cố Tuấn Nghiêu.”

Ngón tay Bạc Tam đưa lên ần ần mi tâm, sắc mặt trầm xuống: “Gặp hấn ta?”

Mộc Cận nói câu được câu mất, ậm ừ không rành mạch: “Mẹ em nhờ anh ấy gửi đồ cho em cũng không phải là anh không biết, hết giờ anh cứ về nhà, thế nhé.”

Nói xong cô ngang nhiên cúp điện thoại.

Bạc Tam nghe trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút báo bận, nghĩ đến khuôn mặt nhăn nhó của người ở đầu dây bên kia, hơi ngẩn ra, sau đó bật cười, mặt mày sáng láng, đẹp trai phong độ.

Anh đặt di động lên bàn, ngón tay thon dài gõ nhẹ, phát ra âm thanh lạch cạch rất khẽ.

Về nhà? Không ngờ người nào đó hơi ngốc nghếch vụng về, nhưng việc tiếp nhận thay đổi lại xuôi theo rất nhanh mà không biết. Nét cười trên khóe môi Bạc Tam vẫn chưa hết, trong đầu lại nhớ đến vẻ mặt đặc biệt của người nào đó.

Thế nhưng người nào đó không đầu không đuôi dửng dưng nổi giận gọi một cú điện thoại như vậy, chắc chắn là để báo cho anh hết giờ làm không cần chờ cô sao?

Anh vuốt vuốt mũi, ra hiệu cho thư ký Lý tiếp tục.

“Cuộc họp vào chín giờ hai mươi sáng đã được hoãn lại vào ba giờ chiều mai, hẹn ăn trưa với Lục tổng cũng cần thêm thời gian để thương lượng một số vấn đề quan trọng.” Thư ký Lý tiếp tục, “Còn có, sáng nay Phó tiên sinh, trước đó đã từng gọi điện thoại, đến tìm anh, nói anh không mở máy, thấy anh không ở công ty nên nhắn anh sau này gọi điện lại cho ông ta.”

Bạc Tam nhẹ gật đầu: “Được rồi, tôi đã rõ.”

“Còn nữa...” Thư ký Lý hơi do dự, “Tuần này tạp chí “Ngôi sao” đăng tin anh đi dự tiệc cùng Đỗ tiểu thư, tôi nghĩ thế thật không phải...”

“Không cần.” Bạc Tam khoát tay ngắt lời thư ký Lý, trên mặt hình như còn ẩn chứa ý cười, “Cái này không cần phải xen vào, tôi biết rồi.”

Thư ký Lý gật đầu, lặng lẽ lui ra ngoài.

Bạc Tam thấy thư ký Lý đã đóng cửa mới thò tay mở ngăn kéo, lấy ra tạp chí “Ngôi sao” số mới nhất xem.

Trên trang bìa, Đỗ Trình Vũ đang khoác tay anh, tay kia vén tóc ra sau tai, ánh mắt không rõ ràng lắm, vẻ mặt giống như cười mà không phải cười, đúng là vô cùng xinh đẹp.

Ngón tay thon dài của Bạc Tam chậm rãi lướt qua bìa tạp chí, trên mặt lại hiện lên nụ cười nhẹ. Mộc Cận, đây chính là nguyên nhân em gọi một cú điện thoại kia sao?

Nếu nói như vậy, trò chơi này có phải đã có thể cân nhắc đi đến hồi kết?

Rất lâu sau, Bạc Tam cầm tờ tạp chí đang để mở trước mặt ném vào thùng rác.

Trong lòng Mộc Cận tràn ngập nỗi tức giận không tên, nhẫn nhịn gần nửa ngày không có chỗ phát tiết, vì vậy lúc Tiểu Ảnh hỏi cô có muốn cùng đi uống trà chiều, cô rất sảng khoái nhanh nhẹn đi theo Tiểu Ảnh xuống lầu.

Đối với Mộc Cận, thời gian uống trà chiều đặt ra chỉ là để thỏa mãn ham muốn bà tám của mọi người. Ví dụ như bây giờ, cô vừa mới ngồi xuống, chợt nghe thấy tiếng thì thầm của hai nữ đồng nghiệp lạ mặt đằng kia. Một giọng nói hơi khàn khàn: “Aiz mọi người đã xem tạp chí “Ngôi sao” hôm nay chưa? Tiêu điểm là giám đốc Bạc đấy!”

Một giọng nói lạnh lạnh khác: “Xem rồi, giám đốc Bạc đứng cùng Đỗ Trình Vũ đúng là xứng đôi, trai tài gái sắc điển hình ời điển hình!”

Giọng nói khàn khàn trước đó lại vang lên, có vẻ hơi xót xa tiếc nuối: “Người đẹp Đỗ đã ra tay, những người khác cũng không trông mong gì rồi.”

Mộc Cận đang chăm chú nghe, đột nhiên nghe thấy một giọng nói trầm thấp.

Người đang nói rõ ràng là thư ký Lý: “Tôi làm thư ký cho giám đốc Bạc lâu như vậy, vẫn thấy anh ấy vô cùng nghiêm túc, đẹp trai thì đẹp trai, nhưng lạnh lùng nhìn sợ lắm.”

Một giọng nữ lạ lẫm cất lên: “Giám đốc Bạc lúc nào chả như vậy, không nhiều lời, khuôn mặt đẹp trai khẳng định là không bao giờ cười.”

Thư ký Lý bật cười: “Nhưng hôm nay lúc tôi ở trong phòng anh ấy, đúng lúc anh ấy có điện thoại. Không biết là ai gọi, tôi nghe mãi cũng không ra manh mối gì, giống như mỗi ngày ngồi mò mẫm trên trời ấy. Điện thoại kiểu đó trước kia không phải tôi chưa từng thấy, lần trước lúc vị Đỗ minh tinh kia gọi đến, giám đốc Bạc nhìn qua liền ngắt máy luôn. Đỗ minh tinh lại gọi cho tôi, tôi cũng không dám tiếp, sau đó mới lên lút nói cho cô ấy biết lúc đó đang làm việc.”

Một giọng nữ khác có vẻ kinh ngạc: “Hả? Đỗ Trình Vũ?”

Thư ký Lý nói: “Cũng không phải, kỳ này tiêu điểm của “Ngôi sao” tập trung vào giám đốc Bạc với Đỗ Trình Vũ, điện thoại cô ta gọi giám đốc đều không nghe, tôi thật tò mò không biết hôm nay là ai gọi đến. Mọi người không biết dáng vẻ lúc đó của giám đốc Bạc đâu, lông mày nhướng lên, khóe miệng hơi cười nhẹ, dịu dàng quả thật không tưởng tượng nổi.”

Giọng nữ kia cũng kinh ngạc: “Thật hay giả? Tôi làm ở đây lâu thế cũng chưa thấy được mấy lần giám đốc Bạc cười trước mặt người khác, trong tiệc rượu cuối năm anh ấy cũng cười, nhưng nụ cười ấy nhìn là biết chỉ tỏ ý lễ độ, không đủ thật lòng, chắc chắn chỉ là biểu hiện trong công việc.”

Thư ký Lý cũng hơi bùi ngùi: “Đúng vậy. Thỉnh thoảng tôi cũng nghĩ, giám đốc Bạc là người giữa muôn hoa, có thể nào cũng sẽ có một ngày thật lòng yêu thương ai đó? Chỉ tươi cười với một mình cô ấy, chỉ đối tốt với một mình cô ấy. Ôi, câu chuyện hoàng tử bạch mã với công chúa Bạch Tuyết như vậy có phải quá là như trong cổ tích không?”

Một giọng nữ đáp lại: “Cậu ngốc lắm, xã hội bây giờ nào có còn người đàn ông tốt như vậy.”

Cuộc đối thoại tiếp theo đó của các cô ấy Mộc Cận căn bản không để vào tai, trong đầu chỉ có một câu nói kia của thư ký Lý, dịu dàng không tưởng tượng nổi.

Soái ca lạnh lùng trong truyền thuyết, đây là để nói Bạc Tam sao? Mộc Cận nhấp một ngụm cà phê, là Bạc Tam lúc nào cũng mặt dày khiến người khác chỉ muốn cho vài cái tát đấy à? Tên này cũng giỏi giả vờ quá nhỉ, ở công ty lại còn bày ra vẻ mặt lạnh lùng đẹp trai.

Đương nhiên cái này cũng không phải mấu chốt, mấu chốt là ở chỗ... Thư ký Lý nói cú điện thoại kia, có phải là do cô gọi không nhỉ?

Hu hu hu, nói vậy thì là có ý gì đây? Mộc Cận chớp mắt đi vào cõi tiên.

Vấn đề này xoắn xuýt đến tận khi hết giờ làm buổi chiều.

Trước khi tan sở, Mộc Cận nhận được điện thoại của Cố Tuấn Nghiêu, vừa ra khỏi công ty đã thấy anh đứng dưới tán cây chờ cô. Có vẻ anh đi thẳng từ công ty tới, áo khoác âu phục vẫn còn cầm trên tay.

Mộc Cận nhìn anh cười, né tránh ánh mắt của anh rồi vội vàng bước đến.

Cố Tuấn Nghiêu cũng nhìn thấy cô, ánh mắt vẫn chăm chú dõi theo cô bước đến ngày càng gần, cuối cùng mới cười nhẹ: “Chân đã khỏi hẳn rồi chứ?”

Mộc Cận vội vàng gật đầu.

Đôi mày Cố Tuấn Nghiêu nhíu lại, hơi ngạc nhiên quan sát ánh mắt cô: “Mộc Cận có phải em đã làm chuyện gì có lỗi với anh không, sao hôm nay anh cảm thấy em ngoan ngoãn khác thường.”

Ngoan ngoãn... Anh coi cô là con mèo anh nuôi hay sao? Mộc Cận nghĩ thầm, ngẩng đầu lên đã là vẻ mặt tươi cười như hoa: “Aiz Cố Tuấn Nghiêu, có phải anh mắc bệnh cuồng bị bắt nạt không? Ngày nào em không hành hạ anh, anh còn cảm thấy không thoải mái hả?”

Cố Tuấn Nghiêu ngẩng ra, liền bật cười sảng khoái: “Bây giờ mới giống em đây Mộc Cận, thiết thòi một chút cũng không chịu.”

Mộc Cận lườm anh, thò đầu ra sau lưng anh ngó nghiêng: “Xe anh đỗ ở đâu rồi? Mẹ em gửi cái gì đến?”

Cố Tuấn Nghiêu cười cười, nói: “Chút nữa sẽ biết, em ở đây chờ anh, anh đi lấy xe.”

Thực ra đứng chờ cũng chỉ một hai phút, Mộc Cận nhàm chán, vừa cúi xuống tìm hòn đá nhỏ trên mặt đất, bỗng thấy trước mặt tối lại, một bóng người chắn mất ánh sáng.

Vừa ngược lên, quả nhiên là Bạc Tam.

Mộc Cận nhìn anh một cái, tiếp tục cúi đầu nghịch hòn đá nhỏ. Đá qua, đá lại; lại đá qua, đá lại. Chao ôi, kỹ thuật của đội tuyển quốc gia chuẩn như vậy, còn e là không tìm thấy lỗi ra thế giới thật sự là...

Bạc Tam cũng không nói, chỉ im lặng đứng trước mặt Mộc Cận chờ đợi.

Mộc Cận đá cục đá qua lại hai ba lần, bất chợt nhận ra đây đang là trước cổng công ty, toàn là đồng nghiệp qua lại, vì thế vội vội quay đầu nhìn cổng lớn công ty.

Cô còn chưa kịp quay đầu lại đã nghe thấy giọng nói có phần vui vẻ của Bạc Tam: “Không cần nhìn, cái gì nên trông thấy đều đã thấy.”

Mộc Cận chau mày, cắn răng, đã không còn gì để mất, thoải mái ngẩng đầu lên nhìn Bạc Tam: “Anh đứng đây làm gì?”

Bạc Tam nheo mắt nhìn về phía xe Cố Tuấn Nghiêu đang đi tới: “Em có hẹn với người đàn ông khác, anh phải ở bên cạnh giám sát mới được.”

Anh nói rất thản nhiên, Mộc Cận tự dưng nhớ đến hình ảnh anh cùng Đỗ Trình Vũ trên tạp chí, nổi bực bội lại ngứa ngáy, giọng điệu cũng trở nên cáu kỉnh: “Thế thì anh đi hẹn hò với người phụ nữ khác, em cũng phải đi theo giám sát.”

Bạc Tam cười cười: “Em xem tạp chí rồi nên mới tức giận?”

Mộc Cận hằm hừ, quay mặt sang chỗ khác, không thèm nói chuyện.

Bạc Tam cũng đi sang xem vẻ mặt cô, chỉ khẽ cười một tiếng, cúi người đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Mộc Cận đỏ mặt, khóe môi run run, hơi tức giận lườm anh: “Anh làm cái gì!”

Bạc Tam cười lớn: “Mộc Cận, thế này không được. Mỗi ngày em ở cùng anh dưới một mái nhà, sao mới chỉ hôn một cái đã thẹn thùng như thế?”

Mộc Cận đang định phản bác, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của Cố Tuấn Nghiêu từ sau lưng Bạc Tam truyền đến: “Anh vừa nói gì?” Chương 30. Phân tích ký

Bình tĩnh. Phải bình tĩnh.

Mộc Cận nắm tay thật chặt, đang cố nhẫn nhịn không được kích động mà xông tới đâm cho Bạc Tam hai phát.

Bạc Tam đứng giữa cô và Cố Tuấn Nghiêu, cười nhả nhặn lịch sự: “Xin chào, trước đây chưa có cơ hội làm quen chính thức. Tôi là Bạc Thanh Hàn, bạn trai của Tiểu Cận.”

Cố Tuấn Nghiêu nhìn từ trên xuống dưới dò xét, ánh mắt sắc bén lướt qua Mộc Cận, sau đó cũng quay sang Bạc Tam cười nhẹ, vươn tay ra: “Xin chào, tôi là Cố Tuấn Nghiêu.”

Bạc Tam vẫn cười như cũ: “Nghe Tiểu Cận nói anh giúp mẹ cô ấy chuyển chút đồ, cho nên cô ấy bảo tôi cùng đứng đây chờ anh, đợi lát nữa rồi cùng nhau về nhà.”

Mộc Cận trợn trừng mắt khinh bỉ ông chủ đại nhân bịa đặt quá tình vi, đồng thời cũng cảm thấy kính nể từ tận đáy lòng.

Lừa gạt người khác không khó, cái khó chính là gạt người mà mắt vẫn mở to, càng khó hơn nữa chính là mở to mắt gạt người mà vẻ mặt còn đầy chân thành như thể mình không hề gạt người.

Phải tu luyện bao nhiêu năm mới ra được một yêu nghiệt như vậy đây hả!

Quả nhiên, Cố Tuấn Nghiêu nghe xong lại dùng ánh mắt sắc bén nhìn sang Mộc Cận, đôi mắt đen sâu thẳm không thấy đáy, dần dần lạnh lẽo như băng.

Mộc Cận làm việc trái với lương tâm, cũng không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu để anh dùng ánh mắt tùy ý xâu xé.

Bạc Tam trái lại rất tự nhiên thoải mái, vòng tay ôm eo Mộc Cận, khẽ kéo cô vào lòng, giọng điệu có vẻ ung dung hớn hởi: “Lê ra nên mời anh bữa cơm, nhưng thật sự hôm nay còn có việc. Nếu anh không ngại, chúng ta hẹn lúc nào đó cùng đi ăn bữa cơm rau dưa được chứ?”

Trước mặt Cố Tuấn Nghiêu, Mộc Cận quần bách chỉ muốn độn thổ ngay lập tức. Cô lườm Bạc Tam một cái rất nhanh, định giẫy ra khỏi người anh, không ngờ lực ở tay anh rất lớn, giữ lấy eo cô khiến cô không thể nào nhúc nhích nổi.

Lúc Mộc Cận ra sức muốn vùng ra, chợt nghe thấy tiếng Cố Tuấn Nghiêu thoáng trầm xuống rồi lại cao lên như trước: “Đã như vậy, hôm khác chúng ta lại hẹn. Tiểu Cận, khi nào rảnh thì tìm anh.”

Mộc Cận sững sờ, ngẩng đầu lên nhìn Cố Tuấn Nghiêu. Nét mặt anh vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng cô hiểu rõ, Cố Tuấn Nghiêu như vậy mới thật sự là nổi giận.

Cô nuốt nước miếng, mắt tự nhiên vận tay: “Cố Tuấn Nghiêu...”

Cố Tuấn Nghiêu mỉm cười, quay người lấy từ ghế sau trong xe một chiếc hộp nhỏ đưa cho Mộc Cận: “Của em.”

Bạc Tam giúp cô đỡ lấy, cô xem xét cái hộp rồi hỏi: “Cái gì vậy?”

Cố Tuấn Nghiêu cười: “Có lẽ là món ăn nhẹ mà em thích, cụ thể anh cũng không rõ lắm, em về rồi mở ra xem.”

Anh đang cười nhẹ, nhưng ánh mắt lại không hề có một chút xiu vui vẻ, u ám khiến cô không khỏi khó xử.

Một tay Bạc Tam đỡ chiếc hộp, tay kia vẫn ôm Mộc Cận như trước, mỉm cười với Cố Tuấn Nghiêu: “Ngại quá, chúng tôi xin phép đi trước.”

Cố Tuấn Nghiêu khẽ gật đầu, quay người mở cửa xe.

Mộc Cận thấy anh sắp đi, hung hăng lườm Bạc Tam, giẫy ra khỏi tay anh rồi bỏ nhào vào cửa sổ xe Cố Tuấn Nghiêu giải thích: “Em bảo...”

Cố Tuấn Nghiêu nhẹ nhàng hạ cửa sổ xe xuống, nghiêng đầu ra nhìn cô, trên mặt hiện lên nụ cười khổ: “Tiểu Cận, em đã lựa chọn rồi thì cũng đừng có hối hận. Trước khi ổn định, anh sẽ giúp em giữ bí mật, cứ yên tâm.”

Mộc Cận liếm môi, cuối cùng chỉ nói một câu: “Cảm ơn anh.”

Cố Tuấn Nghiêu cười: “Cảm ơn cái gì, sau này không hối hận chính là cách cảm ơn anh tốt nhất rồi. Mộc Cận, nếu như ở bên người đó không hạnh phúc, nhớ rõ còn có anh ở đây.”

Mộc Cận mỉm cười gật đầu.

Cố Tuấn Nghiêu hình như nhận ra điều gì đó, lại bổ sung thêm một câu: “Ý anh là, mua bán không thành thì cũng còn tình nghĩa.” (*)

(*)mua bán bất thành nhân nghĩa tại

Rốt cục Mộc Cận bật cười, vươn tay đập nhẹ vào đầu anh: “Biết rồi! Anh lái xe cẩn thận.”

Ai nói người tốt như vậy chỉ là mây bay nơi chân trời? Xin mời nhìn bạn Tiểu Cố, chỉ là thái độ khác thường nên dễ qua mắt người khác, thậm chí rất đơn giản dễ dàng nhưng lại có vẻ như là cố gắng hết sức, lúc muốn

ghi tên thi kế toán viên cao cấp thì sơ sơ đã hoàn thành bài thi rồi, vì thế đơn giản khiến cho người khác vô cùng cảm phần. (*)

(*) ý nói anh làm cái gì cũng xuất sắc một cách dễ dàng nhưng người ngoài nhìn vào lại có vẻ như rất hao tổn tâm trí

Mộc Cận ngồi trong xe Bạc Tam lặng lẽ nghĩ ngợi.

Thấy cô không nói gì, Bạc Tam cũng không vui. Nhân lúc chờ đèn đỏ, anh vươn tay vò rối tóc cô, không nhìn cô mà vẫn nhìn chăm chú vào bảng điện tử đếm ngược, hỏi: “Lại đang suy nghĩ gì vậy?”

Hôm nay vốn không có chuyện gì thì trong lòng Mộc Cận cũng đã không yên, vừa rồi lại thấy Bạc Tam không biết điều mà còn khiến tình hình tệ hơn, cô cắn môi dưới, ánh mắt “tiểu Lý phi đao” đâm tới.

Bạc Tam chỉ chú ý vào tình hình giao thông phía trước, hoàn toàn không biết đang có sóng điện oán giận xuyên qua người mình. Chờ mấy giây thấy người bên cạnh không có động tĩnh, anh nhin không được quay đầu sang, đã thấy Mộc Cận đang giận dữ trừng mắt lườm mình.

Anh phì cười, hỏi: “Lại nghĩ cái gì đây?”

Mộc Cận thở dài, chuyển tầm mắt ra phía trước: “Hôm nay em nghe được mấy tin đồn hành lang. Anh muốn nghe thử không?”

“Sao?” Bạc Tam rất hứng thú, “Nói thử xem.”

“Câu chuyện thứ nhất là về một con gấu trúc thần thánh.” Mộc Cận mặt không đổi sắc nói, “Gấu trúc vốn ở trong rừng rậm, sau này thì bị nuôi nhốt. Người nuôi nhốt nó thực ra cực kỳ không thích hai cái mắt thâm quầng của gấu trúc, mỗi ngày đều coi việc hành hạ đánh đập gấu trúc làm vui, lúc nào vui vẻ thì cho nó hai cây trúc, không vui thì mười ngày nửa tháng cũng không thèm liếc mắt tới nó một cái.”

“Sau đó thì sao?” Khóe miệng Bạc Tam hơi run run.

“Sau một thời gian dài, gấu trúc đã quen với việc bị hành hạ đó. Sau đó, gấu trúc bị ngu muội. Sau đó nữa, gấu trúc lại có thể không hề biết trên thế giới này có một loại hành vi gọi là chạy trốn.” Mộc Cận tiếp tục kể.

“Hả?” Bạc Tam khẽ quay đầu sang, nhướn mày nhìn Mộc Cận.

Cô nói tiếp: “Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, không phải chỉ có người mới bị ngu muội, thực ra động vật cũng có thể bị ngu muội như thế.”

Bạc Tam không nhin được khẽ cười, hơi giảm tốc độ, nghiêng đầu nhìn Mộc Cận.

“Câu chuyện thứ hai là về một con bướm.” Mộc Cận nhìn chăm chăm vào đèn sau màu đỏ của xe trước, “Nói theo lẽ thường, bướm là loài động vật phải đến mùa hè mới có, nhưng con bướm này kì quái hơn, cứ tưởng nhầm là mùa đông lạnh không chết người nên chăm chăm từ ngoài hành tinh di dân tới.”

Khóe miệng Bạc Tam lại run rẩy.

“Trước mặt phần lớn các loài hoa, con bướm này rất nghiêm túc. Nó không đồng ý cho bất kỳ bông hoa nào vẫy xem, không đồng ý cho bất kỳ bông hoa nào treu ghẹo, đối với tất cả những bông hoa có ý đồ gây rối đều như gió thu cuốn hết lá vàng, đều lạnh lùng vô tình, đương nhiên trong lúc đó, vô hình trung cũng cự tuyệt rất nhiều hoa cúc.” Mộc Cận nghiêm túc nói, “Thế nhưng một ngày, có một cây cỏ đuôi chó không cẩn thận đụng phải con bướm này, lại không cẩn thận trông thấy khuôn mặt tươi cười ngàn năm hiếm gặp của con bướm, lại không cẩn thận đã tiếp nhận con bướm như một cơn gió xuân, như đồng chí cách mạng ấm áp. Vì vậy, cây cỏ đuôi chó rất không có khí phách, đã bại trận.”

“Nhưng một hôm, cỏ đuôi chó bất ngờ phát hiện thật ra con bướm không chỉ thổi gió xuân với một mình mình. Thực ra con bướm có tấm lòng yêu thương bao la của người ngoài hành tinh, vì thế cỏ đuôi chó lại một lần nữa thất bại.”

“Câu chuyện này nói cho chúng ta biết...” Mộc Cận tổng kết, “Không chỉ có người mới ngu muội, thật ra thực vật cũng có thể bị ngu muội như thế.”

Vừa đúng lúc lại đèn đỏ, Bạc Tam dừng xe, hơi cúi người về phía Mộc Cận, đôi mắt đen nhìn thẳng vào cô. Về mặt anh như cười mà không phải cười, đáy mắt như tràn ngập sương mù: “Mộc Cận, em yêu anh rồi.”

Mộc Cận mãnh liệt ngẩng đầu lên, khoảng cách không đến năm mươi centimet nhìn Bạc Tam vài giây, đảo mắt, lại nhìn lên đèn đỏ ở phía trước, cất giọng trầm thấp không rõ ràng: “Đúng, em yêu anh mất rồi. Nhưng đây không phải mẩu chốt, mẩu chốt ở chỗ, anh không yêu em.”

Bạc Tam bật cười, lùi về ghế của mình, bấm nút đóng cửa sổ xe đang mở một nửa lại, chỉ để một khe thông khí rất nhỏ.

Mộc Cận hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn không thể nào bình tĩnh: “Bạc Tam, anh đối với em không bình thường. Tuy không biết là vì sao, nhưng em có thể cảm thấy là anh đối với em không như bình thường. Em vào Thực Huy lâu như thế, nghe được rất nhiều chuyện đồn đại, chưa từng nghe thấy anh có thể nhẫn nại ở cùng một người phụ nữ nào. Nhưng mà... Tại sao lại là em?”

Bạc Tam nghiêng đầu nhìn cô, nhướn mày, khoe miệng nở nụ cười nhẹ: “Lần đầu tiên anh gặp em là khi nào?”

Mộc Cận ngăn ra: “Ở trường học, em tát anh một cái.”

Bạc Tam lại khởi động xe, ánh mắt như xa xăm, đầu mày hơi nhíu lại, như đang suy nghĩ gì đó, nói: “À, là ở trường học. Một cái tát đó của em rất mạnh, rõ ràng bản thân sợ muốn chết rồi mà còn giả vờ tỏ ra hung dữ. Mộc Cận, điệu bộ của em như là tỏ trắng nhỏ khoác lên mình vẻ ngoài sói xám, kích động ý muốn bảo vệ cùng lòng tham chiếm hữu của anh. Lúc đấy anh đã nghĩ, không có người nào là anh không thể chiếm được, kể cả lúc đó luôn miệng nói không thèm nhìn đến em.”

“Sau đó?”

“Không có sau đó, một hai lần qua lại tiếp xúc nhiều hơn, có thể thấy em đúng là một sinh viên. Hầu như không có bụng dạ gì, đơn giản trong sáng, rất thú vị. sau đó, em tới Thực Huy thực tập.” Khuôn mặt Bạc Tam dần dần hiện lên nét vui vẻ, “Anh dùng sức quyến rũ đặc biệt của mình, thành công chinh phục em.”

Hả... Xí! Mộc Cận phản ứng trước tiên.

Cũng may Bạc Tam không thấy được vẻ mặt run rẩy của cô, khẽ cười một tiếng, nói tiếp: “Nhưng mà đến bây giờ, trái lại anh cảm thấy quyết định lúc đầu của anh rất chính xác. Em phải ở bên anh.”

Em phải ở bên anh.

Khí thế của ông chủ đúng là quá mạnh mẽ, Mộc Cận hơi đỏ mặt, suýt nữa bị câu nói nhẹ nhàng này tiêu diệt trong nháy mắt.

Nhưng một giây sau cô đã tỉnh táo lại.

“Cho nên, đây là lý do mà lần đầu tiên anh gặp em đã có thể gọi được tên của em sao?” Những lời này hoàn toàn không kịp suy nghĩ, gần như buột miệng nói ra.

19. Chương 31+32

Chương 31. Say xe ký

Quả nhiên chưa đến hai ngày, trưởng phòng mặt lạnh đã tuyên bố tin tức trọng đại, hôm sau đi leo núi.

Mọi người đều vui mừng, duy nhất Mộc Cận bị thương.

Hôm sau Mộc Cận dậy rất sớm, xách hành lý hôm qua đã sắp xếp xong định ra ngoài. Không ngờ chưa kịp xuống lầu đã bị Bạc Tam chặn lại ở cầu thang.

Anh vẫn mặc đồ ngủ, nghi ngờ nhìn cô: “Em làm gì đây?”

“Bảy giờ tập trung dưới lầu công ty.” Mộc Cận trừng mắt, đột nhiên nhớ ra, “Anh không đi xe công ty à?”

Bạc Tam vươn tay cầm lấy túi xách của cô, quay người đi về phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Hai hôm trước anh đã xem danh sách số người đi, vừa vận quá mất hai người. Cho nên anh quyết định tự mình lái xe, em đi cùng anh.”

Mộc Cận chán nản vò đầu, nhắc nhở đi theo sau anh: “Em bảo, như thế không hay? Nói thế nào cũng là hoạt động tập thể của công ty...”

Bạc Tam ngoảnh đầu lại, đôi mày rậm nhướng lên: “Hoạt động tập thể thì sao?”

Khóe miệng Mộc Cận run run, âm thầm hận người nào đó trước mặt ngốc thật hay là giả ngu: “Thế này không phải là tổn hại đến hình tượng to lớn vĩ đại của anh sao...”

Khóe miệng Bạc Tam hơi run rẩy, đuôi mày khẽ nhếch lên, xoay người tiếp tục đi về phòng ngủ: “Không sao, anh không chê.”

Mộc Cận gãi đầu, quay người xuống lầu hâm nóng sữa bò.

Ăn xong bữa sáng, cô rất tự giác ôm hành lý xuống dưới nhà. Đến khi xuống lầu nữa để thay giày, đúng lúc Bạc Tam từ trong phòng đi ra.

Bạc Tam đứng ở cửa, một tay đỡ lấy hành lý từ tay Mộc Cận, tay kia rất tự nhiên ôm eo cô.

Mộc Cận khẽ giật mình, kinh ngạc giương mắt nhìn anh.

Bờ môi Bạc Tam hơi mím lại, cúi đầu xuống nhìn Mộc Cận đang ngây người. Đột nhiên anh nhú mày: “Em còn chờ cái gì nữa?”

Mộc Cận nuốt nước miếng, cười hì hì, cổ nuốt hết một chuỗi lời nói vừa hiện lên trong đầu vào bụng.

Buổi sáng ngồi xe của ông chủ đến công ty, dọc đường, Mộc Cận đã thuyết phục mình vô số lần rằng đó chỉ là trùng hợp... Trùng hợp mà thôi...

May là lúc đến trước cửa công ty, Bạc Tam đưa tay ấn chặt tay Mộc Cận đang muốn mở cửa xe, khẽ gạt đầu với cô: “Không cần xuống, cứ ngồi đây.”

Đương nhiên Mộc Cận cam tâm tình nguyện, híp mắt cười.

Bạc Tam cũng không xuống xe, lấy điện thoại ra nói vài câu với trưởng phòng tài chính, sau khi cúp điện thoại liền hỏi cô: “Em đi Thiên Sơn bao giờ chưa?”

Mộc Cận lắc đầu.

Bạc Tam cũng chau mày: “Anh cũng chưa đi.”

Mộc Cận hớn hỏ, ánh mắt nhìn anh có phần khinh bỉ: “Chưa đi bao giờ mà còn dám lái xe? Hay là em qua xe kia ngồi, đổi một người biết đường sang đây với anh?”

Bạc Tam liếc mắt nhìn cô, coi cô như kẻ ngốc: “Chúng ta đi theo sau xe công ty, không biết đường cũng không sao.”

Mộc Cận cắn môi, lại lui về ghế của mình.

Cô đang mệt mỏi thu lu, điện thoại bất ngờ đổ chuông, là tin nhắn của Tiểu Ảnh: “Khà khà, cô gái, đi cùng ông chủ nhất định phải vui sướng nha vui sướng!”

Mộc Cận than thầm, ông chủ này chắc chắn là từ hành tinh “không ghen chết người không bỏ qua” di dân tới, sao có thể để cho người khác sung sướng ở cùng được?

Đang nghĩ ngợi, xe buýt phía trước chậm chạp chuyển động, Bạc Tam cũng nổ máy, đi theo.

Nghe nói từ đây đến Thiên Sơn phải đi mất mười một tiếng. Nói cách khác, sáng tám giờ xuất phát thì bảy giờ tối mới đến nơi.

Khoảng qua mười một giờ, xe xuống đến đường cao tốc, đường cái phía trước đã cũ nên xe đi rất lắc lư. Mộc Cận bị xóc quá choáng váng đầu óc, tiện tay với chiếc đĩa bật lên nghe.

Vừa đứng bài hát đã nghe lần trước. Giọng nam ẩn chứa nỗi ưu sầu nhẹ nhàng hát: “Liệu em có run rẩy, nếu tôi chạm vào bờ môi kia? Hay em sẽ bật cười, xin hãy nói tôi hay. Em sẽ sẵn sàng chết vì người em yêu chứ? Xin em hãy ôm tôi trong vòng tay, đêm nay.”

Mộc Cận cười cười: “Giọng hát này nghe cũng không có sức lực gì, sao có thể là anh hùng chứ... Muốn hát thì phải hát thể này, chúa biết rằng, những giấc mơ thật khó để theo đuổi...” (*)

(*) Đoạn 1: “Would you tremble, if I touched your lips? Would you laugh, oh please tell me this. Now would you die for the one you loved? Hold me in your arms, tonight.” – Hero – Enrique Iglesias

Đoạn 2: “lord knows, dreams are hard to follow” – Hero – Mariah Carey

Bạc Tam liếc mắt nhìn cô, với tay đổi một chiếc đĩa khác: “Cái này nghe không hay, đổi cái khác đi.”

Mộc Cận giật mình, bất ngờ cười: “Có phải anh đã thăm dò địa thế từ trước rồi không, biết rõ đường không dễ đi, nên mới đổi thành xe việt dã?”

Bạc Tam hạ cửa sổ xe xuống, cười nói: “Gầm xe này cao hơn một chút, đi đường xe tiện hơn. Hôm nay trời đẹp thật.”

Mộc Cận cầm chiếc đĩa vốn đã ở trên xe anh từ trước, lật qua lật lại nhìn hồi lâu mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Cũng không chắc, mùa hè quá trưa mà có mây mưa cũng là chuyện bình thường.”

Đường càng ngày càng khó đi, ban đầu vẫn là đường nhựa cũ, dần dần tiến vào núi, uốn lượn quanh co bỏ chậm rãi hướng lên.

Có lẽ do xóc quá, càng ngày Mộc Cận càng cảm thấy tức ngực khó chịu, dạ dày như muốn lộn tùng phèo cả lên, mở cửa xe hết cỡ nhưng vẫn không kiềm chế được cảm giác buồn nôn. Cô ghé đầu vào cửa sổ, không buồn nhúc nhích, chỉ cắn răng chịu đựng.

Cuối cùng Bạc Tam phát hiện thấy Mộc Cận không thoải mái, vội giảm tốc độ xe, một tay quấy nhiễu gãi cổ cô: “Em sao thế? Say xe à?”

Mộc Cận nhăn nhó quay lại nhìn anh, khuôn mặt phờ phạc trắng bệch, lông mày nhíu chặt, càng nổi lên đôi mắt đen nhánh.

Bạc Tam vừa trông thấy cô như vậy, liền tắt xe vào bên đường. Anh xuống xe, vòng sang mở cửa xe cho cô, đôi mày rậm vẫn chau lại, trong giọng nói có vài phần trách cứ: “Say xe sao em không nói sớm?”

Mộc Cận hơi ngại, mặt vẫn nhăn nhó, nói khẽ: “Anh không biết đường mà... Muốn dừng thì tất cả mọi người lại đều phải dừng...”

Bạc Tam nghe vậy, nổi bực tức thoáng cái đã bùng lên. Khóe miệng anh hơi trễ xuống: “Chỉ vì sợ bị đồng nghiệp nhìn thấy đi cùng với anh, cho nên say xe khó chịu mà vẫn cắn răng chịu đựng sao?”

Một tiếng đùng đoàng rộn lên từ phía chân trời, tiếng sấm vô cùng thúc thời phối hợp với Bạc Tam vang lên.

Mộc Cận đang nhăn mày liền bật cười, chậm rãi ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu gối, để đầu chôn sâu xuống dưới.

Bạc Tam đứng bên cạnh nhìn cô hồi lâu, rốt cục vẫn không yên tâm, cúi người xuống hỏi: “Em muốn uống nước không?”

Mộc Cận vẫn chưa trả lời, những hạt mưa đã bắt đầu lộp bộp rơi xuống.

Bạc Tam vội vàng đỡ cô lên xe.

Mưa càng lúc càng to, ban đầu nửa bầu trời vẫn sáng sủa, Bạc Tam chỉ nghĩ là mây mưa, thấy khuôn mặt Mộc Cận vẫn trắng bệch, vẫn vô cùng khó chịu, anh cũng không vội xuất phát, chờ đến khi mưa ngừng.

Không ngờ từ mưa to đã chuyển thành mưa đá, đập vào nóc xe đồm độp; mưa đá qua đi rồi, trời vẫn âm u, mưa cũng không ngừng, trái lại còn càng ngày càng lớn.

Dần dần Mộc Cận đã cảm thấy dễ chịu hơn, cô lấy trong túi mấy miếng gừng ngậm vào miệng, cuối cùng sắc mặt tốt lên rất nhiều.

Nhưng Bạc Tam lại thần thờ nhú mày nhìn dòng nước dưới mặt đất gồ ghề. Mộc Cận gãi gãi đầu: “Hay là đi thôi, em không sao đâu.”

Bạc Tam liếc nhìn sang, vươn tay qua vuốt ve khuôn mặt cô, nói: “Anh nghe nói say xe là do dạ dày với xe cộng hưởng, hay là chúng ta vừa đi em vừa ăn gì đó?”

Mộc Cận nghi hoặc nhìn anh: “Thật hay giả, anh nghe ai nói, có đáng tin cậy không?”

Bạc Tam phì cười: “Ngày trước có người bạn cũng bị say xe chóng mặt dữ dội lắm, mỗi lần ngồi xe cô ấy sẽ mua một đồng hồ ăn vặt để ăn trên đường, nói là ăn vào không bị say xe nữa.”

Mộc Cận chép miệng: “Em không sao đâu, đi thôi. Xem ra trời hôm nay không thể một lát là tạnh được, đường cũng không dễ đi, mau tranh thủ thời gian đuổi kịp xe đằng trước. À đúng rồi, hay là anh gọi điện thoại cho trường phòng, bảo xe họ đi chậm lại một chút?”

Bạc Tam nhún vai: “Anh vừa nhìn rồi, ở đây điện thoại không có sóng. Cứ xuôi theo đường này mà đi thôi.”

Mộc Cận vừa nhìn mưa ngoài cửa sổ vừa phân tâm, trong lòng ôm một túi khoai tây chiên lớn, thỉnh thoảng cắn một miếng, trong xe yên tĩnh vang lên tiếng rắc rắc khê khê.

Bên ngoài mưa xối xả, bên trong ấm cúng như mùa xuân.

Mưa lớn, đường lại khó đi, Bạc Tam đi với tốc độ rất chậm nhưng thỉnh thoảng vẫn bị trượt. Anh lại tiếp tục ngồi thẳng, đang cau mày gắng sức nhìn rõ tình hình giao thông phía trước, đột nhiên Mộc Cận nói: “Ông chủ, có phải anh chưa bao giờ gặp sự cố xui xẻo thế này không?”

Bạc Tam bật cười: “Ai nói vậy?”

Mộc Cận trề môi, liếc nhìn anh: “Nhìn nét mặt của anh bây giờ mà xem, nhìn xem, biết ngay là từ trong bụng lựa mà ra, chưa từng nếm trải một chút gian khổ nào. Chắc chắn, nhưng mà cũng đúng, như anh mà còn phải chịu đựng khổ cực thì bọn em chẳng thể sống nổi rồi.”

Khóe miệng Bạc Tam hơi nhếch lên: “Lúc anh thi đại học, vì công việc mà cãi nhau với bố anh một trận ầm ĩ, thế là liền ra nước ngoài học đại học. Bố anh nổi giận không được, một xu cũng không cho anh, anh lại cũng cứng đầu, không muốn nhận tiền của mẹ. Dù là học phí đại học hay là sinh hoạt phí, đều là tiền anh làm thuê kiếm được. Lúc ấy thật khó khăn, mới đầu chỉ có một ít tiền, thuê một căn phòng tồi tàn, tan học thì đi làm thuê cho quán cơm Trung Quốc.”

Mộc Cận tròn mắt há hốc mồm: “Không phải chứ ông chủ, anh mà cũng phải đi làm thuê ở nhà hàng? Rửa bát?”

Bạc Tam khê cười: “Nhưng ngày đầu tiên anh đã làm rơi vỡ ba cái đĩa, bị đuổi việc. Sau đó anh cũng nhận thấy như thế không được, vì thế đi tìm việc ở một công ty về công nghệ thông tin. Ban đầu người ta không cần anh, nên cũng không cho cơ hội. Nhưng tiền lương của công việc đó thực sự rất cao, anh mất hai ngày ba đêm viết ra một chương trình, năm lần bảy lượt chạy đến công ty đó, xin người ta cho anh một cơ hội.”

Mộc Cận kinh ngạc, quay đầu nhìn anh. Chỉ thấy Bạc Tam hờ hững, khóe miệng dường như khê cười, bỗng dưng cô cảm thấy lòng mình chua xót. Cô vội vã quay mặt ra ngoài cửa sổ, hỏi: “Sau đó người ta có nhận anh không?”

Bạc Tam nói: “Không. Người ta cho anh cơ hội, nhưng lúc anh tưởng rằng đã có thể hài lòng thì người ta lại nói, chương trình và ngôn ngữ của anh quá cũ, lỗi thời, quá rườm rà, lộn xộn, quá kém.”

Lòng Mộc Cận thất lại, tự cấu vào tay, gương gao kéo ra một nụ cười: “Đả kích đến anh rồi?”

“Đả kích chứ. Khi đó ở trường trung học, anh cũng được coi như một cao thủ máy tính, không ngờ lại bị từ chối thẳng thừng như vậy, thật mỉa mai giễu cợt, anh thực sự không cam lòng.” Bạc Tam cười đùa, “Nhưng

mà hơn nửa năm sau, anh lấy được chứng chỉ cấp cao CCIE (*) không một chút khó khăn, cũng coi như mở mày mở mặt một chút.”

(*) CCIE (Cisco Certified Internetwork Expert): chứng chỉ cấp độ cao nhất của Cisco System về mạng, đây được coi là một trong những chứng chỉ nghề Công nghệ thông tin có giá trị nhất trên thế giới và cũng là chứng chỉ khó đạt nhất trong hệ thống chứng chỉ của Cisco.

Mộc Cận bật cười: “Anh đi Mỹ à?”

Nhưng Bạc Tam lại lắc đầu: “Không, anh đi Pháp.”

Mộc Cận “Ồ” một tiếng: “Ở pháp có đại học nào tốt? Em cứ tưởng anh phải đến Harvard, Yale, Cambridge gì đó chẳng hạn, học về kinh doanh, lăn lộn vài năm, mấy trường đó rất có tiếng. Nếu học Cambridge, sau này ra còn có thể ra về là một thi nhân, hơi một tí là ta phất ống tay áo, không mang đi một đám mây màu các kiểu. (*)

(*) huy nhất huy y tụ, bất đãi tẩu nhất phiến vân thải

Bạc Tam lặng im rất lâu mới nói: “Lúc ấy bố anh cũng nói ủng hộ việc anh ra nước ngoài học, nhưng chỉ có thể chọn một trong hai nước, Mỹ và Anh.”

Mộc Cận cắn môi, nghiêng đầu nhìn anh, nghĩ lại đáng về lúc anh rất nghiêm túc cố gắng, không nén được nụ cười mỉm.

Anh giống như một khối nam châm cực lớn, ung dung thản nhiên mà khống chế toàn bộ vũ trụ.

Người như vậy, thực chất bên trong rốt cục là kiêu hãnh và quật cường đến thế nào. Chương 32. Mờ ám ký

Tiếp tục đi thẳng không bao lâu, hai người gặp được một ngã ba. Một trái một phải rẽ ra đẹp rung động lòng người, hớn hở đắc ý khi thấy người gặp họa.

Bạc Tam chau mày, bất đắc dĩ nhìn Mộc Cận: “Mưa xối xuống đường, giờ không thể nhìn rõ là có xe đi qua hay không.”

Mộc Cận lấy di động ra, quay trái quay phải dò tín hiệu, vận lộn một lúc lâu, cuối cùng chán nản nói: “Chẳng có tí sóng nào.”

Hai tay Bạc Tam vẫn để trên tay lái, bỗng quay sang hỏi cô: “Em có ấn tượng chút nào không, bọn họ nói là leo lên ngọn núi chính...”

“Đi bên ngoài!” Mộc Cận chỉ vào con đường phía bên phải, nói, “Nếu như bình thường, lối này chắc chắn sẽ thông đến chân ngọn núi chính đúng không?”

Bạc Tam nhìn hai mắt Mộc Cận sáng long lanh, mỉm cười với cô, tay trái dùng lực đánh vô-lãng về bên phải.

Con đường Mộc Cận chọn cũng không khó đi, trái lại, càng đi càng mở ra nhiều dấu hiệu. Cô không khỏi đắc ý, vừa sờ cằm vừa cắn một miếng khoai tây chiên, âm thanh “răng rắc” giòn giã vang lên.

Bạc Tam cười cười.

Mộc Cận thấy anh cười thì cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng, rụt cổ không nói chuyện.

Bạc Tam mỉm cười hỏi cô: “Không chóng mặt nữa hả?”

“Hả?” Lúc này Mộc Cận mới nhớ ra, “Không sao nữa. Phù, không hiểu hết say xe từ lúc nào?”

Bạc Tam quay mặt nhìn cô, sắc trời âm u, không nhìn rõ được vẻ mặt của anh, chỉ thấy được một đôi mắt đen sáng lấp lánh, giống như ánh sáng từ đá quý, rất rực rỡ: “Chắc kinh nghiệm bản thân đã bắt đầu có hiệu quả.”

Thực sự Bạc Tam cười rộ lên nhìn vô cùng đẹp, mày rậm, mắt to, các đường nét, góc cạnh khuôn mặt rất hoàn mỹ. Lúc này anh đang cười dịu dàng, không giống như đáng vẻ lạnh lùng khi ở công ty, cũng không còn vẻ ranh mãnh như thường ngày, giống như phong cách nhẹ nhàng của người quân tử, trong mắt chứa chan nét dịu dàng.

Mộc Cận bỗng nhiên đỏ mặt, nuốt nuốt nước miếng không dám nhìn anh, đưa tay gỡ đầu, cố sức chân chó để xây dựng không khí thoải mái: “Ông chủ anh rất có tinh thần cống hiến!”

Bạc Tam nghe xong liền bật cười, ánh mắt nhìn Mộc Cận cũng mang vẻ hài lòng: “Ừ, thế nên em cũng phải có tinh thần cống hiến đi.”

Rớt nước mắt... Sao lại tự đâm đầu vào thế này.

Cô ngượng ngập hằm hừ, trong lòng thầm xỉ vả, lẩm bẩm mấy câu ra vẻ vô cùng tán thành với ông chủ, sau đó lại miệt mài tấn công gói khoai tây chiên còn non nữa.

Không ngờ Bạc Tam vươn tay sang, vuốt vuốt tóc cô, sau đó nắm tay cô thật chặt.

Mộc Cận cảm thấy nhiệt độ trong xe bỗng tăng cao, mặt đỏ lên như bị thiêu đốt, rất lâu sau mà hơi nóng vẫn chưa tiêu tan. Cô không dám nhìn Bạc Tam, tay ôm túi khoai tây chiên giống cũng giống như tâm hồn, lơ đãng, không biết đã trôi về phương nào, ngờ ngác để cho Bạc Tam nắm tay. Ánh mắt cô từ trên gói khoai tây chiên trượt xuống, thấy ngón tay thon dài của Bạc Tam đang vuốt ve lòng bàn tay cô, ngoài ra không có động tác nào thừa thãi, cứ thế yên ổn nắm lấy.

Nhưng chỉ mới nắm tay như vậy đã khiến cô cảm thấy tim đập khó khăn, thậm chí trước đây những lúc hai người thân mật hơn thế này, tim cũng không đập nhanh đến thế, rất rõ ràng.

Mộc Cận nuốt khan, khẽ cắn môi, mồ hôi ở lòng bàn tay dần dần rịn ra ướt đầm.

Bạc Tam vẫn chậm rãi lái xe, nhưng thỉnh thoảng, ánh mắt thoáng nhìn về phía cô lại mang vẻ trầm lắng khó tả. Sự nhanh nhẹn nhanh miệng thường ngày của Mộc Cận như biến đi đâu mất, thậm chí cô còn có chút hi vọng con đường này cứ như vậy mà đi, ngoài cửa sổ xe tiếng mưa rơi tí tách, trong xe ấm áp yên ổn, vừa có chút ngọt ngào, lại vừa có chút bất an xao động.

Nhưng Bạc Tam cũng không nắm quá lâu.

Một lúc sau, anh vẫn về lòng bàn tay cô, chậm rãi rút tay về, lại đặt lên bánh lái. Mộc Cận vô ý thức úp tay lên mặt, mặt nóng, tay cũng nóng, hình như còn lưu lại mùi hương dễ chịu trên bàn tay Bạc Tam.

Mộc Cận lấy tay quạt, xoa lung tung khắp mặt, muốn làm tan đi không khí nóng bừng ban nãy. Nhưng bất ngờ Bạc Tam lại vươn tay sang, bắt lấy cổ tay cô.

Mộc Cận theo bản năng quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh mỉm cười, trong mắt chứa đựng hơi ấm dịu dàng, sau đó nắm tay cô áp lên mặt mình.

Mộc Cận ngờ ngác nhìn mu bàn tay cô chạm vào mặt Bạc Tam, cảm thấy mặt anh cũng cực kỳ nóng.

Mưa u ám, trong xe mập mờ, bàn tay với má mờ ám.

Còn có tim đập ám muội.

Xe vẫn đang leo chậm rãi, đôi mắt Bạc Tam vẫn nhìn thẳng phía trước, nhưng không khí trong xe đã đi qua hết trạng thái này sang trạng thái khác.

Bạc Tam từ từ nhấc tay Mộc Cận rời khỏi mặt, ánh mắt vẫn không dịch chuyển, xe vẫn không ngừng, nhưng anh lại nghiêng đầu hôn nhẹ lên mu bàn tay cô.

Mộc Cận run rẩy, ngay sau đó cảm thấy cả người bị đổ dồn về bên phải.

Bạc Tam nhanh chóng phanh xe, nắm tay Mộc Cận, dùng sức kéo cô ôm chầm vào lòng anh, ôm rất chặt. Trong lúc mơ mơ màng màng, Mộc Cận nghĩ, từ bao giờ ông chủ lại dễ dàng khiến cho tim người khác đập rộn lên như vậy?

Mộc Cận được Bạc Tam che chở trong lòng, chờ một lúc không thấy có động tĩnh gì, nhin không được liền bật cười. Bạc Tam chậm rãi buông lỏng cô ra, trên mặt cũng không nhin được hơi mỉm cười. Mộc Cận sờ mũi, nín lấy cánh tay anh, xoay người hạ cửa sổ xe nhìn ra ngoài.

Thực ra cũng không phải vấn đề gì lớn, trên cửa kính xe đầy hơi nước mờ mịt, Bạc Tam lái xe lại phân tâm, bánh xe trước bên phải bị lún xuống một vũng bùn khá lớn. Bạc Tam sấp đến nhìn thoáng qua cửa sổ bên Mộc Cận, bên xoay người mở cửa xe, không khỏi nhú mày khi thấy đường bên ngoài lầy lội kinh khủng.

Cuối cùng anh không tiếp tục đứng đó, lại nổ máy khởi động xe, đạp mạnh chân ga, định dùng lực của xe để bò ra khỏi vũng bùn.

Nhưng vũng bùn đó thực sự quá sâu, gần như toàn bộ bánh trước bên phải đã bị lún xuống, xe thì ở trong trạng thái nghiêng ngả giữa đường. Bạc Tam cố gắng nhiều lần, cuối cùng vẫn thất bại.

Mộc Cận nhú mày nhìn anh: “Hay là em...”

Bạc Tam đẩy cửa xe: “Em ở lại trên xe, anh xuống xem một chút.”

Bạc Tam đang xuống xe, đột nhiên Mộc Cận nảy ra một ý, vươn tay túm chặt ống tay áo anh, giơ lên một cái túi ni-lông: “Cái này!”

Loay hoay một lúc lâu, Bạc Tam nhìn chằm chằm vào hai cái túi ni-lông to đùng buộc trên chân, không nhìn được chau mày: “Như thế này sẽ không bị trơn à?”

Mộc Cận cười cười, mắt lấp lánh: “Trên lý thuyết mà nói, sẽ rất trơn. Nhưng mà ông chủ, anh có thể cẩn thận một chút là được mà, như thế ít nhất sẽ không bị dính bùn lên...”

Cô bày ra vẻ mặt cho anh chọn một trong hai, khiến Bạc Tam hơi thất thần. Anh nhìn xuống hai chân trắng như tuyết, không ngần ngại bước ra ngoài.

Mưa vẫn rất to.

Bạc Tam đứng cạnh vũng bùn xem xét mức độ nông sâu, thấy Mộc Cận cũng mở cửa sổ thò đầu ra xem, mưa vì thế cũng hắt vào trong xe, khiến cho trán cô với áo quần trước ngực đều ướt đẫm, anh giơ tay đẩy đầu cô: “Quay vào quay vào, đóng cửa sổ lại.”

Mộc Cận cắn răng: “Không sao, em nhìn xem.”

Bạc Tam chau mày: “Bảo em vào thì vào đi, đừng lè mà lè mè, nhanh lên!”

Giọng điệu như dạy dỗ trẻ nhỏ.

Mộc Cận cắn môi rụt đầu vào, cách một lớp kính xe nhìn Bạc Tam loay hoay tìm xem có vật gì có thể kê vào dưới hố. Kính xe mờ mịt hơi nước, trời lại bắt đầu tối, mơ hồ không thấy rõ nét mặt anh, chỉ sơ sơ thấy một bóng đen hình tròn xa xa.

Trong lòng cô chợt cảm thấy thật ấm áp.

Không lâu sau Bạc Tam gõ cửa xe. Mộc Cận vội vàng hạ kính xuống hỏi: “Có cách gì chưa?”

Bạc Tam nhú mày, cả người bị mưa xối ướt đẫm, tóc mềm bết vào da đầu, nhìn ngốc ngốc nức ních đáng yêu. Anh nhăn mặt hỏi: “Em biết lái xe không?”

Mộc Cận do dự: “Biết, trên cơ bản là biết.”

Anh nói: “Thế thì tốt, em lái xe đi, anh ở bên này đẩy, xem có đẩy được không. Trời mưa lâu quá, gần đây lại không có vật gì kê được vào cái hố to này.”

Mộc Cận khê gạt đầu, lại đóng cửa sổ xe, trèo sang ghế lái.

Nổ máy.

Đồng thời đạp côn và phanh.

Thả lỏng phanh.

Từ từ tăng côn...

Cố lên... Cố lên... Cố lên...

Cuối cùng Mộc Cận vẫn phải tắt máy, mở cửa sổ xe nói với Bạc Tam: “Không được.”

Bạc Tam vòng sang bên trái, mở cửa sau ngồi vào xe, nói: “Lún sâu quá, anh đẩy mà vẫn không xê dịch được tí nào.”

Mộc Cận nhú mày nhìn anh: “Vậy làm sao bây giờ? Ở đây trước không đến thôn, sau không đến điểm (*), hai chúng ta cũng không thể đợi vùng bùn này khô đi được?”

(*) tiền bắt trước thôn, hậu bắt trước điểm: ý nói nơi đồng không mông quạnh, hoang vu, không có nơi nào tạm trú,...

Bạc Tam nhìn sắc trời, mặt cũng u ám, một lúc sau mới nói: “Em ở trong xe chờ, khóa chặt cửa lại, đừng ra ngoài. Vừa rồi ở dưới anh thấy đất chỗ này xộp lã lẩm, giống như mới bị người ta xới lên. Anh đi lên trước xem thử, không chừng gần đây cũng có nhà.”

Mộc Cận kéo cánh tay Bạc Tam, mặt hơi nhợt nhạt: “Em đi cùng anh.”

Đôi mày rậm của Bạc Tam nhú lại: “Mưa lớn như vậy, em cứ ở trong xe chờ anh, cẩn thận ra ngoài lại nhiễm lạnh.”

“Em đi cùng anh.” Mộc Cận vẫn kéo cánh tay Bạc Tam không buông, “Em sợ lắm.”

Bạc Tam hơi mỉm cười, cởi chiếc áo sơ mi vốn đã ướt đầm ra, trùm lên đầu Mộc Cận: “Chùm lên, coi như cái ô.”

Mộc Cận thấy trên người anh chỉ còn mỗi chiếc áo ba lỗ, cũng đã bị ướt hết rồi, sống chết không chịu. Bạc Tam sầm mặt, kéo áo sơ mi dúi vào lòng cô, một mình mở cửa xuống xe.

Mộc Cận vội vàng rút chìa khóa xe, ôm quần áo xuống theo. Chân Bạc Tam vẫn buộc túi ni-lông, tay trái giữ cánh tay cô ôm vào ngực, tay phải nhanh chóng giúp cô căng áo sơ mi ra che trên đầu. Mộc Cận thoáng do dự, rồi hai tay liền ôm lấy eo anh, sát sao núp vào trong ngực anh.

Bạc Tam cong cong khóe miệng cười, ôm cô đi về phía trước. Mộc Cận núp trong lòng anh, chỉ nhìn chăm chăm mặt đất, cũng mặc cho anh đưa cô đi đến đâu, chỉ theo chân anh tiếp tục bước.

Con đường vô cùng lầy lội, chân Bạc Tam lại buộc túi ni-lông nên rất trơn. Mộc Cận cũng bị trượt mấy lần, dưới đế giày bám bùn dày đặc, chẳng khác gì đi giày cao gót. Lúc đầu là Bạc Tam đỡ Mộc Cận, dần dần càng về sau trở thành hai người vịn vào nhau, lao đảo đi về phía trước.

Mưa vẫn không ngớt, nặng hạt lại mau tuôn không ngừng, rơi xuống cây cối bốn bề tạo nên âm thanh xào xạc.

Mộc Cận nấp dưới ngực Bạc Tam lắng nghe tiếng mưa rơi, cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng, ấm áp trên người anh, bỗng thấy hoảng hốt như hồi còn bé. Trong ấn tượng của cô, có một lần trời mưa rất lớn, không có bố mẹ bên cạnh, một mình cô lại không mang theo ô, khi chạy về đến nhà toàn thân đã ướt sũng. Lúc ấy cô cảm thấy rất tủi thân, gương mặt nhìn bạn bè bên cạnh đều được phụ huynh đón về, duy chỉ có cô lẻ loi trơ trọi đứng dưới mái hiên lớp học, cuối cùng đành phải xông vào màn mưa, mưa to như trút nước, dường như gội vào cả tâm can cô, lạnh buốt.

Lúc đó không biết có nghĩ tới, sau này phải tìm một bờ vai thật ấm áp, vừa ôm vừa dùng áo, che chở cho cô giống như một chiếc dù như lúc này?

Không biết đã đi bao lâu, hình như cũng không xa lắm, Mộc Cận chợt nghe thấy tiếng nói mừng rỡ của Bạc Tam: “Phía trước có ánh đèn!”

Cô ngẩng đầu, trông thấy đằng trước không xa, rất nhiều ngọn đèn sáng tỏ, trải thành một bầu trời rực rỡ ánh sao.

20. Chương 33+34

Chương 33. Tá túc ký

Thôn nhỏ này khiến cho người ta rất ngạc nhiên.

Bạc Tam cùng Mộc Cận đi vào trong thôn, phát hiện ra nơi này không thể nào có khách sạn hay nhà trọ, vì vậy hai người chọn một nhà thoát nhìn rất lớn ở ngay lối vào. Ra mở cửa là một bác gái khoảng chừng năm mươi tuổi, trông thấy hai người ngoài cửa bộ dạng ướt sũng vì mưa, một câu cũng không hỏi liền mở cửa, nói lớn: “Mau vào mau vào, nhìn xem bị ướt ra thế kia rồi!”

Mộc Cận vừa giậm chân vừa ngượng ngùng hỏi: “Bác gái, đi xuôi theo đường này có thể tới núi Thiên Sơn không ạ?”

Bác gái khẽ vươn tay kéo Mộc Cận vào trong: “Mau vào đi, đừng ở đó giậm chân, ướt thế kia cẩn thận cảm lạnh. Đi Thiên Sơn không phải con đường này, đi thẳng phía trước có một ngã ba, đi vào trong núi mới được.”

Mộc Cận thu áo sơ mi của Bạc Tam xuống, ngẩng lên thấy anh cả người như vừa từ dưới nước đi lên, nước trên tóc vẫn còn nhỏ giọt, chảy từ mặt xuống cằm rồi nhỏ xuống mặt đất. Cô không nhịn được liền phì cười, đưa tay xoa giúp anh lau cằm.

Bạc Tam hơi nghiêng đầu né ra, nhú mồm hỏi bác gái: “Xin hỏi, có thể cho cháu mượn điện thoại một lát được không ạ?”

“Lau đi đã.” Bác gái đó cầm ra hai chiếc khăn mặt, đưa cho Bạc Tam với Mộc Cận mỗi người một chiếc, “Trong nhà không có điện thoại, nếu muốn gọi thì để tôi dẫn sang nhà cụ Vương bên cạnh.”

Bạc Tam vừa lau tóc, lông mày nhíu lại: “À.”

Bác gái lại đi vào nhà, một lát sau đi ra, trong tay cầm hai thứ quần áo, cẩn thận nói: “Nhưng mà nghe cụ Vương nói, điện thoại vẫn lúc tốt lúc không, hình như là đường dây không ổn. Cô gái, tôi lấy quần áo cũ của con gái nhà này cho cô, cô vào thay đồ đi.”

Mộc Cận nhận lấy quần áo, nhìn bác gái mỉm cười: “Cảm ơn bác.”

“Cảm ơn cái gì!” Bác gái cười hiền hậu, lại quay sang Bạc Tam nói, “Chàng trai, tôi tìm quần áo của ông già nhà này cho cậu thay nhé? Nhưng mà vóc người ông ấy không cao lớn thế này, sợ là hơi ngắn, không mặc vừa.”

Mộc Cận liếc nhìn anh, đứng phía trước anh cười tủm tỉm: “Không sao không sao, làm phiền bác gái quá.”

Bác gái kéo Mộc Cận vào buồng trong thay quần áo, lúc đi ra trong tay lại cầm hai món đồ đưa cho Bạc Tam: “Chàng trai, đây.”

Bạc Tam nhìn chằm chằm bộ quần áo đó, cẩn thận nhận lấy, cũng không nói gì, quay đầu quan sát căn nhà.

Thực ra nhà cũng không lớn, bên trong có hai gian, dưới đất ở gian phòng ngoài bày một chiếc bàn tròn, xung quanh là một dãy ghế; trong góc tường là một chiếc tủ thấp, trên đó bày một cái khung ảnh. Một góc tường khác có một cái kệ sắt, trên cùng là chậu rửa mặt tráng men; dưới kệ có rất nhiều chậu giống nhau.

Chán thật. Bạc Tam tóm lấy áo ba lỗ vẫn đang dán sát trên người mình. Anh đang nghĩ ngợi, cửa buồng trong kêu “Két” một tiếng mở ra. Mộc Cận mặc một chiếc áo vải màu xanh da trời, quần vải màu xám, tóc rối xoa xuống vai, nhe răng trợn mắt đứng ở cửa.

Bạc Tam vừa trông thấy cô liền phì cười.

Mộc Cận mắng anh: “Cười cái gì mà cười!”

Bạc Tam vuốt mũi, nét mặt càng tràn đầy vui vẻ: “Không có gì, rất đẹp.”

Bác gái kia cũng cười nói: “Đẹp lắm, mặc vào nhìn đẹp hơn con gái tôi nhiều. Chàng trai, cậu cũng vào thay đồ đi, không có lại cảm lạnh.”

Mộc Cận cười lớn, xông tới kéo cánh tay Bạc Tam: “Đi thay đi thay đi, quần áo anh ướt hết rồi, khăn trương vào thay đi.”

Toàn thân Bạc Tam cứng đờ, bắt được cánh tay cô, vẻ mặt lúng túng: “Mộc Cận!”

Mộc Cận cười sung sướng, khoe mắt, đuôi mày đều cong lên, rõ ràng vui mừng hơn hờ còn giả vờ nghiêm trang: “Tôi chỉ suy nghĩ cho sức khỏe của ngài, ngài không thể coi lòng tốt của tôi là lòng lang dạ thú chứ.”

Vừa nói, cô cũng không quên nắm lấy áo ba lỗ đang dính sát trên người Bạc Tam.

Bác gái cũng nói thêm vào: “Có vẻ không vừa, nhưng mà chàng trai, cậu vẫn nên thay đi, tránh để nhiễm lạnh.”

Mộc Cận mỉm cười, hai mắt sáng lấp lánh: “Em thấy hôm nay chúng ta không thể đi tiếp được, nếu anh không định thay quần áo ra để còn hong khô, chẳng lẽ ngày mai định mặc đồ ướt sũng đi gặp người khác à? Hay là anh định ngày mai mặc quần áo của bác trai đi ra ngoài?”

Đẩy Bạc Tam vào buồng trong rồi, Mộc Cận quay ra hỏi bác gái: “Bác gái, ở nhà chỉ có mình bác thôi ạ?”

“Chỉ có mình tôi.” Bác gái ngồi xuống, “Con gái tôi với ông nhà đều vào trong thành phố làm công. Tôi không biết chữ, cũng không đủ sức khỏe, đành ở nhà trồng trọt trên hai mẫu đất.”

Mộc Cận vẫn đứng yên tại chỗ, cầm khăn mặt vừa rồi của Bạc Tam, vừa lau tóc vừa hỏi: “Trong thôn này có bao nhiêu nhà vậy bác? Có đông người không ạ?”

Bác gái cười tủm tỉm nói: “Hồi tôi còn trẻ thì có nhiều, giờ chỉ còn mấy người già, lớn tuổi, không nở rời đi. Những người trẻ tuổi hầu như đều ra ngoài cả rồi.”

Mộc Cận gật đầu: “Thế cũng không tệ lắm, người lớn tuổi lưu luyến ngày xưa, người trẻ ra ngoài học hành, rất tốt.”

Bác gái cười nhẹ: “Không phải ra ngoài học hành gì, trong thôn vốn không đông người, trai gái trẻ tuổi tổng cộng cũng chỉ có dăm ba người, đều không thi đại học, tốt nghiệp đại học xong là ra ngoài làm công.”

Mộc Cận “Ồ” một tiếng, không hỏi thêm. Đến lượt bác gái hỏi: “Hai người là từ thành phố đi Thiên Sơn chơi sao?”

“Đúng ạ.” Mộc Cận nhún mày, lấy điện thoại trong túi quần ra loay hoay, “Chúng cháu đều không biết đường, bây giờ xe lại đang bị mắc trong vũng bùn.”

“Đường không dễ đi. Cô gái, chàng trai đó thật tuần tú lịch sự, ánh mắt cũng không tồi.” Bác gái gật gù, lại cảm thán, “Con gái nhà tôi bao giờ cũng tìm được một nơi chốn như vậy, coi như tôi cũng hoàn thành tâm nguyện.”

Mộc Cận gãi đầu, cười hì hì không đáp. Bác gái lại hỏi tiếp: “Có đói bụng không?”

“Không đói không đói ạ.” Mộc Cận vội vàng lắc đầu, “Không cần làm phiền bác, chúng cháu quấy rối bác thế này đã ngại lắm rồi.”

“Nói cái gì mà quấy rầy, ra ngoài ai chẳng có lúc gặp khó khăn, không cần khách khí.” Bác gái chau mày, giống như trách cứ con cái nhà mình, lại đột nhiên nhìn về phía buồng trong, “Chàng trai đó có phải quần áo không vừa không nhỉ, sao vẫn chưa ra? Chẳng còn bộ nào to hơn nữa.”

Mộc Cận bật cười: “Để cháu đi xem.”

Cô tới gõ cửa: “Bạc Tam? Anh thay xong chưa?”

Bên trong không thấy nói gì.

Mộc Cận lại gõ: “Bác gái hỏi có phải anh không mặc vừa không, nhưng mà bộ đó là to nhất rồi, không còn bộ nào to hơn nữa. Anh thay xong rồi thì mau ra đi, mang quần áo ướt ra hong khô.”

Bên trong vẫn không có tiếng nói.

Mộc Cận lại gõ, đột nhiên cửa hé ra một khe nhỏ, quần với áo ba lỗ lần lượt được đưa ra.

Cô cười, thò tay đẩy cửa: “Em vào xem nào.”

Bạc Tam ở trong ngần lại, đẩy thế nào cũng không được.

Mộc Cận nén cười, nói khẽ: “Anh còn trốn à? Mau ra đây, đừng để bác gái chê cười.”

Lần này cửa đẩy một phát lại mở ra luôn, buồng trong không bật đèn tối như mực, Mộc Cận đẩy cửa ra, thò đầu vào: “Bạc Tam?”

Phía sau cửa nhô ra một cái đầu, khuôn mặt đơ không cảm xúc, tối sầm, giọng không vui: “Làm sao?”

Mộc Cận gãi đầu, phì cười, vươn tay ra sau cửa kéo cánh tay anh: “Đi ra đi ra, không cần trốn, em không tin anh có thể trốn được em. Ra đây mau!”

Cô kéo một phát không được, ngược lại tay bị Bạc Tam nắm chặt. Lòng bàn tay anh nóng rực, Mộc Cận rút ra không được, vì thế nghiêng đầu vào nhìn anh, chỉ thấy anh đang chau mày, môi khẽ mím, vẻ mặt không vui.

Mộc Cận giơ tay kia lên sờ sờ mặt: “Không sao, không tổn hại hình tượng của anh đâu, thật đấy. Em thề không nói ra ngoài được chưa?”

Bạc Tam giương mắt liếc cô từ trên xuống dưới, dường như hơi cắn răng, nới lỏng tay cô, từ sau cửa chui ra.

Mộc Cận nhờ ánh đèn nhìn anh một lượt, khoe miệng run run, nghiêm mặt đi ra bàn tròn bên ngoài.

Bác gái trông thấy Bạc Tam đi ra, nhúu mày nhìn từ trên xuống dưới: “Đúng là nhỏ quá.”

Mộc Cận một tay che miệng, quay lưng lại với Bạc Tam, ngồi bên bàn tròn, cười đến nổi vai rung rung co giật.

Bạc Tam trái lại không còn gì để mất, bước nhanh tới đứng đối diện với cô, đôi mắt đen nhìn chằm chằm người ngồi trước mặt: “Mộc Cận.”

“Hả?” Mộc Cận ngẩng đầu, lộ ra hàm răng trắng, biểu hiện trên mặt vẫn rất bình tĩnh, nhưng người lại cười đến phát run.

“Muốn cười cứ cười đi, cẩn thận mặt bị chuột rút.” Bạc Tam lạnh nhạt nói.

Mộc Cận nghiêm mặt, khoe miệng cố nén cười, trịnh trọng nói: “Ông chủ, anh mặc cái gì cũng đều đẹp trai phong độ, phong lưu phóng khoáng, vô địch thiên hạ. Hay là em dùng đi động chụp cho anh một bức làm kỷ niệm nhé, được không?”

Bạc Tam xụ mặt liếc qua: “Điện thoại của em không biết bị bao nhiêu nước ngấm vào rồi, còn dùng được à?”

Mộc Cận hất cằm: “Sao không? Em vừa thử rồi, không vấn đề gì.”

Vừa nói xong, cô liền nhảy ra xa mấy bước, chạy đến cửa buồng trong rồi quay đầu lại, một tiếng “Tách” vang lên.

Bạc Tam vươn tay muốn cướp lấy điện thoại của cô, Mộc Cận ôm chặt điện thoại, ngồi xổm xuống cười: “Không cho.”

Bác gái cũng cười theo đi ra.

Bạc Tam không có cách nào cướp được, ánh sáng trong đôi mắt đen biến đổi, nhưng không hề trong sáng, cuối cùng không nói gì, ngồi xuống bàn tròn nói với bác gái: “Bác gái, cháu mượn điện thoại một lát ạ.”

Bác gái cười lớn gật đầu: “Tôi vào lấy ô, đưa cậu sang nhà cụ Vương.”

Bác gái đi vào trong buồng, Mộc Cận vẫn đang ngồi trên đất, ngẩng đầu nhìn Bạc Tam, mặt đỏ bừng, ánh mắt lại sáng ngời: “Ông chủ, anh lúc này đáng yêu lắm.”

Đôi mày rậm của Bạc Tam nhúu lại, ánh mắt u ám, không nói gì.

Một lúc sau bác gái cầm ô đi ra, Bạc Tam cũng đi theo ra cửa.

Lúc đó Mộc Cận mới đứng dậy, mở điện thoại trong tay ra xem lại.

Trong ảnh, Bạc Tam mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh da trời đã bạc màu, ở cánh tay với ống quần có viền trắng, trước ngực là một câu khẩu hiệu màu đỏ thắm, phía trên còn có chữ NIKE, ở giữa chữ E bị bạc, chỉ còn lại nửa cái viền. Dáng người anh cao lớn, nhưng quần áo lại quá nhỏ, hở ra một phần cánh tay với bắp chân, ngắn cũn cỡn, nhìn qua cực kỳ buồn cười. Bạc Tam cau mày, ánh mắt hơi mang vẻ khốn đốn, môi mỏng khẽ mím lại, cau có như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Nhưng mặc quần áo buồn cười là vậy, trông anh vẫn rất đẹp trai.

Mộc Cận nhếch môi, phì cười một tiếng. Một lúc sau, cô mới chăm chú lưu vào điện thoại “Bạc Thanh Hàn”, nhưng rồi lại xóa hai chữ sau đi, sửa thành “Tam”.

Mộc Cận loanh quanh trong nhà một lúc lâu, đợi mãi không thấy Bạc Tam với bác gái về, không khỏi thấy sốt ruột. Đột nhiên cửa bị đẩy ra, bác gái nhú mày đi vào, nói với Mộc Cận: “Cô gái, chàng trai kia bị sốt rồi.”

Mộc Cận từ từ đứng dậy: “Anh ấy đâu rồi ạ?”

Bác gái vẫy tay gọi cô: “Ở bên nhà cụ Vương. Điện thoại không gọi được, cậu ấy dầm mưa lâu quá, sốt đến nổi đứng cũng không nổi. Tôi đưa cô sang đó.”

Mộc Cận vội vàng theo bác gái ra ngoài. Trời còn mưa to hơn lúc trước, ào ào đổ xuống chiếc ô; đường cũng là đường đất nên đã sớm bị mưa xối thành bùn lầy. Bác gái an ủi cô đừng quá nôn nóng, Mộc Cận cũng không nói gì, mặc kệ dưới chân đường lầy lội thế nào, cô chỉ im lặng dìu bác gái tiếp tục đi.

Đi không bao xa thì đến một căn nhà nhỏ, bác gái đẩy đẩy Mộc Cận nói: “Nhà này. Cô vào đi, tôi đi tìm dì Ba, xem nhà dì ấy có thuốc hạ sốt không.”

Mộc Cận gật đầu, buông tay bác gái, lao vào màn mưa, vội vã chạy về phía căn nhà. Chương 34. Bị sốt ký Nhà cụ Vương có kết cấu không khác mấy so với nhà bác gái, cũng là hai gian phòng. Bạc Tam nằm trên giường đất, chần chập đến ngực, hình như cả người hơi run lập cập.

Mộc Cận cứ thế đi vào, đặt tay lên trán anh, đúng là rất nóng. Cô cắn răng, bỗng nhớ lại lúc trước ở nhà bác gái anh nắm tay cô, lòng bàn tay anh rất nóng.

Mộc Cận mím môi, khóe mắt đã bắt đầu hoe đỏ, đưa bàn tay lạnh buốt của mình nhẹ nhàng đặt lên trán anh.

Cụ Vương là một ông cụ tóc đã hoa râm, lớn tuổi, hơi bị nặng tai. Ông ngồi ở bên kia giường, nói lớn với Mộc Cận: “Cô gái à, đừng lo lắng, chàng trai này trẻ tuổi, căn bản sức khỏe vẫn tốt, đắp chăn cho đỡ mồ hôi ra rồi ngủ một giấc là khỏi.”

Mộc Cận nhìn cụ Vương gật gật đầu, ngón trỏ đặt lên môi làm động tác ra hiệu “Xuyt”, sợ hơi ồn ào đánh thức Bạc Tam.

Bạc Tam chau mày, gò má hơi ửng hồng, môi run run. Mộc Cận ghé vào bên cạnh giường, một tay với vào trong chăn nắm lấy tay anh, không dám chớp mắt, chỉ nhìn anh chăm chú.

Bạc Tam mơ mơ màng màng hình như đã hơi tỉnh, mắt khẽ mở ra, giọng khàn khàn nghe không rõ: “Em đã trở về rồi?”

Mộc Cận sưng sờ, đang định nói gì đó, nhưng khi nhìn Bạc Tam thì lại thấy anh đã nhắm mắt.

Em đã trở về rồi?

Mộc Cận dáng vẻ khó hiểu ngồi ở cạnh giường, người hơi cúi xuống, nghĩ về ý nghĩa những lời này của Bạc Tam. Cô đang miên man suy nghĩ, cửa bên ngoài lại mở ra, giọng bác gái truyền vào: “Dì Ba, dì mau vào xem xem.”

Mộc Cận vội vàng buông tay Bạc Tam định đứng dậy, không ngờ trong lúc đang mê man anh lại nắm tay cô rất chặt, lòng mày khẽ nhú lại.

Mộc Cận liếm môi, để yên cho anh nắm, quay đầu nhìn ra cửa. Bác gái dẫn một người trạc tuổi vào phòng, chỉ vào giường Bạc Tam nói: “Dì Ba, dì có hiểu biết một chút, thử xem giúp chàng trai này đi.”

Dì Ba tiến lại gần, Mộc Cận bị Bạc Tam nắm tay không buông, đành phải cởi giày dịch sang một bên, nhưng ánh mắt vẫn nhìn dì Ba chăm chú.

Dì Ba kia thực ra cũng không hiểu rõ, nhìn sắc mặt Bạc Tam ửng hồng, đưa tay thăm dò nhiệt độ, nói: “Cô gái, không sao cả, đừng lo lắng. Ở đây tôi chỉ có Công thần tại hân, uống trước ba gói, nếu ngày mai vẫn không hạ sốt, thì bảo lão Lưu đánh xe đưa cậu ấy lên trạm xá ở trên thị trấn.”

Công thần tại hân? Đây không phải thuốc cảm cho trẻ em sao? Mộc Cận nhú mày nghĩ.

Dì Ba quay người đi pha thuốc cho Bạc Tam, Mộc Cận lại sờ trán anh, thấy nóng như lò sưởi, đành phải quay sang hỏi cụ Vương: “Cụ ơi, nhà cụ có rượu cần gì đó không ạ?”

Cụ Vương nghe không rõ, nheo mắt lớn tiếng hỏi lại: “Cái gì?”

Dì Ba ở bên ngoài cao giọng nói vọng vào: “Nhà tôi có, để tôi về lấy. Cô gái đừng nôn nóng, đừng nôn nóng.”

Mộc Cận không nói gì chỉ gật đầu, lại sờ trán Bạc Tam, nói với bác gái: “Bác gái, có thể lấy giúp cháu một chậu nước được không ạ? Cháu lau qua cho anh ấy.”

Không lâu sau, bác gái bưng vào một chậu nước ấm, đặt trên giường, tay còn vắt một chiếc khăn mặt. Mộc Cận sốt ruột, đưa tay rút lấy khăn mặt nhúng vào nước.

“Nước còn nóng đấy!” Bác gái hô khẽ.

Nước đúng là rất nóng, Mộc Cận thổi tay, mới đó mà ngón tay đã đỏ lên. Cô vừa vẩy vẩy tay, vừa vắt khô khăn mặt, giúp Bạc Tam lau qua cổ và trán.

Khắp người anh cực kỳ nóng, mơ mơ màng màng không còn biết gì, chỉ cau mày. Mộc Cận sờ thấy không được, khẽ cắn răng, vươn tay vào trong chăn nghĩ phải giúp anh cởi áo ra.

Ai ngờ áo này không có khóa kéo, là áo chui đầu, Bạc Tam ngủ mê man không hề động dậy, Mộc Cận loay hoay mãi vẫn không kéo áo anh lên được. Cô cắn răng, mím môi nói với bác gái: “Bác gái, bác tìm giúp cháu cái kéo được không ạ? Người anh ấy rất nóng, không thể mặc dày thế này được. Tiền quần áo cháu sẽ đền cho bác, được không ạ?”

Bác gái không phản đối, quay đầu hỏi cụ Vương: “Kéo nhà cụ để đâu ạ?”

Câu này cụ Vương nghe rõ, lấy một chiếc hộp đựng bằng trúc ở đầu giường, mở ra tìm một chiếc kéo lớn.

Mộc Cận nhận lấy kéo, do dự một chút mới vén chăn lên, kéo áo Bạc Tam từ từ cắt.

Cô vừa cắt áo xong thì dì Ba bước vào, tay cầm một chiếc bình nhỏ trong suốt đưa cho cô: “Cái này.”

Mộc Cận không tiện hỏi có miếng bông nào không, mở nắp bình ra xem thử, vắt khô khăn mặt, từ từ đổ chất lỏng trong bình lên khăn.

Lúc này bác gái cũng đã pha xong thuốc, được một chén đặc màu hồng đậm, đưa cho Mộc Cận nói: “Cô gái, đây.”

Cô khẽ cười, nhận lấy nhấp nhấp môi thử nhiệt độ, sau đó dừng lại gọi Bạc Tam: “Bạc Tam, Bạc Tam, đây uống thuốc.”

Bạc Tam mơ màng nhú mày, mắt cũng không mở ra, chỉ né bàn tay cô đang vỗ mặt anh.

Mộc Cận lại vỗ: “Bạc Tam? Nhanh dậy uống thuốc nào.”

Bạc Tam hơi hé mi mắt, nhưng khép lại rất nhanh, có vẻ không dậy nổi.

Mộc Cận cuống quá, vỗ vỗ nhéo nhéo mặt anh, gấp đến nỗi phát khóc: “Bạc Tam, anh mau dậy uống thuốc đi! Nhanh lên một chút, dậy đi!”

Bác gái cũng đưa tay sờ trán Bạc Tam: “Ôi! Nóng thế này!”

Mộc Cận ngược lên nhìn, hai mắt long lanh nước: “Bác gái, bác lấy giúp cháu một cái thìa nhỏ được không ạ?”

Bác gái quay người đi ra, tìm ở gian ngoài một lúc lâu, nói vọng vào: “Cô gái, nhà cụ ấy không có thìa!”

Mộc Cận đang đỡ Bạc Tam dậy, để anh nằm trên đùi cô, một tay nâng lưng anh chuẩn bị cho uống thuốc. Nghe bác gái nói vậy, cô đành đỡ anh lên cao hơn, dựa vào trên vai cô, một tay ôm người anh để tránh bị ngã xuống, sau đó mới lại bưng chén thuốc, đỡ cho anh uống từng chút từng chút.

Bạc Tam uống thuốc xong, Mộc Cận lại đặt anh nằm xuống, bắt đầu cầm khăn mặt thấm rượu từ từ lau mặt và cổ anh. Lúc khăn mặt đưa sát đến xương quai xanh của anh, Mộc Cận hơi quay đầu nhìn bác gái đang ngồi ở một bên.

Bác gái chỉ mỉm cười: “Đừng sốt ruột quá, cậu ấy chỉ là dầm mưa nên bị sốt thôi, không cần lo lắng quá.”

Mộc Cận đỏ mặt, lại quay đầu về tiếp tục giúp Bạc Tam hạ nhiệt độ.

Bất chợt bác gái hỏi: “Cô gái à, cô với bạn trai định bao giờ thì kết hôn?”

Kết hôn? Tay Mộc Cận chợt ngừng lại, sau đó bỏ khăn mặt vào trong chậu, nói: “Bác gái, thật ra anh ấy là ông chủ của cháu.”

Bác gái “À” một tiếng, nói: “Lúc tôi ra mở cửa, cả người cậu ấy ôm cô, có chiếc áo sơ mi duy nhất thì cho cô che mưa, còn cậu ấy bị mưa xối như vậy cũng không gạt đi, mắt lúc nào cũng nhìn cô. Ôi, không biết bao giờ con gái tôi mới tìm được một chàng trai biết quan tâm như vậy, cả đời này tôi cũng yên lòng.”

Mộc Cận đang giúp Bạc Tam lau mặt, nghe bác gái nói, ánh mắt không nén được chăm chú dừng lâu hơn trên mặt anh.

Lông mày anh vẫn nhíu lại, khóe miệng khê cong lên, giống như đang phì cười, rõ ràng lần đầu tiên cô mới thấy dáng vẻ này của anh, nhưng giờ đây đã trở thành dáng vẻ đẹp nhất.

Mộc Cận khê đặt tay lên má anh, thấy nhiệt độ vẫn rất nóng. Cô cắn môi, nước mắt không kìm được ứa ra.

Bác gái thấy vậy thì hoảng sợ, vội vàng an ủi cô: “Cô gái, đừng khóc, đừng khóc, chỉ là sốt thường thôi mà, không sao cả đâu, đừng khóc.”

Mộc Cận gạt nước mắt, hơi ngại ngùng, nhìn bác gái cười cười, ấp úng nói: “Đều tại cháu không tốt, nếu sáng nay cháu uống thuốc say xe, anh ấy cũng sẽ không bị mắc mưa. À đúng rồi, điện thoại đã gọi được chưa ạ?”

Bác gái lắc đầu: “Chưa gọi được, chắc lại hỏng đường dây. Đường dây ở đây lúc tốt lúc xấu, cũng chẳng có người đến tu sửa.”

Mộc Cận nhẹ gạt đầu: “Bác gái, bác về nghỉ ngơi đi, cháu ở đây trông anh ấy.”

“Cô gái trẻ, nhớ đừng quá lo lắng.” Bác gái vỗ nhẹ đầu Mộc Cận, mỉm cười với cô rồi quay ra nói lớn với cụ Vương: “Con về đây cụ!”

Bác gái về rồi, cụ Vương vẫn nằm nghỉ bên kia giường. Mộc Cận không ngủ được, sờ trán Bạc Tam chỉ thấy càng ngày càng nóng, lòng cô càng sốt ruột không yên, lại lấy rượu lau khắp người Bạc Tam một lần nữa.

Loay hoay đến hơn nửa đêm, đầu cô cũng bắt đầu choáng váng nặng nề, không nghe cô sai khiến, hốc mắt cũng run run liên tục. Nhưng Bạc Tam uống thuốc rồi mà nhiệt độ không thấy hạ, Mộc Cận cũng không rõ rốt cuộc nên tiếp tục dùng rượu cồn hạ nhiệt độ hay đắp chăn vào cho đỡ mồ hôi, cô luống cuống không biết làm thế nào, trán cũng đã nhễ nhại mồ hôi.

Bên ngoài mưa dần dần nhỏ lại, hình như cũng không còn âm thanh xào xạc nữa. Mộc Cận lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ đêm.

Đến hơn hai giờ, toàn thân Bạc Tam vẫn nóng hầm hập, Mộc Cận vừa nóng ruột vừa ân hận, lúc giúp anh lau mặt lần nữa không nén được muốn khóc. Cô đưa tay lau nước mắt, không để ý trên tay còn có rượu, bất cẩn làm dính vào mắt, nước mắt lại càng ứa ra vì xót. Cô ngồi bên giường Bạc Tam, tay nắm chặt khăn mặt, trong lòng nghĩ nhờ may ông chủ cả đêm sốt cao hơn đến mức bị mê muội, cô biết ăn nói thế nào với người khác?

Cô càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng muốn khóc, cuối cùng không kìm được, ôm đầu gối bắt đầu khóc thút tha thút thít.

Đang khóc, Mộc Cận nghe thấy bên ngoài có tiếng ô tô. Cô hoảng hốt, gần như vô ý thức nhảy bật lên khỏi mặt đất chạy vội ra cửa.

Mộc Cận mở cửa chạy ra ngoài đường, mặc kệ mưa phùn rơi xuống người, thấp thoáng trong màn mưa thấy có hai ngọn đèn xe đi qua. Cô bị chói nheo mắt lại, chợt nghe thấy giọng nói vang vọng cao vút giống như từ trên trời cao vọng xuống của trưởng phòng mặt lạnh: “Mộc Cận?”

Mộc Cận chỉ nghe được tiếng xe phanh “Kít” lại, trưởng phòng cùng mấy đồng nghiệp chạy về phía cô, còn cô hình như mơ hồ chỉ loạn một ngón tay về phía căn nhà, một giây sau liền từ từ ngã xuống đất bất tỉnh, không còn biết gì nữa.

21. Chương 35+36

Chương 35. Nằm viện ký

Mộc Cận ngủ mê man, cuối cùng lúc từ từ tỉnh lại, phát hiện trước mắt là một màu trắng xóa. Cô vừa quay sang thì trông thấy Bạc Tam nằm trên giường bệnh đối diện, đôi mắt đen đang nhìn cô chăm chú không rời.

Mộc Cận ngẩn ra, buột miệng nói: “Anh còn sốt không?”

Bạc Tam chỉ nhìn cô chăm chăm, không nói gì.

Mộc Cận nghĩ thầm, không phải bị sốt đến nổi ngu người rồi đấy chứ, chớp chớp mắt định đứng dậy đến gần xem sao, nhưng còn chưa xốc chân lên, chợt nghe Bạc Tam lên tiếng: “Ngoan ngoan nằm xuống, chớ lộn xộn.”

Mộc Cận cười: “Ông chủ thì ra anh không bị sốt đến mức mê muội à...”

Khóe miệng Bạc Tam khẽ run: “Em không sao đấy chứ?”

Mộc Cận cong cong khóe môi, đột nhiên phát hiện ra trên mu bàn tay phải cô đang cầm một cây kim. Nhìn theo cây kim lên phía trên, một chai dịch truyền cực lớn đang treo trên giá, lắc lư như muốn hù dọa cô.

Mộc Cận đỡ ra, không dám động dấy, chậm rãi nghiêng đầu sang nhìn Bạc Tam, vẻ mặt như sắp khóc: “Ông chủ, sao anh lại không phải truyền?”

Bạc Tam nhướn mày: “Ai bảo em sốt cao đến nỗi gọi thế nào cũng vẫn bất tỉnh?”

Mộc Cận lẩm bẩm: “Anh tưởng mình thì hay lắm à...”

Đang cần nhần, cô đột nhiên nhớ ra, lại quay sang Bạc Tam cười cười, nháy mắt tinh nghịch: “Ông chủ anh vẫn đẹp trai lắm, mặc bộ quần áo thời thượng bị trưởng phòng nhìn thấy rồi phải không?”

Sau đó cô sung sướng nhìn Bạc Tam sa sầm mặt.

Bạc Tam khẽ nhíu mày, nhìn Mộc Cận chăm chú hồi lâu, như có điều gì suy nghĩ, sau đó cất giọng trầm thấp: “Tối hôm qua là em.”

Mộc Cận rất khinh thường liếc nhìn anh: “Anh nghĩ là ai? Ông chủ anh đúng là quá kém, chỉ dầm mưa một chút mà sốt đến nổi hôn mê bất tỉnh, nếu không phải em kiên trì giúp anh hạ nhiệt độ, chắc bây giờ anh đã bị sốt thành ngớ ngẩn rồi cũng nên, anh phải trả ơn em cho tốt vào.”

Bạc Tam chỉ cười, đang định nói gì đó thì cửa đột nhiên mở ra.

Mộc Cận quay đầu ra phía cửa, mấy vị trưởng phòng cùng với đồng nghiệp nam xách giỏ hoa quả đi đến, trông thấy Bạc Tam thì tươi cười hơn hở, không ngừng giải thích: “Hôm qua thực sự mưa to quá, chúng tôi đợi mãi không thấy...”

“Điều tại tôi.” Bạc Tam ngắt lời trưởng phòng, “Đã không biết đường lại không bám theo xe đằng trước, làm lỡ mất việc của mọi người.”

“Không sao không sao, đằng nào mưa to như thế cũng không có cách nào leo lúi được.” Trưởng phòng cười không ngớt, quay đầu nói với Mộc Cận: “Mộc Cận cô cũng dưỡng bệnh cho tốt nhé.”

Mộc Cận rụt cổ gật đầu.

Thấy Bạc Tam rõ ràng không muốn tiếp tục nói chuyện, trưởng phòng cùng với mấy đồng nghiệp ngồi một lúc rồi cáo từ ra về. Bọn họ đi rồi, Mộc Cận mới quay sang Bạc Tam chớp mắt: “Hôm qua em cắt hỏng mất bộ quần áo mà bác gái cho anh mượn, sau đó lại mê man không biết gì, chưa đưa tiền quần áo cho bác gái.”

Bạc Tam mặt không biểu tình: “Anh đã nói lại với thư ký Lý, bảo cô ấy giải quyết rồi. Em không cần bận tâm.”

Mộc Cận gật đầu, lại nhớ đến bác gái, ôm chần nói: “Bác gái ấy thật tốt, hòa nhã hiền từ.”

Bạc Tam chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng.

Mộc Cận chớp mắt, nói tiếp: “Bác gái nói anh bị mưa ướt như vậy còn cố che cho em, để em không so đo với anh.”

Bạc Tam thấy cô rõ ràng không yên lòng, “Ừ” một tiếng rồi hỏi lại: “So đo cái gì?”

Mộc Cận ha ha cười: “Không có gì.”

Bạc Tam quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, dường như nghĩ tới điều gì, đột nhiên nói: “Tối hôm qua anh đã nói cái gì hả?”

“Không có gì.” Mộc Cận mở to mắt giả vờ ngạc nhiên, “À, anh có mê man hỏi một câu, em đã trở về rồi?”

Bạc Tam cười, hờ hững dời ánh mắt sang chỗ khác: “À.”

Mộc Cận khề cần rằng, ánh mắt sáng rực nhìn anh chăm chăm: “Ai trở về rồi hả?”

Trên giường bên kia, Bạc Tam yên lặng hồi lâu không lên tiếng. Mộc Cận hỏi xong cũng thấy hơi hối hận, ngưỡng ngừng co vào trong chăn, nhìn trong ống truyền dịch, từng giọt chất lỏng từ từ nhỏ xuống.

Một lúc sau, Bạc Tam mới chậm rãi mở miệng: “Lúc anh ở bên Pháp, cũng vì gặp mưa nên có lần đã bị ốm.”

“Hả?” Mộc Cận quay đầu nhìn anh, “Không lẽ cũng là lạc đường?”

Bạc Tam cười nhẹ nhàng: “Không phải. Hôm qua anh hồ đồ rồi, lại tưởng vẫn còn ở nước Pháp. Em đừng để ý.”

Mộc Cận trong lòng rầu rĩ, cắn môi, nghiêng đầu tiếp tục nhìn bình dịch truyền.

Bạc Tam nghiêng người nhìn cô, đột nhiên đưa tay vén chăn, đi sang chỗ Mộc Cận.

Mộc Cận vừa quay đầu, đã thấy anh vén chăn của cô, thân mình cao lớn nhanh nhẹn chui vào, vẫn không quên nhìn cô cười.

Mộc Cận đỏ mặt, đưa tay đẩy anh ra: “Anh làm gì vậy! Trong bệnh viện nằm thế này còn ra thể thống gì nữa, anh mau ra đi!”

Bạc Tam nghiêng người ôm lấy cô, cảm đặt trên đỉnh đầu cô, giọng nói chất chứa niềm vui: “Đừng động đây.”

Hôm qua anh dầm mưa, trên người bây giờ vẫn còn mùi nước mưa nhàn nhạt, hình như còn có cả hương cỏ xanh thoang thoảng. Cả người Mộc Cận bị anh ôm, bỗng dưng cứng đờ, chẳng dám nhúc nhích.

Trán cô dán ở cảm Bạc Tam, mơ mơ màng màng cảm giác được, hình như anh hạ sốt rồi.

Mộc Cận bị Bạc Tam ôm một lúc lâu, đang lúc mơ hồ sắp ngủ, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh: “Mộc Cận.”

“Hả?” Tiếng cô nói ra cũng rất nhẹ.

Bạc Tam trầm mặc, lại đến tận hồi lâu sau, mới nói: “Không có gì.”

Bạc Tam với Mộc Cận vốn cũng không có vấn đề gì lớn, buổi tối Mộc Cận truyền nước xong có thể ra viện.

Cô vẫn còn mặc bộ quần áo ở nhà bác gái, lúc bị Bạc Tam ôm cảm thấy rất khó chịu. Cô cau mày, nhìn chằm chằm bộ quần áo tươm tất trên người anh: “Sao không có của em?”

Bạc Tam ôm eo cô, dìu cô ra khỏi phòng bệnh: “Của anh chính là của em.”

Mộc Cận bám chặt vào cửa, sống chết không chịu đi: “Anh xuống trước đi xuống trước đi, em đến ngay đây.”

Bạc Tam nghiêng đầu: “Em làm cái gì?”

Mộc Cận bình tĩnh sờ sờ mặt, đảo mắt trông thấy phòng vệ sinh ở bên trong: “Em vào nhà vệ sinh.”

“Ừ.” Bộ dạng Bạc Tam như tỉnh ra, cười dịu dàng: “Đi đi, anh ở đây chờ em.”

Mộc Cận mặc kệ anh ở đấy rồi đi vào trong, ngáy người trừng mắt nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chính mình trong gương.

Nông dân trông như thế nào ấy nhỉ? Bạc Tam anh anh anh anh anh đúng là đáng khinh!

Cô ngẩn ngơ trong nhà vệ sinh một lúc lâu, thò đầu ngó ra ngoài cửa, bất chợt thấy Bạc Tam hai tay khoanh trước ngực, phong độ nhẹ nhàng đang nghiêng người dựa cửa chờ cô. Mộc Cận cắn răng, giống như tráng sĩ cắt cổ tay, ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra ngoài.

Thử tưởng tượng mà xem, một thân quần áo phẳng phiu vừa nhìn đã biết là soái ca vô cùng đẹp trai, trước ngực ôm một cô gái chỉ mặc áo vải màu xanh da trời với quần màu xám đã bạc, vừa nhìn đã biết là gái thôn quê, hiện ngang bước đi tại sảnh lớn bệnh viện...

Mộc Cận vừa đi vừa gạt nước mắt, tên này nhất định là đang trả thù việc hôm qua bị cô cười nhạo, hôm nay cố tình tạo dựng hình ảnh tương phản chói mắt để cười nhạo cô.

Sao lại có người vô sỉ đến mức này chứ? Đứng trước “ân nhân cứu mạng” của mình không cảm động rơi nước mắt thì thôi, lại còn giống như rắn độc quay lại cắn người, nếu không giày vò cô một lần thì không cảm thấy hả hê chứ gì?

Ác quỷ. Tên này đúng là ác quỷ!

Quả nhiên, đám y tá mê trai ở bệnh viện, các bác sĩ mê trai, mấy cô mê trai ở khu vực đăng kí, tất cả cùng nhao nhao đến vây xem một đôi tổ hợp kì quái Bạc Tam và Mộc Cận, hơn nữa lại còn âm ỉ cảm thán một câu hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Trời đất ơi, một bông hoa nhài đẹp như vậy, đứng đắn như vậy, tại sao lại cắm vào một đồng vật thể không biết là cái gì thế kia chứ?

Nhìn bông hoa nhài cười rất vui vẻ, rất ngọt ngào, rất dịu dàng, rất quan tâm; lại nhìn trang phục giày dép của hoa nhài, rất đẳng cấp, rất có thẩm mỹ, rất phong cách – nhưng trong lòng tại sao lại ôm một đứa con gái đất cũng không phải đất, cặn bã cũng không phải cặn bã cơ chứ?

Đám phụ nữ mê trai ở bệnh viện ai nấy mặt mũi đen sì, nhao nhao xắn tay kéo áo, hận không thể thế chỗ đứa con gái cỏ rác trong lòng hoa nhài.

Trong lòng Mộc Cận thấp thỏm, mâu thuẫn, vừa muốn ngẩng đầu chứng minh với mọi người: hãy nhìn cô đây chính là một bông hoa kiêu diễm... Lại vừa hận không thể độn thổ ngay lập tức, tốt nhất sau này không có ai nhận ra cô nữa thì càng tốt.

Nghiến răng nghiến lợi xoắn xuýt trong lòng, cô đưa ra được kết luận thực ra cũng cực kỳ đơn giản: Bạc Tam đúng là ác quỷ ác quỷ ác quỷ! Phải kéo ra ngoài đánh một trăm roi a một trăm roi! Một trăm roi!!

Mộc Cận mặt không biểu cảm ở trong lòng Bạc Tam, chậm chạp đi hết hành lang, qua sảnh lớn, mãi đến tận lúc lên xe mới có khí thế quay đầu nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ khinh thường: ta cực kỳ khinh bỉ người, người kia!

Bạc Tam thấy Mộc Cận lườm mình, buông lỏng tay đang ôm eo cô, vuốt vuốt mũi che đi khóe miệng đang cong lên vui vẻ, quay lên nói với lái xe Trương ở ghế trước: “Đi thôi.”

Mộc Cận thấy thế lại càng thêm khinh bỉ: lấy oán trả ơn! Ông chủ anh quá kém!

Bạc Tam bình tĩnh nhận lấy sự khinh bỉ của cô, một lúc lâu sau đột nhiên ghé vào tai cô trầm thấp nói: “Mộc Cận, em mà cứ dùng ánh mắt đó nhìn anh, anh sẽ không chịu đựng nổi.”

Cái gì? Cô dùng ánh mắt gì?

Mộc Cận mờ mịt quay đầu nhìn ông chủ, đã thấy khóe miệng ông chủ đang ẩn chứa nụ cười kì quái, nhưng tâm mắt thì vẫn yên ổn tập trung về phía trước. Cô nghiêng đầu dò xét hai mắt Bạc Tam, đột nhiên mặt đỏ tới tận mang tai, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn anh thêm chút nào nữa.

Lại một lúc lâu sau, Bạc Tam khẽ cười một tiếng, vươn tay ôm cô vào lòng.

Mộc Cận để kệ anh ôm, mặt vui vào ngực anh, ngửi thấy mùi hương của riêng anh, cô cảm giác mặt nóng như thiêu đốt. Cô núp trong lòng Bạc Tam, khẽ cắn môi, rốt cuộc là trình độ đọc ánh mắt ông chủ của cô quá không đáng tin cậy, hay là cô quá không trong sáng đây? Tại sao chỉ vì một câu nói của anh mà đã liên tưởng đến hình ảnh không phù hợp với trẻ em...

Không phù hợp với trẻ em không phù hợp với trẻ em... Mộc Cận giơ tay hung hăng tự cốc vào đầu mình một cái.

Bạc Tam lại cười nhẹ, tay kia véo má cô, hơi cúi thấp đầu xuống ở bên tai cô nói khẽ: “Không phải cốc, em tưởng cốc một cái thì có thể làm biến mất những suy nghĩ bất lương trong đầu em sao?”

Mộc Cận thoáng cái đỏ mặt, phụng phịu nói: “Ông chủ anh quá là không có tư tưởng giác ngộ, quá kém, quá coi thường tư cách đạo đức cao quý của em.”

Bạc Tam gật đầu ra vẻ tán thành: “Ừ, rốt cuộc có kém hay không, tối nay em sẽ biết.”

Một câu nói không trầm không bổng, ở trong lòng anh, Mộc Cận vô ý thức cứng đờ người, quay đầu nhìn lái xe Trương ở ghế trước. Nhận thấy lái xe Trương không có phản ứng gì đặc biệt, cô mới quay đầu nhìn Bạc Tam, tiếp theo liền thấy đôi mày anh nhướng lên, trên mặt là nụ cười trộm không tốt đẹp gì.

Mộc Cận tức điên, tức điên, tức điên. Rõ ràng là ông chủ anh tư tưởng không trong sáng, tại sao mỗi lần đều là cô phải hoảng hốt!

Mộc Cận nổi giận, hai tay nắm lại, muốn cho Bạc Tam một đấm! Nhưng nắm đấm còn chưa vung ra, cô lại bị anh ôm chặt trong lòng.

Bạc Tam ôm cô rất chặt, mặt dán trên tóc cô, hồi lâu sau, bỗng nhiên nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn. Chương 36. Ăn cơm ký

Cuối cùng Mộc Cận vẫn quay về trường học trước thời hạn, bắt đầu nghiêm túc chuẩn bị thi nghiên cứu sinh. Trước đó, cô trở về nhà một chuyến, nán lại một tuần lễ, lúc quay về trường liền dọn ra khỏi nhà Bạc Tam, lại đến ở kí túc xá.

Kí túc xá vẫn âm ỉ như trước đây, mỗi ngày lão đại vẫn ôm sách điện tử xem vô cùng sung sướng, Đâu Đâu vẫn mỗi ngày gặm một quả táo, Đào Tử vẫn qua cửa trong Tiên kiểm kỳ hiệp truyền vô số lần.

Mộc Cận vẫn tiếp tục cùng Đâu Đâu đến lớp học nghiên cứu sinh, một mình đến lớp phụ đạo môn mô hình hóa. Ban đầu mọi người vẫn còn trò chuyện một chút về quá trình thực tập của mỗi người, khai thác thông tin về tiến triển giữa Bạc Tam và Mộc Cận, về sau ngoại trừ việc Mộc Cận thừa nhận mình yêu Bạc Tam, còn những chuyện khác che đậy không nói thật, mọi người cũng không hỏi lại nhiều, chỉ còn những chuyện về học hành, ăn ở.

Hàng ngày Mộc Cận cùng Đâu Đâu dậy sớm, mò mẫm lên phòng tự học để chuẩn bị thi nghiên cứu sinh, khắp người mệt mỏi rã rời. Mỗi tuần Bạc Tam cũng sẽ đến tìm cô một hai lần, mỗi lần trông thấy cô lại hoảng sợ than thở một câu, Mộc Cận sao em lại gầy đi nữa?

Mộc Cận nhăn nhó gượng cười, đại học năm thứ tư nếu không thi nghiên cứu, mỗi ngày đều giống như lễ mừng năm mới. Nhưng nếu thi nghiên cứu, mỗi ngày nhất định là kháng chiến, từ tâm lý đến sinh lý, tất cả đều chịu thử thách vừa nóng vừa lạnh. (*)

(*) bằng hỏa lương trọng thiên: nước đá và lửa ở chung một nơi, ý nói những sự vật trái ngược nhau ở chung một chỗ thể hiện hai hình ảnh đối lập nhau ở chung một chỗ – TTV & Ngưu rừng rú

Cơ bản nửa năm tiếp theo này, Mộc Cận coi như vượt qua yên ổn. Ngoại trừ hồi tháng mười một, Đâu Đâu mò ra một bản tạp chí đưa cho Mộc Cận xem, bất ngờ trên trang bìa lại là ảnh chụp Bạc Tam nắm tay một cô người mẫu.

Mộc Cận hờ hững nhìn sang, thấy tiêu đề đỏ rực phía trên đơn giản lại là thiếu gia nhà họ Bạc với một cô người mẫu nào đó vân vân và vân vân, cũng cảm thấy rất khó coi, chép miệng lấy đề toán ra làm.

Ngược lại Đâu Đâu thì tức giận thay Mộc Cận, dùng ngón tay đâm cô người mẫu cao gầy nghiêng rằng nghiêng lợi: “Mộc Cận à người này nhà cậu là thể nào đây a thể nào đây? Có biết là nên tránh bị nghi ngờ không chứ?”

Mộc Cận ôm lấy tờ tạp chí, cười tủm tỉm giải thích: “Trước đây Bạc Tam đã nói với tớ rồi, gia đình người này có quan hệ thân thiết với nhà anh ấy, người lớn bên ấy đã có lời, anh ấy đương nhiên cũng không tiện từ chối.”

Đâu Đâu vẫn trề môi: “Thân thiết thể nào? Sao tớ không thấy cậu với Cố Tuấn Nghiêu có cái gì không trong sáng?”

Cố Tuấn Nghiêu biết Mộc Cận thi nghiên cứu, thỉnh thoảng lại mang đến cho cô một túi đồ ăn lớn, anh hay gọi hoa mỹ là bổ sung vật chất. Anh cư xử với mọi người rất nhã nhặn, dễ gần, còn mời bạn cùng phòng kí túc xá của cô ăn vài bữa cơm, ấn tượng của mọi người với anh đều vô cùng tốt đẹp.

Mộc Cận cười thâm: “Đâu Đâu, hay là khi nào tớ giới thiệu Cố Tuấn Nghiêu cho cậu nhé?”

Đâu Đâu nheo mắt: “Tốt, có gì mà không được, vừa đẹp trai vừa ổn định, cho người ta cảm giác an toàn tốt hơn so với Bạc Tam nhà cậu rồi! Tớ chỉ sợ người ta không vừa mắt tớ, nếu anh ấy gật đầu, tớ trăm phần trăm cam tâm tình nguyện!”

Mộc Cận cười hì hì.

Thực ra Bạc Tam có nói với cô thật, trong điện thoại vụng về nhắc tới một lần, chỉ nói là từ bé đến lớn bây giờ mới về nước, nên không tránh khỏi việc gặp gỡ, bên cạnh có nhiều người đẹp. Mộc Cận chỉ cười tỏ vẻ đã biết.

Có điều không ngờ thật sự rất đẹp.

Nháy mắt đã qua Tết nguyên đán. Mộc Cận càng ngày càng bẽ bộn từ sáng đến tối không thấy mặt trời, mỗi ngày ba bữa cơm đều chỉ qua loa cho xong việc, cơ hội gặp mặt Bạc Tam lại càng ít đi. Trái lại Bạc Tam vẫn thường xuyên gọi điện cho cô, đôi khi thì là giữa trưa, lúc thì lại là buổi tối, nhưng chỉ cần nghe

thấy giọng nói đặc biệt của anh từ đầu dây bên kia truyền tới, cho dù chỉ trông thấy một dãy số quen thuộc chớp nháy trên màn hình điện thoại, lại khiến Mộc Cận có một cảm giác yên lòng không sao hiểu được.

Mộc Cận nghĩ điện cuộc điện thoại vừa này, sờ tay lên trán, cười tủm tỉm tiếp tục sắp xếp, vì phải chuẩn bị cho kì thi mà cô thường xuyên cảm rề trong thư viện.

Đâu Đâu đang ngồi cạnh, thấy cô cười rất kì lạ thì cũng cười trêu: “Sao, người nào đó nhà cậu sắp đến thăm hỏi trước kì thi hả?”

Mộc Cận ôm chồng sách trên bàn, liếc mắt nhìn Đâu Đâu nói: “Bảo là buổi trưa phải ăn cơm cùng mấy vị khách quan trọng, buổi tối còn phải tham dự hoạt động từ thiện gì đó, không thể đến được. Bạn học Đâu Đâu, ngày mai sẽ vào chiến trường, hôm nay cậu vẫn còn tâm trạng mà nhiều chuyện, đúng là đã chuẩn bị đầy đủ.”

Đâu Đâu cười hì hì, cũng ôm lấy một chồng sách: “Không phải tớ thấy mặt cậu đỏ như rặng hoa đào nên mới quan tâm một chút hay sao.”

Hai người vừa ra khỏi thư viện, gió lạnh bên ngoài liền tạt vào mặt, Mộc Cận nhin không được rụt rụt cổ, cả người run rẩy. Không ngờ lúc cô còn đang run, bỗng nhiên nghe thấy một giọng nói theo gió truyền tới: “Mộc Cận!”

Mộc Cận vừa nghiêng đầu liền cười vui vẻ, nắm tay Đâu Đâu chạy tới.

Cố Tuấn Nghiêu cười khê nhìn Mộc Cận với Đâu Đâu lần lượt để sách trong lòng vào ghế sau xe, vừa ngồi vào trong Cố Tuấn Nghiêu đã pha trò: “Anh đến thật là đúng lúc, trời lạnh thế này, hai người có cảm giác ấm áp như tắm gió xuân không?”

Lúc này Mộc Cận đang đóng cửa xe bên ghế lái phụ, liếc mắt lườm anh: “Anh không phải liếc mắt đưa tình với Đâu Đâu nhà em, Đâu Đâu trông thế thôi nhưng là một cô gái tốt, sao có thể để anh nhúng chàm bừa bãi được?”

Đâu Đâu cũng đã sớm thân thuộc với Cố Tuấn Nghiêu, nghe thấy Mộc Cận nói liền cười mắng: “Mộc Cận cậu có chuyện gì thế hả, chưa bao giờ thấy trai đẹp xun xoe hiển dăng cho tớ à? Tớ mắt thấy trước được người đẹp hết thời, cũng phải có mùa xuân thứ hai rồi.”

Mộc Cận phì cười, quay đầu khinh bỉ nhìn Đâu Đâu ở ghế sau: “Trọng sắc khinh bạn, trọng sắc khinh bạn điển hình.”

Khinh bỉ Đâu Đâu xong, cô lại quay sang Cố Tuấn Nghiêu nói: “Aiz hai người sao lại giống nhau như thế, đều thấy sắc liền quên đi con người này. Nhìn xem, còn cùng nhau khinh bỉ em, được rồi hai người cứ tiếp tục khinh bỉ đi, em không thèm để ý.”

Đâu Đâu ở phía sau cười sảng sặc.

Mộc Cận sờ sờ cằm, cũng cười. Xem ra Cố Tuấn Nghiêu với Đâu Đâu cũng không tệ, cô nghĩ, ánh mắt liếc nhìn Cố Tuấn Nghiêu cũng chẳng tốt đẹp gì.

Cố Tuấn Nghiêu vừa đưa hai người bọn họ về kí túc xá cất sách, vừa hỏi: “Hôm nay vẫn còn tiếp tục xem sách à? Hay là đừng xem nữa, anh mời hai người đi ăn cơm, coi như chuẩn bị vật chất cho kì thi ngày mai!”

Mộc Cận với Đâu Đâu đương nhiên vỗ tay ủng hộ nhiệt liệt. Đâu Đâu còn rất sung sướng hỏi: “Địa điểm có thể cho bọn em chọn được không?”

Cố Tuấn Nghiêu ha ha cười: “Không thể.”

Mộc Cận mếu máo nghi ngờ: “Không phải anh định mời bọn em đi KFC đấy chứ?”

Đâu Đâu chỉ tay vào Mộc Cận khinh bỉ: “Cậu đúng là đồ ngốc Mộc Cận, đã bao giờ thấy ai mời khách mà đến KFC chưa?”

Mộc Cận nhướn mày, chép miệng, sờ sờ cằm không nói gì.

Ba người không đi xa, chọn một quán ăn có tầm nhìn đẹp ở gần trường. Mộc Cận cũng không phản đối, chưa nhìn thực đơn đã gọi đầu cá băm tiêu, lại bị Đâu Đâu vô cùng khinh bỉ: “Mộc Cận, cậu có biết ăn cái đó rất mất hình tượng không hả?”

Mộc Cận mặt không đổi sắc: “Ồi dào hai chúng ta thì cần hình tượng gì?”

Đâu Đâu với Cổ Tuấn Nghiêu nhanh chóng liếc nhau, còn chưa mở lời đã lại nghe Mộc Cận nói: “Với anh ấy thì khỏi cần nói, tớ còn có hình tượng được hay sao?”

Cổ Tuấn Nghiêu cười lớn, đưa tay xoắn một lọn tóc của Mộc Cận: “Tiểu Cận em càng ngày càng tự mình hiểu mình đây.”

Mộc Cận nghiêng đầu tránh, đảo mắt thì thấy ở bàn bên cạnh có hai nữ sinh đang nhìn sang bên này. Cô chớp mắt, đánh giá Cổ Tuấn Nghiêu một lượt.

Bên ngoài anh mặc áo khoác màu sáng, lúc ngồi xuống đã cởi ra vắt ở phía sau, lộ ra áo lông màu xám nhạt ở bên trong. Lúc không nói gì xem ra thật đúng là phong độ, nhẹ nhàng, Mộc Cận nghĩ ngợi, nhưng sao vừa nói chuyện một cái lại khiến người ta cảm thấy khó thở? Thiếu niên trẻ trung áo trắng tung bay năm ấy, nháy mắt bây giờ đã trở thành chàng thanh niên tài tuấn thoát nhìn có chút mê người thế này sao?

Nghĩ đi nghĩ lại cô chợt mỉm cười, ánh mắt cô xem ra cũng không tệ, đã sớm phát hiện được một cái đuôi rất có tiềm năng.

Cô đang cao hứng, đầu lại bị vỗ một cái!

Hành động vỗ đầu này nhìn qua thì có vẻ vô cùng thân mật, kì thực là giết người vô hình – khiến cho người ngoài có những suy nghĩ không hề trong sáng, lại vừa mang đến đau đớn xác thịt tạm thời cho người bị vỗ. Mộc Cận thấy hai người đẹp ở bàn bên cạnh đang nhìn cô bằng ánh mắt dò xét khinh thường cộng với xoi mói vô hạn, cô không nhìn được híp híp mắt, nhe răng trợn mắt với Cổ Tuấn Nghiêu.

Cổ Tuấn Nghiêu rất bình tĩnh, mỉm cười với Mộc Cận, giọng nói dịu dàng thật sự khiến người ta tức lộn ruột: “Không nên phân tâm trong lúc ăn cơm, Mộc Cận, đã nhiều năm như vậy sao em vẫn không sửa được nhỉ?”

Mộc Cận rùng mình, tóc gáy dựng đứng hơn một nửa, ngay sau đó đã nhìn thấy ánh mắt không có ý tốt gì của Cổ Tuấn Nghiêu.

Đã rõ, đã rõ. Hóa ra hần cũng biết mỹ nữ ở bàn bên cạnh đang coi hần như gấu trúc mà vây xem.

Hiểu ra chân tướng sự việc, Mộc Cận bình tĩnh, cười híp mắt đưa tay hất tóc, nhìn Cổ Tuấn Nghiêu cười chết người không đền mạng, liếc mắt đưa tình, khoe miệng chum chím: “Anh vừa tan sở đã đến đây luôn à? Thật ra không cần đến gặp em gấp gấp như vậy đâu.”

Đâu Đâu đang uống nước, nghe thấy Mộc Cận nói liền bị sặc, phun hết ra.

Khoe miệng Cổ Tuấn Nghiêu cũng run rẩy, nhưng vẫn cố duy trì sự bình tĩnh, tiếp tục con đường dịu dàng: “Em không sốt ruột, nhưng anh sốt ruột.”

Một tay Mộc Cận chống trên bàn, nâng cằm tạo dáng thiếu nữ ngây thơ vô tội, e thẹn lườm mắng Cổ Tuấn Nghiêu: “Chết đi!”

Lần này Đâu Đâu “Phụt” một tiếng phun hết ra đất.

Mộc Cận duy trì dáng vẻ yêu quái quét mắt sang bàn bên cạnh, thấy hai người đẹp cũng đang nhe răng trợn mắt, bộ dạng kinh hoàng thổ huyết. Trong lòng cô âm thầm sảng khoái, diễn xuất cũng càng có nội lực, hăng say phóng điện Cổ Tuấn Nghiêu.

Khó khăn lắm Cổ Tuấn Nghiêu mới có thể bình tĩnh như bình thường, gật đầu lễ độ cảm ơn nhân viên phục vụ đang thẹn thùng bê thức ăn tới.

Chưa đợi anh cảm ơn xong, đã thấy cô gái nào đó ngồi đối diện thu lại dáng vẻ, xắn tay áo xông vào bàn đồ ăn.

Đây mới đúng là bản sắc diễn xuất nha. Cố Tuấn Nghiêu sờ cằm mỉm cười, hoàn toàn không biết ở bên cạnh lại một lần nữa giật điện.

Mộc Cận vùng đũa, đầu óc linh hoạt hiếm thấy, nhăn mày hỏi: “Nói thật, anh vừa tan tầm là đến thẳng đây à?”

Cố Tuấn Nghiêu gật đầu: “Ừ.”

Mộc Cận định nói gì đó, trong chốc lát lại nghĩ chưa ra, cứ cầm đũa ngẩn ngơ một lát rồi mới lại vùi đầu ăn cơm. Ăn một lúc sau mới ngẩng đầu lên hỏi: “Anh không phải sếp tổng của E&T đại lục sao?”

Cố Tuấn Nghiêu không dứt khoát gật đầu: “Ừ.”

Mộc Cận sa sầm mặt... Hình như buổi tối Bạc Tam đi gặp khách chính là ở cao ốc nào đó của E&T mà!

Cố Tuấn Nghiêu hình như cũng đoán được suy nghĩ của Mộc Cận, sờ trán giải thích: “Hai ngày nay ông chủ ở bên Đức, anh lấy cớ để chuẩn.”

Mộc Cận sờ cằm nghi ngờ, từ bao giờ Cố Tuấn Nghiêu lại lừa đảo thế này, rõ ràng đến đồng chí Bạc Tam cũng không có cách nào trốn được bữa tiệc mà anh lại có thể hiên ngang tùy ý như vậy? Đây thật đúng là vấn đề vô cùng quan trọng.

Cũng may không phải chuyện gì lớn, nói đúng hơn là không phải chuyện lớn đối với Mộc Cận, ba người vẫn ung dung vui vẻ ăn cơm như trước, Mộc Cận khiêu khích người đẹp bên cạnh hồi lâu, rốt cục cũng bộc lộ bản tính, gương nanh múa vuốt ăn cơm chẳng còn chút hình tượng.

Bữa cơm này ăn hơi lâu, rượu không có, sau khi cơm no đã là gần chín giờ, Cố Tuấn Nghiêu đưa hai người về kí túc xá. Lúc Mộc Cận gần xuống xe bỗng dừng bị anh nắm chặt cổ áo, tiếp sau đó một ngón tay chọc vào trán cô.

Cố Tuấn Nghiêu cất giọng vui vẻ: “Đây gọi là thần tiên chỉ. Giúp em vượt qua kì thi thuận lợi!”

Mộc Cận ngây người, nghiêng đầu cần nhẫn hai câu rồi xuống xe. Cô cùng Đâu Đâu đứng nhìn Cố Tuấn Nghiêu đi khỏi rồi mới lên lầu, Đâu Đâu hiếu kỳ hỏi: “Lúc sau anh ấy chọc cậu một phát là để làm gì vậy?”

Mộc Cận nói đùa: “Không có gì, thỉnh thoảng anh ấy điên điên ấy mà, không thể dùng tư duy của người bình thường để lý giải một người không bình thường được.” Nói xong cô cầm cúi leo cầu thang, trong đầu toàn là suy nghĩ, sao anh ấy vẫn có thể nhớ rõ?

Năm đó lúc Cố Tuấn Nghiêu thi tốt nghiệp trung học, Mộc Cận vẫn còn là một cô nhóc. Đêm khuya không ngủ được, cô chạy sang nhà Cố Tuấn Nghiêu, vào phòng ngủ của anh, thò tay điểm vào trán anh, học theo động tác phép thuật Trung Tây kết hợp của Hermione: “Đây gọi là thần tiên chỉ, anh hai, anh nhất định sẽ vượt qua kì thi thuận lợi!”

Nháy mắt đã tám chín mười năm sau, anh lại có thể khiến cô nhớ lại những hồi ức cay đắng, ngọt ngào. Mộc Cận đi trong hành lang tối tăm âm thầm nghĩ, đột nhiên điện thoại reo vang.

Trong điện thoại, Bạc Tam uống say, mơ hồ nói năng lộn xộn: “Mộc Cận em phải cố gắng cho tốt, ngày mai thi xong anh đưa em ra ngoài chơi...”

Mộc Cận nhú mày: “Anh đang ở đâu?”

“Ở nhà.” Bạc Tam vừa trả lời xong, ngay sau đó là một tiếng thét kinh hãi, một tiếng “Ầm” rất lớn từ trong điện thoại truyền tới.

22. Chương 37+38

Chương 37. Thấp thỏm ký

Mộc Cận lòng như lửa đốt xông vào cửa, trông thấy Bạc Tam chau mày nằm ở đầu cầu thang, nửa người trên vẫn còn dựa vào bậc thang, một tay ôm đầu, đau đến nỗi cả người run run. Cô mặc kệ cửa chưa đóng, vọt tới trước mặt Bạc Tam, ôm eo đỡ lưng anh, để cho anh dựa vào người cô, vội vã hỏi: “Anh sao vậy Bạc Tam? Bị ngã à?”

Trán Bạc Tam vẫn đỏ mồn hôi lạnh, gân xanh trên cổ với trên tay đều nổi lên, ngẩng lên nhìn thấy Mộc Cận, giọng khàn khàn hít thở khó khăn, nói: “Đừng di chuyển... Điện thoại...” Mộc Cận nhìn theo tầm mắt anh, thấy điện thoại di động bị văng ra rất xa, chia năm xẻ bảy tung tóe trên mặt đất. Một tay cô đỡ sau lưng Bạc Tam, để anh dựa vào, toàn bộ sức nặng dồn hết lên người cô; một tay cô lần mò điện thoại của mình gọi 120.

Nói chuyện điện thoại xong, Mộc Cận lại cúi đầu nhìn Bạc Tam. Anh vẫn còn mặc áo khoác, trên người thoang thoảng mùi rượu, mắt gần như nhắm chặt, làn mi đen dày khẽ rung.

Không lâu sau, 120 mang cáng cứu thương đến, Mộc Cận nhanh chóng giúp anh cởi áo khoác đắp lên người phòng lạnh, lại chạy vào nhà tắm lấy giúp anh mấy đồ dùng hằng ngày rồi theo lên xe. Trên đường đi, Mộc Cận nắm chặt tay Bạc Tam, cảm thấy bàn tay anh lạnh buốt, lòng bàn tay cô cũng dầm mồ hôi lạnh, nắm vào nhau vừa trơn vừa dính, lạnh lẽo khó chịu. Cô khẽ thở dài, chậm rãi rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh.

Bạc Tam đi từ trên lầu hai xuống, bước hụt nên bị ngã, cẳng chân bị gãy xương cấp độ nhẹ, hơi rạn xương, khắp người bị trầy xước vài chỗ.

Anh trần trọc hồi lâu mới nặng nề chìm vào giấc ngủ, Mộc Cận đứng cạnh giường bệnh của anh, cau mày xem xét chân anh, bỗng dừng cảm giác cửa bị mở ra. Trước đó cô vì lo lắng nên toát cả mồ hôi, bây giờ bị gió thổi qua, không nên được khẽ rung mình.

Người vừa tiến vào mặc áo khoác đen, dáng người cao lớn, khuôn mặt như tranh vẽ dường như không hề có một chút tí vết, ngay cả cái nhú mày sừng sốt cũng thấy đẹp mắt. Ánh mắt của anh ta dừng lại trên mặt Mộc Cận, tiếp đó đôi mắt chợt lóe sáng, giọng nói âm trầm êm tai: “Mộc tiểu thư?”

Mộc Cận sững người, không được tự nhiên gật đầu.

Người nọ mỉm cười: “Tôi là Tưởng Khuynh Nam. Tôi gọi điện cho cậu ấy thì không thấy bắt máy, gọi điện cho thư ký thì nói là cậu ấy đang uống rượu lên về trước, tôi thấy không yên tâm nên đến nhà xem xem. Quả nhiên đã đến bệnh viện nằm rồi.”

Lời nói của anh ra rất nghiêm túc, khiến Mộc Cận luôn cảm thấy có chút ý tứ hàm xúc, chỉ hận rên sất không thành thép. Cô bật cười, mắt nhìn Bạc Tam trên giường bệnh, lại nhún vai nhìn Tưởng Khuynh Nam: “Gãy xương cộng với rạn xương, thật đúng là...”

Đôi mày Tưởng Khuynh Nam nhíu lại.

Mộc Cận vội vàng sửa lại: “Là mức độ nhẹ, bác sĩ nói không có gì đáng ngại.” Cô chưa nói xong, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của Bạc Tam ở sau lưng: “Tưởng Nhị? Cậu tới làm gì vậy?”

Tưởng Khuynh Nam lướt qua Mộc Cận, ánh mắt dừng lại trên người Bạc Tam, ngừng một chút mới nói: “Người nào đó không tìm thấy cậu, hơn nửa đêm rồi còn bắt tôi làm chân chạy. Cậu tưởng tôi cam tâm tình nguyện à?”

Bạc Tam nghe xong bỗng trầm mặc, hồi lâu sau mới nói: “Bảo tôi đi công tác rồi.”

Tưởng Khuynh Nam nhướn mày: “Muộn rồi. Lúc này chắc cô ấy đã lên máy bay.”

Bạc Tam bỗng nhiên bắt đầu không kiên nhẫn, đôi mày rậm nhíu lại, liên tục đuổi Tưởng Khuynh Nam: “Về rồi nói sau, cậu cũng mau về đi, không cần ở đây xem náo nhiệt.”

Tưởng Khuynh Nam phì cười: “Cậu cũng biết là rất náo nhiệt đấy à? Tôi đi, ngày mai phải ra nước ngoài ký hợp đồng, khi nào về chờ cậu xuất viện, mấy anh em cùng nhau đi ăn một bữa.”

Bạc Tam cười mắng: “Cút! Cái gì mà xuất viện?”

Tưởng Khuynh Nam cười giễu, vỗ cánh tay Bạc Tam: “Dưỡng bệnh vài ngày cho tốt đi, tôi về đây.” Nói xong anh ta xoay người, quay lưng lại với Bạc Tam, nói với Mộc Cận: “Làm phiền Mộc tiểu thư.”

Tưởng Khuynh Nam đi không bao lâu, Mộc Cận giúp Bạc Tam đắp kín chắn, lại hỏi anh có cần mang gì ở nhà đến không, sau đó mượn cớ ra ngoài.

Ở lối rẽ, Mộc Cận thấy dáng vẻ cao lớn của Tưởng Khuynh Nam tựa vào tường, tay trái kẹp điều thuốc, nhàn nhã hút. Mộc Cận chậm rãi đi tới: “Tưởng tiên sinh.”

Tưởng Khuynh Nam dập tắt tàn thuốc, trong tay vẫn vãn về nửa điều thuốc còn lại, đột nhiên hơi nhướng mày: “Hay là hôm nay Mộc tiểu thư cứ về đi! Bạc Tam ở đây, tôi sẽ tìm người đến chăm sóc cậu ta.”

Trong lòng Mộc Cận khẽ run lên, giống như bất thành linh bị kim đâm một nhát, đau đớn. Cô cắn răng: “Sáng mai tôi sẽ đi.”

Tưởng Khuynh Nam giơ đầu lọc ném vào thùng rác: “Nếu không lắm, sáng mai cô còn có kì thi.”

Mộc Cận gật đầu.

Tưởng Khuynh Nam im lặng một lúc lâu, rốt cục bật cười: “Vây tùy cô. Tôi đi trước.”

Hai mắt Mộc Cận sáng ngời, nhìn thẳng Tưởng Khuynh Nam: “Cảm ơn anh, Tưởng tiên sinh.”

Tưởng Khuynh Nam nhướng mày, giống như hơi ngạc nhiên: “Cảm ơn tôi? Cô biết?”

Mộc Cận cắn môi, cảm thấy không tỉnh táo, trong đầu một mảng hỗn độn rối ren, mạnh mẽ đánh thẳng vào cô. Cô ngừng lại, rốt cục vẫn gật đầu: “Cô ấy nhìn thấy tôi trong ảnh chụp điện thoại.”

Tưởng Khuynh Nam nghe xong cũng ngừng lại, một lúc sau mới thở dài, đưa tay vỗ vỗ vai cô: “Mộc tiểu thư, tôi vốn không phải người ngoài mặt hiền lành trong lòng dễ dãi, nhưng tôi còn có thể khuyên cô một câu, cô không nhất thiết phải hi sinh mù quáng như vậy.”

Mộc Cận cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu, giọng nói giống như từ một nơi rất xa truyền đến, vang vọng trong hành lang trống trải: “Sáng mai tôi sẽ đi sớm, sẽ không để cho người khác nhìn thấy. Còn có, xin anh đừng nói cho anh ấy biết.” Nói xong, cô khẽ gật đầu với Tưởng Khuynh Nam, quay người trở về.

Trái lại, Tưởng Khuynh Nam vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn Mộc Cận từng bước bỏ đi, rẽ một hướng khác, bóng dáng biến mất sau bức tường trắng của bệnh viện, ngừng lại thật lâu.

Mộc Cận đẩy cửa phòng bệnh, thấy Bạc Tam đang trừng đôi mắt sáng nhìn cô. Mộc Cận nhú mày: “Anh tỉnh rượu rồi?”

Bạc Tam chớp mắt, mỉm cười: “Anh vốn không uống nhiều mà.”

“Xi.” Mộc Cận khinh thường, “Không biết là ai lúc gọi điện thoại cho em ăn nói không tỉnh táo, còn cứng đầu cãi.”

“Có sao?” Bạc Tam chớp mắt, lại hung dữ nhú mày: “Mộc Cận! Nói! Ngoài anh ra bên cạnh em còn có người đàn ông khác hả? Lại còn đêm hôm khuya khoắt uống say khướt rồi gọi điện cho em?”

Mộc Cận bật cười, cẩn thận nhớ lại: “À, cũng không nhiều, ước chừng chỉ có nửa tá thôi à. Aiz thành tích như vậy so với người nào đó, thật ngại chẳng dám nhìn ai...”

Bạc Tam cười ha hả, không cẩn thận động vào chân, lại xuýt xoa đau. Mộc Cận biến sắc, tiến lại gần hỏi: “Đụng vào chỗ nào rồi hả?”

Không ngờ Bạc Tam bỗng bắt lấy hai vai cô, đến gần hôn lên má cô một cái, cười cực kỳ muốn ăn đòn: “Anh lừa em thôi.”

Mộc Cận lại biến sắc, tức giận lườm anh, đẩy anh ra rồi vỗ vào đầu: “Mau đi ngủ đi! Vừa rồi em ra ngoài thấy Tưởng tiên sinh còn chưa đi, anh ấy nói sáng mai sẽ báo cho thư ký của anh đến đây. À đúng rồi, anh ấy còn nói, tửu lượng của anh quá kém, bực mình hơn nữa là tửu lượng chênh lệch thì thôi, loại rượu cũng chẳng có gì đặc biệt...”

“Cậu ta nói gì với em?” Hai mắt đen của Bạc Tam chăm chú nhìn Mộc Cận, “Anh không tin cậu ta gọi em ra ngoài là để nói cho em những điều này.”

Mộc Cận vò đầu, vò mặt ảo não: “Em biết là không lừa được anh mà, nghĩ đến chủ động nhận tội aiz rồi cuộc vẫn không lừa được. Thực ra Tưởng tiên sinh cũng chẳng nói gì, chỉ cảm ơn em đã đưa anh đến, còn bảo là nghe nói sáng mai em có kỳ thi, hay là hôm nay cứ đi về trước, anh ấy sẽ tìm người khác đến chăm sóc anh.”

“Thế sao em vẫn còn ở đây?”

Mộc Cận dần dần nở nụ cười vui vẻ, đột nhiên thò tay chọc vào sườn Bạc Tam: “Em cảm thấy bây giờ thật là một cơ tốt để bắt nạt anh, thế nên chủ động ở lại! Có phải anh rất cảm kích em không? Thật ra anh không cần cảm kích em thế đâu, thật đấy.”

Trên mặt anh hơi cười, một phát đã bắt được cổ tay cô: “Vậy thì lên đây nằm cùng anh.”

Mộc Cận đỏ mặt, từ từ gỡ ngón tay Bạc Tam: “Em đi rửa mặt.”

Nói xong cô đứng lúc đẩy tay anh ra, xoay người, tay chân luống cuống chạy vọt vào nhà vệ sinh.

Cuối cùng Mộc Cận vẫn nằm một đêm trên ghế sa-lông trong phòng bệnh.

Trong lòng cô nhớ đến một việc, mãi không ngủ được, nửa đêm nhiều lần bị tỉnh giấc. Một lần cuối cùng khi tỉnh lại, Mộc Cận nhìn ra bên ngoài, năm giờ bốn mươi sáng. Bạc Tam vẫn còn ngủ say, cô nhẹ nhàng mặc áo khoác, cầm điện thoại đi ra cửa. Vừa ra ngoài, trước tiên cô gửi cho Đâu Đâu một tin nhắn, nhờ Đâu Đâu giúp cô mang các loại giấy tờ, đồ dùng đến trường thi.

Gửi xong đúng lúc đi đến cửa thang máy, không đợi Mộc Cận ấn nút, thang máy đã “Ding” một tiếng mở ra. Một cô gái dáng người cao gầy bước ra, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng lại làm cho người càng thêm xinh đẹp, kiều diễm, áo gió một màu đen dài đến mắt cá chân, duy chỉ có một chiếc khăn màu đỏ, bên trên là những họa tiết hoa lớn, choàng trên vai, những dải tua theo cử động của cô khẽ lay động, càng tôn lên ánh mắt sáng hiền lành, dường như hơi kính ngạc.

Mộc Cận khẽ nghiêng người nhường đường, cô gái đó lễ phép gật đầu với cô, sải bước ra ngoài. Bước đi của cô ấy vô cùng có tiết tấu, đôi chân thon dài, thẳng tắp, giống như một người mẫu. Mộc Cận thầm nghĩ, lúc quay đầu, cửa thang máy đã chậm rãi đóng lại. Cô thở dài, lại ấn nút xuống dưới.

Mặc dù là mùa đông đã gần cuối năm, con phố bán điểm tâm sáng ở gần bệnh viện vẫn sáng đèn rất sớm. Mộc Cận ôm cốc sữa nóng hồi lên lầu, đang định đẩy cửa, chợt nghe bên trong có tiếng người nói chuyện, vì vậy cô từ từ đi sang bên cửa sổ nhìn vào trong.

Cô gái áo đen có đôi mắt sáng ban nãy, lúc này đã cởi áo gió bên ngoài, đang ngồi bên giường bệnh của Bạc Tam, một tay nắm lấy tay Bạc Tam, một tay xoa nhẹ trên phần đùi bị thương của anh: “Sao anh lại không cẩn thận như vậy? Chẳng qua em chỉ đi Thượng Hải chụp một chuyến mà anh đã biến mình thành cái dạng gì đây?”

Bạc Tam cũng không cãi lại, chỉ hơi hơi cười nhìn cô. Mộc Cận nhìn rất rõ, trên mặt Bạc Tam hoàn toàn không có vẻ lạnh lùng thường ngày, chỉ tràn đầy dịu dàng.

Dịu dàng như thế, dường như Mộc Cận mới thấy lần đầu tiên – cái hôm mưa to ấy, chiếc áo sơ mi ướt đẫm đó. Rõ ràng đó là chuyện mới xảy ra mùa hè vừa rồi, nhưng lại khiến người ta có cảm giác như đã qua rất nhiều năm.

Mộc Cận đang thần thờ, đột nhiên trông thấy Bạc Tam hình như ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ bên này, cô cuống quýt rút lại, vội vội vàng vàng theo hành lang chạy ra phía cửa thang máy. Lúc đi ngang qua thùng rác, Mộc Cận nhẹ nhàng đem bữa sáng còn nóng hổi trong lòng đặt lên trên. Chương 38. Kỳ thi kỹ

Lúc Mộc Cận đến trường thi thì Đâu Đâu đã ở đó, cô bạn vừa đưa túi cho Mộc Cận vừa nổi giận: “Cậu xảy ra chuyện gì thế hả, tối qua cả đêm không về, gọi điện thoại cũng không nghe, cậu đi đâu?”

Mộc Cận cười trừ: “Có việc đột xuất... Lúc tối về kí túc xá cậu cũng biết tớ nhận điện thoại của Bạc Tam mà, ai ngờ anh ấy bị ngã cầu thang, tối qua tớ ở trong bệnh viện với anh ấy.”

“Vậy bây giờ anh ta thế nào rồi?” Trái lại Đâu Đâu hừ lạnh, “Cậu cả đêm không ngủ?”

“Có ngủ có ngủ.” Mộc Cận vội vàng giải thích, “Tớ nằm ghế sa-lông cả đêm, giờ hơi đau cổ.”

Đâu Đâu bực mình lườm cô: “Cậu đúng là yêu quá rồi, vì Bạc Tam mà suốt nửa không định thi có phải không? Nếu sáng nay Bạc Tam mới bị ngã, có phải cậu cũng chạy đi không thềm quay đầu lại không? Mộc Cận, sao bây giờ cậu lại không biết phân biệt nặng nhẹ thế hả?”

Mộc Cận kéo cánh tay Đâu Đâu, cười tủm tỉm nói: “Không phải tớ đã đến rồi sao. Cậu đừng giận nữa, thi tốt nhé, tớ còn chờ cậu thi đậu để mời tớ ăn cơm đấy! Chờ cậu phát tài rồi, lúc nào đi Thượng Hải chơi tớ cũng có một chỗ ăn chực miễn phí.”

“Không phải đánh trống lảng!” Đâu Đâu vẫn lườm cô, vẻ mặt lạnh lùng chỉ tiếc rên sất không thành thép, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được vỗ cô một cái, “Cậu cũng thi cho tốt, thi xong chúng ta gặp nhau ở cổng trường!”

Mộc Cận đập tay với Đâu Đâu, gơ hai ngón tay thành hình chữ V, còn nghịch ngợm cong cong ngón tay: “Cố lên!”

Môn đầu tiên là chính trị. Mộc Cận úp bài thi xuống, càng làm càng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, chóng mặt nặng nề như bị búa bổ. Ban đầu cô còn cố kiên trì, về sau đành buông bút, úp bài thi xuống, hai tay khoanh lại làm gối đầu, nằm nhoài ra mặt bàn.

Sau đó Mộc Cận ngủ thiếp đi.

Trong mơ vẫn là giữa trưa hè, hình như là hồi còn rất nhỏ, mưa to như trút nước, đổ xuống tán lá cây xanh rì tạo nên âm thanh xào xạc. Mưa mùa hạ nhanh đến cũng nhanh đi, không bao lâu đã trả lại sự trong xanh cho bầu trời, mặt trời từ trong mây đen hé lộ, nhuộm viền vàng cho những đám mây, nhìn vô cùng đẹp mắt. Ngoài sân, các bạn nhao nhao đi ủng, mặc áo mưa xồng ra khỏi nhà, giẫm lộp bộp lên những vũng nước ven đường làm chúng rung động.

Trên sân có rất nhiều trẻ con, nhưng không có Cố Tuấn Nghiêu. Mộc Cận một mình lén lút đi tìm anh, trông thấy anh cầm một quyển sách xem chăm chú bên cửa sổ, hơi nghiêng mình, chuyên chú, tập trung, dường như từ giây phút đó, Mộc Cận đột nhiên hiểu ra trên thế giới này có một thứ gọi là, khí chất. Vì vậy nội tâm chưa lớn đã bắt đầu biết mong lung chờ đợi, bắt đầu cố gắng học tập làm gì cũng có được thần thái an nhàn như vậy, giống như bày mưu tính kế, dường như không có gì là không thể giải quyết, không có gì là không thể đạt được.

Có lẽ chính vì thế, khiến cho Mộc Cận từ nhỏ đã bắt đầu có một phần nào đó chờ đợi, mong mỏi đạt được, trân trọng một phần nhuệ khí đó, cũng khiến cô vài năm sau đối diện Bạc Tam tự tin đến mức ngang ngược cố chấp lại không hề có sức chống trả.

Sau khi Mộc Cận tham gia kì thi nghiên cứu sinh lại vui đầu vào lớp mô hình, đi sớm về muộn, mỗi ngày đều không thấy bóng dáng. Đâu Đâu vì thi nghiên cứu nên đã bỏ không tham gia, vì thế cũng rất ít khi gặp Mộc Cận.

Hôm nay Đâu Đâu rời trường chuẩn bị về nhà mừng năm mới, rốt cục sáng sớm đã bắt được Mộc Cận: “Cậu làm sao mà gần đây bận rộn thế?”

Mộc Cận gãi gãi đầu, vẻ mặt rất vô tội: “Không sao cả, tớ thì có thể làm sao, bận học thôi.”

Đâu Đâu dò xét cô, bực bội nói: “Xây dựng mô hình tớ cũng từng tham gia, sao không biết là lại bận rộn như thế? Còn nữa sao cậu lại không định thi vòng hai?”

“À.” Mộc Cận nhú mày, mây trôi nước chảy trả lời, “Chắc chắn tớ không qua được vòng sơ khảo. Lúc thi môn chính trị, tớ ngủ quên mất.”

“Cái gì?” Đâu Đâu biến sắc, “Cậu bảo cậu ngủ quên?”

“Ừ.” Mộc Cận gật đầu.

“Nói láo!” Đâu Đâu nổi điên, “Tớ ở cùng phòng với cậu bốn năm, đâu phải chỉ có một lần đêm trước khi thi thức đến bốn năm giờ sáng, sau đó chỉ ngủ một lát rồi đi thi luôn? Người khác tớ có thể không biết, nhưng

tớ có thể không biết cậu sao Mộc Cận, tối hôm trước cậu thức càng muộn thì hôm sau ban ngày càng tỉnh táo, cậu định lừa ai chứ!”

Mộc Cận gượng cười: “Tớ thật sự đã ngủ quên, tối hôm trước đổ mồ hôi, bị gió lạnh nên cảm mạo, đầu óc nặng nề choáng váng. Cuối cùng lúc thi không gắng gượng được nữa, thiếp đi mất. Ngoài đề thi ra tớ chẳng ghi được chữ nào cả, chọn đề cũng hồ đồ. Chính trị không thi tốt, những môn khác cũng bị ảnh hưởng, cho dù may mắn qua được cửa quốc gia, nhưng chẳng hi vọng gì qua được cửa của trường.”

Đâu Đâu sưng người, một lúc sau mới thì thào hỏi: “Vậy bây giờ phải làm sao, cậu cũng không tìm việc làm.”

Mộc Cận cười cười, chọc Đâu Đâu: “Không cần để ý, cùng lắm thì tớ đi làm giúp việc cho Cố Tuấn Nghiêu, nếu không tớ quay về đợi ở nhà sắp xếp, nếu thật sự không được, tớ sẽ đi thi GRE với TOEFL rồi ra nước ngoài lăn lộn hai năm, lúc trở về cũng sẽ là một con rùa biển vàng chói lọi. Đúng rồi, năm mới cậu cũng đừng có ăn chơi nhậu nhẹt mà quên ôn tập đấy, nghe chưa?”

“Ôi dào tớ biết rồi. Năm mới nếu cậu còn ở lại đây, nhớ tìm Cố Tuấn Nghiêu hoặc là Bạc Tam đến cùng với cậu nhé?” Đâu Đâu khẽ gật đầu, lại nhìn nét mặt Mộc Cận một chút, cuối cùng mới xách túi rồi kí túc xá.

Đâu Đâu đi rồi, Mộc Cận nhẹ nhàng thở ra, vốn định đến phòng thí nghiệm nhưng lại lười, cô nằm nhoài ra bàn bắt đầu xem tài liệu giảng dạy bằng tiếng Anh trong tay. Nhưng xem đi xem lại cứ cảm thấy những con chữ trên sách giống như đang nhảy múa loạn xạ, bất đắc dĩ, Mộc Cận đành phải cầm túi tiền với chìa khóa đi xuống lầu mua hoa quả.

Không ngờ vừa đi xuống, điện thoại đổ chuông. Mộc Cận nhìn dãy số, cần môi bấm nhận: “Alô.”

Giọng Bạc Tam ở đầu bên kia có vẻ nhàn nhã: “Anh xuất viện rồi, anh ở lâu như vậy mà em cũng không quan tâm tới anh một lần.”

Mộc Cận cười cười: “Em bận mà, cả ngày từ sáng đến tối chỉ hận không có ba mươi sáu tiếng đồng hồ, đâu có rảnh rỗi nhàn nhã như anh.”

“Xi.” Bạc Tam trề môi, dừng một chút mới lại hỏi: “Sáng hôm đó em đi lúc nào, sao cũng không chào anh? Nhét anh vào bệnh viện rồi chẳng thèm hỏi han quan tâm gì, sao em lại nhẫn tâm thế?”

“Năm rưỡi em đã đi rồi.” Mộc Cận đứng trong gió lạnh rung mình một cái, “Em thấy anh đang ngủ nên không gọi. Tối hôm trước Tưởng tiên sinh đã nói rồi, hôm sau sẽ bảo thư ký của anh tới, cho nên em cũng không có gì lo lắng. Hơn nữa có nhiều người chăm sóc anh, thiếu đi em cũng chẳng hề gì.”

“Ừm.” Hình như Bạc Tam khẽ thở ra, “Anh nói thế thôi.”

Ngày hôm đó ở bệnh viện, anh cũng chỉ hỏi một câu như vậy, sau đó lại nói sang chuyện khác. Trong lòng Mộc Cận kìm nén buồn rầu, nhưng lại biết rất rõ tại sao, cũng không còn hứng thú nghe tiếp nữa, một lát sau cô cắt ngang Bạc Tam đang nói dông dài: “Em phải đến phòng thí nghiệm, khi nào về sẽ lại trò chuyện cùng anh. Chân anh dù đã khỏi rồi, trong thời gian này cũng đừng tự mình lái xe, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.”

“Đã biết.” Bạc Tam khẽ cười một tiếng, lại nói, “Em đi đi, khi nào về anh đến tìm em.”

Cúp điện thoại, Mộc Cận cũng không muốn đi mua hoa quả nữa, ngồi dưới ghế gỗ ở sảnh dưới lầu kí túc xá, cảm thấy như có một cảm giác đau đớn, nặng nề. Thời gian dần qua, nghĩ lại, con người cô, lòng cô, tiền đồ của cô, tương lai của cô, gần như tất cả đều đã hai tay dâng cho anh. Cô bây giờ, còn có cái gì để anh mong muốn nữa?

Đằng nào cũng là đau, chết còn không sợ, còn sợ chết vì đòn roi hay sao. Mộc Cận ôm đầu gối ngơ ngẩn nghĩ.

Giải thi đấu mô hình vừa đứng vào trước đêm Tết âm lịch, Mộc Cận cùng hai bạn học cả ngày đều giam mình trong phòng thí nghiệm, khổ cực không phân biệt ngày đêm. Giáo sư Chu cũng chưa về nhà chuẩn bị đón năm mới, mỗi ngày vẫn cùng mọi người chiến đấu trong phòng thí nghiệm.

Trận đấu bắt đầu lúc chín giờ sáng ngày mười lăm tháng hai, sáng hôm mười bốn, giáo sư Chu tươi cười bảo mọi người quay về nghỉ ngơi thật tốt, sáng ngày mười lăm bảy giờ có mặt ở phòng thí nghiệm, bắt đầu chuẩn bị bước vào thời hạn bốn ngày thi đấu với cường độ cao.

Sau khi tạm biệt giáo sư Chu, Mộc Cận quàng khăn chậm chạp đi xuống lầu, chuẩn bị quay về kí túc xá ngủ một giấc thật dài.

Không ngờ cô vừa ra khỏi khu nhà giảng đường, thấy ở phía bên kia đường là chiếc Porsche vẫn như ngày trước.

Bạc Tam nghiêng người tựa bên thân xe, áo khoác màu đen càng tôn lên dáng vẻ cao lớn, tuấn tú của anh, đứng trong gió lạnh nhưng không hề lạnh lẽo, khăn quàng cổ kẻ ca-rô quấn hờ quanh vai, trong tay thông dong kẹp nửa điều thuốc lập lòe đốm lửa đỏ.

Vừa thấy Mộc Cận bước ra, Bạc Tam liền cười với cô, hơi giơ tay lên ra hiệu.

Đi cùng Mộc Cận toàn là các đàn em, có một nữ sinh rõ ràng là chưa có kinh nghiệm trải qua thử thách, nhìn thấy trai đẹp còn lưu luyến đứng im tại chỗ, nháy mắt với Mộc Cận, giọng nói kích động đến phát run: “Học tỷ, soái ca tới đón chị đi chơi lễ tình nhân kìa.”

Mộc Cận tự nhận mình là yêu tinh đã qua tu luyện, bình tĩnh đưa lên chiếc kính mà em gái kia bỏ quên: “Ui, chắc em cận nên không nhìn rõ rồi, người kia nhiều nhất cũng chỉ hơi hơi đẹp trai thôi.”

Một cậu nam sinh khó chịu, kéo cánh tay nữ sinh kia: “Người đó tới tìm học tỷ, cậu không cần phải cố gắng làm cái gì!”

Thấy nữ sinh kia tức giận trừng cậu ta, Mộc Cận phì cười, vỗ vỗ vai cô gái, lại nói với cậu nam kia: “Các em đi trước đi, tối nay nghỉ ngơi cho tốt, mai nhớ đến sớm một chút.”

Nữ sinh còn chưa kịp ngấm Bạc Tam cho thỏa nỗi lòng mê trai, đã bị nam sinh dầm chua ngút trời lôi đi.

Mộc Cận nhìn hai người đi nghiêng ngả phía xa, cô gái định rình xem lại bị chàng trai che mắt, sau đó mới nghiêng đầu lại nhìn Bạc Tam.

Hai người đứng cách nhau không xa, Mộc Cận vẫn có thể lơ mơ thấy được nét mặt Bạc Tam, anh đang mỉm cười có chút thân thuộc, có chút thờ ơ, nhưng lại cực kỳ quyến rũ. Mộc Cận cười gãi gãi đầu, từng bước một đi tới.

Bạc Tam không chào đón cô, vẫn đứng tựa vào thân xe như cũ, nhìn cô từng bước đi về phía anh. Chờ khi Mộc Cận tới gần mới mỉm cười: “Mộc Cận, dù gì anh cũng là người tàn tật, em bận cái gì mà điện thoại cũng không thể gọi được cho anh?”

Mộc Cận cười mệt mỏi, dường như thật sự rất mệt: “Em bận.”

Bạc Tam vươn tay kéo cô vào lòng, ôm cô rất chặt, giọng nói trầm thấp lại giống như hơi đùa giỡn: “Nhìn em mệt mỏi thế này, anh sẽ đau lòng lắm.”

Thoáng cái như bị điện giật, ớn lạnh từ bàn chân lan khắp người; rồi lại như có một luồng nhiệt, ấm ấm xông tới khiến cô choáng váng đầu óc. Cô tay chân luống cuống đẩy Bạc Tam ra, trên mặt vẫn là nụ cười nhè nhẹ: “Đừng đùa! Coi chừng em tưởng thật đấy!”

Bạc Tam nhướn mày, cao thấp dò xét cô một lượt, “Ừm” một tiếng gật gật đầu: “Vậy thì cứ cho là thật đi.”

Mộc Cận phì cười: “Để em suy nghĩ, nếu như một ngày nào đó thật sự trở thành bạn gái của Bạc Tam thiếu gia, không biết em sẽ trở thành hình tượng thế nào... Là nữ yêu quái hay là cô gái trong sáng, là cô nàng hám tiền hay là cô gái thanh cao? Ừm... Vấn đề này phải để em nghiên cứu cẩn thận một chút.”

Bạc Tam vươn vai cười, trong mắt mang theo chút ý đồ xấu xa: “Chẳng lẽ em cho rằng bây giờ em không phải sao? Nhưng mà tùy em quanh co thế nào, anh hi vọng các so sánh đó sẽ bình thường một chút, trong tình huống nào đó có thể không bình thường vừa vừa thôi.”

Rõ ràng không có ý gì, Mộc Cận lại cảm thấy mặt cô thoáng chốc đỏ bừng lên. Cô tức giận lườm Bạc Tam: “Chân khỏi rồi hả? Bây giờ mới được bao lâu, anh có tự mình lái xe được không?”

Bạc Tam giúp Mộc Cận mở cửa xe: “Em yên tâm, anh rất khỏe. Nếu không còn có thể ra ngoài sao?”

Mộc Cận nghĩ đến trận đấu ngày mai, nhất quyết giẫy ra khỏi hai tay Bạc Tam: “Làm gì vậy? Sáng mai em còn có trận đấu.”

Bạc Tam ghé sát vào mặt cô hôn một cái, cười tủm tỉm nói: “Anh biết sáng mai em có trận đấu, có lẽ ba bốn ngày liên tiếp em sẽ không được ăn bữa cơm tử tế nào, nên hôm nay anh bồi bổ trước cho em, đỡ bị đói gây.”

“Gây bình thường.” Mộc Cận lườm bầu, “Coi như em giảm béo.”

“Ai nói.” Bạc Tam phản bác, lại dò xét cô từ trên xuống dưới, bên môi rõ ràng lộ ra nụ cười xấu xa, “So với thịt chỉ có cảm giác hơn chút xiu.”

“Bạc! Thanh! Hàn!” Mộc Cận then quá hóa giận, vung nắm đấm đánh vào ngực anh.

Không ngờ còn chưa đánh tới, tay đã bị anh nắm chặt. Đôi mày kiếm của anh nhướng lên, nghiêm túc thật thà bổ sung một câu: “Anh nói là sự thật.”

Mộc Cận thất bại hoàn toàn, tức giận chui vào trong xe không nói lời nào, mặt đỏ bừng.

Bạc Tam cúi người xuống, thò tay qua cửa sổ xe sờ sờ đầu cô, quay người đi sang phía bên kia chui vào xe.

Vốn chỉ là ăn bữa cơm bình thường, không ngờ đến khi Mộc Cận gặp lại các đàn em, đã là tận hai ngày sau.

23. Chương 39+40

Chương 39. Tình nhân ký (1)

Thực ra ngày lễ tình nhân mười bốn tháng hai, Mộc Cận lớn từng này vẫn là lần đầu tiên ở bên một người khác giới. Trước khi lên đại học, cô được Cố Tuấn Nghiêu bao bọc rất cẩn thận, xung quanh chỉ cần có nam sinh nào tư tưởng không đúng đắn, có ý định dụ dỗ cô là sẽ bị Cố Tuấn Nghiêu đánh ột trận chạy mất; sau khi lên đại học cô lại hết cảm thấy hứng thú, chẳng muốn nhúc nhích gì nữa, vô tình làm tổn thương tâm hồn mong manh dễ vỡ của vô số nam sinh.

Mãnh liệt nhất là một lần nọ, nam sinh khoa cơ khí sau khi khổ sở chờ đợi Mộc Cận dưới lầu mà mãi vẫn không thấy giai nhân, cuối cùng không nhịn được nữa liền nổi bão, đứng trước kí túc xá nữ, ngửa mặt lên trời thét lớn: “Mộc Cận! Anh yêu em!”

Tư thế của người nam sinh này giống như trong một câu nói kinh điển “An Hồng, tôi chịu!” khiến cho các cô gái nhàm chán của cả kí túc xá nhao nhao ra xem, đồng thời có thêm tư liệu tuyệt vời để đem đến nằm bình phẩm.

Ai ngờ lúc đấy lão đại có hẹn với bạn trai, Đào Tử cũng mập mờ với một người giống như bạn trai, Đâu Đâu buồn chán chạy ra ngoài tản bộ, chỉ còn lại một mình Mộc Cận ở kí túc xá cực kỳ vô vị, đang mở máy tính lên mạng nghe nhạc, lơ đãng nên không nghe thấy tiếng kêu gào nong nàn tình cảm, vừa vang vọng vừa lãnh lớt ở dưới lầu kia. Đúng lúc nam sinh khoa cơ khí gào lên thì Đâu Đâu xách túi lớn túi nhỏ trở về phòng, một cú đá văng cửa nhào vào hỏi: “Mộc Cận cậu làm gì thế, không ra ngoài thì cũng bảo với tên bám đuôi kia một tiếng chứ, hắn ta đang ở dưới lầu hô to gọi nhỏ cái gì kia?!”

Mộc Cận ngẩn ra, vênh tai lên nghe thấy âm thanh kì dị một tiếng lại một tiếng truyền tới. Mặt cô đầy vạch đen, sợ run cả người: “Tớ đã nói trước với hắn ta rồi, không đi. Hắn ta cam tâm tình nguyện đứng dưới lầu, vậy thì cứ đi mà đứng.”

Đâu Đâu tròng Mộc Cận một lúc, thở dài: “Mộc Cận, như vậy thì tổn thương người ta quá. Hay là cậu gọi điện thoại cho hắn, bảo hắn đừng hét nữa. Đàn ông đàn anh cả đêm đứng hét dưới lầu mà không có người ra, cũng mất mặt lắm rồi.”

Mộc Cận chép miệng, vò đầu lao xuống: “Trương Quốc Khánh cậu không cần gọi nữa, tôi đã xác định lập trường, hai chúng ta tuyệt đối không có khả năng, cậu đừng có như vậy nữa được không?”

Trương Quốc Khánh cầm trong tay một bó hoa lớn, nhìn ánh mắt Mộc Cận có chút chán nản, lại giống như sáng lấp lánh, cứ thế nhìn cô chăm chăm.

Mộc Cận không nở, liếm môi nói lung tung: “Tôi có người mình yêu rồi, anh ấy đang ở nước ngoài, sang năm sẽ trở về. Không phải cậu không tốt, chỉ là hai chúng ta không gặp nhau đúng lúc. Cậu đừng giãy vò như vậy nữa được không, đừng để mọi người ở kí túc xá chê cười.” Vừa nói Mộc Cận vừa âm thầm cầu khẩn, Cố Tuấn Nghiêu ở nửa bên kia trái đất trăm ngàn lần đừng có hắt xì.

Trương Quốc Khánh vẫn tròng mắt nhìn cô không nói lời nào, ánh mắt u ám thâm trầm, khiến Mộc Cận có chút sợ hãi. Cô mấp máy môi: “Cậu về đi, tôi lên trước. Bye bye.”

Nói xong cô xoay người bước đi.

Không ngờ cô vừa mới quay người, đã bị Trương Quốc Khánh ôm chặt từ phía sau. Cửa kí túc xá ở phía bên này, Trương Quốc Khánh vẫn đứng ở dãy nhà chính diện, dù có ánh sáng ở cửa sổ phòng chiếu ra, góc này vẫn rất tối.

Một tay cậu ta ôm lưng Mộc Cận, siết chặt lấy cô, thậm chí bắt đầu dần dần vươn người lên đằng trước; tay kia của cậu ta cố gắng xoay người cô lại, tiến gần đến muốn hôn lên mặt cô. Trong lòng Mộc Cận vừa tức giận lại vừa sợ hãi, liền thở mạnh một hơi, giãy ra khỏi vòng tay của Trương Quốc Khánh, nghiêng người hung hăng đập một phát vào trên đùi cậu ta.

Một cú này đập trúng phía trên bắp chân cậu ta, Mộc Cận cũng cảm thấy mình hơi dùng sức quá. Đập xong, cô gần như chạy trốn chết, nghe thấy Trương Quốc Khánh ở sau lưng vẫn gọi tên mình, trong lòng vô cùng sợ, trên đường chạy về phòng đụng phải ai cũng không để ý xin lỗi, một mạch xông thẳng lên phòng ngủ.

Từ đó, Mộc Cận có tâm lý oán hận không giải thích được đối với lễ tình nhân.

Nhưng bây giờ Bạc Tam thiếu gia hiếm khi có thời gian rảnh rỗi lại ra ngoài tìm cô vào lễ tình nhân, vì vậy cho dù Mộc Cận rất bất mãn nhưng vẫn giả vờ nhiệt tình cùng anh đi ăn một bữa.

Trong bữa ăn hai người còn rất hào hứng uống mấy chén rượu.

Sau khi ăn uống no nê, Bạc Tam thấy mới có hai giờ chiều, vì thế lại hào hứng bưng bưng, đề nghị đi xem phim.

Lễ tình nhân, bên ngoài cũng có rất nhiều người đi xem phim. Mộc Cận thấy người ta qua lại tấp nập cũng định đứng dậy, thế nhưng Bạc Tam lại đẩy cô ngồi xuống ghế nghỉ ngơi, quay người đi mua cho cô một túi bắp rang bơ lớn, sau đó ung dung thông thả đi về phía quầy bán vé.

Mộc Cận ghen hòng trợn trối nhìn Bạc Tam nét mặt vui vẻ đứng xếp ở cuối hàng dài dằng dặc, nhin không được tự giơ tay cốc đầu mình một cái.

Tam thiếu gia bị ngốc sao? Trên lầu nhà anh có một phòng chiếu phim cỡ nhỏ, đĩa CD cũng xếp đầy hai mặt tường, cần gì phải đặc biệt chạy tới đây xem phim chứ?

Mộc Cận chớp chớp mắt, suy nghĩ ngổn ngang, hay là người đẹp giận dỗi Bạc Tam nên không cùng anh đi chơi lễ tình nhân, vì thế anh bức bối nên mới nghĩ đến cô?

Meo cái con mèo, đúng là giẫm đạp lên thể diện của cô! Mộc Cận nổi giận, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Bạc Tam, bà đây từ bao giờ đã trở thành một trong rất nhiều sự lựa chọn của anh rồi hả?

Nghĩ vậy, cô nhắc chân lộp cộp bước đến trước mặt Bạc Tam, vẻ mặt tươi cười như hoa gọi tên anh: “Bạc Tam.”

Mộc Cận đối với Bạc Tam, không là lỗ mũi chỉ lên trời thì cũng là tràn đầy khinh thường, ngay cả lúc kinh ngạc cũng hơi hơi đỏ mặt, gần như không gì đẹp hơn. Lúc này cô cười rất vui vẻ, khiến Bạc Tam không thích ứng được, khẽ chau mày, nghi ngờ đề phòng nhìn cô: “Làm sao?”

Mộc Cận sờ sờ mũi, cúi đầu nhìn túi bắp rang bơ trong lòng: “Rạp chiếu phim lễ tình nhân tấp nập quá.”

“Hả?” Bạc Tam nghe xong nhướn mày.

Mộc Cận bình tĩnh chỉ tay về phía một đám người đang tụ tập gần đó: “Chúng ta ra chỗ đó. Đi thôi.” Vừa nói vừa kéo Bạc Tam ra khỏi hàng.

Rạp chiếu phim với lễ tình nhân đúng thật là kết hợp làm ăn với nhau, nam nữ tình nhân, người nam mặc những bộ đồ Mickey công kênh, bế người nữ, dưới sự chỉ huy của người nữ vượt qua mấy cái chướng ngại vật, đi về đích có biểu tượng khinh khí cầu. Căn cứ vào thời gian nhanh chậm mà quyết định thứ hạng, về nhất được thưởng một đôi điện thoại tình nhân cộng với một cặp vé xem phim.

Khó ở chỗ, người nam mặc trang phục Mickey bị che kín, hoàn toàn không nhìn thấy gì – mà chỉ cần một trong hai người va chạm vào chướng ngại vật là sẽ bị thua.

Không ngoài dự tính của Mộc Cận, Bạc Tam vừa nhìn thấy đã nhú mày.

Trong lòng Mộc Cận thầm vui, cắn cắn môi dưới, đáng vẻ đáng thương chờ mong nhìn anh.

Bạc Tam nhăn nhó cả buổi, rốt cục vẫn thất bại dưới ánh mắt cún con của Mộc Cận: “Muốn à?”

Cô gật đầu lia lịa.

“Chúng ta xuống dưới lầu mua một đôi.” Bạc Tam lôi kéo cô muốn đi xuống, “Nhãn hiệu này không tốt.”

“Không được.” Mộc Cận liếc mắt kéo tay anh, “Bỏ tiền ra mua sao mà giống được?”

Bạc Tam mặt đầy vạch đen, im lặng một lúc lâu cuối cùng đành gật đầu.

Mộc Cận cười vui vẻ giơ tay ghi danh, cười vui vẻ giúp Bạc Tam mặt đen sì mặc vào bộ trang phục Mickey vừa to đùng vừa vô cùng đáng yêu, cười vui vẻ cách một lớp quần áo dày chọc chọc eo Bạc Tam, lại cười vui vẻ cầm điện thoại chụp một bức toàn thân cho anh Mickey Bạc Tam.

Oa ah ha ha ha ha... Trước mặt người nào đó không hề kiêng nể gì, thật là sáng khoái ah ha ha ha ha!

Mộc Cận đang vui vẻ nhìn chăm chú vào anh Mickey vĩ đại, bỗng nhiên nghĩ đến bức ảnh Bạc Tam dân hai lúa chính gốc hồi trước, trong lòng đau xót, ấn nút bảo vệ khóa điện thoại di động.

Lúc bị Mickey hết sức vung về bế lên, Mộc Cận cảm giác như bị xách bổng lên, bông dưng treo lơ lửng giữa không trung. Cô vốn có ý đồ xấu, nghĩ định làm anh xấu hổ trước mặt mọi người, bắt Bạc Tam phải khổ sở mặc bộ đồ Mickey, kết quả chính cô lại bị bế lên, về sau đành phải từ bỏ suy nghĩ hèn mọn trong đầu.

Mộc Cận ôm chặt lấy cái cổ to đùng của anh Mickey, miệng hô hoán chỉ huy: “Trái một bước, phải hai bước! Ở kia sắp đụng rồi sắp đụng rồi dừng di chuyển! Dừng di chuyển! Tốt... Sang trái một bước, không phải, đối với anh là bên trái kia cơ, lùi xuống một chút... A được rồi, cứ thế đi thẳng lên...”

Đang hò hét hăng say, đột nhiên Mộc Cận nghe thấy một tràng cười khê phát ra từ dưới bộ trang phục.

Cô trợn mắt, trông thấy Bạc Tam đang chậm rãi bước đến cây cột bên trái phía trước, cô hơi cuộn mình lại, đầu cúi vào trong ngực Bạc Tam, để kệ anh đâm sầm một cái vào cột.

Xung quanh mọi người đều than “Trời ơi” một tiếng, tiếc ột đôi đã bị vượt lên.

Bạc Tam vẫn đang bế Mộc Cận, giọng nói trầm thấp xuyên qua quần áo truyền đến bên tai cô: “Anh cách một lớp quần áo dày như vậy, bị va chạm cũng sẽ không đau. Mộc Cận, không phải em yêu thương nhưng nhớ anh quá nên cố ý đẩy chứ?”

Mộc Cận giãy giụa nhảy xuống, đâm một phát vào cái bụng tròn trịa của anh Mickey.

Bạc Tam đụng phải chướng ngại vật, hai người đương nhiên bị loại. Cũng may Mộc Cận không phải nhằm vào cái điện thoại di động, nghĩ đến chuyện xấu không đạt được, gãi đầu gãi tai rút lui.

Ai ngờ hai người vừa quay đi đã bị nhân viên ở đó gọi lại: “Tiên sinh tiểu thư, hoạt động của chúng tôi còn có mục rút thưởng, giải thưởng là một phần quà thần bí. Hai vị đã lên đến đây rồi, sao không cố đợi thêm một lát?”

Mộc Cận mếu máo: “Em từ nhỏ đến lớn chưa được trúng thưởng một lần nào, từ nắp chai Pepsi đến các loại nước uống, chẳng bao giờ được. Chắc lần này cũng chẳng có cơ hội đâu, chờ cũng vô ích thôi.”

Trái lại, Bạc Tam nhìn cô, mỉm cười với người nhân viên kia: “Cảm ơn, chúng tôi sẽ đợi.”

Mộc Cận ngơ ngác nhìn nhân viên kia cười tủm tỉm rồi đi, tầm mắt ngây ngốc hướng sang Bạc Tam: “Ông chủ anh bị ngốc à?”

...

“Ông chủ mới vừa rồi không phải anh khinh thường sống chết không chịu tham gia sao?”

...

“Ông chủ sao anh lại có thể tham của như vậy hả, quà tặng thần bí, thần bí thì thần bí, thế còn hai cái điện thoại kia thì sao!”

Lần này khóe miệng Bạc Tam run run, nhàn nhạt liếc Mộc Cận: “Vận may của anh từ trước đến nay rất tốt, anh muốn ở lại thử xem. Em có ý kiến à?”

Cực kỳ có ý kiến... Mộc Cận bình tĩnh lắc đầu: “Không có.”

Bạc Tam liếc nhìn về mặt bí xị của cô, bỗng nhiên cảm thấy rất vui vẻ, cười nói: “Hôm nay anh mang vận may của anh cho em mượn.”

“Ông chủ anh không biết à, vận may mà đã ượn cuối cùng không thể thu về được đâu.” Mộc Cận cố ý chọc giận anh, “Nói cách khác, sau này vận may của anh sẽ không tốt như vậy nữa. Anh xác định muốn cho em mượn?”

Bạc Tam nhíu mày từ chối cho ý kiến.

Hoạt động rút thưởng còn phải đợi một lúc nữa, trong lúc Bạc Tam đi vệ sinh, Mộc Cận mặc kệ đi tìm ghế, ngồi lắt lư chờ đợi chán muốn chết. Vất vả lắm mới đợi được đến khi hoạt động rút thưởng diễn ra, cô chợt nghe thấy người dẫn chương trình cao giọng nói: “Mã số may mắn của chúng ta là... số tám! Đôi tình nhân số tám xin mời lên sân khấu! Số tám!”

Đã biết tình huống xác suất nhỏ như vậy trước giờ không bao giờ xảy ra, hơn nữa ai là tình nhân với anh... Mộc Cận dụi dụi mắt, mệt mỏi.

Bạc Tam ngồi bên cạnh đẩy đẩy cô: “Choáng rồi hả?”

“Cái gì?” Mộc Cận mờ mịt.

Về mặt của cô quá mức bình tĩnh, khiến Bạc Tam cảm thấy nghi hoặc: “Anh nhớ nhầm à? Mã số trong tay em không phải số tám sao?”

“A!” Mộc Cận nhảy dựng lên, tay chân luống cuống lật thẻ rút thăm trong tay, một đôi mắt sáng long lanh nhìn Bạc Tam: “Em là số tám thật!”

Bạc Tam mỉm cười, hai tay khoác hồ trên vai Mộc Cận, dắt cô lên sân khấu.

Người dẫn chương trình trông thấy có hai người đi lên, chàng trai phong độ nhẹ nhàng, tuấn tú lịch sự, cô gái mắt sáng, hiền lành xinh đẹp, kéo theo một tràng cổ vũ dưới sân khấu, ai cũng tươi cười rạng rỡ. Trước tiên anh ta dừng lại tán dương hai người, tăng bốc đến nỗi Mộc Cận vốn đã mất tự nhiên lại càng cảm thấy lúng túng, không ngừng giãy vò dây đeo túi xách. Bạc Tam cũng để ý thấy cô xấu hổ, nhẹ nhàng cười cười, tay phải vươn tới nắm lấy tay phải của cô, tay trái thuận thế ôm eo cô.

Giọng anh hơi đè nén: “Cũng không phải chiến trận gì, Mộc Cận em quá kém.”

Mộc Cận theo thói quen trợn mắt nhìn Bạc Tam, lại nhận lấy một đôi mắt đang nén cười.

Người dẫn chương trình vẫn tiếp tục nói: “Nhìn hai vị đúng là một đôi trời sinh, vị tiên sinh này rất quan tâm chăm sóc bạn gái, thật khiến cho người khác phải hâm mộ. Xin hỏi tiên sinh, tại sao anh lại tham gia hoạt động rút thưởng này?”

Mộc Cận vô ý thức thầm khinh bỉ người dẫn chương trình vô duyên này, rút thưởng thì có mất gì, vì sao không rút?

Bạc Tam nghiêng đầu nhìn cô, suy nghĩ một chút mới đáp: “Bởi vì người nào đó cho đến bây giờ chưa từng trúng thưởng bất cứ cái gì, ngược lại tôi đã trúng không ít. Trước khi lên sân khấu tôi đã nói mang vận may của tôi đưa cho cô ấy hết, nếu như lần này trúng thưởng mà có thể khiến cho người ấy vui vẻ, tôi nguyện từ nay về sau không cần cái may mắn trúng thưởng đó nữa. Thật tốt, kết quả đã không để tôi phải thất vọng.”

Giọng nói của anh thật êm tai, hai mắt đen sâu thẳm, tràn đầy dịu dàng. Dưới sân khấu đã có người reo lên, huyết sáo, giống như quên mất rằng đây chỉ là một góc rạp chiếu phim.

Mộc Cận liếm liếm môi, giống như thất thần, lại giống như né tránh ánh mắt Bạc Tam.

Chỉ khác biệt nửa câu nói, vậy mà lại có ma lực không thể tưởng tượng nổi. Mộc Cận hô hấp dồn dập, thò tay nhéo nhéo mặt mình.

Tay trái Bạc Tam vỗ nhẹ vào lưng cô, ý bảo hồn phách cô đang dạo chơi hãy mau trở về. Quả nhiên, người dẫn chương trình vừa nói vừa tiến tới trước mặt cô: “Tiểu thư, nghe được những lời thâm tình như vậy, cô có cảm giác gì?”

Mộc Cận thẹn thùng, ngoài cười nhưng trong không cười, không ngừng gật đầu phối hợp: “Cảm động. Cảm động.”

Dưới sân khấu có người hô lên: “Người đẹp, cảm động suông là không được, phải có hành động!”

Người dẫn chương trình cũng ha ha cười, nói xuống dưới sân khấu: “Cảm động là không được đúng không ạ?”

“Đúng.”

Người dẫn chương trình hớn hở khi thấy bầu không khí nóng lên, nhìn Mộc Cận và Bạc Tam, nháy mắt xấu xa: “Cô gái phải bày tỏ chút hành động gì đi chứ?”

Mộc Cận mắt nhìn người dẫn chương trình, lại theo thói quen quay sang cầu cứu Bạc Tam. Bạc Tam khe khẽ thở dài, tay trái duỗi ra rồi nắm lấy tay phải cô, tay phải anh lại nắm tay trái cô, nhìn chằm chằm khuôn mặt lúng túng của cô hồi lâu, cuối cùng nâng eo cô lên, chậm rãi hôn xuống.

Trong nháy mắt môi anh hạ xuống, Mộc Cận như bị bỏng, nước mắt rớt cục không không chế được tuôn ra ào ào.

Mọi người dưới sân khấu cùng với người dẫn chương trình chỉ nghĩ là Mộc Cận vui đến phát khóc, người dẫn chương trình lại càng không ngừng trêu chọc cô: “Bạn trai vừa thâm tình lại xuất sắc, tiểu thư đây cảm động đến phát khóc cũng là điều có thể lý giải. Tiên sinh, xin hỏi nhìn thấy nước mắt của bạn gái, cảm giác của anh như thế nào?”

Bạc Tam mỉm cười, ôm Mộc Cận vào lòng, cúi đầu nhìn ánh mắt của cô chăm chú khác thường: “Đau lòng.”

Mộc Cận bị Bạc Tam ôm trong lòng, nghe được một câu “Đau lòng” đó, cảm thấy đau xót, khổ sở, nước mắt lại càng không ngăn được. Người dẫn chương trình nói gì cô căn bản không nghe rõ, trong đầu dường như chỉ còn có giọng nói dịu dàng mà nghiêm túc của Bạc Tam.

Quả thật lưu luyến trong bụi hoa quá lâu, nói dối lừa gạt con gái cũng không hề chớp mắt, khiến cô suýt chút nữa đã xem là thật. Thậm chí, trong tiềm thức muốn đó là sự thật.

Nếu như cô không biết, nếu như đến bây giờ cô hoàn toàn không biết, có phải sẽ thật sự vui đến phát khóc không?

Mộc Cận nghĩ.

Nhưng rốt cuộc không phải, không phải như vậy. Bạc Tam đang suy nghĩ gì, làm những gì, rõ ràng không có sự can thiệp của cô, cũng không có sự phản đối của cô.

Chỉ có thể để mặc anh nâng cô lên tận trời, sau đó lại chờ đợi thịt nát xương tan trong nháy mắt. Chương 40. Tình nhân ký (2)

Quà tặng thần bí thật ra cũng không có gì thần bí, là một đôi nhẫn bạc tình nhân bình thường, của nam thì to, của nữ thì nhỏ hơn, trên chiếc của nam có khắc hoa văn nhỏ, nhẹ nhàng tinh tế, chiếc của nữ thì là hoạt tiết sao, chất lượng cũng không phải loại tốt lắm, chỉ nhỏ nhỏ tinh tế nhìn xinh xinh. Mộc Cận trông Bạc Tam trong tay đang cầm chiếc hộp đựng nhẫn, nghe răng trợn mắt nghe người dẫn chương trình vui cười hớn hở yêu cầu bạn trai đeo nhẫn cho bạn gái.

Có lẽ do vẻ mặt của cô nghiêm túc quá mức, Bạc Tam không nhận được ghé sát bên tai cô nói: “Đừng hồi hộp quá, không có gì to tát đâu.”

Mộc Cận ha ha cười: “Từ bé chưa bao giờ bị người ta vậy xem thế này, hồi hộp, hồi hộp cũng là phải thôi. Ông chủ, chỉ có Siêu nhân điện quang như anh mới quen với việc thường xuyên bị người ta vây quanh nhòm ngó giống như gấu trúc...”

Nói chưa dứt lời, Mộc Cận đã bị Bạc Tam che miệng.

Nhưng động tác này của anh vẫn chậm một bước, tiếng của Mộc Cận đã thông qua micro bị truyền ra ngoài, dẫn tới một hồi im lặng dưới sân khấu.

“Ha ha, vị tiểu thư này thật dí dỏm.” Người dẫn chương trình phản ứng nhanh nhất, vội vàng đi ra giảng hòa, “Sao lại gọi bạn trai là ông chủ thế kia?”

“Chúng tôi có thể coi như là tình yêu văn phòng, tôi là cấp trên của cô ấy.” Bạc Tam nhàn nhạt cười, vẫn không quên nhìn Mộc Cận trong lòng, sau đó cười với người dẫn chương trình, “Cô ấy rất có duyên, không phải sao?”

Mộc Cận chỉ rụt đầu, ngượng ngùng cười.

Loay hoay hơn nửa ngày, cuối cùng Mộc Cận được Bạc Tam dắt xuống khỏi sân khấu. Cô chán ghét nhìn hai cái hộp trong tay, nhét qua loa vào tay anh: “Này này này, cho anh hết.”

Bạc Tam nhướng mày: “Ồ Mộc Cận, từ bao giờ em lại không nhặt của rơi nữa thế?”

Mộc Cận lặng im: “Ông chủ anh dùng sai thành ngữ rồi, đây không gọi là không nhặt của rơi, mà là quân tử chuộng tiền tài nhưng trước tiên phải có đạo (*). Cái này hơi kì, không phù hợp với phong cách khiêm tốn của em, vì vậy em quyết định cho anh.”

(*) quân tử ái tài thủ chi hữu đạo

“Mới vừa rồi còn ngây ngốc, sao bây giờ đã biến thành khỉ lông vàng rồi?” Bạc Tam mỉm cười quan sát Mộc Cận.

“Cái này anh không biết đâu.” Mộc Cận phản bác, “Không có hình tượng ngốc nghếch của em, làm sao tôn lên được sự sáng suốt oai phong của ông chủ...”

“Em nói anh à?” Bạc Tam chau mày, “Đó là Bạch Long giáo chủ.”

Ồ ông chủ, sao anh không nói là Đông Phương giáo chủ... Mộc Cận oán thầm, rụt cổ, cười gian xảo: “Ông chủ anh đa nghi quá, đa nghi quá. Trong suy nghĩ của em, anh chắc chắn là trên trời dưới đất có một, độc đĩnh của vũ trụ hồng hoang...”

Thấy cô lại bắt đầu nói lảm nhảm, Bạc Tam nhú mày, chặn miệng người nào đó lại.

Cuối cùng Bạc Tam vẫn đi xếp hàng mua vé xem phim, hai người vẫn theo khuôn phép cũ ngồi sóng đôi một chỗ ở trong rạp. Vốn rạp chiếu phim để cử bộ phim thích hợp cho lễ tình nhân là “Môn đồ” và “Tiếng gọi tình yêu dịch chuyển”, nhưng Mộc Cận lại khẳng khái chọn “Sinh nhật vui vẻ”.

Lúc cầm vé cô còn sung sướng hài lòng nói: “Cổ Thiên Lạc đẹp trai.”

Hoàn toàn không nhìn thấy mặt người nào đó đã đen sì.

Trong rạp chiếu phim tối om, cô lén lút lấy máy nghe nhạc trong túi, bật bài hát mà hai ngày trước mới tải vào. Giọng hát trầm thấp ngọt ngào của nam ca sĩ cất lên: “Ánh nến tỏa sáng cả một bữa ăn tối vậy mà chẳng hiện ra nổi một đáp án, yêu đương không phải là nồng nhiệt mời nhau một bữa ăn. (*)” Cô lặng lẽ nghiêng đầu nhìn Bạc Tam ngồi bên cạnh, ánh sáng từ màn ảnh rộng hắt lên khuôn mặt anh, chớp sáng chớp tắt, càng làm ánh lên làn da anh rất trắng. Mộc Cận thấy anh hơi nheo mắt lại, không biết là đang chú ý vào màn hình, hay đang nhắm mắt thất thần, nhưng rất lâu rất lâu vẫn không mở ra, có lẽ cũng không phát hiện cô đang nhìn trộm anh.

(*) Bài hát “Tình yêu chuyển dịch” – Trần Dịch Tấn (link cuối bài)

Không biết đã nhìn bao lâu, Mộc Cận mới chậm rãi dời mắt lên màn ảnh rộng, ngay lúc đó nhìn thấy một câu cầu nguyện “Hi vọng người tôi yêu sẽ vĩnh viễn không bao giờ rời xa tôi”. Bỗng nhiên có một bàn tay chậm rãi duỗi qua, nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Ngón tay Bạc Tam rất lạnh, Mộc Cận chưa từng phát hiện tay anh lại lạnh như thế, cảm thấy lúc ngón tay anh vuốt ve lòng bàn tay cô, cô không nhận được khe rùng mình.

Bàn tay Bạc Tam chậm rãi siết chặt, nắm chắc bàn tay mềm mại của Mộc Cận, sau đó giữ nguyên tư thế cố định không động đậy. Mộc Cận lại quay đầu nhìn anh, thấy anh vẫn đang híp mắt, nhưng không nhúc nhích, tựa như nắm tay của cô và anh chẳng hề có liên quan gì.

Nhìn hồi lâu, Mộc Cận từ từ dời ánh mắt lên màn ảnh.

Không ngờ cô vừa mới quay đi, Bạc Tam kéo tay cô đặt vào tay trái anh, còn tay phải của anh vươn tới vòng qua vai cô, chậm rãi ôm cô vào lòng.

Mộc Cận tựa đầu trên vai Bạc Tam, từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh, trong bóng tối chỉ thấy một đôi mắt sáng ngời, trước ánh sáng của màn ảnh lại càng trở nên lấp lánh, xao động khe khẽ nhìn cô chăm chú. Mộc Cận giật mình, trừng mắt nhìn, chưa kịp có phản ứng đã cảm thấy trán hơi nóng lên, một nụ hôn nhẹ nhàng của Bạc Tam đã rơi xuống trán cô.

Cô không đoán được ý tứ của nụ hôn này, đành phải lựa chọn trầm mặc, im lặng tựa đầu vào vai Bạc Tam xem phim, tràn ngập trong hơi thở đều là hương thơm nhàn nhạt trên người anh, quen thuộc mà ấm áp khiến người ta có cảm giác yên lòng.

Hình như trong lúc hốt hoảng, Mộc Cận không chú ý vô tình giơ tay phải lên, cuối cùng vẫn phải hạ xuống.

Cô chỉ dựa vào Bạc Tam gượng cười.

Tay nắm tay, vai dựa vào vai như thế này, có tính toán gì? Sắp xếp một lễ tình nhân như thế này, có tính toán gì? Rốt cuộc là anh vốn đã muốn làm, hay chỉ là tạm thời cao hứng mới có thêm tiết mục này?

Thay đổi ý định, muốn hứa hẹn? Hay chỉ là trò tiêu khiển nhằm chán để giết thời gian? Một câu đó đó đoán đi đoán lại, chỉ sợ kết quả cuối cùng không như vậy.

Người bên cạnh cô, chỉ có cô yêu anh, vĩnh viễn cũng không phải là anh yêu cô. Một lễ tình nhân bình thường, hạnh phúc, có lẽ chỉ một lần duy nhất, cả đời sẽ không có nữa.

Mộc Cận tâm tư ngẩn ngơ ngồi xem đến hết phim, lúc ra cửa bắt cần không thấy rõ bậc thang, cả người lảo đảo, chân mềm nhũn như muốn ngã sắp xuống. Bạc Tam nhanh tay lẹ mắt khoác tay cô, tay kia rất tự nhiên vòng quanh người cô như trước. Cả người Mộc Cận gần như hoàn toàn ngã vào lòng anh, cảm thấy trên áo khoác của anh rất lạnh, chạm vào mặt cô giống như một khối băng lạnh giá.

Mùi hương ấm áp dịu dàng trên người anh mà cô cảm nhận được ban nãy, dường như lúc đó đã không còn.

Bạc Tam ôm Mộc Cận, vừa đỡ cô xuống cầu thang vừa cúi người hỏi han: “Có bị trật chân không?”

“Không.” Mộc Cận từ trong lòng anh ngẩng mặt lên, “Không có.”

“Ừm, thật đáng tiếc.” Bạc Tam chậm rãi buông lỏng tay, bỗng nhiên nói một câu không đầu không cuối.

Ông chủ nói gì... Thật đáng tiếc? Mộc Cận mặt đầy vạch đen, ý là không có anh thì cô đã bị thương rồi chứ gì!

Sự im lặng hiem thấy của cô ngược lại kích thích hứng thú của Bạc Tam, anh nhìn gương mặt đỏ bừng kìm nén của cô, nhẹ nhàng cười: “Muốn ăn gì?”

“Hả?” Mộc Cận đang mải oán thầm ông chủ, căn bản không nghe thấy anh nói, “Cái gì?”

Bạc Tam liếc xéo: “Em lại suy nghĩ cái gì!”

“Không có không có...” Mộc Cận nghiêng đầu, “Em đang nghĩ một vấn đề quan trọng đó là buổi tối ăn cái gì.”

“Ừ, vậy ăn cái gì?” Bạc Tam tiếp lời.

Mộc Cận rút nước mắt: “Em thật sự... không biết.”

Lần này trái lại Bạc Tam chỉ cười nhẹ nhàng: “Không biết, thế thì đi theo anh.” Nói xong kéo tay Mộc Cận đi xuống lầu.

Mộc Cận thề, Bạc Tam đưa cô đến một nơi mà cô thật sự thật sự thật sự thật sự cho tới giờ chưa từng nghe nói. Thật không biết anh tìm ở đâu được một ngôi nhà cấp bốn trong một con ngõ nhỏ, sau khi xe bảy lần quặt tám lần rẽ, cuối cùng mới dừng lại trước một cái sân.

“Xuống xe.” Mộc Cận vẫn còn đang trợn mắt há mồm, Bạc Tam đã mở cửa xe.

Cô đi theo anh tiến vào cửa lớn, thò đầu nhìn vào trong. Trong sân nhỏ sâu không quá hai mét là một căn nhà cấp bốn, nhìn hồi lâu, rốt cục cô hoài nghi hỏi Bạc Tam: “Không có người?”

“Ừ.” Bạc Tam dắt Mộc Cận đi vào.

Qua một cánh cửa có tua hoa, Mộc Cận kinh ngạc, kinh ngạc đến nỗi miệng há ra thành hình chữ O.

Bạc Tam chăm chú nhìn cô, vỗ vỗ đầu cô cười khê: “Choáng à?”

“Ông chủ...” Ánh mắt Mộc Cận ngó ra, “Đây là cái gì?”

“Ừm.” Bạc Tam nhú mày không nói.

Mộc Cận nuốt nuốt nước miếng: “Ông chủ, bây giờ là tháng mấy?”

“Mười bốn tháng hai. Sao thế?”

“Mười bốn tháng hai vẫn là mùa đông đấy ông chủ!” Mộc Cận yên lặng nghiêng đầu, dùng vẻ mặt ngốc nghếch như thỏ con nhìn Bạc Tam, “Nhưng sao trong nhà này lại là mùa xuân, anh có thể cho em lời giải thích hợp lý mà không quá kinh hoàng được không...”

Bạc Tam mỉm cười, khuôn mặt giãn ra, nhú mày nói: “Giữa mùa đông làm sao có rau tươi, hoa ở đây làm sao nở được.”

Toàn bộ khoảng sân sau giống như đang vào hạ, trên mặt đất rải những tấm ván gỗ trúc tự nhiên, giống như một hoa viên nhỏ. Hai bên trái phải không có mái hiên, mà dùng những cây trúc tạo thành hai hàng rào, dây thường xuân bám theo hàng rào uốn lượn, dưới ánh đèn chiếu xuống tràn ngập các loại màu sắc lung linh, cực kỳ giống một thác nước màu lục.

Hai bên còn có những khóm cây nhỏ, điểm xuyết những đóa hoa trắng, sắc màu rực rỡ đẹp mắt.

Chếch phía bên trái của khoảng sân có bày một chiếc bàn gỗ nhỏ, trên bàn là hai ngọn nến rất cao, ánh nến lung linh như đang nhảy múa, nhưng không chiếu sáng rộng sang hai bên. Giữa hai ngọn nến bày một lọ hoa hồng đỏ thắm, xen giữa là những nụ hoa trắng tinh khôi, tua khăn trải bàn rủ xuống, không hề mang một chút hơi hướng tầm thường.

Nhưng thật sự rất đẹp, đẹp như trong mơ.

Mộc Cận mắt chữ A mồm chữ O nuốt nuốt nước miếng, nét mặt mắt tự nhiên hơi run rẩy, nghiêng đầu nhìn Bạc Tam: “Ông chủ, đây là?”

Trên mặt Bạc Tam là nụ cười thần nhiên, anh không nhìn Mộc Cận mà hất cằm chỉ về phía chiếc bàn: “Em qua ngồi đi, cởi áo khoác ra.” Nói xong, anh xoay người đi sang một hướng khác.

“Này...” Mộc Cận vô ý thức cất tiếng gọi anh.

Bước chân Bạc Tam không dừng lại, xoay người mỉm cười với cô: “Mộc Cận, ngồi đi.”

Mộc Cận vẫn không di chuyển, kinh ngạc đứng nhìn bóng lưng anh. Bỗng nhiên tay anh khẽ động, đèn trên đỉnh đầu tách một tiếng vụt tắt.

Nếu không được biết là có chuyện gì, Mộc Cận có khả năng cứ ngây ngốc ra như thế. Cô chớp mắt nhìn Bạc Tam lại từng bước đi về phía mình, mang theo nụ cười trên khóe miệng, chìa một tay ra cho cô.

Về mặt anh rất dịu dàng, cười lên nhìn thật đẹp. Lưng Bạc Tam che khuất ánh sáng, ánh nền ẩn hiện xa xa khiến cho cả người anh như chìm vào bóng đêm, duy chỉ có đôi mắt sáng ngời lấp lánh, dường như có thể nhìn thẳng vào nội tâm Mộc Cận.

Mộc Cận cũng cười. Cô cười rồi dời ánh mắt sang chỗ khác, nhìn lên nóc nhà, cố gắng một lần nữa kìm nén cảm giác ảm Ứt trong đôi mắt, sau đó mới cong cong khóe miệng, đặt tay vào lòng bàn tay Bạc Tam.

Bàn tay anh rất lớn, giống như vô biên vô hạn, bao trùm toàn bộ bàn tay cô, cũng bao trọn cả trái tim cô. Trong khoảnh khắc đó, Mộc Cận quyết định để bản thân mình chìm đắm một lần này, tại một nơi đẹp đẽ như vậy, dù kết quả là thịt nát xương tan, cũng tuyệt không hối hận.

Có lẽ cả đời này, cũng chỉ có một lần khắc cốt ghi tâm, tình nồng ý đượm.

Bạc Tam giúp Mộc Cận kéo ghế, ấn cô ngồi xuống, giúp cô treo áo ra sau lưng, hôn nhẹ lên trán cô, sau đó mới đứng dậy ngồi xuống phía đối diện.

Trên bàn vẫn còn hoa hồng, vốn là màu đỏ, dưới ánh nền lại càng toát lên sắc đỏ tươi Ứt Ứt, mỗi đóa hoa đều như đang mỹ lệ, kiều diễm thốt lên, hạnh phúc, anh yêu em.

Mộc Cận hồi hộp không biết phải nói gì, chỉ ngẩn ngơ nhìn chăm chú vào hoa trên bàn, hương hoa hồng nồng đậm xộc thẳng vào mũi, giống như mùi kẹo đường khi còn nhỏ, ngọt ngào, dễ chịu vô cùng.

Cô như đang say trong hương thơm ngọt lịm ở nơi đây, cam tâm tình nguyện say túy lúy.

Bạc Thanh Hàn nhìn Mộc Cận chăm chú, Mộc Cận chăm chú nhìn hoa, hoa chăm chú nhìn ánh nền, ánh nền nhảy múa mừng hạnh phúc.

Lễ tình nhân hạnh phúc, mười bốn tháng hai ngọt ngào.

Nhìn chăm chú hồi lâu, cuối cùng Bạc Tam đưa tay vuốt vuốt tóc Mộc Cận, quay người ra bên ngoài vẫy vẫy tay ra hiệu. Mộc Cận trông thấy từ trong sân lúc trước đang có ba cô gái mặc sườn xám tiến vào, một người lấy hoa hồng đi, một người trong tay bưng khay, một người lấy bánh ngọt trong khay cẩn thận bày lên bàn.

Thực ra bánh ngọt cũng không lớn, nhưng họa tiết trang trí rất cầu kỳ, nét vẽ tinh tế, ngoài rìa có một ngọn nến nhỏ, ánh nền bập bùng lấp lánh. Mộc Cận nhìn ngơ ngẩn, hoàn cảnh quen thuộc này, quả thực đã từng thấy rất nhiều trên phim truyền hình TVB lúc tám giờ, nhưng cô lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Cuối cùng ba cô gái lại từ từ lui ra ngoài, Bạc Tam ngồi ở phía đối diện, hai khuỷu tay chống lên bàn, người hơi ngả về phía trước, nhìn thẳng vào ánh mắt Mộc Cận: “Mộc Cận, sinh nhật vui vẻ.”

Mộc Cận sững sờ.

Bạc Tam lại nói: “Anh biết sinh nhật âm lịch của em đã qua rồi, cho nên sinh nhật dương lịch của em sẽ chỉ thuộc về anh.”

Anh trịnh trọng nói những lời đường mật, dường như trong ánh mắt cũng là vẻ dịu dàng, đôi mắt đen long lanh sáng ngời, giống như bầu trời đầy sao, chói lòa rực rỡ.

Mộc Cận cảm thấy tim đập quá nhanh, hồi hộp đến nỗi cả người căng lên như dây đàn. Cô cố nở nụ cười thoải mái: “Anh nên nói sớm là sinh nhật chứ, em còn tưởng là...”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới chợt phát hiện mình nói không đúng.

Quả nhiên, thời cơ tới tức thì, Bạc Tam nắm lấy thật chắc. Trong ánh mắt anh ngập tràn vui vẻ: “Em tưởng là cái gì?”

Mộc Cận đỏ mặt, liếc mắt nhìn ngọn nến đỏ rực phía trên, mấp máy khóe môi không nói.

Bạc Tam cũng không sốt ruột, chỉ nghiêng đầu quan sát cô. Tầm mắt anh từ đầu tới lông mày, từ lông mi đến mắt, từ mắt đến mũi, từ mũi đến miệng, chậm rãi lướt qua, cuối cùng, đến chính anh cũng không phân biệt được vẻ đẹp cùng với hạnh phúc tĩnh lặng như vậy đến tột cùng là thực, hay là giả.

Một ngày tươi đẹp như thế, xem ra thật sự đã quá trọn vẹn.

24. Chương 41+42

Chương 41. Mừng sinh nhật ký

Mộc Cận nhìn chăm chăm Bạc Thanh Hàn một lát, ngược lại bị anh nhìn chăm chú đến mất tự nhiên, mặt đỏ tới tận mang tai, đành phải gượng cười: “Ông chủ làm thế nào anh tìm được một nơi đẹp thế này, chắc chắc, mùa đông mà giống như mùa hạ, đúng là nhà tư bản.”

Khóe miệng Bạc Thanh Hàn run run, nhìn chăm chú vào bánh ngọt trước mặt, nói: “Chẳng qua là tận dụng ngôi nhà cũ hợp lý một chút mà thôi.”

Vất vả lắm mới tìm được chủ đề, đương nhiên Mộc Cận không dễ dàng buông tha: “Ông chủ anh lại lừa em, làm gì có ai không dừng đang mùa đông mà làm một mảnh vườn trồng các loại hoa cỏ thế này?”

Bạc Thanh Hàn rõ ràng chẳng ngờ lại cùng cô thảo luận nghiên cứu sâu vào vấn đề này, chỉ chỉ bánh ngọt chép miệng: “Thối đi.”

“Ừm.” Mộc Cận gạt đầu, hít một hơi thật sâu định thối, đột nhiên lại thở ra, cười hì hì nhìn Bạc Thanh Hàn, nhắm hai mắt lại trước bánh ngọt. Trong miệng cô khe khẽ nhắm hai câu, sau đó mới mở mắt nhìn anh cười, một hơi thối tắt ngọn nến.

Bạc Thanh Hàn phì cười: “Cầu nguyện điều gì vậy?”

“Cầu cho gia đình Bạc Thanh Hàn hòa thuận, bình an hạnh phúc.” Mộc Cận cười hì hì, trịnh trọng nói.

Bạc Thanh Hàn hơi nhú mày, liếc cô một cái rồi cũng bật cười: “Nói cứ như sẽ được thật ấy.”

“Tiếc là em lừa anh đấy.” Mộc Cận cất tiếng cười đắc ý, “Ước nguyện nói ra sẽ mất linh, em không nói cho anh.”

Anh lại chỉ cười: “Người như em mà có thể cầu được một điều như vậy, anh biết ngay em sẽ chẳng nghĩ được cái gì to tát vĩ đại mà.”

Mộc Cận làm như không nghe thấy anh nói, chỉ khép hai tay trước ngực, tựa người vào bàn, ánh mắt sáng ngời nhìn chiếc bánh ngọt như một đứa trẻ tham ăn: “Nhìn thật là ngon...”

Bạc Thanh Hàn bật cười, trong giọng nói có sự dịu dàng không tự chủ được: “Vậy thì cắt đi.”

Mộc Cận chỉ định trêu anh một chút, nhìn chăm chăm hồi lâu mới lên tiếng: “Ông chủ.”

“Ừ?”

“Không có gì.” Cô có chút phiền muộn, gãi gãi đầu, cuối cùng vẫn không nói ra.

“Anh biết là ngày mười bốn tháng hai, Mộc Cận.” Bạc Thanh Hàn đột nhiên lại mở miệng, giọng nói vẫn nhàn nhạt trầm thấp lại khiến trái tim Mộc Cận bắt đầu đập nhanh: “Anh đang làm cái gì, anh biết chứ.”

Mộc Cận chớp chớp mắt, không hiểu sao nhớ lại một bài hát đã nghe cách đây rất lâu. Giọng của nữ ca sĩ ngập tràn tình cảm: “Gần đây em và anh đều có một loại tâm tình, một thứ gì đó giống như tình yêu. Cùng một ngày phát hiện ra một cảm giác giống như là yêu, đó chính là yêu, chẳng có lẽ nào...” (*)

(*) Bài hát “Tương tự tình yêu” – Tiêu Á Hiên (link cuối bài)

Cô không nhận được cúi đầu khẽ mỉm cười, khi ngẩng lên là nét mặt tươi cười như hoa: “Bạc Thanh Hàn.”

Mộc Cận rất ít khi gọi cả họ tên anh ra như vậy, Bạc Thanh Hàn nhướng mày, đợi cô nói tiếp.

Nhưng cô lại không nói gì nữa, chỉ nhìn đối diện với ánh mắt của anh, không chút chùn bước. Mộc Cận chăm chú nhìn anh hồi lâu, lâu đến nỗi Bạc Thanh Hàn cũng cảm thấy hoài nghi, nhận không được đành lên tiếng gọi cô: “Mộc Cận?”

Mộc Cận cười nhạt một tiếng, vẫn là nụ cười như trước, vẫn là vẻ rực rỡ giống như vậy, nhưng lại khiến Bạc Thanh Hàn cảm thấy ớn lạnh.

Đột nhiên anh hơi hồi hộp, thoáng nghiêng đầu, cúi người về phía cô: “Làm sao vậy?”

Mộc Cận khẽ lắc đầu, lại cười, ánh mắt bỗng lóe sáng, long lanh như nước, hay giống như vàng sáng chói lợi khúc xạ khi ánh mặt trời chiếu vào thủy tinh: “Em yêu anh.”

Ánh mắt cô vẫn nhìn thẳng vào Bạc Thanh Hàn, sắc mặt bình tĩnh như có dũng khí dốc toàn lực, bỗng làm cho Bạc Thanh Hàn cảm thấy không được tự nhiên. Anh nghe xong chỉ mỉm cười, hơi dò xét đứng dậy, cách một cái bàn vươn tới hôn lên trán cô, giọng điệu trầm mềm mại không thể tưởng tượng nổi: “Ngoan, ăn cái gì đi.”

Mộc Cận cũng không hỏi lại, im lặng cắn bánh ngọt, tung tăng như chim sẻ reo lên vì vị ngon của bánh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhưng nhìn bề ngoài cô càng bình tĩnh lặng yên, càng khiến Bạc Thanh Hàn cảm thấy bất an.

Ngoại trừ lúc nói một câu “Em yêu anh” bầu không khí có hơi kì lạ, tổng thể mà nói, bữa tối này coi như không tệ. Mộc Cận phát huy đầy đủ phong cách chân chó, mơ mơ màng màng trước sau như một của mình, vì vậy cả khách và chủ đều vui vẻ, thậm chí cuối cùng còn rất ăn ý cụng ly.

Nhưng Bạc Thanh Hàn không ngờ Mộc Cận tửu lượng rất kém, mới uống hai chén rượu vang mà đầu óc đã choáng váng, chân tay lộn xộn. May là lúc cô say rượu vẫn khá tốt, không khóc, không làm loạn, cũng không nói nhiều, híp mắt nhìn thức ăn trên bàn rồi cười, lại híp mắt cười bối bối chén cơm. Nếu không phải Bạc Thanh Hàn tỉnh mắt, cảm thấy tay cầm đĩa của cô hơi bất ổn, thật đúng là không nhìn ra cô đã uống say.

Cuối cùng lúc hai người trở về đã là mười giờ tối, bên ngoài gió lớn, Bạc Thanh Hàn đành phải ôm cô thật chặt, lại sợ bên trong quá nóng bên ngoài quá lạnh, dứt khoát cởi áo khoác của anh bọc kín cho cô rồi bế cô lên xe.

Mộc Cận ngoan ngoãn ngồi ở vị trí ghế lái phụ, rút đầu rút cổ, ánh mắt càng sáng long lanh như nước, chăm chú nhìn Bạc Thanh Hàn. Cô chăm chú nhìn Bạc Thanh Hàn giúp mình đóng cửa xe, chăm chú nhìn Bạc Thanh Hàn lên xe, chăm chú nhìn Bạc Thanh Hàn khởi động xe, cuối cùng không nhận được lên tiếng: “Bạc Thanh Hàn, anh có thể nói cho em biết, rốt cục anh đã biết em từ lúc nào được không?”

Bạc Thanh Hàn ngồi ở ghế lái, hơi tăng tốc độ, ánh mắt thấp thoáng như phủ sương mù, thậm chí một chút không khí mông lung, nhưng lại tỉnh táo rõ ràng: “Lần đầu tiên anh gặp em quả thực không phải thời điểm một cái tát đó, mà là mùa đông năm em đập người ta một cú. Mùa hè sau đó anh gặp lại em, em lại tát anh một cái, lúc ấy anh đã nghĩ, đây mà là con gái sao, lần nào cũng bạo lực như vậy?”

Anh nói xong, khẽ nở nụ cười nhàn nhạt với chính mình, đuôi mày khéo mắt đều cong cong, đường cong dưới cằm êm dịu không tưởng tượng nổi.

“Nam sinh kia ở sau lưng liên tục réo tên em, Mộc Cận Mộc Cận Mộc Cận, một tiếng lại một tiếng.” Bạc Thanh Hàn hơi cười rộ lên, “Em chạy đi rất vội vã, lại xông về phía anh. Nhưng em đừng phải anh lại chẳng thèm xin lỗi, thậm chí đầu cũng không quay lại. Anh lại nghĩ, cô gái này cũng hơi vô phép rồi.”

Bạc Thanh Hàn vừa nói, Mộc Cận đã nhớ ngay ra là lúc nào, không phải là sự kiện Trương Quốc Khánh trước lễ tình nhân sao? Nghĩ đến đây, mặt cô lại nóng lên – vốn tưởng không có người nào chú ý đến sự việc lúc đó, sao lại bị Bạc Thanh Hàn trông thấy cả rồi? Thật không ngờ, người cô đụng phải lại chính là anh!

Mộc Cận mơ màng suy nghĩ, mí mắt bắt đầu trĩu nặng. Đang cố nhớ lại, chợt nghe tiếng Bạc Thanh Hàn truyền tới: “Mộc Cận, thắt dây an toàn vào.” Tay trái cô vươn lên tìm dây an toàn, sờ soạng một lúc vẫn không thấy. Cô quay đầu lại, rõ ràng nhìn thấy rồi, sờ đến rồi, sao mãi không kéo ra được.

Cô đang chiến đấu rất hăng hái với dây an toàn, Bạc Thanh Hàn đảo mắt thấy cô ra sức kéo dây nhưng không đúng hướng. Anh hơi mím môi, giảm tốc độ xe, một tay vịn tay lái, đưa tay phải ra giúp cô kéo dây an toàn.

Lúc giúp cô thắt dây, Bạc Thanh Hàn nhìn thấy toàn bộ cảm của Mộc Cận rúc trong áo len cao cổ, đôi má ửng hồng, mắt chớp chớp, miệng trề ra như có vẻ giận dữ, hay là đang suy nghĩ cái gì mà vẫn chưa ra nên râu rĩ.

Anh nhin không được ngừng lại.

Mộc Cận đột nhiên biến sắc, mãnh liệt quay đầu sang nhìn Bạc Thanh Hàn, trong đôi mắt to đầy hoang mang. Bạc Thanh Hàn cũng đảo mắt thấy chiếc xe đối diện đang nghiêng ngả lao thẳng về phía mình, anh dồn sức đánh tay lái sang phải, đạp thật mạnh chân phanh, theo đà bỏ nhào qua phía Mộc Cận.

Một tiếng phanh sắc bén chói tai vang lên truyền vào tai Mộc Cận, một giây sau, người cô theo quán tính liên văng sang bên phải, đầu “ầm” một tiếng đập vào cửa sổ thủy tinh.

Tiếng gọi hoảng hốt của Bạc Thanh Hàn vang lên ngay sau đó: “Mộc Cận!”

Đến khi Mộc Cận tỉnh lại, nháy mắt cảm thấy thời gian như đảo ngược. Cô giống như quay lại sau cái đêm mưa to đó, trần nhà trắng xóa, ga giường trắng xóa, nhưng bên cạnh không có một chiếc giường bệnh khác, không có Bạc Thanh Hàn.

Bỗng nhiên cô nhớ lại, khi đó xe trước mặt đi trái quy định, va chạm vào xe của Bạc Thanh Hàn ở bên phải.

Thế thì Bạc Thanh Hàn phải đánh xe sang bên trái mới đúng chứ? Nhưng sao anh lại quẹo xe sang bên phải!

Mộc Cận chưa lấy lại tinh thần thì có một cô y tá đẩy cửa tiến vào phòng bệnh. Cô y tá thấy Mộc Cận chớp mắt, mỉm cười lại gần: “Tỉnh ngủ rồi hả? Có văng đầu chóng mặt không? Có cảm thấy khó chịu, buồn nôn không?”

Cô ngậy người, hỏi: “Bạc Tam đâu rồi?”

Nữ y tá lại mỉm cười: “Yên tâm, Bạc tiên sinh không bị thương, đêm qua ở bên cô suốt, vừa rồi mới đi ra ngoài.”

Mộc Cận nhẹ nhõm, rồi lại gần như phát điên: “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Y tá nhìn đồng hồ đáp: “Tám giờ.”

Mộc Cận liền xốc chăn đứng dậy: “Tôi phải về.”

Y tá một mực ấn vai Mộc Cận xuống, trừng mắt với cô: “Đầu cô bị va khá nghiêm trọng, phải ở lại tiếp tục quan sát, hơn nữa phải theo dõi thêm xem có bị chấn thương sọ não không.”

Mộc Cận bị y tá đẩy lại, trong lòng chỉ nghĩ đến trận đấu sáng nay, khẳng khẳng giẫy giụa muốn đứng dậy.

Hai tay y tá siết chặt lấy cô: “Vị tiểu thư này, xin đừng làm chúng tôi khó xử. Lúc Bạc tiên sinh ra ngoài đã đặc biệt dặn dò, không được để cho cô đi ra ngoài.”

Mộc Cận trừng mắt nhìn y tá, giống như nghe thấy truyện cười, ánh mắt có chút ớn lạnh: “Anh ấy có ý gì?”

Nữ y tá bị Mộc Cận nhìn hơi ngại ngùng: “Tiểu thư, Bạc tiên sinh cũng chỉ có ý tốt thôi.”

Mộc Cận nhìn chằm chằm y tá hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng cười: “Vậy phiền cô tìm giúp tôi điện thoại trong túi, tôi có thể gọi điện thoại được chứ?”

Mộc Cận gọi cho học muội nhưng điện thoại vang lên hồi lâu mà không có người nhận. Cô nghĩ nghĩ, lại gọi cho giáo sư Chu.

Giáo sư Chu vừa nghe giọng nói đã vô cùng lo lắng: “Mộc Cận em đang ở đâu? Tranh thủ thời gian tới mau nhé!”

“Thầy Chu, em đang ở bệnh viện.” Mộc Cận cắn môi nói, “Em bị tai nạn xe, sợ là hôm nay không thể quay về được.”

“Tai nạn xe!” Giáo sư Chu hít một hơi lạnh, “Có nặng lắm không? Bị thương ở đâu?”

“Không bị thương nặng, chỉ là... Em va phải đầu, bác sĩ bảo phải ở lại bệnh viện để theo dõi, sợ có chấn thương sọ não.” Mộc Cận liếc sang y tá, lại nhắm mắt, “Thầy Chu, em xin lỗi.”

Giáo sư Chu thở dài: “Thân thể quan trọng hơn, thầy sẽ chuyển lời lại với mọi người.”

Nước mắt Mộc Cận trong phút chốc rơi xuống, cô che miệng, thấp giọng lặp lại: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi...”

Giáo sư Chu ha ha cười: “Không việc gì đâu Mộc Cận, hai người bọn chúng vẫn còn cơ hội mà! Thầy đi xem hai đứa nó, em an tâm dưỡng bệnh đi, đừng lo nghĩ!”

Mộc Cận thở ra, lau nước mắt: “Được ạ.”

Trong lúc cô gọi điện thoại, y tá vẫn không đi ra ngoài, thấy Mộc Cận cúp máy thì cẩn thận hỏi: “Tiểu thư, sốt ruột lắm à? Hay là tôi đi hỏi bác sĩ trưởng khoa giúp cô?”

Mộc Cận ngơ ngác, hồi lâu sau mới giương mắt nhìn nhìn y tá, mỉm cười, hít một hơi thật sâu rồi thở dài, nói: “Không cần, cứ như vậy đi.”

Y tá thấy sắc mặt cô không thoải mái, cúi người xuống hỏi: “Thật sự không cần sao?”

Mộc Cận lại lắc đầu, đột nhiên nhớ ra, hỏi: “Bạc Thanh Hàn không bị thương một chút nào sao?”

“Không. Tôi nghe lúc bác sĩ hỏi Bạc tiên sinh, anh ấy nói hai chiếc xe không va vào nhau, cho nên anh ấy không sao cả. Cô bị đập vào cửa sổ, đập mạnh quá nên bị bất tỉnh. Tiểu thư, không lẽ cô quên rồi à, cô đã tỉnh lại rồi, chỉ ngủ mơ mơ màng màng.” Y tá cười tủm tỉm nói, ánh mắt còn có chút gian xảo, “Cô còn không ngừng kéo tay Bạc tiên sinh rồi lắm lắm, nhưng tất cả mọi người đều chẳng nghe rõ cô nói cái gì. Cuối cùng chỉ có Bạc tiên sinh nghe hiểu, còn cười rất vui vẻ.”

Y tá vừa nói vậy, Mộc Cận lại nhớ ra, tối qua hình như cô có tỉnh lại. Khi đó chỉ cảm thấy đầu vô cùng đau, mắt cũng lười mở ra, nhưng thần trí hoàn toàn tỉnh táo, muốn hỏi Bạc Thanh Hàn một câu, tai nạn xe này có phải cũng vừa vặn là kết cục mà anh mong muốn không?

Nói như vậy, cái giá anh phải trả cũng là quá lớn.

Nhưng nếu anh thật sự muốn làm như vậy, khi ấy tại sao không đánh xe sang bên trái, để cô đâm thẳng vào chiếc xe trước mặt chẳng lẽ không gọn gàng dứt khoát hơn là đập nhẹ vào cửa sổ xe sao? Vì sao anh còn muốn đánh xe sang phải, để đến bây giờ, lòng tin của cô với anh có còn ý nghĩa gì nữa?

Mộc Cận không khổ sở, chỉ thấy buồn lòng.

Thật sự buồn lòng.

Rất cuộc phải cố chấp đến thế nào mới khiến Bạc Thanh Hàn không thêm để ý đến an nguy của bản thân, sắp đặt một vở kịch máu chó như vậy. Chương 42. Về trường kỷ

Không lâu sau, Bạc Thanh Hàn đẩy cửa tiến vào, anh thấy Mộc Cận đang ngồi dựa vào gối, nhìn cô khẽ cười: “Còn khó chịu chỗ nào không?”

Mộc Cận lắc đầu.

“Đợi bác sĩ Trương tới kiểm tra lại cho em, bị thương ở đầu phải kiểm tra thật cẩn thận, nếu không dễ để lại thương tích ngầm.” Bạc Thanh Hàn vừa nói vừa cởi áo khoác, nhìn Mộc Cận nhướn mày, khoe miệng hơi nhếch lên hài hước, vẻ mặt gian xảo, “Tối qua em luôn miệng gọi tên anh.”

Mộc Cận co hai chân lại, hai tay ôm đầu gối, cầm đặt trên đỉnh đầu gối, lườm bàu với anh: “Trong tiểu thuyết đã thấy nhiều lắm rồi! Anh đừng tưởng là em nhớ anh nên mới nhắc đến anh, em cho anh biết, đó là em hận anh! Em đang yên ổn ở trường lại bị anh kéo ra ngoài, hại người hại cả mình, Bạc Tam anh đừng có đắc ý, em hận không thể cầm dao chém anh!”

Cô vừa nói, ngược lại Bạc Thanh Hàn nhớ đến một chuyện, hỏi: “Hôm nay em vẫn còn có trận đấu phải không?”

“Em đã báo cho giáo sư Chu rồi.” Mộc Cận nhàn nhạt nói, “Em bảo em phải nhập viện, không thể đến được.”

Nói xong, cô còn mỉm cười với Bạc Thanh Hàn.

Bạc Thanh Hàn nhướn mày: “Không đi cũng tốt. Em tham gia trận đấu đó ít nhất cũng phải chịu đựng một hai đêm, em bây giờ chắc không chịu đựng nổi.”

Anh vừa nói vậy, Mộc Cận lại cảm thấy bức tức. Cô khẽ cắn môi, nhìn chằm chằm Bạc Thanh Hàn, phì cười: “Cũng không phải. Em thì chẳng sao, nhưng hai lần em tham gia cùng em sẽ gặp khó khăn. Cơ hội tốt như vậy, chỉ tại em mà bỏ lỡ.”

Bạc Thanh Hàn phát tay: “Bọn chúng còn nhỏ, vẫn còn cơ hội. Em đừng suy nghĩ nhiều, chăm sóc cái đầu em cho tốt đi.”

“Đúng vậy, bọn chúng vẫn còn cơ hội, nhưng em thì không còn.” Mộc Cận nói ra những lời đến chính cô cũng cảm thấy thê lương, “Em không suy nghĩ nhiều, thật sự là không suy nghĩ nhiều.”

Bạc Thanh Hàn cũng nhận ra tâm trạng Mộc Cận không được tốt. Anh nhẹ nhàng đi tới sờ đầu cô, động tác dịu dàng như đang dỗ dành chú mèo.

Mộc Cận giương mắt nhìn anh, đôi mắt đen nhánh bỗng trở nên cực kỳ to, cứ nhìn anh chằm chằm, đến nỗi chính anh cũng thấy hơi sợ hãi. Bạc Thanh Hàn chau mày: “Em làm sao vậy Mộc Cận?”

“Không. Em không sao cả, chỉ là cảm thấy hơi... đáng tiếc mà thôi.” Mộc Cận nhìn anh nhẹ nhàng cười, chợt cúi đầu xuống, giấu đi ánh mắt, “Em đã chuẩn bị thi nghiên cứu lâu như vậy, chuẩn bị tham gia thi đấu mô hình lâu như vậy, chỉ vì không cẩn thận mà đều thất bại. Cuộc đời thật là biết đùa, công việc em cũng không tìm được, thật ra từ ngày tốt nghiệp là em đã bắt đầu thất nghiệp rồi.”

Cô nói rất bình thản, nhưng lại khiến trái tim Bạc Thanh Hàn đập nhanh một cách khó hiểu. Anh ngồi bên giường, hai tay nắm chặt vai Mộc Cận, bắt cô một lần nữa quay mặt về phía anh, “Không sao hết, em phải sẵn sàng, tốt nghiệp rồi sẽ tới Thực Huy.”

Không ngờ Mộc Cận lắc đầu, nhe răng cười với anh: “Để sau rồi nói.”

Mộc Cận ở trong bệnh viện một ngày, lúc quay trở lại trường đã là chiều ngày mười sáu tháng hai. Vẫn là Bạc Thanh Hàn muốn cô đón năm mới cùng anh, nhưng Mộc Cận nói dối là còn có đồ ở kí túc xá, muốn quay về một chuyến.

Vì thế Bạc Thanh Hàn đưa Mộc Cận về trường, nhưng vì đang trong kì nghỉ nên trường cấm xe, anh đành phải thả cô xuống cổng trường, hôn cô một cái rồi nói: “Tối nay anh tới đón em, em ở trong kí túc xá chờ điện thoại của anh.”

Mộc Cận gật gật đầu. Sau khi tiễn Bạc Thanh Hàn về, cô một mình chậm rãi đi về kí túc xá, nhưng nghĩ thế nào cũng cảm thấy một mình lạnh lẽo ở kí túc xá thật sự không có ý nghĩa, vì vậy đi đến nửa đường, rốt cục cô lấy điện thoại ra gọi cho Cố Tuấn Nghiêu.

Cố Tuấn Nghiêu đang ở nhà, hơi bất ngờ khi nhận được điện thoại của Mộc Cận: “Mộc Cận?”

“Ừm, năm mới vui vẻ!” Mộc Cận kéo kéo áo khoác, “Em sẽ đến chúc Tết, hi hi.”

Cố Tuấn Nghiêu cũng ha ha cười: “Trận đấu đã xong chưa mà em còn có thời gian rảnh đến chúc Tết anh, phải là anh đi thăm hỏi em mới đúng.”

Mộc Cận ngẩn ra, không ngờ Cố Tuấn Nghiêu còn nhớ rõ thời gian diễn ra trận đấu. Cô cười nhạt một tiếng: “Xong rồi, bọn em làm tương đối nhanh. Đúng rồi phải hỏi thăm cô chú nữa, anh nói em sẽ đến nhà chúc Tết nhé.”

“Như thế đâu có được, tự em gọi điện cho họ đi.” Cố Tuấn Nghiêu lại cười, “Anh cũng không về nhà ăn Tết.”

Điều này khiến Mộc Cận ngạc nhiên, cô ồ lên một tiếng rồi mới hỏi: “Sao anh không về nhà?”

“Bận, anh cũng lười chạy đi chạy lại.” Cố Tuấn Nghiêu lười biếng đáp, có vẻ mệt mỏi, “Đầu năm anh còn phải qua bên kia đàm phán hợp đồng, đến lúc đó nhân tiện về một chuyến cũng được, giờ thì thôi.”

“Ồ, ra vậy.” Mộc Cận khẽ gật đầu, bỗng dưng không biết nên nói gì.

Đúng là mùa đông lạnh nhất trong một khoảng thời gian, mặt trời thoát nhìn rực rỡ ấm áp, nhưng thực sự lạnh lẽo không một chút hơi ấm. Mộc Cận đi rất chậm, mặt và tai đều đỏ bừng lên vì lạnh, cảm tưởng như chỉ cần động dậy một chút là sẽ ngã xuống. Một tay cô giấu trong túi quần, một tay không đeo găng cầm điện thoại để bên tai, chỉ mới nói vài câu mà tay đã lạnh cứng.

Thế nhưng bỗng nhiên cô cảm thấy rất an tâm, dù chỉ là qua một luồng sóng điện không nhìn thấy, nhưng vì đầu bên kia là Cố Tuấn Nghiêu, cho nên cảm thấy thật an toàn, yên ổn.

Không phải then thùng, tim đập loạn nhịp như khi ở cùng Bạc Thanh Hàn, không phải cảm giác bức bối bất an, không có chỗ dựa như khi ở bên Bạc Thanh Hàn.

Đột nhiên Mộc Cận cảm thấy bi quan, chẳng lẽ là vì một bên tình nguyện yêu sao? Bất cứ lúc nào cũng có thể thấy rõ trái tim nhỏ bé đập dồn dập, bởi vì anh không quý trọng, cho nên thấy thật nực cười, xót xa?

Đau buồn hơn là chẳng ai tránh được, ta yêu người mà người không thương ta.

Mộc Cận nghĩ đến một câu nói kia, híp mắt nhìn rừng cây bạch dương trơ trụi cách đó không xa trong sân trường. Những cái cây đứng vững vàng thẳng tắp, ở trên đỉnh cao nhất mới phân thành những chạc cây, rẽ ra trong không trung.

Cố Tuấn Nghiêu cũng nhận ra sự thất thần của Mộc Cận, khẽ “Này” một tiếng.

“À, em lại phân tâm rồi.” Mộc Cận cười thừa nhận, “Em đang chuẩn bị về kí túc xá, bỗng nhiên nhớ tới anh nên hỏi thăm một chút, thực ra cũng không có việc gì cả.”

Cố Tuấn Nghiêu trầm mặc hồi lâu, đột nhiên đề nghị: “Hay là anh đến chỗ em, chúng ta làm một bữa tất niên sớm thì thế nào?”

Mộc Cận nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Được.”

Cố Tuấn Nghiêu trên đường gọi điện cho Mộc Cận, không ngờ cô lại tắt máy. Nhưng khi anh đến nơi không bao lâu thì thấy cô mặc áo gió màu đỏ chót từ xa xa bước tới.

Sắc thái mùa đông vốn đơn điệu, bỗng nhiên xuất hiện một sắc đỏ xinh xắn thật sự là cướp lấy ánh mắt người ta. Cố Tuấn Nghiêu ngồi trong xe chăm chú nhìn Mộc Cận từng bước đi tới, chợt khẽ nở nụ cười.

Mộc Cận đi rất nhanh, không lâu sau đã hùng hục mang theo cả gió lạnh chui vào trong xe, miệng bắt đầu ồn ào: “Lạnh quá lạnh quá, bên ngoài thật sự lạnh chết công đi được.”

Cố Tuấn Nghiêu nhìn mặt, gò má với cái mũi cô đỏ bừng vì lạnh, nói: “Xoa xoa mặt đi, cẩn thận bị tổn thương vì giá rét.”

“Em đâu có dễ bị thương thế.” Mộc Cận tùy tiện vuốt vuốt mũi, “Mặt cứng đờ, chả khác gì tảng băng, sờ vào kêu xột xoạt.”

Nói xong cô quay sang nhìn Cố Tuấn Nghiêu, khoe miệng khê cong, ánh mắt mang theo niềm vui: “Anh bảo bây giờ chúng ta đi ăn cái ngon nhỉ?”

Môi hồng răng trắng, đôi mắt sáng hiền hậu, làn da trắng gần như trong suốt nổi bật dưới áo khoác đỏ thẫm, thật là xinh đẹp khiến người ta bất động.

Cuối cùng hai người quyết định đi ăn lẩu, lại đến quán lần trước. Tuy bây giờ đã vào dịp năm mới nhưng ở đây buôn bán vẫn nhộn nhịp khùng khiếp, trước khi xuất phát Cố Tuấn Nghiêu đã gọi điện đặt chỗ, nhưng lúc đến nơi vẫn phải đợi hai mươi phút mới được sắp xếp ột gian bàn nhỏ.

Mộc Cận vừa vào chỗ đã cởi áo khoác, bên trong cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi có cổ màu cánh sen, phong phanh đến thảm thương. Cố Tuấn Nghiêu vừa nhìn thấy đã nhủ mảy: “Mộc Cận, em không có tiền mua quần áo à?”

“Hả?” Mộc Cận ngậy ra một lúc mới có phản ứng, ha ha cười, “Không có không có, áo khoác đã tương đối dày, bên trong còn mặc thêm áo len nữa thì em thành cái thùng phuy à.”

Cố Tuấn Nghiêu nhướn mày: “Thế em tưởng mình gầy lắm hay sao?”

Mộc Cận nghiêng răng, cắn môi dưới, híp mắt uy hiếp Cố Tuấn Nghiêu: “Anh lặp lại lần nữa thử xem?”

Cố Tuấn Nghiêu liếc cô, nhẹ nhàng cười cười.

Mùa đông ăn lẩu đúng là hưởng thụ vô cùng. Vừa nóng lại vừa cay, một lúc sau Mộc Cận đã chảy nước mắt, trong tay cầm khăn giấy mà vẫn không quên gật đầu khen ngon, rất ngon. Ngay cả lúc gọi điện thoại về nhà, cô vẫn ra sức hít hít mũi, mẹ tưởng cô bị cảm, không ngừng hỏi cô có phải bị sốt nên ngạt mũi không.

Mộc Cận ha ha cười, vừa cười vừa liếc mắt nhìn Cố Tuấn Nghiêu.

Cố Tuấn Nghiêu ăn chậm rì, nhưng lúc nào cũng khua khua đũa nên nhìn giống như vẫn đang ăn chăm chú.

Gọi điện thoại hỏi thăm theo thông lệ, lại nhắc đến mấy chuyện của năm cũ, cuối cùng Mộc Cận cũng cúp điện thoại.

Cố Tuấn Nghiêu thấy cô cúp máy, nheo mắt hỏi: “Sao bảo muốn chúc Tết mẹ anh, vừa rồi trong điện thoại không thấy nhắc tới?”

“Ồ!” Mộc Cận thở dài, “Em mãi nhìn anh, quên mất.”

“Không có việc gì em nhìn anh làm gì?”

Mộc Cận nhịn không được trêu anh: “Aiz Cố Tuấn Nghiêu, bây giờ công việc của anh bận rộn lắm đúng không?”

“Cũng tạm.” Cố Tuấn Nghiêu nhẹ gật đầu.

“Chắc chắc, anh nhìn anh gầy còm kìa, mặt cũng hóp vào rồi.” Mộc Cận cười tủm tỉm nói, “Khi nào em sẽ nói với cô, để cô bồi bổ cho anh. Nhưng mà hồi em về nhà tình cờ nghe thấy cô nói là sau này tìm vợ cho anh, tiêu chí hàng đầu nhất định là biết làm cơm. Cho dù không có chứng chỉ đầu bếp quốc gia hạng hai, tối thiểu cũng phải nấu được tám món canh, mười hai món ăn. À đúng rồi, hai ngày trước mẹ em gọi điện thoại, bảo là cô đã thay anh chọn được mấy ứng cử viên rồi, chờ năm sau anh về rồi sẽ gặp! Cố Tuấn Nghiêu, chúc mừng anh cũng gia nhập lực lượng thân cận.”

Nói xong cô không quên vươn tay sang vỗ vỗ vai Cố Tuấn Nghiêu, sau đó hả lòng hả hạ nhìn mặt anh tối sầm.

Nhưng vừa dứt lời, Mộc Cận lại cảm thấy đầu óc như bị thiếu máu lên não, tự dưng nói chuyện chả đâu vào đâu. Cô đảo mắt, ngượng ngùng nhăn mũi cười làm lành: “Anh đừng để bụng nhé, em trêu anh thôi. Hồi nghĩ hè em có nghe cô nói qua nên nhớ kỹ định dọa anh một chút...”

Cô càng nói càng thấp giọng, hai mắt chớp chớp, hàm răng cắn môi dưới, liếc mắt vụng trộm nhìn anh.

Đáng vẻ Mộc Cận như vậy thật giống năm đó. Mỗi lần phạm lỗi, đều dùng ánh mắt cún con đáng thương để nhìn anh, cho nên đến bây giờ anh vẫn chưa bao giờ nói “Không” với cô.

Ngay cả năm anh ra nước ngoài, cũng chỉ cười cười chuyển chủ đề, biết là cô nói thật, nhưng vẫn coi như không biết, tự dối mình rằng cô chỉ vì muốn giữ anh lại nên mới bị ma ám.

Bỗng nhiên Cố Tuấn Nghiêu thấy hơi hoảng hốt.

Anh không lên tiếng, Mộc Cận cũng không dám tiếp tục nói lung tung. Hai người lặng lẽ ăn nốt bữa cơm, lặng lẽ đi ra khỏi quán, sau khi lên xe, Cố Tuấn Nghiêu mới hỏi: “Đi đâu?”

Một câu hỏi này của anh khiến Mộc Cận giật mình, cô vội vàng đáp: “Quay về trường học.”

“Ồ kì túc xá còn ai không?” Cố Tuấn Nghiêu bất ngờ ngẩng đầu nhìn Mộc Cận, hai mắt dường như chợt lóe sáng, “Hay chỉ có một mình em?”

Mộc Cận cắn môi không dám nhìn anh, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Một mình em.”

Cố Tuấn Nghiêu “À” một tiếng, đột nhiên trầm thấp cười, cũng không hỏi nữa, đưa tay khởi động xe.

Đến cổng trường, Mộc Cận đang định xuống xe thì Cố Tuấn Nghiêu bỗng gọi cô lại, vẻ mặt muốn nói lại thôi. Cô vẫn để tay trên cửa xe, quay đầu hỏi: “Sao vậy?”

Cố Tuấn Nghiêu nhú nhú mày: “Em hôm nay, làm sao thế?”

Mộc Cận sững sờ, không ngờ cô đã giấu diếm tốt như vậy, vẫn có thể bị anh nhìn ra.

Cô đưa tay sờ sờ mũi, hé miệng khẽ cười với Cố Tuấn Nghiêu, nét mặt nhàn nhạt vui vẻ: “Không có gì, em nhớ nhà. Em lại chỉ có một mình ở bên ngoài đón năm mới, nhưng mà anh yên tâm đi, trường em vẫn có lệ cũ, tối mai sẽ cùng ăn bữa cơm tất niên với thầy hiệu trưởng, đãi ngộ thật cũng không tệ.”

Cố Tuấn Nghiêu nhú mày, khẽ “Ừm” một tiếng: “Kì túc xá có đủ ấm không?”

Mộc Cận gật gật đầu: “Đủ, em còn phát nóng lên ấy.”

Ánh mắt Cố Tuấn Nghiêu vẫn chăm chú trên mặt cô, nhìn một lúc lâu mới nhẹ gật đầu, nói: “Anh đưa em đến dưới lầu, trời tối lắm, trong trường lại không có người, anh không yên tâm.”

Mộc Cận vốn muốn từ chối, nhưng lại thấy không tiện mở lời, chỉ khẽ gật đầu, quay người đẩy cửa xe. Cô vừa xuống xe vừa lấy điện thoại trong túi ra xem giờ, ai ngờ điện thoại lại tự động tắt máy, vì vậy cô kéo kéo cổ áo hỏi Cố Tuấn Nghiêu: “Mấy giờ rồi?”

“Tám rưỡi.” Cố Tuấn Nghiêu cũng cầm điện thoại xem giờ, “Kì túc xá chẳng có mấy người, em xác định dám ở lại?”

Mộc Cận lườm anh: “Anh cũng coi thường em quá, có gì mà không dám.”

“Thế à.” Cố Tuấn Nghiêu đột nhiên cười, “Cũng không biết là ai, ôm anh khóc không dứt, đỡ thế nào cũng không nín.”

Anh muốn nói đến một lần hồi học cấp hai, bố mẹ Mộc Cận đều đi công tác, cô sang nhà Cố Tuấn Nghiêu ở hai ngày. Không ngờ lúc tan học về nhà gặp sự cố trong thang máy, mắc kẹt ở lưng chừng hơn hai tiếng đồng hồ.

Chờ nhân viên sửa chữa mở được cửa thang máy, Mộc Cận vừa trông thấy Cố Tuấn Nghiêu đã khóc đến trời đấtมืด mù, đỡ thế nào cũng không được, nước mắt nước mũi lau hết vào người anh.

Cuối cùng vất vả lắm mới đỡ được cô vào nhà, cô vẫn còn thút tha thút thít, đôi mắt đỏ hồng như thỏ: “Tối như mực, em tưởng sẽ không ra được.”

Từ đó về sau Mộc Cận rất ít khi ở một mình, thà leo thang bộ chứ không đi thang máy.

Không ngờ Mộc Cận chỉ nhẹ nhàng cười: “Chuyện đã bao nhiêu năm rồi, anh tưởng em vẫn còn là nhóc con hồi đó sao. Mấy năm đại học thì không nhưng lần trước thực tập chẳng phải em cũng thuê phòng ở một mình còn gì.”

“Cố Tuấn Nghiêu, em sớm đã không còn là Mộc Cận ngốc nghếch hồ đồ nữa.” Giọng nói của cô bỗng trở nên kìm nén, có chút trống rỗng, “Em đã trưởng thành, chẳng qua anh không muốn tin mà thôi.”

Cố Tuấn Nghiêu đột nhiên quay đầu lại nhìn cô, ánh đèn đường u tối, không thấy rõ vẻ mặt cô, dường như chỉ cảm thấy cô đang đeo một chiếc mặt nạ trống rỗng, không chút biểu cảm. Anh hoảng sợ: “Mộc Cận...”

“Em nói thật đấy!” Mộc Cận lại đột nhiên mỉm cười quay sang nhìn anh, trong ánh mắt hiện lên ánh hào quang, cười thật xinh đẹp, rực rỡ: “Lúc anh ra nước ngoài em mới học cấp ba, chớp mắt đã tốt nghiệp đại học. Cố chấp phải loại bỏ đi, anh phải học tập cho tốt để cùng nhau tiến lên nhé!”

Nói xong, cô ha ha cười, bước nhanh về phía trước.

Buổi tối trời nổi gió, thốc vào người thấy hơi lạnh, Cố Tuấn Nghiêu lảng lạng đi sau lưng cô, khẽ nhú mào.

Mộc Cận đi hai bước, phát hiện ra anh không theo kịp, vì thế cô quay đầu lại nhìn anh: “Không đi sao?”

“Em trưởng thành là tốt, nhưng trước mặt anh có cần thiết phải chống đỡ thế không Mộc Cận?” Cố Tuấn Nghiêu ngừng lại một chút, lại nói, “Em hãy trung thực với anh, giữa em và Bạc Thanh Hàn rốt cuộc là có chuyện gì?”

25. Chương 43+44

Chương 43. Hiểu lầm ký

Mộc Cận nghe Cố Tuấn Nghiêu nói xong cũng sững sờ, nhưng rất nhanh cô đã nhún vai, nhìn anh cười cười: “Cố Tuấn Nghiêu anh suy nghĩ nhiều quá, yên ổn hay không thì có liên quan gì đến Bạc Thanh Hàn?”

Cố Tuấn Nghiêu tiến lại gần, khước miệng nhếch lên: “Em cho rằng anh không nhìn ra được sao? Anh đã nói với em cái gì, nếu em ở bên anh ta không cảm thấy vui vẻ, nhớ rõ còn có anh ở đây. Em thà tự mình kìm nén cũng không chịu nói với anh một câu sao?”

“Thật sự không có gì.” Mộc Cận rụt cổ cười, “Em với anh ấy rất tốt, thật đấy. Ôi gió to quá, mau mau đi thôi, lạnh quá.”

Nói xong cô nhìn Cố Tuấn Nghiêu.

Cố Tuấn Nghiêu lại bất động, chăm chú nhìn vào mắt Mộc Cận, giống như muốn tìm ra một chút dấu vết còn sót lại trong ánh mắt cô: “Mộc Cận, tốt xấu gì chúng ta cũng đã quen nhau nhiều năm, trong lòng em có vui vẻ hay không, em thực sự cho rằng anh không nhìn ra sao? Anh hỏi là vì anh quan tâm đến em, không phải là vì muốn đợi em báo đáp ân tình cho anh.”

Mộc Cận mấp máy môi, vẻ mặt ngưng ngùn: “Em thật sự không sao, thật đấy. Không phải là vì sắp bước sang năm mới mà em vẫn một mình ở kí túc xá chứ, lúc ăn cơm anh ấy gửi tin nhắn nói buổi tối sẽ tới đón em, em không nghĩ là anh ấy sẽ vui khi nhìn thấy anh, cho nên mới bảo anh ấy là không cần, ngày mai rồi nói.”

“Lúc anh đến trường gọi điện cho em thì em đã tắt máy.” Sắc mặt Cố Tuấn Nghiêu trầm xuống, “Em nhận được tin nhắn của anh ta lúc nào?”

Một câu hỏi khiến Mộc Cận trợn mắt há mồm.

Cô không cười nổi nữa: “Cố Tuấn Nghiêu.”

“Em không muốn nói đúng không?” Đột nhiên Cố Tuấn Nghiêu thở dài, “Không muốn nói thì đừng nói, anh không hỏi nữa. Miễn là em nhớ rõ, bất luận có chuyện gì, nếu như không tìm được người để cầu cứu, nhất định còn có anh.”

Nói xong anh kéo tay Mộc Cận dứt vào túi áo khoác của mình, nhìn cô mỉm cười: “Đi thôi.”

Ngón tay Cố Tuấn Nghiêu lạnh buốt, nhưng lòng bàn tay lại ấm áp. Mộc Cận cũng không rút tay ra, để mặc anh nắm lấy, bước theo anh đi về phía trước.

Nắm tay như thế này, hình như từ khi hai người bắt đầu hiểu chuyện thì đã không còn có nữa. Thậm chí có lúc Cố Tuấn Nghiêu công cô trên lưng, bế cô lên, thế nhưng không còn có tư thế dắt tay này.

Có lẽ một hành động rất đơn giản, nhưng lại thể hiện một tình cảm không hề đơn giản. Mộc Cận vừa đi vừa nghĩ, lúc trước thích anh, ôm anh khóc bù lu bù loa cũng không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng sau này không cần thận trọng phải tay anh thì lại giống như chạm vào lửa, bỏng muốn chết.

Hóa ra rất đơn giản, chính là yêu.

Nhưng bắt đầu từ bao giờ, tâm tư nhỏ bé ấy đã dần dần trao cho Bạc Thanh Hàn. Mộc Cận nhớ đến lần đi Thiên Sơn vào mùa hè, ở trong xe, Bạc Thanh Hàn đưa tay ra nắm tay cô rất chặt, trong nháy mắt dường như ánh sáng của toàn bộ thế gian đều tập trung vào bàn tay, đẹp đẽ rạng ngời khiến cho người ta toàn thân run rẩy.

Ngắn ngủi đã gần nửa năm, đã thành mùa đông lạnh lẽo như thế này.

Lúc đến dưới lầu kí túc xá, Mộc Cận lặng lẽ kéo tay Cố Tuấn Nghiêu: “Ở dưới lầu còn có dì, em rất thân với dì ấy, để dì chẳng may hiểu lầm thì ngại lắm. Còn hai bước em tự đi là được rồi.”

Cố Tuấn Nghiêu rút tay lại nhìn Mộc Cận, tay khoanh lại trước ngực: “Được, anh nhìn em đi lên lầu.”

Mộc Cận cười hì hì: “Em ở dưới lầu chỗ dì nhìn anh đi ra ngoài, tượng nghĩa tiễn anh một chút.”

Cố Tuấn Nghiêu muốn nói lại thôi, há miệng giống như định nói gì đó nhưng cuối cùng lại chỉ híp mắt cười cười, duỗi tay đặt lên vai Mộc Cận, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Tiểu Cận, bây giờ anh không muốn nhìn thấy nhất chính là em phải khổ sở.”

“Em không khổ sở.” Mộc Cận nghe thấy thanh âm của chính mình giả vờ ung dung, có chút chua chát, “Em thật sự không hề khổ sở. Bây giờ em không muốn nhìn thấy nhất, chính là anh thay em lo lắng. Anh cứ yên tâm săn sóc ẹ, em thật sự thật sự thật sự rất tốt, anh đừng bận tâm vì em.”

Khóe môi Cố Tuấn Nghiêu hơi run run: “Được.”

Mộc Cận giẫy ra khỏi cái ôm của Cố Tuấn Nghiêu, chạy hai bước đến cửa kí túc xá rồi quay lại phát tay với anh: “Nhanh lên đi mau, em không nhìn thấy anh nữa rồi sẽ lên!”

Cố Tuấn Nghiêu nhẹ gạt đầu, vẫy tay với cô, quay người từng bước đi về phía cổng trường. Vóc người anh vốn rất cao, lại mặc áo khoác ngoài màu đen, càng lộ ra thân người gầy gầy, lơ mơ dưới ánh đèn nhìn không rõ, khiến Mộc Cận cảm thấy hiu quạnh không nói nên lời.

Mất thấy anh đi càng xa, đột nhiên cô cao giọng gọi anh: “Cố Tuấn Nghiêu!”

Cố Tuấn Nghiêu quay đầu lại: “Sao thế?”

Mộc Cận lại chạy đến trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt, hai mắt cô ngập tràn hơi nước, cuối cùng vẫn đành nhắm mắt: “Thật xin lỗi, anh hai.”

Cố Tuấn Nghiêu chấn động, giống như bị một vật gì đó đánh trúng vào ngực, sắc mặt biến đổi, nụ cười cứng đờ: “Em gọi anh là gì?”

“Anh hai.” Mộc Cận không dám nhìn anh, cúi đầu nhìn chăm chăm vào cúc áo khoác trước ngực anh, một chiếc cúc màu đen lớn, không biết là vật liệu gì, lại có thể phản xạ ánh sáng, khiến đôi mắt cô đau nhức: “Anh hai, thật xin lỗi.”

Cố Tuấn Nghiêu đột nhiên nở nụ cười, giọng khàn khàn khó nghe: “Không ngờ sau nhiều năm như vậy, còn có thể nghe được em gọi anh là anh hai. Anh còn tưởng rằng cả đời này sẽ không bao giờ được nghe em gọi anh như vậy nữa, không ngờ em lại sửa lại.”

Trong lòng Mộc Cận như bị vật gì đó cửa vào, cả người giống như một con thỏ bị xách tai, giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

“Lần đầu tiên em gọi tên anh là khi nào? Lúc anh muốn ra nước ngoài nhĩ.” Thanh âm Cố Tuấn Nghiêu trầm thấp giống như đang thở dài, “Khi đó anh không biết, cảm thấy em vẫn còn nhỏ nên thật sự coi em như em gái. Thế nhưng Mộc Cận, anh chờ đến khi em trưởng thành, em lại không chịu chờ anh.”

“Không phải, không phải như thế.” Mộc Cận vội vã nói, “Chỉ trách em khi ấy còn nhỏ, cứ cho rằng đó là tình yêu. Nhưng thực ra chỉ là thói quen chuyện gì cũng dựa vào anh, chuyện gì cũng để anh làm, em chỉ cần yên tâm thoải mái đợi kết quả là được. Em đã khổ sở, em đã lên lút khóc, em thậm chí còn hận anh không chịu cho em một lời hứa hẹn, nhưng những điều đó theo thời gian lại dần dần phai nhạt, phai nhạt, nhạt đến cuối cùng khi gặp lại anh em mới nhận ra, thì ra năm đó em đối với anh không phải là yêu, chỉ là không nỡ.”

“Anh hai, khi đó em không nỡ để anh đi, nên mới cho rằng mình đã yêu anh.” Mộc Cận cảm thấy mũi cay cay, giọng nói cũng nghẹn ngào, “Nhưng bây giờ em mới biết được, thực ra không phải. Đó không gọi là yêu, tình cảm đó không gọi là yêu.”

“Như vậy cũng tốt.” Cố Tuấn Nghiêu thở dài, “Mộc Cận, anh chỉ hy vọng có thể nhìn thấy em hạnh phúc. Nhưng bây giờ rõ ràng em không hạnh phúc, tại sao phải tự khiến mình uất ức như vậy?”

“Em không uất ức.” Mộc Cận ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt vẫn ngấn lệ, “Em thật sự không uất ức. Em yêu anh ấy, cho nên em cam tâm tình nguyện. Em thật sự cam tâm tình nguyện.”

Mộc Cận đứng nguyên tại chỗ ngẩn người, đến khi không còn nhìn thấy hình dáng Cố Tuấn Nghiêu mới khe khẽ thở dài, quay người đi vào kí túc xá. Không ngờ cô vừa mới đến dưới lầu, chợt nghe thấy một giọng nói từ góc tối tăm lạnh lẽo truyền vào tai cô: “Cắt đứt một quãng tình cảm thâm sâu như vậy, Mộc Cận, anh thật sự không nhìn ra, em còn có chuyện thế này đấy.”

“Bạc Tam?” Mộc Cận kinh ngạc nhìn anh, bối rối nhếch miệng hỏi, “Anh đến từ lúc nào? Sao em không thấy xe anh ở bên ngoài?”

Người đứng sau lưng cô đúng là Bạc Thanh Hàn. Anh tựa người vào tường, cả người đều chìm vào góc khuất gần đó, hai tay dút trong túi áo khoác, nghiêng đầu, khoe miệng ẩn chứa nụ cười lạnh như băng, không nói gì, hai tia sáng nhạt nhòa rơi ra từ trong mắt anh, hờ hững kiểm chế đồng thời không ngừng cười đánh giá Mộc Cận, quan sát xem cô có chút nào hoảng hốt.

“Em không phải...” Cô thử mở lời.

“Mối tình đầu rất tốt đẹp, mối tình đầu không thể quên?” Bạc Thanh Hàn nhanh chóng ngắt lời cô, “Mộc Cận, giải thích như vậy anh không cần.”

Mộc Cận lao tới bắt lấy cánh tay anh, ánh mắt sáng rực nhìn anh: “Không phải, không phải như anh nghĩ.”

“Thế thì là thế nào?” Trong mắt anh không còn chút tình cảm ấm áp, sáng như muốn thiêu đốt cô, “Thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên từ nhỏ, dặt tay ôm hôn đều là chuyện đương nhiên thôi, phải không?”

Khoe miệng anh thậm chí còn nhàn nhạt cười, sau đó nhẹ nhàng đẩy Mộc Cận ra, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Mộc Cận đứng nguyên tại chỗ nhìn anh xa dần, cố kìm nén bản thân không xông lên giải thích, cuối cùng vẫn tự nhủ, coi như hết, coi như hết, nếu như có thể chấm dứt như vậy, thế thì chấm dứt đi.

Nhưng cô vẫn đứng đó đến khi chân đông cứng lại, khuôn mặt bị gió thổi tê tái đã mất đi cảm giác.

Cuối cùng đi ở dưới lầu kí túc xá ngó ra gọi cô: “Mộc Cận? Mau vào trong đi, còn khép cửa lại!”

Mộc Cận khẽ gật đầu, đang định nói thì nghe thấy đi nói tiếp: “Bạn trai con đi rồi hả?”

“Dạ?” Mộc Cận hơi sững sờ.

Đi cười cười: “Đi bảo cậu ấy đi vào trong chờ thì không chịu, cứ đứng bên ngoài hơn hai tiếng, cũng không biết lạnh nữa!”

Hơn hai giờ!

Mộc Cận tóm cánh tay dì, vội vã hỏi: “Dì, dì bảo anh ấy tới đây từ lúc nào?”

“Khoảng chừng bảy giờ đó.” Dì cố nhớ lại, “Dì nhớ là lúc vừa bắt đầu nghe đài phát thanh thì cậu ấy gõ cửa, hỏi con có ở đây không. Dì bảo buổi trưa con đi ra ngoài vẫn chưa về. Cậu ấy nói không gọi điện được cho con, sợ con nằm một mình ở kí túc xá buồn chán, đến tìm con để cùng đến nhà cậu ấy đón năm mới. Trời đông giá rét thế này, dì gọi mấy lần cậu ấy vẫn không chịu vào.”

Bạc Thanh Hàn đứng trong gió lạnh đợi suốt hai giờ!

Mộc Cận ngẩn ngơ đi về phòng, ngẩn ngơ tự rót ỉnh chén nước ấm, ngẩn ngơ ngồi sững sờ trên ghế. Trong gió lạnh đứng đợi cô hai tiếng, tại sao anh phải làm thế? Đáp án kia gần như vẽ ra rất sinh động bên môi, nhưng cô vẫn không chịu nghĩ đến, không dám nghĩ đến.

Chỉ sợ sau khi cô biết được đáp án này, lại càng bị sự thật tàn khốc dữ dội đập nát.

Nếu vậy, cô thà chưa từng có hy vọng đó, có lẽ sẽ không quá chìm đắm vào nỗi tuyệt vọng.

Nhưng cuối cùng cô vẫn không thể nào kìm nén, tay chân luống cuống sặc điện thoại, gọi điện cho Bạc Thanh Hàn.

Điện thoại vang lên hồi lâu anh vẫn không nhận, Mộc Cận kiên nhẫn gọi đi gọi lại, gọi mãi cuối cùng anh đã tắt máy. Đến khi cô nghe trong điện thoại có một giọng nữ nói “Thật xin lỗi, cổ máy quý khách vừa gọi hiện đang tắt máy”, ngơ ngác nhìn không được nước mắt cứ trào ra.

Anh lại có thể thật sự thật sự, thật sự đủ nhẫn tâm như vậy, nói xoay người liền xoay người, nói bỏ đi là bỏ đi.

Rõ ràng một khắc trước vẫn đứng trong gió lạnh âm mười độ chờ cô, nhưng chỉ chớp mắt anh lại có thể không bao giờ nhìn cô nữa, thậm chí giọng nói của cô cũng không thềm nghe.

Lại một lần tin, lại một lần đánh bạc. Chỉ một lần.

Mộc Cận cầm di động bỏ lên giường, yên lặng tự nói với bản thân.

Nửa đêm cô bị chuông điện thoại đánh thức, trên màn hình hiện một dãy số lạ. Cô mơ mơ màng màng nhận điện: “Alô.”

Đầu bên kia không lên tiếng, loáng thoáng còn nghe được âm thanh cười đùa huyền ảo, tiếng con gái cãi nhau, thế nhưng có thể nghe được một thanh âm quen thuộc đang hát: “Tình huống vượt ngoài tầm kiểm soát, anh hy vọng em sẽ hiểu, chuyện đó có thể xảy ra với bất kỳ ai, bất kỳ ai mà em nghĩ tới, bất kỳ ai cũng có thể vấp ngã, bất kỳ ai cũng có thể làm tổn thương người mà họ yêu thương, trái tim này tan vỡ, bởi vì anh đã mắc một sai lầm ngu xuẩn...” (*)

(*) The situation got out of hand, I hope you understand. It can happen to anyone of us, anyone you think of, anyone can fall, anyone can hurt someone they love, hearts will break, ‘cause I made a stupid mistake...
– Anyone of us – Gareth Gates

Giọng ca từ trong điện thoại truyền tới, Mộc Cận bất chợt tỉnh táo: “Bạc Tam? Là anh à?”

Đầu bên kia vẫn không nói, giọng hát cũng không ngừng lại, từng tiếng đều nghe thấy rõ ràng.

Mộc Cận lại thăm dò hỏi: “Bạc Tam?”

“Hử?” Bạc Thanh Hàn hình như đã say, lời nói cũng không rõ ràng, giọng trầm thấp, còn có vẻ đang cười tự giấu.

Một lúc sau anh mới cảm thấy kỳ quái, hỏi: “Tại sao lại là em?”

“Anh uống rượu à? Anh đang hát cái gì vậy?” Mộc Cận cắn cắn môi.

Bạc Thanh Hàn râm một tiếng cúp điện thoại.

Trong bóng tối Mộc Cận lại không ngủ được, trong đầu toàn là bài hát vừa nghe ban nãy.

Bài hát này, cô cũng biết.

Nhưng anh muốn hát là câu nào? Là “Cô ấy không có ý nghĩa gì đối với anh”? Hay là “Anh không muốn để mất em”? (*)Chương 44. Tranh cãi kỷ

Ngày hôm sau đã đến giao thừa, lúc Mộc Cận rời giường đã là gần mười một giờ. Cô thức dậy, sửa soạn xong lại gọi điện cho Bạc Thanh Hàn, quả nhiên anh vẫn tắt máy.

Mộc Cận thu thập qua loa mấy thứ rồi ra khỏi cửa, chậm chậm đi bộ trên đường. Giữa trưa mặt trời lên cao, nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp, tuy nhiên ánh nắng chiếu lên người đôi lúc cũng mang đến sự ấm áp. Các cửa hàng hai bên phố đều dán câu đối xuân đỏ thắm, treo những chiếc đèn lồng đỏ cao cao, tất cả đều mang không khí tốt lành, hân hoan.

Dọc đường có những tốp trẻ con mặc áo lông dày, túm năm tụm ba chơi đùa, có một cụ già chậm rãi từ từ tản bộ, thậm chí còn có một thiếu niên ăn mặc rất phong phanh, vác trên lưng một cây đàn ghi-ta, tóc không dài không ngắn, dáng vẻ hào sảng lại nhàn nhã tự tại.

Cứ đi như vậy thật lâu, Mộc Cận hiếm khi không có suy nghĩ mà tùy theo tâm trạng, đi không có mục đích, đi đến khi chân giống như muốn đông cứng mới dừng lại. Cô đứng ở ven đường rất lâu mới đợi được một chiếc taxi, đi đến nhà Bạc Thanh Hàn.

Trên xe, Mộc Cận dán mặt bên cửa sổ, ngắm nhìn con đường cái rộng lớn, hàng cây trụi bên đường, hàng rào chắn màu trắng, ô vạch màu vàng, chợt nghĩ, nếu như tiếp theo có một trận tuyết thì thật tốt.

Lúc cô đến dưới lầu nhà Bạc Thanh Hàn đã là gần bốn giờ chiều. Mộc Cận lục tung chiếc túi xách cả buổi mới phát hiện ra cô quên đem theo chìa khóa, cô ấn chuông cửa hồi lâu nhưng không có người ra mở, đành phải ngẩn ngơ nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Bấm số điện thoại – xác nhận – vội vàng dập máy.

Lại bấm số điện thoại – xác nhận – lại vội vàng dập máy.

Giằng co một lúc lâu, cuối cùng Mộc Cận lại cắt điện thoại vào túi.

Cô đứng trước cửa nhà Bạc Thanh Hàn, ngửa mặt nhìn lên lầu, không phải là hai giờ sao, anh có thể đợi được thì có gì cô không thể?

Nghĩ như vậy, Mộc Cận lại cảm thấy rất thoải mái, đi hai ba bước về phía trước, đặt mình ngồi xuống chiếc ghế dài cách đó không xa, lấy tai nghe ra bắt đầu nghe nhạc.

Trời thực sự rất lạnh, nhanh tối, vẫn chưa tới sáu giờ nhưng chung quanh đã toàn một màu đen. May mà cách một đoạn gần đó còn có đèn đường, không đến mức tối không nhìn thấy gì. Một mình Mộc Cận ngồi trên ghế ngẩn ngơ, vừa rét vừa sợ, cảm thấy toàn thân lạnh cóng cứng đờ, giống như một cột băng, chỉ cần đụng nhẹ là sẽ vỡ nát.

Nhưng Bạc Thanh Hàn vẫn chưa trở về.

Mộc Cận thở dài, kéo một chiếc ghế tay, dùng bàn tay ấm áp còn lại che lên mặt và mũi. Nhưng hơi nóng ấy không truyền được từ tay lên mặt, bàn tay cũng nhanh chóng bị băng giá. Cô đành phải đứng lên nhảy nhảy tại chỗ, nhảy từng từng như một chú thỏ, chỉ còn thiếu bác nông dân.

Lại nhìn thời gian đã hơn tám giờ. Mộc Cận rốt cục nhịn không được muốn gọi điện thoại cho Bạc Thanh Hàn, nhưng cô chưa bấm xong số điện thoại thì có hai ngọn đèn xe chiếu qua trước mặt.

Chỗ Mộc Cận ngồi vừa vặn là lối rẽ, cô vừa nhảy ra xa một chút nên bị khuất vào bóng tối. Cô thấy xe dừng lại ở dưới nhà Bạc Thanh Hàn, chính là chiếc xe quen thuộc, tưởng là Bạc Thanh Hàn đã trở về, nhéo nhéo mắt mình định chạy tới, nhưng không ngờ trên xe lại có hai người bước xuống.

Một người đúng là Bạc Thanh Hàn, nhờ ngọn đèn leo lét có thể thấy anh mặc một chiếc áo khoác rất to, vừa cao lại vừa gầy. Một người khác là phụ nữ, dáng người cao gầy, cũng mặc một chiếc áo gió lớn, vạt áo nhẹ nhàng tung bay trong gió, tuy không nhìn rõ mặt cô gái ấy, nhưng đột nhiên khiến cho Mộc Cận nhớ đến cô gái xinh đẹp đã nhìn thấy ở bệnh viện lần đó.

Hình như mới chỉ gặp qua một lần, nhưng Mộc Cận lại cảm thấy cô ấy trông rất quen mắt, như thể đã từng rất quen thuộc.

Bạc Thanh Hàn và cô gái đó không đi vào nhà, chỉ đứng ở cửa thì thầm nói gì đó. Anh quay lưng lại với cửa, đối mặt nói chuyện với cô gái, thỉnh thoảng khoa chân múa tay ra hiệu, ngón tay vẽ một hình ảnh trên không trung. Cô gái kia chỉ nghiêng đầu lắng nghe, thỉnh thoảng lúc lắc đầu cười cười, giống như đóa hoa nở trong đêm tối, hương thơm lan tỏa, thanh nhã, xinh đẹp.

Rõ ràng ngày hôm đó còn là một đóa mẫu đơn phú quý, nháy mắt đã trở thành đám mây trang nhã, thuần khiết. Dù là dáng vẻ nào cũng đều khiến người ta bàng hoàng, kinh ngạc.

Mộc Cận vốn định bước chân ra, nhưng ngay sau đó đã bị cô cứng rắn thu trở về.

Bên tai cô còn nghe thấy một giọng hát: Vốn mắc kẹt trong ánh đèn đường màu xám, từng bước đỏ tươi, anh làm sao có thể dẫn đường; từ trước tới nay luôn nhìn em như vậy, cảm động bao nhiêu, cũng không làm anh khóc... (*)

(*) Bài hát “Mùi màu” – Vương Phi: mp3.zing.vn/bai-hat/Mu-Mau-Vuong-Phi/ZWZCO7D0.html

Cô chậm rãi lui bước, muốn lui đi thật xa, thật xa. Nếu như có thể lui lại đến mùa hè năm nay, hoặc là xa hơn nữa lui đến trước khi điền vào tờ nguyện vọng dự thi Đại học, hoặc là lui lại xa hơn nữa đến một thời điểm thật lâu thật lâu trước kia.

Có lẽ như vậy sẽ không phải gặp gỡ anh, không có cơ hội gặp gỡ anh.

Anh vẫn có thể làm một hoàng tử hào nhoáng, hạnh phúc vui vẻ như ánh trăng không có một người như vì sao; cô vẫn có thể làm một cô gái bình thường, áo cơm không lo, cũng rất tự do, vui sướng.

Để đến bây giờ, bám không được, thả không xong, ngay cả mỗi lần thức dậy đều cảm thấy khổ sở, khổ sở cho đến giờ mà vẫn không nghĩ ra được kết quả.

Không ngờ Mộc Cận mãi lui về phía sau, không cẩn thận va phải góc chiếc ghế, cơ thể mất thăng bằng ngã ngửa ra sau, giày đập vào ghế phát ra tiếng ồn ào. Một tiếng này không lớn không nhỏ, cô gần như vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía Bạc Thanh Hàn.

Nhưng có lẽ do khoảng cách quá xa, gió lại thổi mạnh, khuôn mặt Bạc Thanh Hàn không hề quay sang phía Mộc Cận, hai tay đặt trên vai cô gái kia, từng bước đỡ cô ấy đến trước cửa xe, lại giúp cô ấy mở cửa xe.

Cô gái ấy đột nhiên tiến lại gần hôn nhẹ lên má Bạc Thanh Hàn, sau đó nhanh chóng chui vào xe, nổ máy rời đi.

Mộc Cận bỗng nhẹ nhàng thở ra, nhưng không còn sức lực để đứng lên, cô đành ngồi nguyên trên đất, tay đặt trên mặt ghế, vui mặt vào đó.

Cô cảm thấy quá mệt mỏi, đùa giỡn như vậy khiến cô lao lực quá độ, nhưng lại không thể không giả vờ điềm nhiên như không có việc gì, cùng anh diễn đi diễn lại, một ngày lại một ngày.

Mặt cô còn chưa kịp ảm lên, chợt nghe bên tai có một thanh âm nhàn nhạt, mang theo ba phần bất đắc dĩ, ba phần uể oải, còn có ba phần tức giận: “Quả nhiên là em.”

Cô ngẩng đầu, nhìn thấy Bạc Thanh Hàn hai tay đút trong túi áo, phong độ nhẹ nhàng đứng trước mặt cô, đôi mắt đen vô cùng lạnh lẽo, khóe miệng kéo lên một độ cong giễu cợt, từ trên cao nhìn xuống đánh giá cô.

Mùa đông lạnh như thế, cô gần như ngã ngồi dưới đất, đừng nói đến hình tượng, đến số âm cũng còn chưa được. Mộc Cận ngồi im không nhúc nhích, một lần nữa lại cúi đầu vùi vào khuỷu tay.

“Tiểu trúc mã của em không đưa em về nhà đón năm mới sao?” Bạc Thanh Hàn khóe miệng vẫn nhàn nhạt cong lên trào phúng, dừng lại một chút mới hỏi, “Em làm sao vậy?”

Mộc Cận không nói.

“Bị ngã à?” Bạc Thanh Hàn xem tình hình cũng hiểu ra tám chín phần, nhượng mảy, hình như khê thở dài, trở tay cởi áo khoác bọc lên người Mộc Cận, để kệ góc áo kéo dài một đoạn trên mặt đất, vươn tay bế cô lên.

Mộc Cận khê tránh anh, cũng biết căn bản không tránh được, vì vậy hé mắt liếc anh một cái rồi nhắm lại ngay.

“Chìa khóa của em đâu? Không mang chìa khóa thì điện thoại di động đâu? Giữa mùa đông mà em nghĩ mình đang làm gì hử!” Anh vừa đi nhanh vào nhà vừa trừng Mộc Cận.

Mộc Cận ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh, trầm thấp nói: “Em cũng không biết em đang làm gì nữa.”

“Im miệng!” Anh buông lỏng tay thả Mộc Cận xuống, một tay vẫn ôm chặt cô, một tay tìm chìa khóa mở cửa trong túi quần.

Quả nhiên Mộc Cận không nói gì nữa, ngoan ngoãn cùng anh vào nhà, co quắp trên ghế sa-lông không nhúc nhích.

Bạc Thanh Hàn đưa Mộc Cận vào nhà liền vứt cô trên ghế sa-lông rồi lên lầu, không lâu sau trong tay cầm xuống một cái ly rồi lại chui vào phòng bếp, lách cách một hồi sau đó đứng trước mặt Mộc Cận, đưa cho cô chiếc ly: “Uống đi.”

“Ừm.” Mộc Cận nhận lấy chiếc ly, bị hơi nóng làm mờ mắt. Cô ngẩng đầu nhìn Bạc Thanh Hàn: “Em quên mang chìa khóa.”

“Không mang chìa khóa em cũng không biết gọi điện cho anh à? Chẳng lẽ ngay cả điện thoại em cũng không mang?” Bạc Thanh Hàn cau mày trừng cô, “Cho dù em ngay cả điện thoại cũng không mang, em không biết tìm chỗ nào ẩn nấp mà ngồi đợi à? Dưới âm hai mươi độ ngậy ngốc đứng ngoài gió lạnh, đầu óc em bên trong rốt cục là có cái gì hử!”

Mộc Cận bị anh giáo huấn không biết nói gì, một lúc sau mới trợn mắt lầm bầm, giọng nói càng ngày càng thấp: “Nếu không phải là đi nói cho em biết hôm qua anh đợi ở bên ngoài hai tiếng, anh tưởng em sẽ cam tâm tình nguyện đứng ở ngoài hóng mát sao...”

Lúc này Bạc Thanh Hàn đột nhiên trầm mặc. Mộc Cận vụng trộm giương mắt nhìn anh, chỉ thấy anh vẫn đứng trước sô-pha, đôi mắt giống như muốn tóe ra lửa, mặt đỏ bừng rất đáng ngờ. Bỗng nhiên chẳng hiểu sao anh lại nổi giận, giọng nói lạnh lùng không tưởng tượng nổi:

“So đo cái gì? Mộc Cận, em muốn so đo cái gì? Trả nợ nhân tình? Em cứ gấp gáp không thể chờ như vậy, là vì sợ thiếu anh cái gì sao?”

Mộc Cận chưa bao giờ thấy Bạc Thanh Hàn như vậy, khóe mắt cô đỏ lên, cổ họng nghẹn lại, ly nước cầm trong tay “Cạch” một tiếng đặt xuống bàn trà, cô đứng dậy: “Em so đo cái gì! Bạc Thanh Hàn, ngược lại anh nói cho em một chút đi, em so đo cái gì! Đúng vậy, chính là em sợ mắc nợ anh, em sốt ruột, em mặt dày mày dạn đến chờ anh, kết quả em chờ được cái gì chứ!”

Anh giận quá lại thành cười: “Em có ý gì?”

“Anh hỏi em so đo cái gì, so đo cái gì? Chẳng qua là anh đứng trong gió lạnh chờ em hai tiếng mà thôi, chẳng qua là anh nhìn thấy Cố Tuấn Nghiêu đưa em về mà thôi. Anh có tư cách gì hỏi em như vậy, anh có tư cách gì!” Nước mắt Mộc Cận ào ào chảy xuống, khí thế cũng không còn, chỉ cảm thấy yếu đuối trước mặt anh, “Em chẳng qua chỉ là một trong rất nhiều bạn gái của anh mà thôi, em chẳng qua chỉ may mắn có được một người anh trai tốt như vậy mà thôi! Thì sao, anh cảm thấy không chịu được rồi hử? Anh cảm thấy uất ức hử? Sao anh không nghĩ đến em cũng uất ức đi, em đợi từ bốn giờ đến tám giờ lại nhìn thấy anh ôm một cô gái khác trở về, em không uất ức hay sao!”

“Từ lúc Cố Tuấn Nghiêu ra nước ngoài khi em học cấp ba, em đã không gọi anh ấy là anh hai nữa, nhưng hôm qua em đã sửa lại như cũ.” Nước mắt Mộc Cận ào ào tuôn rơi, giọng nói cũng bắt đầu nghẹn ngào, “Anh có biết một tiếng anh hai kia có ý nghĩa như thế nào không? Anh biết không? Anh không biết, anh căn bản không biết gì hết! Cho tới bây giờ anh chỉ yêu chính mình, cho tới bây giờ anh chỉ yêu một mình anh! Cho tới bây giờ anh cũng không biết thế nào gọi là yêu, anh không biết...”

“Bạc Thanh Hàn, anh không biết.” Mộc Cận thì thào nói, người nghiêng ngả xuống ghế sô-pha, “Thật sự, anh không biết.”

Cô ngồi trên ghế sô-pha dùng tay áo lau nước mắt, càng lau lại càng nhiều, lau thế nào cũng không hết. Cô đang luống cuống tay chân, bỗng một hộp khăn giấy đưa đến trước mặt. Mộc Cận ngẩng đầu, trông thấy

Bạc Thanh Hàn đang khom người, một tay vịn đầu gối, một tay giơ hộp khăn giấy, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn mặt cô, mang theo vẻ mê hoặc, có chút mơ hồ.

Cô tức giận trừng mắt lườm anh, thò tay giật lấy hộp khăn giấy, tiện tay rút ra một tờ lau mặt.

“Em gọi anh ta là anh hai?” Anh hỏi.

Mộc Cận lại trừng mắt không thèm nói.

“Em đợi suốt từ lúc bốn giờ đến tám giờ?” Anh lại hỏi.

Mộc Cận đỏ mặt, quay đầu sang chỗ khác không nhìn anh.

Bạc Thanh Hàn lại không chịu buông tha cô, cố chấp kéo cô quay lại nhìn anh, ánh mắt sáng quắc nhìn cô chăm chăm: “Có phải không?”

“Không phải!” Mộc Cận mất kiên nhẫn, “Anh nghe ai nói vậy?”

Anh cười, đuôi mày cong cong: “Không có ai nói, tự anh đoán.”

Mộc Cận lại rút một tờ khăn giấy ra lau mặt, đột nhiên tay bị Bạc Thanh Hàn nắm chặt. Bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, giọng nói bỗng nhiên dịu dàng không tưởng tượng nổi: “Mộc Cận, anh không muốn nhìn thấy em khóc. Vừa rồi chỉ là hiểu lầm.”

Cô cao thấp dò xét Bạc Thanh Hàn, khẽ mỉm cười một chút, buồn nôn nói: “Yên tâm đi em sẽ không để anh nhìn thấy nữa, đàn ông trên thế giới này nhiều như vậy, ngoảnh đi em lại khóc trước người khác, khóc tới tấp mặt mũi từ sáng đến tối, khóc ngược Trường Thành rồi đến một đời Mạnh Khương nữ...”

Nói chưa dứt lời, cô đã bị Bạc Thanh Hàn kéo vào lòng. Nụ hôn của anh vừa vội vừa nhanh, có chút dồn dập ngang ngược, thanh âm trầm thấp giống như thì thầm, chỉ mơ mơ hồ hồ từng tiếng gọi tên cô: “Mộc Cận... Mộc Cận...”

Mộc Cận dùng sức đẩy anh, nhưng tránh thế nào, giày giụa đều không thoát được. Cô gấp quá, một phát cắn phải môi anh.

Bạc Thanh Hàn bị đau, nhưng không hề chịu buông tay, ngược lại hôn cô càng sâu càng dồn dập.

Mộc Cận co mình trên ghế sa-lông trốn tránh, trốn thế nào cũng không được. Cuối cùng tay cô vùng vẫy, ra sức đánh vào lưng anh, đánh đến nỗi anh đột nhiên đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô có chút thẹn quá hóa giận: “Mộc Cận!”

Mộc Cận hung hăng lườm anh: “Anh cho rằng thế là không có việc gì sao? Em cho anh biết Bạc Thanh Hàn, anh không giận, em vẫn còn giận!”

26. Chương 45+46

Chương 45. Điện thoại ký

Bạc Thanh Hàn phì cười, đứng trước sofa bộ dạng như đang xem kịch vui: “Hử?”

“Hử cái gì mà hử?” Mộc Cận trừng mắt lườm anh, “Nói, cô ta là ai! Chính sách của Đảng là thật thà được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm trị, anh mau khai ra!”

Nói xong ánh mắt cô sáng ngời nhìn Bạc Thanh Hàn chăm chú.

Bạc Thanh Hàn cười ha ha, đưa tay cầm ly nước ban nãy của Mộc Cận lên uống một hớp, dừng lại mới nói: “Một người bạn của anh. Năm ngoái không phải anh đã nói với em là anh có một người bạn làm người mẫu, mới ở nước ngoài về, có lẽ xung quanh sẽ không thiếu người đẹp còn gì. Chính là cô ấy!”

“Xi.” Mộc Cận khinh thường, “Anh định lừa ai, có bạn nào mà tự dưng lại đi hôn nhau không!”

Anh đứng trước mặt Mộc Cận ngẩn người một lúc lâu, đột nhiên quay người đi lên lầu. Lúc đi đến đầu cầu thang, anh chợt quay người lại nhìn cô, mỉm cười nói: “Em có thể có một tiểu trúc mã, chẳng lẽ anh lại không thể có tiểu thanh mai sao? Mộc Cận, Đảng đã giáo dục nhân dân chúng ta phải đối xử công bằng.”

“Hừ! Em nhắc lại lần nữa, em với Cố Tuấn Nghiêu là quan hệ nam nữ trong sáng! Nếu anh thật sự rảnh rỗi như thế, không muốn suy nghĩ lộn xộn thì che giấu cho kỹ vào, đừng để em biết được tư tưởng xấu xa của anh!” Mộc Cận hung dữ mắng.

Trái lại, Bạc Thanh Hàn phớt lờ, nhún mày nhìn cô, nghiêng đầu chỉ phía trên lầu: “Cùng lên thay quần áo không?”

“Vô sỉ!” Mộc Cận đỏ mặt, quay đầu vặn vẹo đi sang hướng khác không thèm nhìn anh.

Một lúc sau cô thấy phía sau không có động tĩnh, vừa nghiêng đầu thì thấy Bạc Thanh Hàn vẫn đứng ở đầu cầu thang cười cười, ánh mắt nhìn thẳng vào cô. Khóe miệng anh hơi cong lên, lại mang theo vẻ dịu dàng không thể tưởng tượng nổi, như một dòng sông êm đềm, tĩnh lặng.

Mộc Cận lại đỏ mặt: “Anh không đi lên thay quần áo à, còn lề mề cái gì!”

Bạc Thanh Hàn cũng không đáp, đột nhiên hỏi: “Buổi tối chúng ta ăn gì?”

Bỗng nhiên hỏi câu này khiến Mộc Cận hơi ngẩn ra, trừng mắt nhìn anh thì mới nhớ, hôm nay là giao thừa.

Cô gãi gãi đầu: “Không biết, anh chưa ăn cơm sao?”

Bạc Thanh Hàn lắc đầu.

“Chưa ăn cơm mà đêm hôm khuya khoắt anh đi đâu về muộn vậy!” Mộc Cận bực mình.

Bạc Thanh Hàn quay người đi lên lầu, thanh âm bỗng bèn bưng đưa truyền tới: “Nấu sủi cảo ăn đi, trong tủ lạnh có sủi cảo hôm qua nhà bếp ở nhà gửi tới. Hộp bên trái là bánh chay bà Lý bảo anh mang về cho em, anh đã ăn ở mấy quán trong nội thành thì thấy bà Lý làm là ngon nhất, em nếm thử đi.”

“Này...” Mộc Cận gọi Bạc Thanh Hàn, “Năm mới anh không về nhà sao?”

Ai ngờ anh làm như không nghe thấy, không trả lời cô, bóng dáng biến mất sau cầu thang trên lầu.

Mộc Cận nhìn ra bên ngoài, mười giờ tối, đúng khoảng thời gian náo nhiệt nhất. Các căn hộ trong khu cư xá đều có hiệu quả cách âm rất tốt, ngoài cửa sổ rất im lặng, một tiếng động cũng không có. Cô thở dài, đứng dậy mở vô tuyến, quay người chui vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh đúng là có sủi cảo, đều một loại giống nhau to nhỏ, xếp ngay ngắn trong hai chiếc hộp. Mộc Cận đổ nước vào nồi, đun nắp, quay người ra ngoài rửa tay.

Bạc Thanh Hàn vẫn chưa xuống lầu, vô tuyến ngoài phòng khách đang ồn ào, sắc màu rực rỡ, âm nhạc vui vẻ sôi động, rất hợp với không khí đón năm mới. Nhưng quay đầu nhìn lại đây, căn nhà rộng lạnh lẽo, tổng cộng chỉ có hai người một trên một dưới, gần như không một chút động tĩnh.

Mộc Cận lại thở dài, tra tấn như vậy, suy cho cùng là vì cái gì?

Cô rửa tay xong lại đi vào bếp, tìm kiếm trong tủ lạnh một lát, ngoài cà chua anh đào với dưa chuột ra thì không còn gì khác. Mộc Cận cầm trong tay thứ duy nhất có thể mang ra làm đồ ăn là dưa chuột, không khỏi nhún mày, Bạc Thanh Hàn anh thật sự định sống qua cả năm thanh đạm sao? Thanh đạm thì cũng không thể thanh đạm đến mức này chứ!

Bây giờ ra ngoài mua thức ăn thì chắc là không được rồi, Mộc Cận mang mấy quả cà chua đi ngâm nước, trong lúc đó rửa sạch dưa chuột, cắt thành những miếng nhỏ. Kỹ thuật dùng dao của cô không được tốt, quả thực là rất kém, có hai quả dưa chuột mà cắt mất hơn nửa ngày thì không nói, các miếng lại xấu xí không đều, nhìn rất không có thẩm mỹ. Cũng may là làm đẹp thì cũng chỉ để mình ăn, trái lại Mộc Cận rất ung dung, vừa cắt còn vừa khẽ ngâm nga bài hát theo tiếng nhạc từ phòng khách truyền đến.

Hồi trước ở nhà, Mộc Cận vẫn được mệnh danh là cao thủ trộn dưa chuột, ngoại trừ nhìn không được đẹp, nhưng hương thơm và mùi vị đều rất tuyệt vời. Cô cũng không dùng đến đĩa nhỏ mà dùng luôn chiếc bát

thủy tinh to, cho thêm giấm với gia vị, sau khi trộn xong ném ném một lúc rồi lẩm nhẩm một mình: “Nếu có thêm tương ớt thì tuyệt.”

“Trong tủ bếp phía trên bên trái có.” Từ cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói.

Mộc Cận quay đầu lại nhìn, thấy Bạc Thanh Hàn đã thay một bộ quần áo sáng màu, vai dựa vào khung cửa, một chân chống đỡ sức nặng của toàn bộ cơ thể, chân còn lại vắt chéo đằng trước, mũi chân nhàn nhã chạm đất. Rõ ràng thoát nhìn anh là bộ dạng mây trôi nước chảy của người đàn ông luôn tránh xa nhà bếp, nhưng ánh mắt lúc nào cũng u ám thâm trầm lại như có ánh sáng mơ hồ lóe lên, cực kỳ giống hai ngọn nến trên bàn trong ngày lễ tình nhân hôm đó.

“Được rồi, anh lấy giúp em.” Bạc Thanh Hàn nhíu mày, nhanh chóng khôi phục vẻ thờ ơ thường thấy, bước nhanh tới, đặt điện thoại trong tay xuống cạnh đó, hai tay vói vào tủ bếp lấy ra một cái chai nhỏ nhét vào tay Mộc Cận, cau mày ra vẻ ghét bỏ, rất nhanh lại đi ra khỏi phòng bếp. Anh đi vừa nhanh vừa vội, đầu cũng không quay lại, chỉ có thanh âm cất lên: “Em cẩn thận một chút, đừng để tay bị bỏng.”

Mộc Cận phì cười, nhìn anh đi ra ngoài rồi mới vặn mở chai tương ớt trong tay ra ngửi thử. Bên ngoài chai để trần không có bao bì nhưng hương vị lại nồng khác lạ, mùi hương xộc vào mũi, có một chút mùi hạt tiêu và ngũ vị hương, càng thêm nồng đậm.

Trộn xong dưa chuột, rửa xong chỗ cà chua, lúc này Mộc Cận mới nhớ ra mình vốn định nấu sủi cảo – cô quay đầu lại nhìn, không nên được tiếng than thở, lại quên không bật bếp! Vì vậy cô loẹt xoẹt đi qua bật lửa, đợi nước sôi rồi nấu sủi cảo.

Ai ngờ trong lúc chờ đợi, điện thoại Bạc Thanh Hàn quên mang ra đột nhiên rung lên ầm ầm.

Mộc Cận lại gần xem, chỉ có một cái tên rất thân mật: Tiểu tiên nữ.

Điện thoại vẫn đang rung, màn hình lóe sáng đến chói mắt. Mộc Cận cắn răng, mở ra, đưa di động tới bên tai.

Đầu bên kia là một giọng nữ hấp tấp, vang lên lạnh lạnh, nhưng lại mềm mại ngọt ngào, ngay cả chào hỏi cũng không đã trực tiếp hỏi: “Bạc Thanh Hàn anh xảy ra chuyện gì vậy! Không phải vừa mới nói em đi đón A Đồng rồi anh đến ngay sao, em với A Đồng đã đến rồi sao anh vẫn chưa quay lại!”

Mộc Cận luống cuống tay chân đập máy, cảm thấy toàn thân như đang run rẩy, vừa bất an vừa áy náy, nước trong nồi đang sôi mà cô cũng không để ý.

Rất nhanh sau đó điện thoại lại rung, Mộc Cận quay người đi tắt bếp, vừa đi ra ngoài vừa cất giọng gọi: “Bạc Tam, điện thoại!”

Bạc Thanh Hàn nhận điện thoại, lại nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Mộc Cận. Anh “Ừ” hai tiếng, liếc mắt nhìn cô, dừng một chút mới nói: “Vừa rồi điện thoại hết pin, tự động tắt.”

Mộc Cận chỉ cần môi đứng trước mặt anh.

“Em nói với ở nhà một tiếng, đêm nay anh không về. Sáng sớm mai anh sẽ về nhà chúc Tết! Còn nữa, nói với A Đồng, con bé muốn quà gì thì cứ chọn, khi nào về anh sẽ trả tiền.” Bạc Thanh Hàn nhàn nhạt nói, “Anh ngại trong nhà đông người, ồn ào đầu đầu lắm. Cứ như vậy đi, em cũng không cần khách khí, cứ coi như nhà mình, chơi vui vẻ lên chút. À còn nữa, buổi tối chơi mạt chược với anh trai và chị dâu anh đừng có thua, đừng để sư phụ đây bức mình, nhớ mà thua thì bọn họ lại quay sang cười nhạo sư phụ như anh không biết cách dạy dỗ.”

Đầu bên kia không biết lại nói gì, Bạc Thanh Hàn miễn cưỡng đáp: “Được cứ như vậy đi, sáng mai anh sẽ về đón mọi người.”

Cúp điện thoại, Bạc Thanh Hàn ngẩng đầu giải thích với Mộc Cận: “Nhà anh.”

Mộc Cận cắn môi, đôi mắt đen trắng rõ ràng, thậm chí có vài phần do dự: “Hay là... Anh về nhà đi.”

Bạc Thanh Hàn nhướng mày, liếc mắt nhìn cô một lượt, đột nhiên chau mày đuổi cô: “Mau đi nấu sủi cảo đi, anh đói sắp chết rồi.”

“Không.” Mộc Cận bướng bỉnh, “Em phải về trường học. Anh mau về nhà ăn cơm đi, đêm nay hiệu trưởng và bí thư đều ở trường đón năm mới cùng sinh viên, em cũng phải về xem xem.”

“Mộc Cận!” Bạc Thanh Hàn rõ ràng đã nổi giận, đôi mày rậm nhíu lại, toàn thân toát lên sự lạnh lẽo và phần nộ: “Em không muốn ở cùng với anh nên mới thế này phải không?”

Mộc Cận cắn môi không nói lời nào.

Bạc Thanh Hàn cũng không nói, tiện tay ném điện thoại qua một bên, tiếp tục xem ti vi.

Hai người cứ căng thẳng như vậy một lúc lâu, trong không khí như có tiếng hít thở rất khê, rõ ràng đang giữa mùa đông giá rét, lò sưởi cũng không quá ấm nhưng lại khiến Mộc Cận cảm thấy toàn thân nóng rực bất an. Thỉnh thoảng cô lại liếc mắt nhìn Bạc Thanh Hàn, xem động tĩnh của anh, ai ngờ Bạc Thanh Hàn cứ thế mặt không biểu cảm như núi Thái Sơn, nhàn nhã thong thả ngồi trên ghế sa-lông, hai mắt nhìn chăm chăm màn hình ti vi, không nhúc nhích.

Nhưng dù anh cứ bất động như vậy, Mộc Cận vẫn cảm thấy anh đang rất tức giận, tức giận không thể hiểu được.

Mộc Cận hạ quyết tâm mấy lần, cuối cùng cũng mở miệng: “Trước đó cô ấy gọi một lần, em đã nghe. Thật xin lỗi.”

“Anh biết.” Bạc Thanh Hàn trả lời vô cùng chậm, nhưng ánh mắt nhìn Mộc Cận có vẻ trêu chọc, “Nghe thì nghe.”

“Em chưa hề lên tiếng.” Mộc Cận lại giải thích.

“Hả?” Lòng mày Bạc Thanh Hàn nhíu lại, trong mắt chất chứa lửa giận, gần như nghiêng răng nghiêng lợi, “Mộc Cận, em vội vàng phủi sạch quan hệ cùng anh như thế sao?”

“Không có!” Mộc Cận nhanh trí trả lời dứt khoát, “Em vốn chẳng có quan hệ gì với anh!”

Một câu này của cô coi như đã chọc vào thuốc nổ, Bạc Thanh Hàn giận quá lại thành cười, khóe miệng khê nhếch lên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, thanh âm dồn nén, “Rất tốt, rất tốt.”

Mộc Cận há hốc miệng, thốt ra một câu: “Bạc Thanh Hàn, anh đã tức giận như thế, vậy anh nói cho em biết, em với anh là quan hệ như thế nào? Anh dùng cái gì để chứng minh cho em xem, em không phải để anh gọi đến là đến đuổi đi là đi như một thứ đồ vật có thể tùy tiện vứt bỏ?”

Bạc Thanh Hàn đột nhiên trầm mặc.

Mộc Cận cũng đi tới ngồi xuống ghế sa-lông, hai chân co lại, cầm đặt trên đầu gối, mặt quay về phía Bạc Thanh Hàn: “Em không muốn cãi nhau với anh, anh vẫn nên về đi. Một phần trái tim anh vẫn để lại chỗ này, em cũng đã rất thỏa mãn.”

Cô khe khê nở nụ cười, tiếng cười khàn khàn, cùng với tiếng ồn ào vui vẻ trên ti vi truyền tới nghe vô cùng chói tai: “Nghĩ lại em thật đúng là bi thảm, ngu ngốc trở thành kẻ thứ ba. Đã vậy, lại còn không biết thân biết phận, chẳng có tố chất chuyên nghiệp làm kẻ thứ ba. Bạc Thanh Hàn, bây giờ nếu anh ở lại đây, cẩn thận sau này em sống chết quẩn quít lấy anh không buông, quẩn đến nỗi anh sút đầu mẻ trán. Dù gì hàng ngày em cũng phải rèn luyện cho chuyên nghiệp, còn vợ vét lại một chút trên người anh.”

“Anh nói xem, em nói rất đúng phải không?” Cô vẫn đặt tựa trên đầu gối, trên mặt là nụ cười sáng lạn, lặng im giống như một đóa hoa nở giữa đêm khuya, lại ẩn chứa những cái gai sắc nhọn, từng câu đâm vào người, từng chữ nhỏ máu.

Bạc Thanh Hàn cũng dựa trên ghế sa-lông, đưa tay tắt ti vi. Trong nháy mắt phòng khách trở nên u ám, chỉ có một tia sáng lạnh lẽo từ cửa phòng bếp. Về mặt anh trong bóng đêm nhìn không rõ lắm, giọng nói mang theo chút mỉa mai: “Không phải như vậy, Mộc Cận, không phải như em nghĩ.”

“Trước đây rất lâu anh đã nói với em, cô ấy và anh cùng nhau lớn lên từ nhỏ.” Hồi lâu sau, anh khe khê thở dài, “Nếu mà không tìm hiểu, ban đầu có lẽ đã cho rằng cô ấy là người xuất sắc nhất trong tất cả các cô gái. Xinh đẹp, bất cứ lúc nào cũng đều rất lễ phép, nhưng cô ấy không hề yếu ớt. Khi còn bé, bọn họ

cùng đám con trai chơi trò so lòng dũng cảm, Tô Niệm Ảnh, Nhan Khinh đều không được, duy có mình cô ấy, chỉ biết âm thầm cắn răng chịu đòn, mảy cũng không nhúu lại.”

“Thành tích của cô ấy cũng cao nhất trong tất cả. Thực ra khi còn bé, thành tích của mọi người cũng không chênh lệch lắm, đều khá cao, nhưng đến khi lên cấp ba, cô ấy đã bỏ lại bọn anh xa lắc xa lơ. Thực ra nói vậy cũng không đúng, thành tích của tất cả mọi người cũng không quá khác nhau, chỉ là không ai có thể học Vật lý tốt như cô ấy. Năm đó Tưởng Nhị đứng đầu ban tự nhiên, nhưng môn Vật lý không thể không nói rằng Tiểu An lợi hại hơn cậu ta. Cứ như vậy, bọn anh đều cho rằng Tiểu An sẽ thuận lợi nắm chắc huy chương vàng Vật lý quốc tế Orsay, nhưng đến khi xuất ngoại, cô ấy lại chọn làm người mẫu.”

Trên môi Bạc Thanh Hàn là nụ cười thản nhiên, ánh mắt xa xăm giống như quay trở lại năm đó: “Phải biết rằng, trong thi đấu Olympic vật lý quốc tế, nếu quốc gia nào có đại diện tham gia là nữ sinh, toàn bộ cá nhân tham gia thi đấu đều sẽ đứng dậy vỗ tay cho nữ sinh ấy. Một cô bé có được thành tích trong Vật lý học, thật sự vô cùng khó khăn, nhưng cô ấy nói vứt bỏ là vứt bỏ, nói không cần là không cần. Tất cả mọi người đều khuyên nhủ, nhưng có lẽ cô ấy đã hạ quyết tâm, ung dung học đại học ngành quản lý, tốt nghiệp xong là ra nước ngoài.”

“Lần này nếu không phải mẹ cô ấy không được khỏe, có lẽ cô ấy cũng không chịu trở về.” Bạc Thanh Hàn quay đầu nhìn sang Mộc Cận, mỉm cười với cô, “Là vậy đấy.”

Một cô gái xinh đẹp như vậy, lại còn có thể vô cùng xuất sắc. Thời thiếu niên, có nam sinh nào ánh mắt sẽ không lưu luyến người con gái ấy? Cho dù bề ngoài tỏ ra điềm nhiên, đáy lòng cũng sẽ âm thầm ca ngợi cô, bị cô thuyết phục chứ?

Mộc Cận im lặng cùng Bạc Thanh Hàn nhìn nhau, lại nhẹ nhàng quay đầu, ánh mắt dời lên màn hình tivi: “Ừm.”

Cô không nói lời nào, Bạc Thanh Hàn cũng không nói thêm gì nữa. Dường như anh vừa rơi vào một quầng hồi ức, ánh mắt không biết đang lưu lại ở nơi đâu, ngẩn ngơ, thất thần.

Mộc Cận vụng trộm nghiêng đầu nhìn anh, không nén nổi ý nghĩ muốn thăm dò xem anh đang suy nghĩ gì. Đang hoài niệm quá khứ? Hay đang nhớ nhung tình cảm đơn thuần kia? Có phải đang nghĩ đến khuôn mặt khiến người ta thăng thót đó, nghĩ đến một thời anh đã từng dao động?

Giao thừa u ám, lòng Mộc Cận thoáng chùng xuống. Giống như một sợi dây cung lỏng lẻo, đột nhiên bị kéo căng, sau đó khẽ gãy nhẹ – không đau, nhưng lại âm một tiếng, hết lần này đến lần khác vang vọng kinh thiên động địa. Vốn cho rằng chỉ cần cố gắng, chỉ cần có thể từng chút từng chút làm tan anh, làm tan đi một phần khối u đã chôn sâu tại đáy lòng, một ngày nào đó anh có thể dứt bỏ tâm tư, một ngày nào đó anh có thể bị tình yêu của cô làm cho cảm động – nhưng ai mà ngờ, bây giờ đến một chút hi vọng nhỏ nhoi, cũng không còn nữa.

Nếu hồi đó, biết rõ thời điểm Bạc Thanh Hàn tiếp cận cô là vì sao, là đau lòng, là nuối tiếc, vậy thì dù bây giờ được chính miệng anh xác nhận đúng là như vậy thì cô cũng vẫn còn có dũng khí để xóa bỏ, không còn ý nghĩa, không còn niềm tin, không còn chỗ dựa nhất cô có thể dựa vào – trên danh nghĩa của tình yêu.

Hết chương 45 Chương 46. Tổ tình ký

Cô đang nhìn Bạc Thanh Hàn đến thất thần, anh đột nhiên xoay người lại, trong bóng tối cô thấy đôi mắt anh lóe sáng, chăm chú nhìn cô chăm chăm, thâm trầm như một nước hồ sâu thẳm, lơ mơ khiến Mộc Cận nhớ đến chiếc cúc áo màu đen nhìn thấy trước ngực Cố Tuấn Nghiêu hôm đó. Cô dời mắt đi chỗ khác, bàn trà bằng thủy tinh, tối không thể phân biệt được đâu là sàn nhà, góc tivi sắc nhọn, từng vật đều quen thuộc như nhà của chính cô, nhưng chỉ khiến cô cảm thấy lạ lẫm.

Bạc Thanh Hàn bỗng thở dài, chậm rãi vươn tay tới ôm lấy Mộc Cận. Anh tựa đầu vào vai cô, khẽ ngả vào nhưng không thả lỏng toàn bộ, giống như sợ cô bị đè nặng, chỉ là tạm thời tìm một chốn nghỉ ngơi; nhưng tay anh rõ ràng siết rất chặt, thậm chí chặt đến nỗi Mộc Cận thấy hơi đau.

Đêm khuya như vậy, anh như vậy, khiến trái tim cô dần dần đập nhanh. Biết rất rõ ràng là không thể, không thể làm thế, nhưng vẫn không thể khống chế được lòng mình – không khống chế được cái gọi là đau lòng, giống như nước lan tràn ra bốn phía, đến tận khi bao phủ toàn bộ từ đầu đến chân cô.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy không có chỗ dựa.

Hai người cứ dựa vào nhau hồi lâu, bả vai Mộc Cận vừa đau vừa mỏi, nhưng không ai nói lời nào. Cuối cùng Mộc Cận không chịu được nữa: “Bạc Tam, anh biết không, lần đó khi công ty đi leo núi, lúc anh bị sốt mê man đã kéo tay em, hỏi một câu: Tiểu An, em đã trở về rồi?”

Trong mũi Bạc Thanh Hàn trầm thấp “Ừ” một tiếng.

“Cô ấy chính là đi Pháp.” Mộc Cận lại nói.

“Ừ.” Bạc Thanh Hàn lại ừ một tiếng.

Trên mặt Mộc Cận hiện lên một nụ cười nhạt, trái tim như bị một chiếc bàn là chậm rãi ủi qua, từng câu từng chữ đều cảm thấy đau đớn: “Cô ấy bây giờ đã trở về, sao anh còn không nắm chắc lấy cơ hội?”

Lần này Bạc Thanh Hàn không trả lời, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì. Lại cách hồi lâu sau, anh đột nhiên ngồi thẳng người dậy nhìn Mộc Cận, muốn nói lại thôi, quan sát cô một lượt, rồi lại lần nữa nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

Ngực anh rất ấm, mang theo mùi hương thoang thoảng của riêng anh, khiến cho người ta say đắm mơ màng. Hô hấp của anh đều đều khe khẽ, trong không gian yên tĩnh chậm rãi phập phồng, có chút không chân thực cũng làm cô hoảng sợ.

Mộc Cận gần như muốn trốn tránh, giống như muốn vô ý thức chạy thoát khỏi đây. Nếu như không thể yêu, nếu như không thể có tình yêu, như vậy cố chấp dốc toàn lực cũng chỉ mang đến thất bại thảm hại, chỉ còn biết bị anh hung hăng giẫm đạp không chút lưu tình. Cô đã hối hận... Cô đã hối hận lúc trước cứ liều lĩnh kiên trì, kiên trì tin tưởng vào tình yêu, tin tưởng mình sẽ được yêu, có thể được yêu trong hạnh phúc.

Nhưng bây giờ xem ra sự kiên trì đó thật ngây thơ, nực cười biết bao. Mộc Cận mỉm cười nhàn nhạt, tại sao cô có thể đơn thuần ngây thơ cho rằng, trên thế giới này không có bất kỳ thứ gì có thể so sánh được với tình yêu? Tại sao cô có thể cho rằng, trong lòng Bạc Thanh Hàn chắc chắn không có một ai?

Chẳng qua khi đó cô không biết mà thôi. Không biết anh từng vì cô ấy mà cãi nhau, trở mặt với người trong nhà, không biết anh vì cô ấy mà ở Pháp xắn tay áo đi rửa bát trong nhà hàng, vì cô ấy mà thức đêm viết chương trình, thậm chí trong khi bị bệnh cũng nghĩ đến cô ấy... Không biết rốt cuộc là yêu sâu đậm cỡ nào, mới có thể khiến một người như Bạc Thanh Hàn kìm nén nỗi nhớ, chôn sâu vào tận đáy lòng, qua bao nhiêu năm cũng chưa từng lãng quên.

Cô đang do dự, giọng nói trầm thấp của Bạc Thanh Hàn truyền tới: “Mộc Cận, anh phải nắm chắc người đó, anh nhất định phải nắm thật chắc.”

Mộc Cận sững sờ, ngẩng đầu nhìn anh, trên môi còn lộ ra nụ cười nhẹ: “Vậy sao? Thế thì tốt.”

Đôi mày đẹp của anh nhíu lại, đột nhiên mỉm cười với cô. Bạc Thanh Hàn rất ít khi cười như vậy, giống như cởi bỏ tất cả mặt nạ, từ tận đáy lòng là sự dịu dàng, mềm mại, đường đường cong trên khuôn mặt êm dịu lạ lùng, ngay cả khóe môi, nét mặt đều ẩn chứa niềm vui nho nhỏ.

Đây là lần thứ ba Mộc Cận nhìn thấy vẻ mặt đó của Bạc Thanh Hàn.

Cô khẽ giật mình, còn chưa kịp phản ứng, môi Bạc Thanh Hàn đã rơi xuống môi cô.

Không hề ngang ngược, chỉ còn lại cảm giác ấm áp. Môi anh mát nhẹ nhẹ, dường như còn có mùi thuốc lá thoang thoảng, lúc phủ lên môi Mộc Cận khiến cô khẽ run run. Bạc Thanh Hàn ngay lập tức nắm lấy sự lương lực của cô, một tay đưa tới đỡ đằng sau gáy, một tay ôm eo cô rất chặt, nhưng không hề sót ruột đâm sâu vào nụ hôn, mà chỉ nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt cô vẫn còn đang chớp chớp.

Cảm giác man mát từ mi mắt truyền tới, giống như một cây kem giữa ngày hè, vừa ngọt vừa mát, trong lúc người ta không phòng bị đã nhanh chóng đánh trúng điểm mấu chốt cuối cùng trong lòng. Thanh âm Bạc Thanh Hàn trong bóng tối mơ hồ như mê hoặc: “Vĩnh viễn không nên tin vào con mắt của em, Mộc Cận, thứ mà anh nắm chắc từ rất lâu rất lâu trước khi bắt đầu, cũng chỉ có em.”

Chỉ có em.

Một câu nói kia giống như tiếng chuông chiều, từng tiếng lạnh cách rung động trong đầu Mộc Cận. Cô định nắm lấy một chút lý trí còn tỉnh táo, hỏi Bạc Thanh Hàn rốt cục anh có ý gì, nhưng ngay sau đó, nụ hôn của anh dần dập rơi xuống, sự mát lạnh ban này giờ đây giống như củi lửa thiêu đốt, dễ dàng cháy bùng lý trí của Mộc Cận.

Cô gần như vô ý thức vươn tay ôm lấy anh, lúc đầu ngón tay cô chặt chẽ tiếp xúc với Bạc Thanh Hàn, trong đầu Mộc Cận trầm thấp tự nói với chính mình: cứ như vậy đi, nếu như còn có thể tin tưởng, lúc này đây thật sự thật sự thật sự lại đánh bạc một lần, thật sự là lần cuối cùng.

Lần này thật sự là một lần cuối cùng.

Quyết định gấp gáp còn chưa hoàn toàn hình thành, hai tay Mộc Cận đã bán đứng cô. Bạc Thanh Hàn thoáng buông lỏng cô, buông lỏng bàn tay đỡ sau gáy cô, ngược lại bắt đầu lộn xộn trên choker cái trán, vầng trán trắng nõn, trong ánh sáng tờ mờ, làn da Mộc Cận càng trở nên vô cùng trắng, giống như một món đồ sứ bằng ngọc, tĩnh lặng mà đẹp đẽ.

Mộc Cận mỉm cười với anh, chủ động ôm lấy cổ anh, vươn người đặt môi cô lên.

Nửa đêm Mộc Cận tỉnh lại, thấy Bạc Thanh Hàn nằm bên cạnh vẫn còn ngủ say, một tay còn đặt quanh hông cô. Cô nhẹ nhàng nhấc tay anh ra, mặc vào chiếc áo phông của anh lúc trước, mở cửa đi ra sân thượng.

Giao thừa năm nay trôi qua thật không có hương vị, không có bữa cơm đoàn viên, không có pháo hoa, không có liên hoan đêm giao thừa – thậm chí vốn định nấu sủi cảo, cũng vì có “công chuyện nào đó” mà bị bỏ qua. Mộc Cận đứng trên ban công nhìn ra ngoài, đèn đường vẫn lơ mờ sáng, chiếu trên mặt đất giống như những bông tuyết; từ hướng ngược lại, có thể nhìn thấy một chiếc đèn lồng đỏ chót, mang đến cho đêm giao thừa chút không khí ấm áp.

Trong tay Mộc Cận cầm ly nước ấm, trong đầu toàn là một câu nói của Bạc Thanh Hàn: chỉ có em.

Bạc Thanh Hàn chưa từng nói như vậy với Mộc Cận, anh đối tốt với cô, nhưng những cái tốt đó đều khiến cô cảm thấy không chân thực, tựa như bây giờ càng tốt, sau này sẽ càng làm người ta đau. Nhưng khi đó rõ ràng anh nói rất nghiêm túc, nét mặt dịu dàng, ánh mắt sáng ngời giống như khắp người anh tỏa ra một tầng ánh nắng hài hòa, mang theo hơi ấm, chiếu rọi bốn phương, rực rỡ vô vàn.

Tựa như nhà nhà đều thấp đèn, duy chỉ có một chiếc này vì cô mà sáng.

Mộc Cận đứng yên trên ban công rất lâu, cho đến nửa đêm hơi ấm không còn đủ nữa, cô cảm thấy lạnh mới định quay vào. Không ngờ cô đang định quay người, đột nhiên phát hiện ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu lên thứ gì đó li ti, hóa ra tuyết rơi thật. Rõ ràng buổi trưa trời vẫn còn cao, mây nhẹ, ai ngờ bây giờ có thể có tuyết rơi.

Cô quay người rót một ly nước ấm khác, miệng nhỏ nhấp vừa hớp một ngụm, vừa ghé vào bên cửa sổ ngắm nhìn.

Tuyết ban đêm hóa ra là như thế này. Những bông tuyết lặng lẽ chậm chậm bay bay, giống như không hề vội vã muốn rơi xuống, trái lại như đang hưởng thụ quá trình hạ xuống này, bồng bềnh, linh động, trong sáng, dong đưa. Xuyên qua cửa sổ thủy tinh, thậm chí Mộc Cận cảm thấy ngọn đèn đường kia cũng trở nên dịu dàng, trong lòng như bị tuyết phủ lên, thoáng man mát, nhưng lại vô cùng dễ chịu.

Mộc Cận đứng trong bóng đêm hồi lâu, không biết rốt cuộc là đang suy nghĩ gì, chẳng qua cứ đứng như vậy. Trong đêm tối dường như xuất hiện những suy nghĩ mà ngày thường chưa từng có, có buồn có vui, mỗi một suy nghĩ đều nhuộm màu ấm ướt và lạnh lẽo, chậm rãi lướt qua, nhưng không bắt được một điểm mấu chốt.

Đột nhiên, tiếng Bạc Thanh Hàn từ phía sau cô vang lên, còn ồm ồm như đang buồn ngủ: “Mộc Cận? Em ở đây làm gì?”

Mộc Cận quay đầu nhìn anh, vì áo phông của anh đang bị cô mặc, anh cởi trần, cũng không kêu lạnh, cứ như vậy đứng ở cửa ban công. Cô cười cười: “Tuyết rơi.”

Bạc Thanh Hàn nghiêng đầu nhìn cửa sổ, ừ một tiếng: “Đúng là rơi thật. Em mặc ít như vậy không lạnh sao, nhanh vào ngủ đi.”

Mộc Cận uống một hơi cạn sạch nước trong ly, tiện tay nhét chiếc ly vào trong tay Bạc Thanh Hàn, không quay đầu lại mà đi vào luôn. Ngược lại, Bạc Thanh Hàn nhìn chăm chăm chiếc ly trong tay, dường như còn lưu lại hơi ấm, anh khẽ nở nụ cười.

*

Năm mới thời gian trôi qua nhanh chóng, sau khi khai giảng, Mộc Cận bắt đầu chuẩn bị luận văn tốt nghiệp, nháy máy đã lại là tháng sáu giữa mùa hè.

Hôm cuối cùng sau khi bảo vệ xong, cô cùng Đâu Đâu vừa đi vừa tán gẫu. Đâu Đâu thi nghiên cứu sinh thuận lợi, kết quả vòng hai rất tốt; lão đại và Đào Tử cũng đã ký hợp đồng từ năm ngoái, chỉ còn Mộc Cận chưa tìm được việc, thi nghiên cứu thì đã không được, sắp tốt nghiệp mà vẫn chưa có dự tính gì.

Mộc Cận đang phàn nàn với Đâu Đâu lúc bảo vệ máy tính đột nhiên gặp trục trặc, loay hoay một lúc mới mở được Power Point, đột nhiên điện thoại reo lên. Cô nhìn màn hình, là Bạc Thanh Hàn.

Từ sau Tết âm lịch, Mộc Cận rất ít khi liên lạc với Bạc Thanh Hàn, tựa như hai ngày đó giống như một ngọn lửa, đốt sạch tất cả dưỡng khí thì dần dần lụi tắt. Mộc Cận ra sức trốn tránh anh, trái lại anh thường xuyên quấy rối cô, nhưng hình như công việc đột nhiên bận rộn, cơ hội gặp mặt càng ít đi.

Nghe có vẻ tâm trạng anh đang rất tốt: “Mộc Cận, bảo vệ thế nào rồi? Buổi tối anh đưa em đi ăn cơm!”

Mộc Cận không ngờ anh vẫn nhớ rõ hôm nay cô bảo vệ, sững sốt một lúc mới trả lời: “À, cũng tạm được. Tối anh không có việc gì sao?”

“Không có việc gì.” Anh nói, “Sáu giờ anh đến trường đón em.”

“Được.”

Buổi chiều Mộc Cận ra đến cổng trường mới có năm rưỡi, cô đang định gọi điện cho Bạc Thanh Hàn hỏi xem anh đang ở đâu thì đột nhiên anh lại gọi tới.

Ai có thể giải thích một chút cái gì gọi là ra đường gặp sự cố không thể đến được, sửa hẹn thành buổi tối không? Sớm biết thì tối đã đi ăn chực ở chỗ Đâu Đâu rồi a a a! Mộc Cận đang ăn mặc quần áo ngắn mát mẻ, suýt nữa đã nổi trận lôi đình.

Cuối cùng cô vẫn giơ một tay lên, gọi xe đi đến nhà Bạc Thanh Hàn.

Trong nhà đúng là không có ai.

Mộc Cận đi xung quanh một vòng, lên lầu tìm vài chiếc đĩa nhạc, nghe đến khi buồn ngủ, đúng lúc bụng kêu ọt ọt hai tiếng, lấy điện thoại ra xem, đã hơn chín giờ ba mươi, vì thế cô đứng dậy xuống phòng bếp tìm đồ ăn.

Trong tủ lạnh quả nhiên vẫn trống rỗng. Mộc Cận chống hông đứng trước tủ lạnh nhú mày, trong lòng thầm nghĩ, Bạc Thanh Hàn là thần tiên hay sao mà trong nhà một chút khói lửa cũng không có, ngoài nước ra thì chẳng có thứ gì có thể lấp đầy bao tử!

Sau khi đấu tranh một hồi, Mộc Cận cầm tiền chuẩn bị ra ngoài, đến siêu thị hai bốn giờ gần đó mua ít đồ. Cô vừa thay giày vừa nghĩ, đêm khuya Bạc Thanh Hàn về nhà nhìn thấy một tủ lạnh đầy đồ ăn, có cảm thấy rất vui mừng không nhỉ?

Ha ha, ha ha ha. Mộc Cận sờ cằm đi ra cửa, trước khi đi cô còn quay lại phía nhà bếp hô một tiếng: “Thay mặt ánh trăng tiêu diệt các người!”

Hết chương 46

27. Chương 47+48

Chương 47. Máu chó ký

Bạc Thanh Hàn bận rộn ở công ty đến hơn bảy giờ, anh cho thư ký Lý về nhà trước, sau đó một mình đi xuống bãi đỗ xe. Ai ngờ vừa ra đến cổng công ty thì nghe thấy có tiếng người gọi tên anh.

Anh vừa quay đầu lại, thấy Sơ An đang đứng bên cạnh ngọn đèn đường, cười vui vẻ nhìn anh. Sơ An thấy anh quay đầu lại, mỉm cười: “Bạc Tam!”

Anh khẽ nhướn mày, hơi nheo mắt hỏi: “Sao em lại tới đây?”

Sơ An cười tinh nghịch: “Nhớ anh, cho nên qua thăm anh một chút. Nhan Khinh nói năm vừa rồi anh bận rộn lắm, cho nên nhân tiện em làm ông già Noel muộn, đến tặng cho anh một chút tình yêu. Đi thôi, em mời anh đi ăn cơm.”

“Anh hôm nay...” Anh còn chưa nói hết đã bị Sơ An lấy tay che miệng.

“Có việc gì thì để ngày mai làm tiếp, dù sao thỉnh thoảng cũng phải để bản thân thư giãn một chút mới được. Lên xe!” Đôi mắt cô sáng long lanh, sáng lạn tinh tường, khiến Bạc Thanh Hàn bỗng nhiên nghĩ đến một đôi mắt khác. Anh vuốt vuốt trán: “Được rồi.”

Hai người đến chỗ bà Lý ăn cơm. Bà Lý cũng nhiều năm không gặp Sơ An, thấy cô đến đã đặc biệt đi làm mấy món ăn mà cô thích.

Trong lúc nói chuyện phiếm đồ ăn mang lên, Sơ An đột nhiên hỏi: “Này, anh còn nhớ có một năm mùa đông, tay em bị tổn thương do băng giá, anh đã nói với em, sau này sẽ tặng em một khoảng sân bốn mùa đều như mùa xuân. Ha ha, giờ nghĩ lại, hồi nhỏ thật là ý nghĩa.”

Anh cười nhạt một tiếng: “Đó là hồi bé không hiểu chuyện, nói linh tinh thôi. Bây giờ chỉ có nhà kính nhiệt trồng hoa, lớn nhất cũng chỉ bằng cỡ một căn phòng, nếu thực sự muốn biến một cái sân thành như vậy, toàn bộ không khí bên trong là cả một vấn đề đấy.”

“Đúng vậy, cho nên em mới nói khi còn bé thì cái gì cũng dám khoa trương.” Sơ An cũng cười, “Em nhớ lúc em từ bỏ môn Vật lý, đổi nghề đi làm người mẫu, vẫn còn ở nhà khoác lác, nói là nếu em mà không trèo lên được đỉnh cao thì sẽ không trở về gặp ba mẹ. Anh đã bảo em thật nực cười, bực bội với ai cũng được, nhưng không được bực bội với ba mẹ. Kết quả thì tốt rồi, bao nhiêu năm không quay lại, mà đến bây giờ trở về cũng là vì bệnh của mẹ em, em thật không có lương tâm.”

“Bây giờ không phải đã quay về rồi sao.” Bạc Thanh Hàn nhấp một ngụm trà, cảm thấy hơi đắng.

“Nếu em không cố chấp, anh sẽ không cố chấp như vậy. Sau khi anh về nước, một mình em ở trong phòng trần trở suy nghĩ, suy cho cùng em đã cho anh được cái gì.” Sơ An cúi đầu, có chút tự giận, lại có chút hối hận, “Cái gì em cũng chưa cho anh, ngoại trừ... khổ đau. Anh đã làm cho em rất nhiều, cãi nhau với ba anh, một mình đến nước Pháp, đến nhà hàng làm thuê, dốc sức liều mạng thức đêm để lập trình... Lúc ấy em chỉ cảm thấy bực bội, một là bản thân không có phương hướng, không biết cái gì nên nắm chắc cái gì nên buông tay, hai là cảm thấy gánh nặng, tình cảm của anh khiến em cảm thấy gánh nặng và tội lỗi. Anh vì em mà từ bỏ rất nhiều, vậy mà em lại không biết trân trọng.”

“Bạc Tam, nhưng mà qua rất lâu sau này, em mới biết rốt cục mình ngu xuẩn đến mức nào. Em luôn khoác lác rằng có thể hiểu rõ bản thân mình muốn gì, nhưng cuối cùng lại khiến cho thứ đáng quý nhất bên cạnh mình rời xa mình.” Sơ An đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Bạc Thanh Hàn, “Bạc Tam, nếu như em nói em đã hối hận, anh có chấp nhận không?”

Anh đột nhiên sững sờ, miệng há hốc, đang định nói thì bà Lý cười ha hả đẩy cửa vào: “Tiểu An, đến xem bà làm món gì cho con này!”

Ánh mắt Sơ An khẽ lướt qua người anh, ngay sau đó liền đứng dậy đi đến đỡ cho bà Lý, đưa tay nhận lấy đĩa thức ăn: “Con đến đây, bà cẩn thận bị bỏng.”

Bà Lý và Sơ An cùng nhau nói chuyện về mấy món ăn, anh lại chợt cảm thấy nhẹ nhõm.

Ba người ăn cơm xong, Sơ An và Bạc Thanh Hàn không dám nói gì nữa, chỉ cũng bà Lý trò chuyện vài câu rồi ra về.

Không khí trên đường đi thật kì quái, Bạc Thanh Hàn và Sơ An hai người không ai nói câu nào. Cho đến khi xe dừng trước cửa nhà Bạc Thanh Hàn, anh định đưa tay mở cửa, đột nhiên Sơ An mở miệng: “Bạc Tam.”

Anh quay đầu, khẽ thở dài: “Vào trong nhà rồi nói.”

Đây là lần đầu tiên Sơ An đến nhà Bạc Thanh Hàn. Cô quan sát xung quanh một lượt, nhưng không đi vào trong, chỉ ngồi trên ghế sa-lông ở phòng khách, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối. Anh trông thấy thì cười: “Đây là nhà anh, cũng không phải em đến để đàm phán, ngồi nghiêm chỉnh thế làm gì.”

Sơ An cũng cười: “Chẳng nói dối anh, em căng thẳng.”

Bạc Thanh Hàn đang rót nước ấm cho cô, nghe được lời này ngón tay khẽ run lên, nước ấm từ trong ly sánh ra ngoài, đổ ra làm bỏng tay anh. Anh xuyết xoa, đang định đổi tay cầm ly, Sơ An chợt từ trên ghế sa-lông chạy tới, đáng vẻ gấp gáp: “Anh làm sao vậy?”

Anh ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với ánh mắt nóng, hoảng sợ của cô.

Thật mới mẻ, trước nay Sơ An làm việc đều rất trầm tĩnh, không ngờ cũng có thể hoảng hốt như vậy. Đột nhiên anh có chút mê muội, hơi híp híp mắt, cười nói: “Không sao. Đi, ra ngoài ngồi.”

Vừa ngồi xuống, Sơ An đã mở lời: “Em không muốn vòng vo với anh, Bạc Tam, anh nói cho em biết, những lời anh đã nói ở nước Pháp có còn tính hay không?”

Năm đó anh đã từng nói những gì? Bạc Thanh Hàn tựa vào lưng ghế, khóe miệng chậm rãi cong lên. Vốn tưởng rằng chuyện từ những năm đó đã sớm phai nhạt, thực ra vẫn còn khắc sâu trong tâm trí.

Còn nhớ lúc vừa đến nước Pháp, chính xác đã nói với cô ấy: “Anh muốn ở bên em.”

Còn nhớ không chịu nhận tiền của cô ấy nên đến nhà hàng làm thuê, lúc bị ông chủ mắng không bằng một con chó, cắn răng, hai bàn tay nắm thật chặt, tự nói với chính mình: “Kiên trì, nhất định phải kiên trì.”

Còn nhớ lúc cầm chương trình đến công ty đó, ánh mắt khinh miệt của ông chủ bên Pháp: “Thật xin lỗi, quá kém. Chúng tôi không thể chấp nhận.”

Còn nhớ vào Tết âm lịch đã dùng tiền kiếm được, mua một chiếc nhẫn bạc tốt nhất trong khả năng tặng cho cô, nhìn cô chăm chú nói: “Anh sẽ chờ em ở một nơi thật xa, cho đến khi em không còn đau khổ nữa. Chỉ cần em nói một câu, anh vĩnh viễn vẫn sẽ như vậy.”

Còn nhớ lễ tình nhân đứng dưới lầu nhà Sơ An đợi cô, đợi đến tận lúc trời mưa tầm tã, toàn thân ướt sũng, đợi đến khi bản thân phải vào bệnh viện, vẫn không thể đợi được hình bóng cô.

Trong chớp mắt, Bạc Thanh Hàn đột nhiên nhớ lại trận mưa to mùa hè năm ngoái. Trận mưa gần như giống y hệt, nhưng một trận xối vào người lạnh lẽo thấu tim, dường như chỉ có băng giá, không hề có sự ấm áp; nhưng một trận lại có một bàn tay sưởi ấm, giống như một khóm lửa giữa ngày đông, thật chậm thật chậm làm anh tan chảy.

Trên mặt anh khẽ nở nụ cười: “Đó đã là chuyện cách đây bao lâu rồi, thời gian đã qua rất nhiều năm, nên sớm quên đi, sớm gạt bỏ, đương nhiên không tính gì hết.”

Lời vừa nói ra, Sơ An liền ôm lấy eo anh. Cô dán vào trước ngực anh, nước mắt rơi lã chã: “Bạc Tam, em biết anh hận em. Anh hận em trong ngày lễ tình nhân đó đã không chịu gặp anh, anh hận em đã nhẫn tâm với anh như vậy. Thế nhưng anh biết không, em thật sự không đành lòng... Em không đành lòng nhìn anh tranh cãi, bẽ tắc với mọi người trong nhà, không đành lòng nhìn anh ở bên Pháp đã phải chịu đựng quá nhiều uất ức, không đành lòng làm tổn thương lòng kiêu hãnh của anh. Nhưng em cũng không đành lòng, cứ như vậy từ bỏ lòng kiên trì của chính mình, em chỉ có thể lựa chọn dồn ép anh về nước. Nhưng bây giờ em đã hối hận, em thực sự hối hận, Bạc Tam, hiện tại em không muốn kiên trì gì nữa, em cũng không cần lý tưởng gì cả, em chỉ cần anh. Có được không?”

Anh nhẹ nhàng đẩy cô ra: “Tiểu An, anh đã từng yêu em. Nhưng thực xin lỗi, bây giờ anh sớm đã không còn là Bạc Thanh Hàn năm đó, Bạc Tam mà em yêu đã biến mất từ trước đây rất lâu rất lâu rồi.”

Khóe mắt Sơ An đỏ hồng, cổ nén nước mắt, nhưng vẫn chăm chú nhìn anh: “Anh đã yêu người khác rồi có phải không? Anh nói cho em biết, có phải anh đã yêu Mộc Cận rồi không? Có phải hay không?”

Anh thở dài, cúi người về phía trước, hai tay chống đỡ trán, cách hồi lâu mới nói: “Đúng.”

“Không phải anh đã nói, chỉ cần em nói là được sao?” Sơ An hai tay che mặt, khóc thút tha thút thút, tiếng nói đau đớn nghe không còn rõ: “Nhưng em đã nói, vậy mà anh lại không cần em. Bạc Tam, sao anh có thể như vậy, sao anh có thể im lặng đợi đến khi em hối hận mới nói cho em biết anh không yêu em! Lại nói, anh yêu ai em đều có thể chấp nhận, nhưng sao anh, sao anh có thể yêu Mộc Cận, sao anh có thể yêu Mộc Cận!”

Anh vươn tay nhẹ nhàng ôm lấy Sơ An: “Tiểu An, thật sự xin lỗi. Anh đã cho rằng mình có thể, nhưng thực tế anh không thể. Anh đã cho rằng anh chắc chắn sẽ không yêu cô ấy, nhưng không ngờ anh đã yêu. Cô ấy không có một mục tiêu rõ ràng như em, nhưng cô ấy lương thiện, mạnh mẽ nhưng lại dễ mềm lòng, rất đơn thuần. So với anh cô ấy sống rất bình dị, vui vẻ. Anh không muốn nghĩ lại những chuyện đã qua, anh mệt mỏi lắm, chúng như những cơn ác mộng đi theo anh bao nhiêu năm, anh đã từng cho rằng em có thể kéo anh ra khỏi cái hố sâu đó, nhưng cuối cùng chúng đã đến, càng ngả càng đau. Anh đã cho rằng phải đem tất cả những cảm hận và đau đớn mà anh đã phải trải qua giáng xuống cô ấy thì anh mới có thể cảm thấy thoải mái, nhưng càng ngày anh càng không thể ra tay được, đến khi càng ngày càng do dự, rốt cuộc anh đã biết bản thân mình đang nghĩ gì.”

“Anh yêu cô ấy, cho nên anh không thể lại làm tổn thương cô ấy.” Bạc Thanh Hàn mang theo nụ cười nhạt, “Anh chỉ mong cô ấy vĩnh viễn không biết anh từng có ý nghĩ đó, chỉ mong cô ấy có thể được hạnh phúc khi ở bên anh. Những thứ vốn là của cô ấy mà anh đã tự tay phá hủy, anh sẽ đền bù lại cho cô ấy. Tiểu An, xin lỗi em, chúng ta không có khả năng, thật sự không có khả năng.”

Sơ An giãy giụa ra khỏi lòng anh, hai tay quàng vào cổ anh kéo anh đứng dậy: “Một lần cuối cùng thôi được không, giống như khi anh ở nước Pháp, tặng em một nụ hôn từ biệt. Sau khi anh đi em vẫn nhớ, mỗi lần anh tiễn em đến dưới lầu, dịu dàng hôn tạm biệt, dịu dàng ôm. Bạc Tam, em không còn có, cũng sẽ không thể có. Coi như anh cho em kỷ niệm cuối cùng, để cả đời em vĩnh viễn ghi nhớ bài học này, phải quý trọng những gì trước mắt.”

Anh vuốt lên trán Sơ An, trong ánh mắt mang theo chút xa xăm, giống như xuyên qua cô thấy được quãng thời gian khó khăn, vội vàng.

Cuối cùng đã đến lúc quên đi hoàn toàn, anh nhẹ nhàng, hôn lên trán Sơ An.

Hai tay Sơ An trượt đến ngang hông anh, chỉ ôm anh thật chặt, giống như muốn dán sát cả người cô vào với anh, giống như sẽ không bao giờ tách ra nữa. Làn môi ấm áp của Bạc Thanh Hàn trên trán cô, giống như một chiếc mỏ hàn, in lên một dấu vết thật sâu. Nước mắt cô gần như không thể ngăn được, rơi xuống quần áo để lại một mảng ướt đầm.

Cô níu lấy áo anh, toàn thân run rẩy, cổ chấp hỏi lại: “Vì sao anh không thể đợi thêm một chút, chỉ một chút thôi? Vì sao em lại hiểu ra chậm trễ như vậy? Vì sao?”

Anh rốt cục không kìm được, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Tiếng anh rất thấp, dường như đang thở dài: “Xin lỗi em.”

Không ngờ anh vừa nói xong, cửa ra vào “Cạch” một tiếng, mở.

“Bạc Tam anh về rồi à? Sao chiếc xe đỗ ngoài cửa...” Thanh âm trong trẻo của Mộc Cận truyền vào, nhưng rất nhanh đã ngưng bật, cô trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người đang ôm nhau trong phòng, lắp bắp nói: “Xin lỗi, thật xin lỗi.”

Mộc Cận buông túi đồ trong tay xuống đất, quay người bỏ chạy.

Bạc Thanh Hàn ngay lập tức đuổi theo.

“Mộc Cận! Mộc Cận em nghe anh nói đã!” Bạc Thanh Hàn bắt được Mộc Cận ở cửa ra vào, cứng rắn kéo cô lại, “Em nghe anh giải thích, thật sự không phải như em nghĩ.”

Mộc Cận cúi đầu, ngực phập phồng kịch liệt dần dần chậm lại, lúc ngẩng đầu lên đã bình tĩnh như thường: “Anh không cần giải thích, Bạc Tam.”

“Mộc Cận, anh nói lại lần nữa, thật sự không phải như em nghĩ.” Anh cũng gấp, hai tay siết chặt lấy cánh tay Mộc Cận, khiến cô đau nhức.

Cô liếc mắt nhìn anh, nhàn nhạt nở nụ cười: “Như vậy đi, trưa mai em đến công ty tìm anh, đến lúc đó anh hãy giải thích cho em được không? Vừa hay, em cũng có một số chuyện muốn nói với anh. Hôm nay muộn rồi, em phải quay về trường.”

“Biết đã muộn thì ở lại đây!” Anh đột nhiên tỉnh táo, hỗn hển trả lời cô, “Anh không cho phép em quay về trường.”

Mộc Cận bật cười, ánh mắt đảo qua Sơ An đứng ở cửa ra vào.

Sơ An cắn môi mở miệng: “Thật ngại đã quá rầy, tự tôi về được rồi, xe là của tôi.”

Mộc Cận nghe cô nói vậy, vùng ra khỏi tay Bạc Thanh Hàn, một câu cũng không nói, quay người vào cửa lên lầu, tiện tay đóng cửa phòng ngủ.

Hết chương 47

Chương 48. Thiên lôi ký

Giữa trưa ngày hôm sau, Mộc Cận thật sự gọi điện cho Bạc Thanh Hàn.

Nơi duy nhất có thể xem là yên tĩnh ở gần công ty là quán Starbucks. Chờ khi Bạc Thanh Hàn đến, trên bàn Mộc Cận đã bày ba bốn cốc cà phê.

Anh vừa trông thấy đã nhíu mày: “Em đến từ bao giờ?”

“Em ở đây từ sáng.” Mộc Cận ngược mắt nhìn anh, hất cằm chỉ sang chỗ ngồi đối diện, “Ngồi đi.”

Bạc Thanh Hàn nắm chặt chiếc cốc bằng kim loại, đưa tay lên day day mi tâm, mở lời: “Mộc Cận...”

“Để em nói trước.” Mộc Cận ngắt lời Bạc Thanh Hàn, mỉm cười, “Vẫn là để em nói trước đi.”

Bạc Thanh Hàn khẽ gật đầu: “Được, em nói trước đi. Nhưng mà em phải cam đoan, nói xong cũng phải nghe anh nói.”

“Được.” Mộc Cận gật gật đầu.

“Thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu.” Ngón tay Mộc Cận di theo vòng tròn trên miệng cốc cà phê, ánh mắt cô dừng lại trên ngón tay của mình. Giữa trưa ánh nắng mặt trời gay gắt, xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu khắp nửa mặt bàn, tạo nên một dải ánh sáng đẹp mắt.

Trong quán vang lên tiếng nhạc da diết: “Bắt đầu là anh, kết thúc cũng là anh, đã để cho em nhập vai đến cùng, nếu đã định trước chỉ là bi kịch, tại sao lại làm em quá ảo tưởng, diễn xuất chỉ là tương phùng và biệt ly (*).” Mộc Cận thở dài thật sâu: “Vây, hãy nói từ khi chúng ta bắt đầu quen nhau đi.”

(*) Bài hát “Vỡ kịch độc diễn” – Hứa Như Vân: mp3.zing.vn/bai-hat/Vo-Kich-Doc-Dien-Hua-Nhu-Van/ZWZBF8EU.html

“Nếu hồi nghỉ hè em không trở về nhà, e rằng em vĩnh viễn đều cho rằng, em và anh quen nhau chỉ vì bàn tay xúc động đó. Vì một bàn tay đã phá lệ của một cậu thiếu gia sau đó khiến anh chú ý, sau đó gần như tất cả chỉ là căn bệnh chung của đàn ông trắng hoa, không bao giờ chịu được một cô gái không thềm để mắt tới mình – cho nên anh gần như đối xử tốt với em một cách điên cuồng, cho người ngoài biết là anh đang theo đuổi em – thế nhưng, thoát nhìn thì sự việc đúng là như vậy, thậm chí cuối cùng đến chính em cũng nghĩ anh đối xử tốt với em là thật lòng.” Mộc Cận cười yếu ớt lắc đầu, “Nếu như không có lần đó, chúng ta gặp một trận mưa lớn. Em chụp lại một bức ảnh đáng về quê mùa của anh, không ngờ chính tấm hình đó lại cho em biết tất cả.”

Sắc mặt Bạc Thanh Hàn ngay lập tức biến đổi: “Mộc Cận...”

“Đừng ngắt lời em, để em nói xong có được không?” Mộc Cận lại cắt ngang anh, “Trước đây rất lâu em đã tò mò, hai tấm hình kia trong nhà anh, rốt cuộc là ai? Bây giờ em đã biết, một là Sơ An, một là người mẹ mất sớm của anh, đúng không. Năm ngoái nghỉ hè em đã về nhà, không may, điện thoại của em bị mẹ thấy được – bà cũng nhìn thấy phía dưới ảnh có một dòng ghi chú, Bạc Tam. Lúc đó mẹ em lập tức biến sắc, không ngừng truy hỏi em Bạc Tam là ai. Em vốn không định giấu diếm mẹ điều gì, thậm chí căn bản em không thể tưởng tượng được mọi việc lại có nguồn gốc sâu xa như vậy, em đã nói ẹ em biết anh là ai – bạn trai, giám đốc của Thực Huy, hay chính là thế hệ thứ hai trong truyền thuyết.”

Khóe mắt Mộc Cận đỏ hồng: “Mẹ em hỏi có phải em thật sự thích anh không, em nói là đúng. Lúc đó mẹ em đã kịch liệt phản đối một cách bất thường. Tính cách của bà bình thường rất điềm đạm, từ nhỏ đến lớn em chưa bao giờ thấy bà tức giận như vậy, gần như chỉ thẳng vào mũi em, từng câu từng chữ nói cho em biết, nếu không cắt đứt với anh thì cũng đừng quay trở lại cái nhà này. Em đương nhiên không cam chịu, không ngừng hỏi lý do tại sao. Cứ như vậy giằng co ba bốn ngày, cuối cùng mẹ em cũng nói.”

“Bạc Tam, em thật sự không ngờ, em lại có thể gặp được một câu chuyện máu chó như vậy, thật sự.” Mộc Cận nắm chặt cốc cà phê, không nhìn đối diện với Bạc Thanh Hàn, giống như chỉ cần một cái liếc mắt sẽ mất đi tất cả khí lực, “Em không ngờ mẹ anh sinh non nên bị xuất huyết, không ngờ anh bốn tuổi đã bị mất mẹ, càng không ngờ tất cả đều là vì mẹ em. Em vẫn cho rằng mẹ em vì tình yêu nên phải rời xa Bắc Kinh để đến Thâm Quyển, không ngờ là vì né tránh cha anh. Em không ngờ anh có thể hòa nhã như vậy tiếp cận em, chính là để trả thù mối hận của anh nhiều năm về trước.”

“Mộc Cận, anh...” Bạc Thanh Hàn rốt cục không thể nghe nổi nữa, trên khuôn mặt anh tất cả đều là vẻ bức bối và tức giận, thanh âm cũng thoáng lên cao, “Em hãy nghe anh nói có được không? Trước tiên em nghe anh nói đã được không?”

“Không được!” Mộc Cận đột nhiên lên giọng, trừng mắt nhìn thẳng vào Bạc Thanh Hàn, “Để em nói trước! Qua kỳ nghỉ hè em gần như hoàn toàn theo anh, tùy anh giày vò như thế nào, anh muốn nặn em thành hình tròn em tuyệt đối không biến thành hình vuông. Em khổ sở thay mẹ, khổ sở thay anh, mỗi lần nghĩ đến trong phòng anh bày hai tấm ảnh của mẹ, em cảm thấy lòng mình như bị dao cứa. Lúc em thi nghiên cứu anh bị ngã gãy chân, em không biết anh ngã thật hay là giả vờ ngã, dù sao kết quả đều giống nhau, em một đêm không ngủ. Hôm sau lúc vào kỳ thi em chỉ cảm thấy muốn khóc, sau khi chép đề bài đến một câu trả lời cũng không viết, em nghĩ nếu như đây là kết quả anh muốn, em sẽ cho anh được toại nguyện. Sau đó trước trận đấu mô hình lại xảy ra tai nạn xe cộ, tuy em chỉ bị va phải đầu, nhưng nói thế nào thì cũng đã muộn. Em không giận anh đối với em như vậy, thế nhưng em không thể không hận chỉ vì một sai sót của em mà khiến hai đàn em mất đi một cơ hội. Nhưng em hận thì làm được gì, ai bảo mẹ em nợ anh một mạng người? Dù anh có tàn nhẫn, ngấm sắp xếp chiếc xe kia đâm chết em, em cũng không oán anh.”

“Anh thật biết diễn kịch, tất cả đều như thật. Ngôi nhà ấm áp trọn vẹn trong lễ tình nhân, em nghĩ cả đời này cũng sẽ không còn gặp lại nữa. Anh đã muốn thân thể em, trái tim em, tương lai của em, gần như anh đã lấy đi tất cả. Em vốn cho rằng chỉ cần anh yêu em, anh có thể tha thứ ẹ em, tha thứ cho những việc không thuộc về đời chúng ta, cho nên em liều mạng yêu anh, liều mạng muốn mang lại cho anh cảm giác ấm áp.” Mộc Cận rốt cục không kìm được rơi nước mắt, nước mắt lăn chã rơi xuống mặt bàn thủy tinh, nhanh chóng tạo thành một mảng hơi nước đọng lại, “Nhưng em đã quên mất một điều quan trọng nhất, đó là anh vĩnh viễn cũng sẽ không yêu em, bởi vì anh đã yêu một người khác. Mùa hè năm trước lúc anh bị sốt ở trên núi, tiếng nỉ non trong miệng anh đúng là Tiểu An, về sau khi anh bị gãy chân, người rạng sáng tới thăm anh cũng là cô ấy, sau đó em cũng đã trông thấy cô ấy rất nhiều lần, thậm chí trong điện thoại của anh vẫn còn lưu số của cô ấy, đề tên là Tiểu tiên nữ. Bạc Tam, anh không lừa được em, em quen anh tuy không lâu, nhưng em hiểu rõ anh là người thế nào. Ánh mắt anh lúc nhìn Sơ An không hề giống, đó là sự dịu dàng em chưa bao giờ gặp. Thời gian lễ mừng năm mới, em còn mơ hồ cho là mình có thể thay thế vị trí của cô ấy trong lòng anh, nhưng sự thật ngày hôm qua đã cho thấy tất cả những gì em nhận được là một cái tát vang dội.”

Mộc Cận rốt cục thở dài, ngẩng đầu nhìn Bạc Thanh Hàn, trong ánh mắt sớm đã dày đặc sương mù mờ lung: “Hóa ra em vẫn không thể làm được. Em không thể làm được việc vừa yêu anh, đồng thời lại trở mặt nhìn anh từng bước phá hủy tất cả mọi thứ nhỏ bé nhất của em. Em không thể làm được việc vừa yêu anh,

đồng thời nhìn tình cảm của anh đối với em tất thấy đều là giả dối. Em không làm được việc vừa yêu anh, đồng thời nhìn anh yêu người khác sâu đậm. Bạc Thanh Hàn, em yêu anh, cho nên em xin anh hãy vì một phần tình cảm này, hãy quên đi những chuyện trong quá khứ, buông tha cho em. Em đã cho rằng mình có thể thay mẹ đền bù tổn thương cho anh, nhưng bây giờ em mới hiểu, em không thể đền bù nổi. Những cái anh muốn từ trước tới giờ em không có tư cách để cho, càng cho không nổi. Em xin anh, buông tha cho em.”

Khuôn mặt Bạc Thanh Hàn sớm đã biến dạng, bàn tay để trên mặt bàn nắm chặt lại thành nắm đấm. Ngực anh phập phồng dữ dội, gần như nghiêng rầm rầm lợi nói: “Em cũng đang lừa anh, em cũng đang diễn kịch. Thế nhưng Mộc Cận, em diễn lâu như vậy, đến tốt cùng không nhìn ra là ai đang diễn bên trong, ai đang diễn bên ngoài? Em thực sự cho rằng anh trăm phương ngàn kế phá hoại kỳ thi nghiên cứu của em, phá trận đấu của em? Em thực sự cho rằng anh phải phiền toái tự ngã gãy chân mình, thậm chí không màng đến tính mạng mà cùng em chơi trò tai nạn xe cộ kinh hoàng sao? Em thật sự cho rằng những lời anh nói với em, những việc anh đã làm, tất cả đều xuất phát từ lòng trả thù, nâng em lên cao nhất, để rồi sau đó khiến em ngã đau nhất sao?”

“Không phải như vậy thì còn có thể giải thích thế nào!” Mộc Cận gần như khóc òa lên, “Anh còn có thể giải thích với em thế nào! Chẳng lẽ anh còn có thể cười nói cho em biết, đây tất cả là vì yêu? Bởi vì yêu, cho nên em không thể thi nghiên cứu? Bởi vì yêu, cho nên em không thể tham gia trận đấu? Bởi vì yêu, cho nên anh mới cùng với mỗi tình đầu nửa đêm trong nhà ôm ấp anh em em?”

Bạc Thanh Hàn vịn bàn đứng dậy, người hơi nghiêng về phía cô, hai mắt giống như hai quả lựu đạn đen kịt, chất chứa sự căm phẫn âm ỉ, gần từng từ từng chữ: “Em muốn anh buông tha cho em, Mộc Cận, em định trốn chạy sao? Như thế đã không chịu nổi? Em cho là mười hai tháng có thể bù lại hai mươi một năm của anh sao? Anh cho em biết, chuyện này vẫn chưa xong đâu, em nghĩ sao mà có thể chạy sớm vậy? Đừng có nằm mơ, nghĩ cũng đừng nghĩ!”

Nói xong, anh không buồn liếc cô một cái, đi nhanh ra cửa.

Mộc Cận ngồi đó một mình, lắng nghe tiếng ca ảo não trong không gian phiêu dang ấy: “Em không đau khổ, thậm chí vẫn chân thành hi vọng anh sẽ hạnh phúc, khi em hiểu rằng anh chỉ có thể sống trong những kí ức của em; em không hận anh, thậm chí tha thứ cho những lí do tàn nhẫn của anh, khi em hiểu đó không phải là yêu, chỉ còn lại những kí ức nặng nề. Em không đau khổ, thậm chí thành tâm hi vọng anh sẽ hạnh phúc, khi em hiểu rằng anh chỉ có thể sống trong những kí ức của em; em không hận anh, thậm chí biết ơn sự tình cờ gặp gỡ, khi từ trong mắt anh em nhận ra mình chỉ là, người xa lạ...” (*)

(*) Bài hát “Người xa lạ” – Thái Kien Nha: mp3.zing.vn/bai-hat/Nguoi-xa-la-Thai-Kien-Nha/IW6I8C06.html

Cô khẽ mím môi nở nụ cười, nước mắt tí tách rơi trên mặt bàn. Người diễn kịch cuối cùng đã đi rồi, chung quy cũng đi tới một kết cục như vậy, cho dù đã từng khắc cốt ghi tâm, nhưng một năm ngắn ngủi, giờ đã trôi qua, đã sớm làm kiệt quệ tất cả tâm huyết của cô, đã tiêu hao tất cả dũng khí, đã hao tổn tất cả tình yêu.

Từ đó về sau, đẹp đẽ hay xấu xí, cô cũng không còn sức để diễn nữa rồi, cũng không còn tư cách để diễn.

Cứ xa lạ như vậy.

.

Buổi chiều Mộc Cận đến tìm Cố Tuấn Nghiêu, đặt vé máy bay chiều mai quay về Thâm Quyển.

Trước đó Cố Tuấn Nghiêu hỏi cô có trở về nhà hay không, cô khẳng khái nói không về. Bây giờ đột nhiên lại đi vội vã như vậy, khó tránh được anh muốn hỏi cô lí do tại sao.

Mộc Cận đáp qua loa: “Không có gì, em nhớ mẹ, về thăm nhà một chút.”

“Vậy Bạc Thanh Hàn đâu?” Cố Tuấn Nghiêu lại hỏi.

Mộc Cận trầm mặc hồi lâu mới trầm thấp nói: “Không liên quan đến anh ấy.”

Tâm trạng cô sa sút, rõ ràng không muốn nhiều lời. Cố Tuấn Nghiêu cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ gọi người giúp cô đặt vé máy bay, sau đó cùng đi ăn bữa cơm mới đưa cô trở về trường.

Lúc Bạc Thanh Hàn biết chuyện đã là sáng ngày hôm sau. Cố Tuấn Nghiêu gọi điện thoại cho anh, hỏi thẳng vào vấn đề: “Bạc tiên sinh, Tiểu Cận sẽ quay về Thâm Quyển, như vậy có nghĩa là anh hoàn toàn buông tha cho cô ấy sao?”

Bạc Thanh Hàn sững sờ, nhưng đã trả lời rất nhanh: “Thật xin lỗi, Cố tiên sinh suy nghĩ nhiều rồi, cô ấy chẳng qua về nhà một chuyến, không có ý gì khác.”

“Vậy sao.” Ngữ khí Cố Tuấn Nghiêu nhàn nhạt, khóe miệng khẽ nhếch lên, cúp điện thoại.

Bạc Thanh Hàn nhắc điện thoại bên cạnh gọi nội tuyến cho thư ký Lý, đồng thời gọi điện cho Mộc Cận.

Không ngờ Mộc Cận tắt máy.

Thực ra không phải cô cố ý tắt máy. Đêm qua không ngủ được, đành dùng điện thoại lên mạng đọc tiểu thuyết, nên xem ra điện thoại hết pin đã tự động tắt. Chín giờ bốn mươi sáng, sau khi rời giường, cô tiện tay cắm sạc điện thoại, sau đó quay người đi thu thập hành lý.

Trong kí túc xá còn có Đâu Đâu và Đào Tử. Đồ đạc của Mộc Cận đã chuyển hết tới chỗ Cố Tuấn Nghiêu từ trước, bây giờ cũng không còn gì để thu thập. Đâu Đâu và Đào Tử yên lặng giúp cô đóng gói nệm chăn, giúp cô sắp xếp mấy thứ đồ lặt vặt, cuối cùng rút cục Đâu Đâu ngẩng đầu lên nói: “Mộc Cận, sau này nếu có dịp đến Bắc Kinh, nhất định nhớ đến tìm tớ.”

Mộc Cận nhẹ gật đầu: “Tớ biết rồi. Cậu nếu tới Thâm Quyển cũng đừng quên tìm tớ.”

Sau đó cô nhìn thấy khóe mắt Đâu Đâu đỏ lên.

Mộc Cận cũng rất muốn khóc. Ở cùng nhau bốn năm, bốn người chưa từng xảy ra chuyện gì to tát, ngay cả mâu thuẫn nhỏ xíu cũng chưa từng có, hòa thuận còn hơn cả người thân. Hai ngày trước lão đại cũng đã trở về nhà, Đâu Đâu và Đào Tử vì đều là người Bắc Kinh, cho nên vẫn còn ở lại trường.

Lần này Mộc Cận đi rồi, có lẽ hai người cũng sẽ về nhà. Cuộc sống sinh hoạt chung của bốn người coi như đã hoàn toàn đi đến một dấu chấm, cả quãng đời đại học, vĩnh viễn đã trở thành quá khứ.

Khóe mắt Đào Tử cũng hồng hồng, trề miệng nói với Mộc Cận: “Nhớ phải liên lạc thường xuyên, có gì cần giúp đỡ thì nói một tiếng đừng có khách khí. Nếu còn quay lại Bắc Kinh làm việc thì nhớ đến chào tớ với Đâu Đâu, bọn tớ sẽ giúp cậu thăm dò.”

Mộc Cận giang hai tay ôm Đào Tử, nước mắt thoáng cái chực trào ra, nghẹn ngào: “Tớ biết rồi.”

Đào Tử cảm giác trên cổ mát mát, cũng rơi lệ, vòng tay ôm Mộc Cận, vỗ vỗ lưng cô.

Mộc Cận lại quay sang ôm Đâu Đâu: “Đâu Đâu, sau này gặp lại.”

Đâu Đâu cũng khóc, nước mắt rõ ràng đã rưng rưng, nhưng cô nhất quyết chịu đựng không để nó rơi xuống: “Tớ biết rồi biết rồi, sau này còn nhiều dịp mà. Mùa đông tớ sẽ đến Thâm Quyển ăn uống của cậu, đến lúc đó cậu đừng có chê tớ phiền phức.”

Trong mắt Mộc Cận vẫn còn ngấn lệ, nhưng lại bật cười: “Cậu ăn ít đi một chút thì tốt hơn.”

Đâu Đâu cười đánh Mộc Cận, nhưng lại cười ra nước mắt.

Cuối cùng xe Cố Tuấn Nghiêu cũng đến dưới lầu, Mộc Cận gạt nước mắt, nói với Đào Tử và Đâu Đâu: “Đừng tiễn nữa, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là trong phòng kí túc xá này, vậy thì hãy tạm biệt từ đây đi. Đào Tử, chúc cậu sau này muốn ăn bao nhiêu táo thì được ăn bấy nhiêu; Đâu Đâu, chúc cậu học nghiên cứu sinh thuận lợi rồi tự chào hàng mình ra ngoài. Sau này có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại!”

Một câu nói khiến cho Đào Tử và Đâu Đâu vốn không khóc lại bắt đầu rơi nước mắt. Đào Tử rất muốn khóc nhưng lại cố giả vờ như đang cười, nhào lên ôm lấy Mộc Cận, nói: “Tạm biệt.” Đâu Đâu thì khóc lên thành tiếng, ôm Mộc Cận nói thẳng: “Tớ sẽ rất nhớ cậu.”

Mộc Cận cũng khóc theo hai người, đứng ở cửa ra vào nhìn lại căn phòng một lượt. Bốn chiếc giường quen thuộc, bệ cửa sổ quen thuộc, tấm áp phích quen thuộc, từ giờ trở đi hoàn toàn vĩnh biệt. Cô một trái một phải vỗ vỗ bả vai Đào Tử và Đâu Đâu, thấp giọng nói câu “Tạm biệt” rồi quay người đi xuống lầu.

Cố Tuấn Nghiêu trông thấy Mộc Cận, vừa giúp cô xách hành lí vừa nói: “Khóc à?”

“Ừm.” Mộc Cận vẫn đang nghẹt mũi, nhưng không hề thấy mất mặt, chỉ vừa nấc vừa nói, “Khóc.” Nói xong mở cửa xe ngồi vào, từ trong xe nhìn lên cửa sổ phòng ngủ – Đầu Đầu và Đào Tử đang chen chúc ở đó vẫy tay với cô.

Cô không nén được cảm thấy mũi cay xè, thò tay lên lấy hộp khăn giấy đang trước, không dám kéo cửa sổ xe xuống mà chỉ xua xua tay với hai người trên lầu.

Bởi vì chia ly đơn thuần như vậy, cho nên lại càng thấy đáng quý và khó quên, giống như chia tay một lần có khả năng sẽ là vĩnh biệt, cả đời này có lẽ sẽ không còn có dịp gặp lại.

.

Lúc đến sân bay vẫn còn sớm, Mộc Cận đi xếp hàng làm thủ tục, nhân thể tiến hành gửi hành lí, lúc lo liệu xong mới nhìn đến thời gian, hai giờ.

Chuyến bay vào lúc ba rưỡi.

Mộc Cận giục Cố Tuấn Nghiêu quay về đi làm, còn cô sau khi kiểm tra an ninh thì đợi một lúc là có thể lên máy bay. Nhưng Cố Tuấn Nghiêu hết nhìn đông nhìn tây lại quay trái quay phải, nhất định không chịu đi, một lúc lại bảo vào siêu thị giúp Mộc Cận mua đồ ăn, một lúc lại nói mua giúp Mộc Cận quyển sách để xem trên đường đi. Mãi đến tận hai giờ năm mươi, mọi người xếp hàng qua cửa kiểm soát đã dài dằng dặc, Cố Tuấn Nghiêu vẫn không cho Mộc Cận đi xếp hàng, Mộc Cận không tìm được có chút sốt ruột.

Cô cau mày hỏi: “Cố Tuấn Nghiêu, nếu bây giờ em không đi xếp hàng qua cửa kiểm soát, anh cho rằng em vẫn kịp lên máy bay sao?”

Cố Tuấn Nghiêu ngẩng đầu nhìn lên bảng chỉ dẫn to đùng ở đối diện, từng dãy kí tự màu đỏ đang lập lờ biến đổi. Anh giơ tay xem đồng hồ, đã gần ba giờ rồi.

Rốt cục anh thở dài: “Đi thôi, anh đi xếp hàng cùng em.”

Thực ra xếp hàng trước nay luôn rất nhàm chán. Mộc Cận vừa tán gẫu với Cố Tuấn Nghiêu, vừa nghe anh dặn dò một hai ba bốn năm, vừa nhìn màn hình tình thế lỏng cực lớn. Viên màu đen, chữ màu đỏ, một hàng lại một hàng. Cô thò tay lấy điện thoại ra quơ quơ trước mặt Cố Tuấn Nghiêu: “Bây giờ tắt máy đây, khi nào em đến Thâm Quyền sẽ gọi điện cho anh. Em chỉ về nhà, không phải đi xa nhà, anh yên tâm đi.”

Cố Tuấn Nghiêu gật gật đầu.

Tốc độ kiểm tra an ninh khá nhanh, chưa đến ba giờ mười lăm đã đến lượt Mộc Cận. Cố Tuấn Nghiêu lùi lại phía sau, nhìn Mộc Cận đứng trước cửa thoát hiểm kiểm tra an ninh, vẫy vẫy tay với cô. Mộc Cận ôm túi, quay lại vẫy tay với Cố Tuấn Nghiêu, miệng nói không ra tiếng câu “Tạm biệt”, nhẹ nhàng quay người mà đi.

Cố Tuấn Nghiêu đứng đó, mắt nhìn Mộc Cận rẽ vào trong, đến khi không trông thấy bóng dáng cô nữa mới lắc đầu, chậm rãi xoay người chuẩn bị quay về công ty.

Ai ngờ vừa xoay lại, anh liền sững sờ cả người.

Trên tất cả các màn hình trước mặt anh đập vào năm chữ cực lớn.

Mộc – Cận – anh – yêu – em.

Cố Tuấn Nghiêu chưa kịp phản ứng, chỉ thấy xa xa Bạc Thanh Hàn đang thở hồng hộc chạy tới, tìm tới tìm lui trong hàng người đang xếp hàng qua cửa kiểm soát.

Anh nhìn không được vẫy vẫy tay với Bạc Thanh Hàn.

Bạc Thanh Hàn cũng nhìn thấy Cố Tuấn Nghiêu, lại chạy về phía anh, câu nói đầu tiên là: “Mộc Cận ở đâu?”

“Vào trong rồi, điện thoại cũng đã tắt máy.” Cố Tuấn Nghiêu chỉ chỉ cầm về phía cửa kiểm soát sau lưng, lại nhìn sang Bạc Thanh Hàn, “Tôi đã cố kéo dài thời gian nhưng vẫn không đợi được anh, tôi tưởng anh sẽ không đến.”

“Tắc đường nên chậm trễ.” Bạc Thanh Hàn mắt nhìn màn hình bốn phía, mấp máy môi, nói: “Cô ấy không nói gì sao?”

“Không có. Không khéo, còn chưa nhìn thấy.” Cố Tuấn Nghiêu nói xong ngừng lại một chút, nhìn Bạc Thanh Hàn mỉm cười, “Tôi đoán vé cho chuyến bay này, có lẽ vẫn chưa hoàn toàn bán hết.”

Nói xong anh đầu cũng không quay lại, đi nhanh ra cửa bên ngoài.

Để lại Bạc Thanh Hàn vẫn còn đứng đó thêm vài phút, không biết là đang suy nghĩ gì. Một lúc sau anh giờ tay nhìn đồng hồ, thở dài thật sâu, cũng quay người đi ra cửa bên ngoài.

Phía sau lưng anh, đồng hồ điện tử cực lớn của sân bay hiển thị:

Năm hai ngàn lẻ bảy, ngày mừng bảy tháng sáu, mười lăm giờ hai mươi tám phút ba mươi chín giây.

Hết chương 48

28. Chương 49+50

Chương 49. Thị trấn nhỏ ký

“Cốc cốc cốc – cốc cốc cốc” cửa ra vào có tiếng người gõ.

Mộc Cận xoa xoa đôi mắt nhức mỏi do ngồi máy tính quá lâu, đứng dậy đi mở cửa: “Ai đó?”

“Mộc Cận à, dì mang cháo cho con ăn này.” Dì Vương nhà hàng xóm bưng một chiếc bát sứ đứng ở cửa ra vào, vừa thấy Mộc Cận liền nói.

“Cảm ơn dì cảm ơn dì!” Mộc Cận vội vàng nhận lấy, cảm ơn dì Vương, “Dì vào trong ngồi một lát?”

“Không được, trên bếp còn đang đun nước!” Dì Vương cười tủm tỉm nói, “Lát nữa Nữu Nữu cũng sắp về rồi, dì về nhà nấu cơm cho Nữu Nữu!”

Nhìn dì Vương đi rồi, Mộc Cận mới đóng cửa, mang cháo vào phòng bếp, vừa vào nhà đã thấy trang Taobao (*) đang nhấp nháy.

(*) Trang mua sắm trực tuyến của Trung Quốc giống như Ebay.

Cô bữu môi, xoa xoa bả vai, lại ngồi xuống trước máy tính. Bắt đầu đánh chữ: Xin chào, hoan nghênh đến thị trấn nhỏ Đầu Gỗ. Xin hỏi có thể giúp gì quý khách?

Đối phương đánh chữ rất nhanh: Tôi rất thích sổ của bạn, tôi muốn mỗi loại một cuốn.

Mộc Cận ngây người. Từ mùa hè năm trước cô chuyển đến Mộc Độ, nhân tiện mở một gian hàng kinh doanh tại gia trên Taobao, chuyên bán sổ ghi chép trang trí nghệ thuật thủ công (*), bởi vì giá bán không hề thấp, cho nên đến giờ chưa từng thấy có người điên cuồng muốn mua mỗi loại một cuốn như vậy.

(*) Ngắn gọn chính là “hand-made”

Nhưng cô đã trả lời lại rất nhanh: Được, tất cả mặt hàng bên trên đều có sẵn. Nhưng mà xin lỗi, tôi có thể hỏi một chút không, quý khách là người ở đâu?

Đối phương hỏi lại: Để làm gì?

Mộc Cận dừng một chút mới trả lời: Thật ngại quá, thị trấn nhỏ Đầu Gỗ có một quy định không hay lắm, tất cả đều phải tuân theo, đó là không bán đi Bắc Kinh. Nếu như quý khách ở Bắc Kinh, tôi chỉ có thể xin thứ lỗi.

Đối phương đánh một khuôn mặt tươi cười: Không phải, tôi ở Thẩm Dương.

Mộc Cận nhẹ nhàng thở ra: Tốt. Vậy bao giờ tôi có thể gửi hàng cho quý khách? Hay quý khách có muốn thay đổi gì về bìa không? Hoặc là có ý tưởng gì muốn sửa lại? Ặc, sửa lại sẽ rất lâu... Tôi làm tương đối chậm ^__^

Đối phương ngược lại rất không vấn đề: Không có gì, tôi đã đăng kí đặt mua hết rồi. Chỉ là chào hỏi bạn một chút thôi.

Mộc Cận sững sờ: À, ha ha.

Vừa nói chuyện phiếm với người này, Mộc Cận vừa sửa sang trang Taobao. Vào mục quản lí, quả nhiên người này mua toàn bộ sổ, thậm chí nguyên bộ thẻ đánh dấu sách cũng mua một bộ.

Đây mới gọi là cuồng sưu tập... Mộc Cận cảm khái.

Buổi tối Mộc Cận sang phòng ngủ bên cạnh kiểm hàng. Thực ra cũng không còn nhiều hàng có sẵn, đa số đều là sổ bằng vải bông đặc biệt không theo mẫu, có ca rô, có hoa văn, cũng có bìa màu sáng giản dị, còn có một số loại thẻ đánh dấu sách.

Mộc Cận tiện tay cầm lên một quyển sổ bìa đen trên mặt đất, có một bông hoa đỏ thắm, đột nhiên nhớ lại buổi tối trước hôm thi nghiên cứu.

Người con gái mày mắt như tranh vẽ, trên người là trang phục màu đen, duy chỉ có khăn choàng màu đỏ chói. Cô ấy ngồi bên giường anh, trong mắt anh tràn đầy sự dịu dàng. Rõ ràng đã là chuyện từ hơn một năm trước, nhưng cô vẫn nhớ rõ như mới ngày hôm qua, dường như từng chi tiết, từng động tác, đều có thể diễn lại một lần nữa rành mạch trước mắt, có thể lần nữa xuất hiện bất cứ lúc nào.

Mộc Cận khe khẽ thở dài, ném qua loa quyển sổ xuống đất, quay người ra khỏi phòng.

Không bao lâu sau cô lại quay vào, trên tay cầm một tờ danh sách. Cô vừa lẩm nhẩm nhớ lại các tên trên danh sách, vừa vươn tay nhặt mấy cuốn sổ bìa vải để sang một bên, không lâu sau bên cạnh đã chất thành một chồng lớn, khoảng chừng ba bốn mươi cuốn, chồng lên nhau màu sắc sắc sỡ, cực kỳ đẹp mắt.

“Hóa ra mình có nhiều loại sổ như vậy.” Mộc Cận khẽ cười cười. Cô đang kiểm kê hàng hóa để chuẩn bị ngày mai giao hàng, lại có người gõ cửa.

Lần này là Phương Nhạc ở bên đường đối diện. Hồi Mộc Cận mới đến Mộc Độc chưa quen cuộc sống ở đây, mỗi ngày đều ru rú trong căn phòng thuê nhỏ, thỉnh thoảng ra ngoài cũng chỉ đi loay quanh gần đó, mua mấy đồ dùng sinh hoạt thông thường, thường xuyên qua lại đã kết bạn với thầy giáo trường trung học Mộc Độc, Phương Nhạc.

Lại nói, quá trình kết bạn của hai người cũng chỉ bình thường do mua bán mà quen biết. Mộc Cận ở đây hàng bên này, Phương Nhạc ở đây hàng bên kia, cùng một lúc đi tới thế là tự nhiên gặp. Lúc đó trong tay Mộc Cận đang ôm một đồng lộn xộn vật dụng hàng ngày, còn có đồ ăn vặt và mì tôm, đắm sầm vào người Phương Nhạc, đồ ném đầy đất.

Tính tình Phương Nhạc rất tốt, ngồi xổm xuống giúp Mộc Cận nhặt lại từng thứ trả lại trong tay cô, cuối cùng còn hơi cúi người xuống mỉm cười với cô, giọng nói trầm thấp bên tai: “Nhiều mì tôm quá, không tốt cho dạ dày.”

Mộc Cận trước giờ vẫn không chống đối lại người tốt, không ngừng vội vàng nói cảm ơn, cảm ơn.

Cuối cùng cảm ơn xong, hai người cùng lúc đi ra ngoài tính tiền, lại phát hiện còn cùng đường về nhà, thế là rất tự nhiên bắt chuyện.

Anh vẫn độc thân, đều đặn chỉ cuối tuần mới về nhà, thời gian còn lại đều bận rộn ở trường học. Có lần giữa mùa đông, Mộc Cận theo anh đến thăm ngôi trường bề ngoài có tiếng tăm này, yên tĩnh tao nhã, các học sinh ở một nơi tĩnh lặng thế này dường như có một loại sinh khí, ánh mắt ai cũng toát lên sự trong trẻo.

Mộc Cận đi theo Phương Nhạc vào một chỗ sâu trong sân trường, trên đường đi gặp rất nhiều những đứa trẻ lanh lợi lễ phép tới gần chào hỏi Phương Nhạc, cũng có những học sinh nghịch ngợm cười hì hì trêu chọc nói đây là bạn gái của thầy Phương sao, thật xinh đẹp.

Phương Nhạc chỉ mỉm cười nhàn nhạt, nhưng không đáp lời.

Cách đây gần một năm, hai người sớm đã gạt bỏ sự khách khí lúc ban đầu. Thỉnh thoảng Phương Nhạc đến giúp Mộc Cận làm một số việc cần nhiều sức lực, Mộc Cận cũng thỉnh thoảng đến nhà nấu giúp anh một bữa cơm, những lúc đó nổi niêu xoong chảo, khá vui vẻ ấm áp.

Lúc này, quả nhiên Phương Nhạc muốn đến tìm Mộc Cận ăn cơm. Anh còn chưa vào cửa đã định kéo cô ra ngoài: “Nhanh lên nhanh lên, ở đây anh có con cá chép, hồi bé hay nghe người ta nói canh cá chép ngon vô cùng, chúng ta làm thử xem.”

Mộc Cận vội bấm cửa: “Ấy anh chờ một chút, em thay quần áo đã.”

Phương Nhạc ngại ngần gãi gãi đầu: “Ừ, anh không vào đâu, em nhanh nhé.”

Ánh mắt anh vừa đen lại sáng, có chút chờ mong nho nhỏ, nhất thời khiến Mộc Cận hơi ngây ra.

Nhưng cô vẫn nhanh chóng đóng cửa, thay chiếc váy rồi ra ngoài.

Phương Nhạc thấy cô đi ra lại xấu hổ gãi đầu: “Thật ngại, anh kích động quá.”

“Không sao.” Mộc Cận cũng mỉm cười, “Lúc em kích động cũng như vậy.”

“Vậy sao?” Phương Nhạc cảm thấy hơi khó tin, “Từ trước tới nay em vẫn luôn có dáng vẻ rất bình tĩnh, có đôi khi anh thực sự cho rằng không gì có thể làm em hoảng hốt. Quá chín chắn nên không giống một cô gái vừa tốt nghiệp đại học.”

“Chẳng phải khi đó anh cũng mới tốt nghiệp đại học sao?” Mộc Cận trề môi.

Phương Nhạc cười ha ha: “Đúng thế, cho nên anh mới hấp tấp như vậy.”

Anh rất thẳng thắn, khiến Mộc Cận không nén được khẽ mỉm cười.

Những khoảng thời gian bình thản như vậy thực ra cũng không tệ. Cô vừa đi theo sau Phương Nhạc đến nhà anh vừa nghĩ ngợi, bình lặng, không gợn sóng.

Cho dù cứ tiếp tục như vậy cũng không có cái gì là không thể chịu đựng được.

Phương Nhạc đi phía trước nói: “Anh nghe nói món canh cá chép cực kỳ ngon, nhưng từ nhỏ đến lớn anh chưa thấy nó có gì là đặc biệt ngon lắm. Món cá biển em làm lần trước chính là món cá biển ngon nhất anh từng nếm, cho nên Mộc Cận, lần này anh cũng khá mong chờ em sẽ nấu món canh cá chép ngon như vậy.”

Nói xong, anh quay đầu lại, ánh mắt sáng ngời nhìn Mộc Cận chăm chú.

Mộc Cận nhún vai: “Nói thật, trước kia em chưa làm bao giờ. Thậm chí em còn chưa từng nghe nói...”

Tiếp đó cô thấy nét mặt Phương Nhạc đầy vẻ không thể tin: “Không thể nào, được mệnh danh là thiên tài nấu bếp như em mà chưa bao giờ nghe đến món canh cá chép?”

Mộc Cận lại nhăn nhó: “Vấn đề này tuy là rất nghiêm trọng, nhưng em thật sự không biết. Nhưng mà không sao, chúng ta có thể sang hỏi đi.”

Hai người quay đầu chia ra đi tìm tư liệu.

Mộc Cận với tư cách chuyên gia rởm, sau khi nghiên cứu sách dạy nấu ăn trong chốc lát thì cho rằng đây thật ra chỉ là chuyện nhỏ, xắn tay áo đeo tạp dề, chui thẳng vào phòng bếp nhà Phương Nhạc.

Rửa cá – đánh vẩy – mổ bụng – móc mang...

Mãi đến khi làm xong công tác chuẩn bị cuối cùng không có nhiều khác biệt lắm, Mộc Cận mới lại ủ rũ từ phòng bếp chui ra, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Phương Nhạc đang ngồi trên ghế sa-lông xem ti vi, nói: “Không có hạt tiêu, không có rượu vang Thiệu Hưng, không có hành lá. Phương Nhạc, anh xác định đây gọi là phòng bếp của nhà anh sao?”

Phương Nhạc hơi ngại ngùng: “Hi hi, có thời gian anh không ở nhà... Anh ra ngoài mua đây!” Vừa nói vừa định đứng dậy ra ngoài.

Mộc Cận cúi tạp dề nhét vào tay Phương Nhạc: “Để em đi cho, còn nhiều thứ cần mua lắm! Anh lại không nhớ được... Đúng rồi, anh ở nhà để ý nồi nước, khi nào sôi thì tắt bếp. Em sẽ về ngay!”

Đi ra ngoài rẽ trái, lại rẽ phải, qua cầu nhỏ, đi thẳng quãng một trăm mét, rẽ trái.

Mộc Cận xách theo một túi đồ lớn quay về, cảm thấy cả người ngọt ngào nóng bức như muốn tan chảy. Lúc đi qua cầu nhỏ, điện thoại của cô đổ chuông, trong lúc chuyển túi đồ từ tay phải sang tay trái vô tình nghiêng đầu, ánh mắt cô dường như thấy có cái gì đó vụt qua.

Cô vừa móc điện thoại vừa quay đầu lại nhìn, ngoại trừ một con mèo hoang kiêu ngạo vểnh cái đuôi tao nhã chậm rãi đi qua, trên đường trống không chẳng có gì.

Mộc Cận cúi đầu cười gượng, kìm nén chút cảm giác tự giễu, bắt đầu tập trung nghe giọng nói từ trong điện thoại truyền đến: “Mộc Cận, bao giờ con mới trở về?”

“Mẹ, con đang rất tốt, sao phải trở về?”

“Con bảo một mình con làm sao có thể có tiền đồ gì ở cái thị trấn nhỏ đó được?” Trời nóng, mẹ cô cũng có chút cáu kỉnh, “Con cũng đã trưởng thành rồi, mau quay về Thâm Quyển, mẹ giới thiệu ấy người phù hợp.”

“Gấp làm gì, con vẫn chưa tới hai mươi lăm!” Mộc Cận nghe xong thấy hơi nhức đầu, “Mẹ, con xin mẹ, chờ con qua hai lăm tuổi đã rồi mẹ hãy để tâm đến con được không? Bây giờ mẹ nên quan tâm nhiều hơn đến công ty của ba kia kìa, khủng hoảng tài chính nghiêm trọng như vậy, ba mẹ nên xem thể nào lấy lại được khoản tiền đã thất thu.”

“Việc này không cần cô quan tâm! Mẹ cô ba cô bao nhiêu năm nay ăn muối còn nhiều hơn cô ăn cơm đấy.” Thái độ của mẹ rất kịch liệt, “Mẹ cho con biết Mộc Cận, muộn nhất là đến cuối năm nay, nếu con không chủ động quay về, mẹ sẽ đến Mộc Độc trời con về! Nói được thì làm được!”

“Mẹ...” Mộc Cận dùng dằng, “Con muốn được nhân nhĩ hai năm, khi nào quay về con sẽ giúp ba có được không?”

Mẹ cô thở dài: “Mẹ hiểu rõ con đang nghĩ gì, Mộc Cận, mẹ xin con đừng có nghĩ đến nữa. Bây giờ mẹ muốn con có nơi có chốn, những thứ khác cái gì cũng không cần. Con với Bạc...”

“Không liên quan đến anh ấy!” Mộc Cận ngắt lời bà, “Mẹ, con trở về nhà hay không không liên quan đến anh ấy, mẹ đừng nghĩ nhiều quá. Con chỉ yêu thích Mộc Độc, cảm thấy ở đây được tự do tự tại, trong lòng con rất vui vẻ. Cuộc sống ở Thâm Quyển quá hối hả, hối hả đến nỗi con cảm thấy khó chịu, hơn nữa nghĩ đến việc phải về nhà lục đục với ba là con đã thấy đau đầu.”

“Mẹ, con muốn nán lại đây hai năm được không?” Thanh âm Mộc Cận có chút than vãn.

Mẹ cô thở dài, không nói gì đã cúp điện thoại.

Mộc Cận vịn vào thành cầu, nhìn dòng nước chảy bên dưới đến thất thần.

Hai bên là những hàng dây leo màu xanh lá cây, từ trên xuống dưới xuôi theo dòng nước, trong ánh mặt trời như đang tung tăng vui mừng. Nhưng cô biết dòng nước lạnh buốt ấy, bất luận có mát đến đâu, uyển chuyển nâng trong lòng bàn tay, dù thế nào cũng không thể nắm bắt được.

Cực kỳ giống một người nào đó, cho dù là khi ầm áp, cũng đều có thể nhanh chóng nguội lạnh, sau đó từng bước từng bước đi đến mục tiêu đã dự định, vĩnh viễn sẽ không quay đầu lại.

Thật sự không phải anh không tìm thấy, chẳng qua là anh không buồn tìm mà thôi.

Mộc Cận ảo não cười rộ lên, đang lắc đầu, khẽ thở dài định tiếp tục đi, đột nhiên nhìn thấy Phương Nhạc đang đi về phía cô.

Nét mặt anh vô cùng dịu dàng: “Anh tắt bếp rồi, chờ lâu quá chưa thấy em quay về, nghĩ chắc em mua nhiều đồ quá nên anh đến xách giúp em.”

Anh vừa nói vừa đỡ lấy túi trong tay Mộc Cận.

Mộc Cận cũng không từ chối, tâm tình tan nát ban nãy dần dần bay đi, cười nói với Phương Nhạc: “Đợi về đến nhà em sẽ trở tài cho anh xem, chứng minh một khi đã là đầu bếp thì lúc nào cũng là đầu bếp – kể cả nấu một món chưa từng làm bao giờ, hương vị cũng sẽ có một trong hai, vô địch thiên hạ!”

Phương Nhạc chỉ nhìn cô gật gật đầu: “Được.”

Hai người cười cười nói nói tiếp tục đi về.

Thình lình lúc đi qua một lối rẽ, Mộc Cận ngây người, gần như vô ý thức khoác tay qua khuỷu tay Phương Nhạc.

Hết chương 49

Chương 50. PK ký

Người mà vừa rồi mới hiện ra trong đầu, thình lình không báo trước lại xuất hiện trước mặt ta, ngoại trừ kinh hoàng ra còn có thể có suy nghĩ nào khác? Càng khéo hơn nữa là, ta vẫn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận nên làm thế nào thì đã phải đối mặt.

Ví dụ như trước mắt Mộc Cận lúc này, Bạc Thanh Hàn đang cười dịu dàng một cách cực kỳ bất thường.

Cô thật sự gần như vô ý thức vòng tay khoác lấy tay Phương Nhạc, vô ý thức kiềm nén tất cả những nghi vấn trong lòng, vô ý thức coi như người xa lạ, đi lướt qua nhau.

Nhưng Bạc Thanh Hàn rõ ràng không cho đó là một ý kiến hay.

Anh chào cô, ngữ khí trước sau như một, mây trôi nước chảy: “Đã lâu không gặp, Mộc Cận.”

Một câu “Đã lâu không gặp” khiến Mộc Cận suýt chút nữa đã không cầm được nước mắt, nhưng cô vẫn cố duy trì sự bình tĩnh, cũng mây trôi nước chảy chào lại anh: “Đã lâu không gặp. Đến Mộc Độc chơi sao?”

Ánh mắt Bạc Thanh Hàn dừng lại trên cánh tay Mộc Cận đang khoác vào khuỷu tay Phương Nhạc, tiếp đó rất nhanh quét thẳng tới mắt cô: “Đúng. Nghe nói nơi này không tệ, anh tới cho đỡ ngột ngạt.”

“À.” Mộc Cận khẽ gật đầu, nụ cười trên môi như đang che giấu điều gì đó: “Vây đi chơi vui vẻ. Em phải về nhà nấu cơm, hôm khác có cơ hội sẽ trò chuyện tiếp.”

Nói xong cô gấp gáp kéo Phương Nhạc rời đi.

Bạc Thanh Hàn nhìn Mộc Cận dựa vào bóng người cao lớn bên cạnh, không khỏi khẽ nhúm mày.

Anh ta... Là ai?

Về nhà... Nấu cơm?

Lẽ nào thật sự đã đến muộn rồi sao.

.

Trên bàn cơm, Mộc Cận cố tránh ánh mắt Phương Nhạc, nhưng cuối cùng vẫn không trốn được cái nhìn tò mò của anh, đành gơ tay đầu hàng: “Được rồi được rồi muốn hỏi cái gì, hỏi đi.”

Về mặt cô hiện ngang lăm liệt như trắng sứ cắt cổ tay, khiến Phương Nhạc phì cười: “Anh có định hỏi gì đâu, em suy nghĩ nhiều rồi.”

“Phương Nhạc!” Mộc Cận then quá hóa giận, “Không hiểu kỳ thế sao từ lúc vào cửa anh cứ chăm chú nhìn em làm gì?”

Phương Nhạc nhúm mày: “Ai bảo là từ lúc vào cửa anh chăm chú nhìn em? Làm sao em biết?”

Một câu khiến Mộc Cận ghen hòng, hận không thể mang hết canh cá chếp về nhà mình ngay lập tức, một thìa cũng không cho tên đàn ông bỏ đá xuống giếng này ăn.

Cuối cùng Phương Nhạc vẫn phải xin tha: “Được rồi anh sai rồi, anh hỏi là được chứ gì, nói đi, anh ta là ai.”

Mộc Cận nhin không được, khóe miệng run rẩy, không vui trả lời: “Không biết. Người qua đường giúp.”

“Ồ!” Lần này Phương Nhạc rõ ràng không định buông tha cô, “Nếu người qua đường giúp nào cũng đều khiến cảm xúc của em chấn động như vậy, anh cảm thấy trách nhiệm trên vai anh quả thực có chút trọng đại.”

Mặt Mộc Cận lại đầy vạch đen: “Phương Nhạc anh rốt cuộc là thầy dạy Vật lý hay là Ngữ văn thế?”

“Anh dùng tư cách nhà giáo của mình để cam đoan, chắc chắn là thầy dạy Vật lý.” Phương Nhạc trịnh trọng nói.

Mộc Cận hoàn toàn thất bại, gục đầu xuống tiếp tục ăn canh cá, trong đầu rất rối loạn, tất cả đều là cuộc gặp gỡ vừa rồi với Bạc – Thanh – Hàn!

Anh cười nhẹ như gió thoảng mây trôi, còn có chút lưỡi nhác thanh thơi quen thuộc, giống như cô thực sự đã vô tình gặp một người qua đường giúp nào đó. Nực cười hơn đó là cô lại có thể căng thẳng, còn sợ hãi, thậm chí lần đầu tiên muốn cầu xin sự che chở của Phương Nhạc.

Là muốn chứng minh cho anh cái gì sao? Hay từ trong tiềm thức vẫn luôn muốn cho anh cảm thấy chút gì đó không cam lòng? Hay là... Căn bản chính cô muốn thăm dò anh, rốt cuộc cô đối với anh, là quan hệ thế nào?

Nhưng kết quả thăm dò được là gì đây? Mộc Cận không nén được nụ cười khổ.

Đột nhiên một bàn tay vươn tới, nhẹ nhàng đặt xuống vai cô. Cô ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với đôi mắt đen nhánh, trong trẻo của Phương Nhạc: “Mộc Cận, thực ra anh chỉ muốn nhìn thấy em vui vẻ.”

Giống như thật lâu thật lâu trước đây, đã từng có một người nói với cô, nếu như ở bên anh ta không hạnh phúc, nhớ rõ còn có anh ở đây.

Mộc Cận ngẩn người hồi lâu mới mỉm cười với Phương Nhạc: “Cảm ơn anh.”

Ánh mắt Phương Nhạc vẫn chưa rời đi, giống như muốn nhìn thẳng vào tận đáy lòng cô. Ánh mắt anh quá sâu xa, khiến Mộc Cận hơi sợ, cười cũng hơi mất tự nhiên: “Anh sao vậy Phương Nhạc?”

Anh lại cười lắc đầu: “Không có gì.”

Mộc Cận hít một hơi thật sâu, đẩy bát đứng lên: “Theo lệ cũ, em nấu cơm anh rửa bát, em không khách sáo nữa. Ngày mai còn có hàng cần giao, em phải về sắp xếp lại, lúc khác sẽ sang nói chuyện phiếm với anh nhé.”

Phương Nhạc nhẹ gật đầu, cũng đứng dậy theo: “Anh đưa em về.”

“Không cần không cần.” Mộc Cận vội vàng đẩy anh ngồi xuống, “Trời vẫn chưa tối, đường đi tổng cộng còn chưa đến ba phút, cần gì phải nhiều nghi thức như vậy. Anh mau rửa bát đi, đừng có lưỡi biếng. Em đi trước nhé!”

Nói xong cô đi như chạy ra khỏi cửa.

Thực ra Mộc Cận cũng không muốn về nhà. Cô cứ đi tới đi lui trên con đường phía trước, nhìn những chiếc xe chở đầy du khách thỉnh thoảng chậm rãi đi qua, cuối cùng dừng lại mua kẹo mạch nha ủng hộ bác Trương, dùng hai chiếc que nhỏ, từ từ xoay một vòng để đảm bảo kẹo không bị rơi xuống.

Có lẽ bây giờ cũng chỉ có vận động máy móc như vậy mới giúp tâm tình bức bối của cô được bình tĩnh lại.

Nhưng trong lúc cô đang vừa xoay kẹo mạch nha trong tay, vừa nhìn cửa nhà mình, âm thầm suy nghĩ xem làm thế nào không để rơi kẹo mà có thể mở cửa thuận lợi, người đàn ông kia lại mang theo gương mặt vui vẻ, từ bên cạnh đi vòng ra.

Lần này ánh mắt anh nhìn cô rõ ràng không có gì tốt đẹp: “Anh thấy bây giờ đúng là cơ hội.”

“Cái gì?” Mộc Cận mờ mịt.

Anh nhướn mày: “Không phải em nói hôm khác có cơ hội sẽ tiếp tục trò chuyện sao, anh thấy bây giờ đúng là cơ hội tốt.”

Mộc Cận cũng nhướn mày: “Ai nói vậy? Em còn có việc, ngại quá.”

Bạc Thanh Hàn chỉ vào kẹo mạch nha trong tay Mộc Cận: “Em bảo có việc chính là ngăn người đi trên đường rồi cố sức mà kéo chiếc kẹo này sao?”

“Em có việc gì cũng không phiền anh quan tâm.” Ánh mắt Mộc Cận nhàn nhạt lướt qua khuôn mặt Bạc Tam, hình như anh hơi gầy đi.

Có lẽ hiếm khi thấy Mộc Cận chém đinh chặt sắt như vậy, Bạc Thanh Hàn trái lại hơi sững sờ, đôi mày rậm khẽ nhíu lại, ngữ khí mang theo sự ngang ngược, vô lại: “Anh mặc kệ em có việc hay không, nhưng anh bị lạc đường. Anh chỉ quen mỗi mình em, hoặc là em phụ trách đưa anh quay về chỗ ở, hoặc là anh ở lại chỗ em.”

Mộc Cận chán nản.

Sau một hồi giằng co, cô không khỏi có chút mềm lòng: “Anh ở đâu?”

“Anh không biết.” Bạc Thanh Hàn không sợ chết nói.

Mộc Cận nhin không được vừa tức vừa buồn cười: “Anh bảo không biết?”

“Anh thật sự không biết. Điện thoại và cả túi của anh, lúc xuống xe ở thành Đông đã bị trộm. Không may là, anh để địa chỉ nhà trọ ở trong túi.” Bạc Thanh Hàn nhún vai, nhưng nhìn thế nào cũng thấy vẻ mặt đắc ý, “Nhưng thật khéo, gặp được em.”

Mộc Cận cầm kẹo mạch nha trong tay ném vào thùng rác bên cạnh, chỉ một ngón tay về bên trái: “Đi thẳng hai mươi mét, buổi điện thoại công cộng. Thông thả không tiền.”

Bạc Thanh Hàn cau mày, khóe miệng run run: “Ngại quá, còn có một vấn đề đó là, bây giờ trên người anh không có đồng nào.”

Mộc Cận cũng không nhin được run rẩy khóe miệng. Hành lí của anh bị trộm, nhưng anh vừa khéo lại gặp cô...

“Được em muốn hỏi một câu.” Mộc Cận quay đầu nhìn Bạc Thanh Hàn đứng bên cạnh, vẻ mặt cũng nhẹ nhàng mỉm cười: “Làm thế nào anh xuyên qua được toàn bộ thị trấn, xuống xe ở thành Đông lại vô tình gặp được em ở thành Tây?”

Bạc Thanh Hàn nhíu mày, theo thói quen vuốt vuốt trán, nụ cười vui vẻ trên mặt không giấu được: “Vấn đề này anh không có cách nào giải thích, theo như em nói thì, anh cảm thấy đây gọi là duyên phận.”

À... Được.

Đây quả thật là phản ứng đầu tiên của Mộc Cận. Cô dò xét anh từ trên xuống dưới một lượt, trong đầu lại nhảy ra câu nói kia: thà tin rằng trên đời này có ma, cũng không thể tin được mồm miệng của người đàn ông kia.

Anh lại còn có thể đồng dạng cộng thêm mặt không đỏ tim không đập mà nói, đây gọi là duyên phận.

Có lẽ do vẻ khinh thường trên mặt Mộc Cận quá rõ ràng, Bạc Thanh Hàn bày ra vẻ mặt vô tội, vô cùng chân thành, cộng với vô cùng rõ ràng nói: “Anh thật sự thật sự thật sự không phải cố ý.”

Mộc Cận thật sự không nhìn nổi anh nữa, trực tiếp đi qua mở cửa.

Bạc Thanh Hàn cũng rất tự nhiên đi vào theo.

Ai ngờ anh còn chưa vào cửa, Mộc Cận liền xoay người, chỉ một ngón tay vào anh, nói như bắn liên thanh: “Thứ nhất không cho phép gây ra tiếng động, thứ hai không cho phép nói chuyện với em khi em không nói chuyện với anh, thứ ba không cho phép khi chưa được sự đồng ý của em mà mò vào phòng ngủ. Đây gọi là, ba quy tắc.”

Nói xong cô không thèm quay đầu lại, chui luôn vào phòng ngủ, để lại Bạc Thanh Hàn đứng ở cửa ra vào, nụ cười trên mặt hiện ra càng rõ ràng.

Ba quy tắc. Cô ấy vẫn chưa quên sao.

Suốt cả buổi chiều, Mộc Cận kiểm tra hàng hóa mà không tập trung, không phải ở phòng này tính sai các khoản, thì cũng là uể oải sắp xếp ở phòng bên kia. Mỗi lần đi tới đi lui giữa hai phòng ngủ, cô đều nhìn thấy Bạc Thanh Hàn thông thả nhón nhở tựa trên ghế sa-lông của cô, uống nước của cô ăn táo của cô, xem ti vi của cô.

Mà mỗi lần nhìn thấy anh lại khiến Mộc Cận phải chui về phòng vịn cổ tay, rốt cục là cô đã hít gió ở đâu mà lại mời được một ông thần lớn như thế này đến nhà, hơn nữa còn có dấu hiệu thường trú?

Tục ngữ nói, mời thần đến thì dễ tiễn thần đi mới khó, bề ngoài của vị này rõ ràng cho thấy chính là đại thần trong các đại thần, mà ngay cả da mặt cũng đã tu luyện đến một trình độ nhất định. Chẳng lẽ anh không ý thức được một chút nào rằng anh đang ở trong nhà một cô gái, hơn nữa cô gái này còn có mối hận thù gia đình với anh, hai người chỉ hận không thể ngay tại đây diễn một tiết mục đánh nhau quyết liệt để rửa sạch mối thù hay sao?

Mộc Cận ngồi ngay ngắn trước máy vi tính, chỉ cảm thấy đau đầu.

Đang ở vào thời khắc quái lạ như vậy, cú điện thoại của Phương Nhạc lại thành ra vô cùng đúng lúc.

Mộc Cận đang chạy từ phòng ngủ bên này sang phòng ngủ bên kia lấy thẻ đánh dấu sách thì điện thoại reo lên. Cô mở ra xem, là Phương Nhạc, bất chấp hai người chỉ là bạn ăn cơm bình thường, cô chỉ hận không thể tỏ ra ngọt ngào đến phát ngấy, tốt nhất là làm cho Bạc Thanh Hàn toàn thân nổi da gà sau đó chủ động rút lui khỏi địa bàn của cô.

Vì vậy cô đứng ngay giữa hai gian phòng, dựa vào tường nghe.

Thực ra Phương Nhạc chỉ tốt bụng hỏi một câu: “Này, em vẫn khỏe đó chứ?”

“Anh khỏe là em sẽ khỏe thôi.” Khóe miệng Mộc Cận cong lên, ánh mắt đong đưa, vừa nói vừa liếc mắt sang người nào đó đang ngồi trên sa-lông.

Phương Nhạc hơi choáng: “Mộc Cận?”

“Ôi chào anh yên tâm đi, em lúc nào cũng khỏe lắm.” Mộc Cận hơi nghiêng người, cúi thấp đầu, trên môi khẽ nở nụ cười: “Anh không cần lo lắng cho em đâu, thật đấy.”

Giọng nói của cô dịu dàng tưởng chừng như muốn nhấn chìm người ta, Phương Nhạc nhin không được kêu gào xin tha: “Mộc Cận, anh không làm gì hết, sao em lại đối xử với anh như vậy...”

“Hử?” Mộc Cận chau mày, hơi lúng túng nhìn sang Bạc Thanh Hàn, nhanh chóng thấp giọng nói vào trong điện thoại, “Hôm nay không tiện lắm, hôm khác được không? Em ở nhà làm món ngon cho anh, nhé, anh cứ giữ sách nấu ăn ra, muốn ăn cái gì thì em làm cho anh cái đó. Được không?”

Trên ghế sa-lông, Bạc Tam vẫn đang hồ hững thản nhiên xem phim trên ti vi, nhưng thực ra suy nghĩ đã sớm theo cuộc điện thoại của Mộc Cận mà bay lên tận sao Hỏa.

Anh khỏe là em sẽ khỏe – mặc dù hơi giống lời thoại trong quảng cáo, nhưng cô ấy cần gì phải nói mập mờ như vậy chứ?

Anh không cần lo lắng cho em – câu này thì không có vấn đề gì, nhưng em có thể đừng dịu dàng như vậy có được không?

Em ở nhà làm món ngon cho anh – trình độ của em còn không bằng anh đâu, thế mà lại có thể thản nhiên nói anh muốn ăn cái gì thì em làm cho anh cái đó?

Quan trọng nhất là, sao em có thể tùy tiện gọi một người đàn ông khác đến nhà chứ!

Đồng chí Bạc Thanh Hàn ngoài mặt vô cùng bình tĩnh, để giữ được cái vỏ trong sáng vô hại đó, bên trong đang ra sức dùng lý trí hết lần này đến lần khác cố gắng dập tắt ngọn lửa ghen ghét đang hừng hực cháy.

Tai họa, tai họa a.

Suốt một buổi chiều cho đến chạng vạng tối, hai người cứ liên tục giằng co như vậy, không ai chịu nói chuyện.

Nhưng đến tận tối trước lúc đi ngủ mà Mộc Cận vẫn không có dấu hiệu nhường cho Bạc Thanh Hàn một phòng ngủ, anh nhin không được ho khẽ một tiếng, định cùng với chủ nhà nghiên cứu thảo luận vấn đề này một chút.

Ai ngờ Mộc Cận rất bình tĩnh lấy tay ôm trán, giống như vô cùng khổ não: “Thật xin lỗi, tổng cộng em có hai cái phòng ngủ. Một phòng em ở, một phòng đã chất đầy hàng hóa. Nếu như anh muốn ở lại đây, em cảm thấy... Anh đành phải chịu thiệt mà ngủ trên ghế sofa vậy. À, đương nhiên, em cũng có thể cho anh mượn ít tiền để đi nhà trọ.”

Nói xong cô cười tủm tỉm nhìn Bạc Thanh Hàn.

Anh ho nhẹ một tiếng.

Ngay lúc Mộc Cận tưởng anh sẽ nói chấp nhận ngủ trên sofa, Bạc Thanh Hàn lại rất điềm tĩnh, cười nhẹ nói: “Vậy thì cho anh mượn một ngàn tệ, anh sẽ nhanh chóng trả lại em.”

Mộc Cận suýt học máu.

Mưu kế không thực hiện được, cô nhin không được muốn ngay lập tức ném thẳng cái con người đến từ hành tinh không ép chết người không bỏ qua này ra khỏi cửa, về sau cả đời không bao giờ qua lại nữa.

Nhưng cuối cùng người ta mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt xa cách, đứng ở cửa khách khí chào tạm biệt cô: “Cảm ơn buổi chiều đã tiếp đãi, khi nào quay lại trả tiền anh sẽ trả ơn em tử tế.”

Mộc Cận chẳng vui về gì: “Không cần khách khí, anh biết đã quấy rầy em là được rồi, những cái khác em cũng chẳng trông mong gì. Đúng rồi, tiền trả lại trực tiếp gửi vào thẻ đi, thẻ ở Bắc Kinh em vẫn chưa bỏ đi, vẫn còn đây.”

Bạc Thanh Hàn khẽ nhíu mày, vẻ mặt ngờ vực: “Số thẻ là?”

Lần này Mộc Cận thật sự muốn giết người.

Cô hận không thể cầm cục gạch đập chết chính mình, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi người nào đó ở trước mặt đang khiến cô vô cùng mất bình tĩnh: “Được rồi được rồi, tiền em không cần nữa. Sau này nếu có cơ hội gặp lại anh trực tiếp đưa cho em tiền mặt là được, nếu không gặp được thì coi như em quyên góp cho hội Chữ thập đỏ. Chúc anh du ngoạn Mộc Độc vui vẻ, tạm biệt!”

Nói xong, cô “rầm” một tiếng đóng cửa.

Bạc Thanh Hàn đứng ở cửa nhướng mày mỉm cười.

Sao lại không nhớ được cơ chứ? Lúc trước vì anh đưa cho Mộc Cận tấm thẻ kia, cô vẻ mặt ghét bỏ nói không cần, còn suýt nữa vì nó mà trở mặt.

Không ngờ lâu như vậy, cô vẫn còn giữ.

Tâm trạng anh rất vui vẻ, đêm khuya đứng trên con phố ở Mộc Độc, đi hai bước lại lấy điện thoại ra gọi cho thư ký Lý: “Thư ký Lý, tôi sẽ về muộn một ngày.”

Hết chương 50

29. Chương 51+52

Chương 51. Tiết lộ ký

Mộc Cận nằm trên giường trần trọc.

Không ngủ được, đếm cừ. Đếm cừ, không ngủ được.

Cuối cùng cô rốt cục không chịu được nữa, trở mình ngồi dậy, đứng ở cửa phòng ngủ nhìn chăm chăm ghé sô-pha – cách đây mấy tiếng, còn có một người mà rõ ràng cô không muốn gặp lại đang ngồi ở đó.

Nhưng thực tế, cô vẫn hiểu rất rõ, cô nhớ anh, nỗi nhớ suốt một năm cũng chưa từng nguội lạnh.

Nhớ đôi mày rậm của anh, khẽ nhíu lại mỗi khi bực bội, trong ánh mắt còn có vài phần lạnh lùng nghiêm nghị không kiên nhẫn; nhớ đôi mắt sâu thẳm của anh, luôn giống như hai ngọn lửa vào những thời khắc đặc biệt, rõ ràng nhỏ bé nhưng lại mang theo ánh sáng không gì sánh kịp; nhớ đôi môi mỏng của anh, lúc nào cũng thấp giọng nỉ non bên tai cô trong màn đêm u tối, khiến cô mơ màng, làm cô say đắm.

Nhớ kỹ từng điều, từng giờ từng phút thậm chí từng giây, cô đều cảm thấy xung quanh như có sự hiện hữu của anh. Thậm chí có lúc đi ngang qua một vài người, chỉ vì trên những người đó lơ mơ có mùi hương thuộc lá nhàn nhạt thuộc về riêng anh mà cô đã không tự chủ đi theo sau họ, chỉ vì mùi hương giống như đã từng quen thuộc.

Thực ra cô cũng biết rõ, họ không phải là anh. Trên cái thế giới này chỉ có một người như vậy, một mùi hương độc nhất vô nhị, khiến cho cô mãi không thể quên.

Nhưng khi anh thật sự xuất hiện, cô lại không thể kìm nén được sự sợ hãi.

Thật sự rất sợ. Sợ nỗi đau đớn và trống rỗng lại một lần nữa gào thét cuốn tới, sợ cái cảm xúc như tê liệt ấy lại một lần nữa dày xéo tâm can cô.

Thậm chí chỉ đang sợ chính anh.

Vừa yêu, lại vừa sợ.

.

Giữa trưa hôm sau, Bạc Thanh Hàn đi bộ đến nhà Mộc Cận, gõ cửa hồi lâu mà không thấy có người ra mở. Anh rất ngạc nhiên, vòng sang cửa hàng bên cạnh hỏi bác gái bán hàng.

Bác gái vui cười hơn hở nói cho anh: “Đi rồi. Buổi sáng giao hàng xong liền đi luôn, nói là về nhà một chuyến.” Bác gái nói xong, thấy Bạc Thanh Hàn vẫn chưa đi, lại tiếp tục đồng dài: “Đã đến đây gần một năm, hàng ngày cứ ở lì trong phòng không ra ngoài. May có Phương Nhạc cũng ở gần đây, nhưng cậu ấy một tuần mới về một chuyến. Đây chàng trai, cậu là gì của Mộc Cận?”

Bạc Thanh Hàn nhìn bác gái cười cười: “Bạn trai ạ.”

“Ô! Mộc Cận có bạn trai à?” Bác gái cũng kinh ngạc, “Tôi còn một lòng muốn tác hợp con bé với Phương Nhạc! Con bé cứ từ chối, nếu sớm nói là có bạn trai tuần tú lịch sự thế này, bà già đây cũng đỡ phải bận tâm! Nhưng mà chàng trai, sao cậu lâu như thế mà không đến thăm Mộc Cận? Một mình con bé cô đơn lắm, nhiều lần tôi thấy con bé vụng trộm ngồi bên bờ sông rơi nước mắt, vừa thấy người đến là luống cuống lau đi. Cậu cũng thật thiếu săn sóc!”

“Dạ dạ phải.” Bạc Thanh Hàn gật đầu đáp lời, “Trước kia là cháu không tốt, nhưng cháu đến rồi, cô ấy lại không chịu gặp.”

Bác gái quan tâm giúp nghĩ cách: “Con gái mà, nhất định phải dỗ ngon dỗ ngọt, cậu dỗ dành con bé là nó sẽ vui, sẽ không thật sự giận cậu nữa.”

Bạc Thanh Hàn cười cười, chào tạm biệt bác gái, quay người đi đến trạm xe. Anh vừa đi vừa gọi điện cho thư ký Lý: “Thư ký Lý, đổi chuyến bay đi Vô Tích thành đi Thâm Quyển.”

Ai ngờ vừa đến Thâm Quyển, còn chưa ra khỏi sân bay, Bạc Thanh Hàn nhận được điện thoại của Trần Doãn Càn: “Này này, nhóc Bạc Tam, cậu đang ở đâu hả?”

“Thâm Quyển.” Bạc Thanh Hàn vừa đi ra ngoài chuẩn bị bắt xe, vừa hỏi, “Có việc gì?”

“Không có gì. Tôi đi xã giao với khách, cậu đoán xem tôi đã gặp ai hả?” Trong lời nói của Trần Doãn Càn còn kèm theo cả sự hưng phấn.

Ngay lập tức Bạc Thanh Hàn có dự cảm không lành. Anh nhíu mày: “Gặp ai?”

“Em gái hồi trước đã cho cậu một cái tát.” Giọng nói Trần Doãn Càn mang theo sự đắc ý kiểu “Không ngờ đúng không”, lại nói, “Trưa nay tôi mời khách ăn cơm, vừa vặn gặp Cố Tuấn Nghiêu của E&T cũng ở đó, khách của tôi là chỗ quen biết với người ta nên đến chào một câu, tôi vừa nhìn, ơ, đứng trước mặt Cố Tuấn Nghiêu không phải là người đẹp đó sao. Chắc chắn thật không nhìn ra, sau một năm theo cậu, cô ấy lại cùng với người khác, àiz thoát nhìn là một cô gái rất đơn thuần, làm sao lại...”

Bạc Thanh Hàn trực tiếp ngắt điện thoại, quay đầu đi vào trong sân bay.

Lúc đến nơi, sân bay cũng khá yên tĩnh. Vừa xuống máy bay, Bạc Thanh Hàn đã mở điện thoại, tin nhắn của thư ký Lý gửi đến rất nhanh: “Mộc tiểu thư thật sự đang ở Bắc Kinh, tạm thời hình như ở trong căn hộ của Cố tiên sinh.”

Bạc Tam Hàn vỗ một bên tai phải vẫn còn đang ù ù, không khỏi khẽ nhú mày.

Ở chỗ Cố Tuấn Nghiêu? Mộc Cận, em thật đúng là đi đến đâu cũng không thiếu người sẵn lòng vây quanh. Nhưng mà đã quay lại thành Bắc Kinh, em cho rằng em còn có thể ra khỏi đây sao?

Anh vừa nghĩ vừa đi ra ngoài, ngẩng đầu, thấy lái xe Trương đã mở cửa xe chờ sẵn, bước chân liền sải nhanh hơn.

.

Thực ra Mộc Cận vốn định về Thâm Quyển, ai ngờ vừa đến Tô Châu thì nhận được điện thoại của nhà gọi tới.

Lần này mẹ cô trái lại không thúc giục cô về nhà, chỉ dặn dò cô chú ý sức khỏe, đang mùa hè coi chừng cảm nắng, đừng ăn vặt để bị đau bụng. Rốt cục dặn đến mức Mộc Cận cảm thấy kì quái, nhin không được hỏi lại: “Mẹ, sao tự nhiên mẹ nói nhiều thế?”

“À, là thế này.” Mẹ cô đáp, “Ngày mai mẹ muốn cùng ba con xuất ngoại một chuyến.”

Trong lòng Mộc Cận không nén được một tiếng rên khẽ.

Vì thế cô cũng không nói với mọi người là đang định về nhà, ngồi xe đi Vô Tích, mua vé máy bay sau đó mới gọi điện cho Cố Tuấn Nghiêu, báo cho anh biết cô đang đến Bắc Kinh.

Cố Tuấn Nghiêu vốn đang bận việc ở công ty, nghe thấy cô bảo sẽ đến, liền bỏ hết công việc, ra sân bay đón cô, sau đó đến thẳng khách sạn tiếp khách. Anh cũng định sẽ ứng phó qua loa rồi cùng Mộc Cận đi trước.

Thế nhưng vừa mới vào cửa đã gặp người quen cũ.

Trần Doãn Càn đứng ở phía đối diện, nhưng không nói gì, chỉ là ánh mắt rõ ràng lộ ra vẻ kín đáo dò xét lẫn đùa cợt, còn có ba phần khinh thường, nhìn thẳng vào Mộc Cận, khiến cô đột nhiên nghĩ đến Bạc Thanh Hàn đang ở Mộc Độc xa xôi.

Cố Tuấn Nghiêu hàn huyên cùng đối phương mấy câu, Mộc Cận cắn bản một chữ cũng không nghe lọt, cô chỉ chau mày nghĩ ngợi, sao cái thế giới này luôn nhỏ bé như vậy?

Rõ ràng đã trốn đi thật xa, nhưng cuối cùng vẫn cứ gặp lại; thậm chí lúc cô một lần nữa trốn chạy, lại vừa vặn gặp phải người có quan hệ với anh.

Trong nháy mắt, vẻ mặt trêu tức của Bạc Thanh Hàn lại xuất hiện trước mắt Mộc Cận, anh nhếch nhếch khóe miệng nói, anh cảm thấy đây gọi là duyên phận.

Sau khi cáo biệt với Trần Doãn Càn, Mộc Cận chui vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh mạnh mẽ hắt lên mặt.

Cuộc sống thật sự không có cách nào trôi đi. Cứ như vậy tái diễn, lại một lần nữa nhớ đến Bạc Thanh Hàn, thậm chí còn mãnh liệt hơn thời điểm mùa hè năm trước khi cô rời xa anh, giống như cái tên của anh là một đóa hoa tường vi có gai, dù có kiềm chế thế nào cũng không ngăn được bản thân cứ tiến gần đến, hít hà.

Dường như từng giây từng phút ở bên anh tồn tại giống như một loại cây thuốc phiện – nhịp nhàng ăn khớp dán trên làn da, biết rất rõ là không thể đụng vào, không thể tới gần, nhưng lại không có cách nào để nén cái phần khát vọng đó.

Những ngày ở thị trấn nhỏ, Mộc Cận đã đọc một vài quyển sách, trong đó có một câu:

Duyên khuyệt bất sinh. (*)

(*) Thiếu duyên chẳng sinh, nghĩa là trong mọi chuyện cần phải có nhân duyên hòa hợp

Dùng để hình dung quãng thời gian của Mộc Cận và Bạc Thanh Hàn, có thể giải thích là: mặc dù nguyên nhân đã tồn tại từ trước khi gặp nhau, nhưng thiếu đi nhân duyên, vậy thì sẽ vĩnh cửu dừng ở tương lai.

Vĩnh cửu dừng ở tương lai.

Thực ra cũng không phải cô không thể kiềm chế được chính mình.

Lúc vừa đến Thâm Quyến cô đã đi học nấu ăn, mỗi lần dùng dao tập thái thịt, dường như sẽ đều nhớ lại buổi tối cuối cùng đó. Nếu khi đó cô vẫn ở lại trong nhà, có phải sẽ không phải chứng kiến một màn kia? Nhưng mỗi lần nghĩ vậy, cô lại không nén được mỉm cười tự giễu.

Chuyện gì phải xảy ra thì sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, phải đối mặt thì cuối cùng sẽ phải đối mặt, họ sẽ không thể duy trì được sự hòa thuận, âm áp, bình tĩnh dịu dàng ngoài mặt, sẽ không thể cứ dằng dặc tiếp diễn.

Hết ba tháng miệt mài học tập, nhưng cô lại không có việc làm, cũng không có ý định đi làm gì cả, cảm thấy không có hứng thú. Sau đó cô một mình trốn đi du lịch, cuối cùng đã đến Mộc Độc.

Ở lại đó cũng đã gần một năm.

Dùng những miếng vải đẹp đẽ, làm thành những cuốn sổ xinh xắn.

Mở một gian hàng nhỏ xinh bán hàng qua mạng, phù hợp với mong muốn của cô.

Số tiền lợi nhuận đủ cho cô mua một vài lọ nước hoa, đủ loại mùi hương thoang thoảng, sau đó cô lại tiếp tục vui đùa vào nhiều vải hơn.

Thực sự Mộc Cận muốn để đầu óc chìm đắm hoàn toàn vào những cái tâm thường, bữa bãi, để không bao giờ nghĩ đến nữa.

Nhưng cuối cùng cô lại một lần nữa, gặp Bạc Thanh Hàn.

Quãng thời gian bình thường, vô vị lại một lần nữa bị anh phá hỏng, tâm tư cô lại bắt đầu lang thang phiêu bạt.

Mộc Cận vốn chỉ định nán lại Bắc Kinh hai ba ngày rồi đi, thế nhưng xem thời gian thì còn chưa tới một tuần nữa là sinh nhật Đâu Đâu. Cô lại ở lại thêm hai ngày, cả ngày ở trong nhà Cố Tuấn Nghiêu xem phim, hết bộ này sang bộ khác, đều là điện ảnh cổ điển, từ “Loạn thế giai nhân” cho đến “Một tâm hồn đẹp”, cả phim được giải Oscar năm trước cũng đã xem mấy lần.

Hôm sinh nhật Đâu Đâu, cô đến trường cũ tìm bạn, hai người gặp lại nhau vẫn tíu tít hô to gọi nhỏ, giống như những năm tháng đại học bỗng chốc đã ulla về, vẫn là những chiến hữu cách mạng thân thiết, gần bó.

Đâu Đâu còn gọi cả Đào Tử, ba người ngồi trong một quán cơm nhỏ ở ngoài trường, lại cùng nhau sục sùi. Vừa ăn cơm vừa hỏi tình hình gần đây của nhau, Mộc Cận bị Đâu Đâu và Đào Tử đồng loạt khinh bỉ, Đâu Đâu không hề khách khí, “Cậu quá kém Mộc Cận ạ, chỉ vì chia tay với Bạc Thanh Hàn mà trốn ở Mộc Độc một năm không dám ra ngoài?”

Cái gì mà chỉ vì chia tay với Bạc Thanh Hàn mà trốn ở Mộc Độc một năm không dám ra ngoài... Mộc Cận miễn bình luận.

Đào Tử cũng bĩu môi lắc đầu: “Tớ còn tưởng cậu là lô-cốt, ai dè đến cao nguyên cũng chẳng phải.”

Mộc Cận nhin không được khóe miệng run run.

Sau khi ăn cơm, cả Đào Tử và Mộc Cận đều chưa muốn đi, ba người bàn bạc, cuối cùng đi xem phim.

Nhưng Đào Tử vừa nói ra địa điểm, Mộc Cận liền ừ rừ. Cô bi thảm nhìn hai cô bạn: “Đổi chỗ khác không được sao?”

Đâu Đâu hoài nghi liếc nhìn cô: “Sao vậy? Hồi trước không phải chúng ta thường xem ở chỗ này sao.”

Mộc Cận im lặng, cuối cùng vẫn phải cam chịu, chậm chạp theo sau hai cô gái đang sung sướng ca hát.

Khéo thật, lại phải đến đúng cái rạp chiếu phim khó chịu này.

Trải qua lễ tình nhân năm ngoái rục rờ, đặc biệt bên người ấy, đó đã là những kỉ niệm mà Mộc Cận không dám nhớ lại nữa. Nhưng trước mặt bạn bè cô lại chẳng còn mặt mũi nào mà nói ra, bởi vì nơi đó cô đã tới cùng với Bạc Thanh Hàn cho nên bây giờ không dám quay lại.

Mộc Cận ngồi trên ghế chờ đến giờ phim chiếu, đến da đầu cũng cảm giác như đang run lên từng trận.

Cô đang một tay đỡ trán, nhàm chán chống khuỷu tay lên bàn, đột nhiên một giọng nói cất lên: “Vị tiểu thư này?”

Mộc Cận ngẩng đầu.

Một người ăn mặc giống nhân viên làm tại rạp chiếu phim đang nhìn cô cười cười: “Ha ha đúng là cô thật.”

Mộc Cận chưa hiểu có chuyện gì: “Xin hỏi...”

“À, cô không biết tôi. Thực ra cũng không hiểu sao tôi lại nhận ra cô.” Người nọ nói, “Chỉ là tôi nhớ lễ tình nhân năm ngoái cô đã tới cùng bạn trai, còn rút thăm trúng thưởng đúng không? Hôm nay lại cùng bạn trai đến xem phim hả?”

Mộc Cận sững người, khẽ gật đầu với người kia: “Không phải không phải, tôi đi cùng bạn.”

“À...” Người kia có vẻ kìm nén đã lâu, đã nói là nói liên hồi, lúc nhắc tới Bạc Thanh Hàn, trong ánh mắt còn mang theo vẻ hâm mộ, “Bạn trai cô đối với cô thật là tốt, còn đặc biệt chạy vào hậu đài, sẵn lòng ra giá gấp đôi để số tám được trúng thưởng. Tiểu thư, cô là số tám đúng không?”

Mộc Cận sững sờ.

Người nọ vẫn còn lải nhải: “Chắc chắn, tôi mà có được người bạn trai sẵn sàng như vậy thì thật tốt...”

Cô ta còn chưa nói dứt lời, Mộc Cận đã đứng dậy khẽ gật đầu: “Thật xin lỗi, tôi phải vào nhà vệ sinh một lát.”

Mộc Cận đứng trước gương trong nhà vệ sinh quan sát chính mình, một lúc sau cô nhẹ nhàng cởi khuy áo sơ mi thứ nhất, kéo ra một sợi dây đeo màu đỏ trên cổ.

Trên sợi dây đó, chính là chiếc nhẫn có khắc hình ngôi sao.

Cô cúi đầu nhìn chiếc nhẫn nhỏ trên đầu ngón tay, hình dạng quen thuộc biết bao, đơn giản, mộc mạc, mảnh mai dường như bất cứ lúc nào không cẩn thận là sẽ bị bẻ cong.

Nhưng cô đã đeo trên cổ lâu như thế, chưa hề khiến chiếc nhẫn đó bị biến dạng.

Hóa ra ngay cả cái này cũng là do anh sắp xếp, đến cuối cùng còn có cái gì mà cô không biết, đều là một tay anh thao túng mà thôi?

Mộc Cận cúi đầu nhẹ nhàng cười. Hết chương 51Chương 52. GL ký (*)

(*) GL: girl love

Bởi vì câu nói của người nhân viên kia mà Mộc Cận mất hết hứng xem phim, rõ ràng là phim hài vui vẻ mà cô suýt nữa đã ngủ gục. Lúc đi ra đã là gần sáu giờ chiều, ba người lại nhất trí quay về trường cùng ăn bữa tối.

Nghĩ tới lại thổn thức, hồi còn ở trường mỗi ngày đều chỉ khao khát được trốn ra ngoài, không ngừng oán hận cơm trong trường quá khó ăn, đến khi tốt nghiệp rồi thì lại nhớ căng-tin trường học, không chịu ra tiệm cơm nhỏ bên ngoài, phải vào căng-tin trường ăn một bữa để lấy lại cảm giác thân thiết.

Lúc vừa vào cổng trường, Đào Tử trông thấy một bảng thông báo cách đó không xa, Trung Quốc làm kho tế bào quyền góp cho viện nghiên cứu Bắc Kinh. Đào Tử chột xúc động, không ngừng kéo tay Mộc Cận:

“Mộc Cận Mộc Cận, hôm nay là sinh nhật Đâu Đâu, để có một kỉ niệm nhiều ý nghĩa, hay là chúng ta cùng nhau làm một việc gì đó. Chúng ta đi hiến tế bào đi.”

Đâu Đâu không biết nói gì: “Bây giờ chưa hiến tế bào được đâu, chỉ lấy năm mili-lít máu, chẳng qua thêm nhiều lỗ kim trên tay mà thôi.”

Ngược lại, Mộc Cận cảm thấy ý kiến của Đào Tử không tệ, cô và Đào Tử lặng lẽ nhìn nhau, không hẹn mà cùng hướng ánh mắt sang Đâu Đâu.

Đâu Đâu cau mày nhìn trái nhìn phải: “Hai người các cậu, làm gì vậy?”

Hai người đồng thanh: “Đi thôi!”

Nhân viên công tác thấy có tận ba người cùng đến, cười tủm tỉm giới thiệu cho các cô, ở đây mới là bước đầu tiên, chỉ cần lấy năm mili-lít máu, bọn họ sẽ phụ trách mang vào phía trong xét nghiệm HLA (*) rồi đối xứng với kho tư liệu dự trữ trên máy tính, chờ đến khi xét nghiệm thành công có người phù hợp thì mới sắp xếp đến trung tâm làm bước tiếp theo, thử máu, đo lường.

(*) HLA: Human Leucocyte Antigen (kháng nguyên bạch cầu người)

Lại nói, không có quan hệ huyết thống thì xác suất phù hợp HLA là một phần vạn, có lẽ cả đời này sẽ chẳng có người nào phù hợp để được nhận.

Đào Tử xắn tay áo: “Tôi đây!”

Mộc Cận và Đâu Đâu đều sợ kim tiêm, Đào Tử vừa duỗi tay cho nhân viên công tác vừa khinh thường nhìn hai người bọn họ, đột nhiên hét lên một tiếng.

Thực ra chỉ là nhân viên công tác lúc buộc dây cao su vào tay cô hơi dùng sức quá mà thôi. Vị nhân viên công tác kia vừa vỗ nhẹ lên khuỷu tay Đào Tử, vừa cười nói: “Chắc chắn chỉ lấy năm mili-lít máu, đừng sợ.”

Mộc Cận và Đâu Đâu không nhịn được cười ra tiếng. Đâu Đâu liếc mắt nhìn Đào Tử: “Giả vờ, tiếp tục giả vờ đi.”

Về mặt Đào Tử đây khinh thường: “Xì, hai người có nhân sinh quan cao thượng lên một chút được không? Nhanh lên, xắn tay áo!”

Ai ngờ Mộc Cận vừa định vươn tay ra, một bàn tay chợt đặt lên vai cô.

Cô vừa quay đầu, người kia về mặt nôn nóng, còn hơi bức bối, lại hơi lo lắng: “Em làm sao vậy? Sao lại ở đây hỏi tư vấn tế bào?”

Mộc Cận còn chưa kịp nói, Đâu Đâu đã liếc mắt, không vui nói: “Không có chuyện thì ai đến hỏi tư vấn làm gì?”

Đào Tử cũng rút tay lại, cố ý nói mát: “Đúng đấy, không bị sao thì ai cam tâm tình nguyện đến hỏi tế bào làm gì, chính là bệnh nặng.”

Xa xa Bạc Thanh Hàn đã trông thấy Mộc Cận đứng dưới mái che nắng, bên cạnh là bức tranh cực lớn, bên trên viết: “Hiến tế bào máu”, trong đầu anh chợt nổ ầm một tiếng. Lại thấy Mộc Cận cúi trước bàn, dáng vẻ như đang chăm chú nghe tư vấn, anh nghĩ là cô bị bệnh gì đó, càng sốt ruột hơn, lao đến kéo cô ra: “Đi, anh đưa em đến bệnh viện.”

Chỉ có một mình Mộc Cận than thở trong lòng, Đâu Đâu à Đào Tử à, bọn họ không kiếm thêm phiền phức thì không chịu được sao, rốt cuộc là cái gì thế này!

Cô quay người gạt tay Bạc Thanh Hàn đang đặt trên vai mình, không kiên nhẫn lườm anh: “Anh làm cái gì! Bỏ em ra!”

Bạc Thanh Hàn khê giạt mình, nhưng rất nhanh chóng tay đã lại đặt lên, giọng nói thành khẩn, còn có vẻ dỗ dành: “Tiểu Cận, không có gì to tát cả, trước tiên anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra, sau đó anh sẽ bố trí bác sĩ trưởng. Bây giờ không phải lúc để cáu gắt, em theo anh đi được không?”

Lần này Mộc Cận thật sự muốn giết người. Cô đưa tay xoa xoa mi tâm, lại một lần nữa đẩy tay Bạc Thanh Hàn ra: “Anh hiểu lầm rồi, em không bị máu trắng, bọn em chỉ đang tự nguyện hiến máu mà thôi.”

Vừa nói cô vừa nhìn Bạc Thanh Hàn mỉm cười, dừng lại một chút mới nói tiếp: “Cảm ơn anh đã quan tâm.”

Ngữ khí của cô xa cách mà lạnh nhạt, giống như thật sự chỉ đang nói với một người xa lạ. Nụ cười hờ hững, khách khí đó trong mắt Bạc Thanh Hàn, so với việc thấy cô tức giận lại càng khiến anh lo lắng. Đôi mày rậm của anh khẽ nhíu lại: “Mộc Cận...”

“À đúng rồi, giới thiệu với anh một chút.” Mộc Cận ôm Đào Tử, “Đây là bạn gái của em.”

Bạc Thanh Hàn gật nhẹ đầu với Đào Tử: “Xin chào, rất lâu trước đây đã từng nghe Tiểu Cận nhắc đến cô.”

Khóe miệng Mộc Cận run run, thầm nghĩ anh làm gì mà mờ ám cứ như bây giờ hai chúng ta thực sự còn có cái gì vậy, cô gần như vô ý thức, mặt không đổi sắc nói với Bạc Thanh Hàn: “Hiện tại mọi người đều là người đã trưởng thành, cũng chẳng có gì phải giấu diếm anh. Ý của em là, Đào Tử là bạn gái của em.”

Đâu Đâu nghe xong rất hưng phấn.

Ánh mắt Bạc Thanh Hàn dừng lại trên người Đào Tử: tóc ngắn, áo cộc tay, quần soóc, dong dỏng cao, bộ dạng như nam sinh.

Trong giây lát dường như anh đã hiểu ra chút ít, trừng lớn mắt nhìn sang Mộc Cận.

Sau khi Mộc Cận cho anh một ánh mắt hết cách rồi, lại đến chém đinh chặt sắt, mới mỉm cười nói: “Bọn em rất hạnh phúc.”

Đào Tử không để vụt mất thời cơ, ôm lấy vai Mộc Cận, cũng cười tủm tỉm nói với Bạc Thanh Hàn: “Yên tâm, tôi sẽ săn sóc cô ấy thật tốt.”

Đâu Đâu ở một bên, cười vụng trộm quả thực muốn té xỉu – nếu không phải trông thấy mặt mũi u ám của Bạc Thanh Hàn đứng bên cạnh, cô gần như muốn xông lên cho Mộc Cận và Đào Tử một cái ôm thăm thiết: Các chị em! Chiêu này quá trâu rồi!

Bạc Thanh Hàn nhìn Mộc Cận và Đào Tử đứng trước mặt, thân thân mật mật vai kề vai, lại còn nhìn anh đầy khinh thường. Anh nhìn chăm chăm Mộc Cận hồi lâu, rốt cục vẫn phải chau mày, vươn tay nắm cổ tay Mộc Cận, ngữ khí kiên quyết, quay người định kéo cô đi: “Đi theo anh.”

Mộc Cận rút tay lại, kéo cả Bạc Thanh Hàn cũng xoay người. Mãi đến khi cô rút tay ra được mới ngẩng đầu lên nhìn anh, nhấn từng câu từng chữ: “Anh muốn cách ba năm lại được nếm mùi vị một cái tát sao? Lúc trước anh đã có thể để em đi đơn giản như vậy, bây giờ cần gì phải gặp lại?”

Ánh mắt Bạc Thanh Hàn lóe sáng, khóe miệng kéo lên một nụ cười, trái ngược với sự hấp tấp dịu dàng ban nãy: “Em cảm thấy, hai chúng ta không thiếu nợ nhau chút nào sao?”

Mộc Cận cau mày: “Chẳng lẽ còn không phải?”

“Em thật sự đã quên hay là giả vờ quên thế.” Bạc Thanh Hàn nhìn thẳng vào cô, “Anh đã nói với em thế nào? Chuyện này vẫn chưa xong, em muốn chạy à, không có cửa đâu!”

Anh gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra mấy chữ cuối cùng.

Nghe xong trong lòng Mộc Cận chợt nhảy dựng.

Sao có thể quên? Ngày đó anh rõ ràng rất tức giận, lời nói giống như búa tạ từng chữ từng chữ đập vào trong lòng cô, khiến cô cảm thấy không còn sức chống đỡ, gần như vô ý thức muốn trốn chạy.

Thế nhưng anh đã quay người đi.

Cho nên cô cũng đi, lặng lẽ rời xa anh, cho rằng như vậy sẽ khiến anh không thể tìm ra, tìm không thấy.

Nhưng cô cũng biết rất rõ, lúc ở sân bay Cổ Tuấn Nghiêu ba bốn lần cố kéo dài thời gian, trong lòng cô đã từng trôi lên một niềm hi vọng nho nhỏ. Thậm chí cô còn nghĩ, nếu như Bạc Thanh Hàn đến sân bay chặn cô lại, cô sẽ làm thế nào?

Nhưng hi vọng đẹp nhất ở chỗ, nó vĩnh viễn đều ở phía trước.

Cũng như vậy, hi vọng tối tăm nhất ở chỗ, kết quả của nó vĩnh viễn phải đến thật lâu thật lâu về sau ta mới có thể biết.

Cô ngẩng đầu lên, cũng nhìn thẳng vào anh: “Em chạy, cũng không chạy thành công. Vậy anh nói đi, bây giờ anh muốn làm gì? Anh còn muốn gì nữa?”

Bạc Thanh Hàn rung mình, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào cặp mắt cô: “Anh muốn thời gian của em, hai mươi một năm.”

Sau lưng anh, ánh tà dương phía chân trời tạo thành một mảng mây đỏ cực lớn, gần như cả nửa bầu trời là một quả cam màu đỏ tươi đẹp, ánh sáng rơi trên áo sơ mi màu sáng của anh đặc biệt êm dịu. Nhưng sự tăm tối, phiền muộn trong mắt anh, áp bức Mộc Cận không hề che giấu, giống như toàn bộ ráng đỏ của bầu trời đè ép lên người cô, mang theo tiếng vang âm âm đất trời, một lớp lại một lớp.

Cô nhìn anh chăm chú hồi lâu, rốt cục ngẩng đầu lên: “Không.”

Trong cổ áo có cái gì đó, theo động tác ngẩng đầu của cô chợt theo đường vòng lộ ra ngoài.

Ánh sáng màu bạc bên cạnh cổ áo lóe lên, chợt yên lặng rơi ra bên ngoài.

Ánh mắt Bạc Thanh Hàn rất nhạy bén, chăm chú vào chiếc nhẫn. Ánh mắt anh chỉ quét qua mặt nhẫn một chút, rất nhanh đã trở lại trên mặt Mộc Cận, lần này mang theo ý cười khó mà nhận ra, anh duỗi tay nắm chặt cổ tay cô, ngữ khí vẫn lãnh đạm mà quả quyết: “Đi thôi.”

Mộc Cận cúi đầu nhìn theo tầm mắt anh, lập tức bức mình chiếc nhẫn đáng ghét, sớm không sớm, muộn không muộn lại đúng vào lúc này, mặt cô không nén được đỏ bừng lên, cảm giác trong mắt anh đã trở nên hoàn toàn trong suốt, bất luận đang suy nghĩ gì, nghĩ tới cái gì, anh dường như đang bốc cháy.

Anh lại đột nhiên ghé vào tai Mộc Cận cực kỳ nhanh chóng thấp giọng nói: “Anh còn cho rằng em có thể gạt người mà mặt không đổi sắc, sao bây giờ lại đỏ mặt?”

Cô tức giận trừng mắt lườm anh, rụt cổ, quay đầu ném ánh mắt cầu cứu về phía Đào Tử.

Đào Tử hiểu ý, cũng vươn tay tới kéo cổ tay còn lại của Mộc Cận, nghiêng đầu nhìn Bạc Thanh Hàn: “Cô ấy là của tôi.”

Bạc Thanh Hàn cũng không phản bác, chỉ đem ánh mắt đang dừng trên Đào Tử trở lại nhìn Mộc Cận, khoe miệng cong lên, nói với cô: “Chỉ cần nơi nào có em, sẽ có anh. Mộc Cận, em trốn không thoát đâu.”

Nói xong, anh buông lỏng tay cô, quay người rời đi.

Câu nói cuối cùng đó “Chỉ cần nơi nào có em sẽ có anh” thật sự quá ngang ngược, Mộc Cận kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng anh đến thất thần. Đâu Đâu đi tới, cũng nhìn bóng lưng Bạc Thanh Hàn rồi lắc đầu cảm thán: “Người đàn ông này đúng là cực phẩm, ngang ngược cũng ngang ngược đến mức đó, Mộc Cận, cậu xong rồi.”

“Tớ đã xong từ lâu rồi.” Mộc Cận đáp.

Đào Tử đẩy Mộc Cận: “Này lúc cậu nói chuyện với bọn tớ còn đầy ai oán thâm thương, sao hôm nay tớ thấy anh ta cũng không phải người khiến người khác căm phẫn như cậu nói. Không phải là cậu... vì nổi nóng mà cố ý hạ thấp anh ta đấy chứ.”

“Cút!” Mộc Cận quát, “Tớ là người như vậy sao! Hai người đừng để bề ngoài ngây thơ vô hại của anh ta lừa gạt, đã nói chị em gái phải như thế nào, tình nguyện tin tưởng...”

Nói còn chưa dứt lời, cô đã bị Đào Tử bịt miệng.

Hết chương 52

30. Chương 53+54

Chương 53. Mắc lừa ký

Đồng chí Bạc Thanh Hàn nếu bắt đầu làm người tốt, chắc chắn có thể làm được những việc nhỏ nhặt nhất trong im lặng. Mộc Cận đứng trên ban công nhà Cố Tuấn Nghiêu, cúi đầu nhìn chàng thanh niên của cửa hàng bán hoa, trên tay ôm một bó hoa tươi cực lớn, đang thò tay bấm chuông cửa, cô không nén được một tiếng than thở khê khàng.

Kiên trì với các loại hoa tươi, hôm nay đã là ngày thứ bảy.

Không còn gì khác ngoài việc mỗi ngày mang đến tận cửa các loại thượng vàng hạ cám, thậm chí còn có áo khoác, váy, kể cả áo ngủ.

Mộc Cận suốt ngày ở trong nhà không ra khỏi cửa, nhin không được quay đầu gào thét với gian phòng trống trải: “Bạc Thanh Hàn anh có thôi đi không anh cho rằng bây giờ đang là thời đại nào chứ!”

Một chữ .

Đặc biệt là Cố Tuấn Nghiêu mỗi ngày sau khi tan tầm, về nhà nhìn thấy các loại hoa, các túi hàng chất đống ở cửa ra vào, mặt không đổi sắc xách hết vào nhà, hơn nữa còn dùng ánh mắt “Thật sự không phải anh mua” để trêu tức Mộc Cận, cô cảm thấy vô cùng vô cùng vô cùng .

Hôm trước cô nằm bò ra bàn cơm, trên lưng vẫn còn buộc tạp dề, cau mày trề miệng uy hiếp Cố Tuấn Nghiêu: “Em cảnh cáo anh, nếu còn dám cầm các thứ đồ này vào nhà, coi chừng em cho anh chết đói.”

Cố Tuấn Nghiêu nhường mày cười, sắc mặt không thay đổi: “Ngu sao mà không cầm, đây không phải câu hỏi đó em hay nói sao. Năm đó em ngang nhiên bóc lột anh, em nhìn bó hoa này, bộ váy này đi, chắc chắc Mộc Cận à, đắt lắm đấy!”

“Cút!” Mộc Cận lật bàn, “Cố Tuấn Nghiêu anh không có nghĩa khí!”

Anh cười như con hồ ly: “Anh mặc kệ, dù sao đặt ở cửa nhà anh, anh cứ cầm vào. Nếu em không muốn, tự em đi trả lại cho anh ta.”

Mộc Cận nhìn lên đèn trần nhà than thở một tiếng, âm thầm ôm trán suy nghĩ, chẳng lẽ một năm không gặp, Bạc Thanh Hàn và Cố Tuấn Nghiêu đã kết tình hữu nghị cách mạng rồi sao? Tên này sao lại kịch liệt bao che cho nhau vậy, ngay cả cô là tiểu thanh mai trong truyền thuyết mà cũng bị bài xích.

Không được, lúc ra sân trước lấy nước thì sân sau đã cháy, đây chính là chuyện lớn.

Cô đang suy nghĩ xem có nên tiếp tục chạy trốn không thì có điện thoại của học muội trước đây cùng tham gia thi đấu mô hình, Tống Hàm Tiểu gọi tới.

Tống Hàm Tiểu nũng nịu với cô trong điện thoại: “Học tỷ, chị giúp em đi mà, em thật sự không còn cách nào.”

“Trước tiên em phải nói là có chuyện gì chứ!” Mộc Cận vẫn nghĩ đến sự cố hồi đó, cảm thấy có lỗi với học muội, “Có thể giúp thì chị sẽ giúp, lần thi đấu mô hình đó thật có lỗi với em và học đệ.”

“Ôi chuyện đó qua lâu rồi.” Trái lại Tống Hàm Tiểu không thềm quan tâm, “Học tỷ, bây giờ bọn em lại muốn tham gia một cuộc thi thiết kế thời trang, thiếu một người mẫu. Trong mấy người em quen, em thấy chị là hợp nhất, xin chị giúp đỡ em đi mà? Em cam đoan, chỉ chụp một bộ ảnh, chỉ một bộ.”

Mộc Cận ngây ra: “Dáng chị không đủ cao đâu, người mẫu mà không đến một mét bảy ba à?”

Tổng Hàm Tiểu cười ha ha: “Không sao không sao, không yêu cầu người mẫu chuyên nghiệp. Hơn nữa em thấy được là được, đáng người chỉ cần tỉ lệ cân xứng, không nhất thiết phải cao thì mới nổi bật, chị cứ nghe em đi!”

Mộc Cận nghe xong câu cuối cùng, khóe miệng không kìm được khẽ run rẩy.

Cuối cùng cô cũng không chịu nổi sự nhõng nhẽo cứng đầu của Tổng Hàm Tiểu, cộng với cảm giác có lỗi từ trước, thế là bắt Tổng Hàm Tiểu phải cam đoan chỉ gửi cho ban tổ chức, không được tiết lộ ra ngoài thì mới đồng ý.

Vì vậy hai ngày sau, cô quay lại trường học giúp Tổng Hàm Tiểu chụp một bộ ảnh.

Ai ngờ một bộ ảnh này, đã bị rò rỉ.

Lại nói, thực ra đây cũng chẳng xem là chuyện quá tồi tệ – có người gọi điện cho Mộc Cận.

Lúc cô nhận được một cú điện thoại vô danh còn cảm thấy rất kì quái: “Xin chào.”

“Xin chào, cho hỏi có phải Mộc Cận tiểu thư không ạ?” Giọng nói từ đầu bên kia rất dịu dàng, “Tôi là Diệp Oản Oản của công ty đá quý Thiên Thi.”

Mộc Cận ngỡ vực: “Là tôi, xin hỏi cô tìm tôi có việc gì?”

“À, là thế này.” Diệp Oản Oản chậm rãi giải thích, “Chúng tôi đã xem ảnh chụp của cô, vừa vặn có một góc độ rất chuẩn, chụp lên khiến cho bàn tay cực kỳ đẹp. Cho nên muốn hỏi cô có ý định làm người mẫu cho kỳ tiếp theo của chúng tôi không?”

Mộc Cận ngây người. Chuyện gì thế này? Cô đã trở thành mèo máy vạn năng từ bao giờ thế? Hơn nữa lại là công việc có tính kĩ thuật này?

Nhưng cô vẫn rất lễ độ từ chối: “À, thật xin lỗi, tạm thời tôi không có ý định đó. Hơn nữa tôi sắp phải rời Bắc Kinh rồi.”

“À, vậy sao.” Diệp Oản Oản thoáng dừng lại, hình như đang nói gì đó với người bên cạnh, lại nói, “Thực ra vốn không nên làm phiền cô, nhưng kỳ tiếp theo chúng tôi muốn làm một quảng cáo, hai ngày trước có một người mẫu bị thương ở tay. Vì vậy nên muốn mời cô thay thế tạm thời?”

Ngữ khí đối phương dịu dàng khéo léo, Mộc Cận ngại từ chối thẳng thừng, đành phải nói khó: “Trước kia tôi cũng chưa làm bao giờ, để tôi làm thì không thích hợp lắm, chẳng may làm hỏng... Hơn nữa nếu bên đó không có người mẫu thay thế, lẽ nào không thể ra ngoài mời hai người mẫu chuyên nghiệp sao? Nếu không thì vẫn còn rất nhiều người mẫu làm thêm trong trường mà.”

“Nhưng thật ra là thế này, điều kiện của cô vô cùng tốt.” Diệp Oản Oản giải thích, “Ông chủ của chúng tôi vừa nhìn đã nói được ngay, cho nên tôi mới phải liên lạc quấy rầy cô.”

Mộc Cận vẫn cảm thấy có gì đó không đúng: “Cái đó chỉ là do góc chụp, tay của tôi rất xấu...”

“Ai nói vậy!” Diệp Oản Oản phản bác, “Mộc tiểu thư, điều kiện của cô thật sự vô cùng tốt. À, thực ra, trước kia chúng ta đã từng gặp mặt một lần, lúc đó tôi đã để ý cô, thật sự cực kỳ phù hợp.”

Gặp mặt một lần? Mộc Cận đang định hỏi, Diệp Oản Oản lại nói tiếp, “Hay là, cô cứ suy nghĩ kĩ rồi hãy trả lời tôi, có được không?”

“Tôi vẫn cảm thấy mình không phù hợp.” Mộc Cận từ chối, “Thật xin lỗi.”

“À...” Diệp Oản Oản mấp máy môi, trong giọng nói vô tình có chút vui vẻ, “Mộc tiểu thư, ông chủ của chúng tôi nói, không phải là cô không muốn. Tôi là đồng nghiệp với Nhan Khinh, có điều bây giờ cô ấy đang ở nước ngoài nên không tiện liên lạc với cô, hay là cô nể mặt cô ấy mà giúp tôi một lần?”

Nhan Khinh?

Đó không phải là... bạn của Bạc Thanh Hàn sao.

Sau khi cúp điện thoại, Mộc Cận vẫn cảm thấy trong lòng rất ngổn ngang, sao cô lại bị cái cô Diệp Oản Oản dịu dàng này dỗ ngon dỗ ngọt như lọt vào sừng mù, lại có thể đồng ý được chứ?

Công ty Thiên Thi của Diệp Oản Oản là một công ty thiết kế trang sức lâu năm có uy tín. Mộc Cận từ xa đi tới đã thấy Diệp Oản Oản xuống lầu đón cô, ngay lập tức nhớ ra đã từng gặp nhau ở đâu.

Khoảng vào mùa hè năm ngoái, cô bị Bạc Thanh Hàn kéo đến ngôi nhà nhỏ trong ngõ, kết quả giữa hai người xảy ra một chút trục trặc nhỏ. Cuối cùng lúc ra cửa vừa vặn gặp được vị Diệp tiểu thư ở trước mặt đây, đi theo sau một người đàn ông cao lớn, đôi mắt vừa đen vừa to, không ngừng nhìn cô chăm chăm.

Người đàn ông kia có một đôi mắt hẹp dài, có vẻ thờ ơ, nhưng lại giống như có thể nhìn thẳng vào trong nội tâm người khác. Hai người đứng cùng nhau, một người mang đến cảm giác an tâm, một người lại tạo nhã hào hoa, nhưng sự phối hợp đó nhìn thế nào cũng cảm thấy hài hòa. Đến tận khi về kí túc xá, Mộc Cận vẫn còn nói chuyện với Đầu Đầu rất lâu về người đàn ông kia, anh tuần, cực kỳ anh tuần, ngay cả ngữ điệu nói chuyện cũng đơn giản khiến người ta nóng mặt, tim đập nhanh.

Giống như khi ở bên cạnh Bạc Thanh Hàn, đều là cảm giác đó. Ngay cả vị Tướng tiên sinh mới chỉ gặp có một lần, trên người cũng tỏa ra một hương vị của người đàn ông thành thực, khuôn mặt lạnh lùng nhưng lại vô cùng đẹp.

Nhưng chỉ có Bạc Thanh Hàn mới khiến cô cảm thấy thấp thỏm không yên.

Mộc Cận vốn bị Diệp Oản Oản dụ dỗ cả buổi nên mới mê muội đồng ý, lúc này vừa thấy có liên hệ với Bạc Thanh Hàn thì lại càng ảo não, cắn răng nghĩ chỉ là giúp Nhan Khinh, chỉ một lần.

Diệp Oản Oản cũng không miễn cưỡng, cười tủm tỉm cùng cô nói chuyện các vấn đề về yêu cầu công việc và thù lao, sau khi nghe điện thoại thì quay sang nói: “Mộc tiểu thư, Nhan Khinh đặc biệt gọi điện đến, bảo tôi trưa nay nhất định phải giữ cô lại mời bữa cơm, cô muốn ăn gì?”

“Không cần đâu, lát nữa tôi phải về rồi.” Mộc Cận từ chối, “Không dám làm phiền cô.”

“Đi thôi đi thôi, bây giờ chúng ta đi ăn cơm luôn.” Diệp Oản Oản chỉ cười tủm tỉm kéo cánh tay cô, “Vừa hay, bạn trai tôi cũng đến, chúng ta cùng đi. Hôm nay anh ấy mời khách, chúng ta có lộc ăn kè rồi.”

“Thật sự không cần làm phiền.” Mộc Cận nghĩ đến người đàn ông anh tuần kia, thăm nghĩ tuy gặp trai đẹp cũng không tồi, nhưng lần này lại có chút quan hệ không rõ với Bạc Thanh Hàn.

Còn chưa nói xong, cửa ra vào xuất hiện một bóng người, tiếng nói trầm thấp vọng vào: “Oản Oản.”

Diệp Oản Oản ngẩng đầu, dường như hơi kinh ngạc: “Sao anh lại lên đây?”

“Anh không đợi được ở dưới lầu, nên lên đây đón em.” Phó Tẫn Dương nhướn mày, trong ánh mắt ẩn chứa sự dò xét khó nhận ra, nhìn lướt qua Mộc Cận.

“À đây chính là Mộc Cận.” Diệp Oản Oản cười giới thiệu với Phó Tẫn Dương, lại quay sang Mộc Cận nói, “Đây là Phó Tẫn Dương.”

Mộc Cận lễ độ gật nhẹ đầu với người đó, nhưng không vươn tay ra.

Diệp Oản Oản nói bằng mọi giá phải kéo Mộc Cận đi ăn cơm, nhiệt tình quá quả thực khiến cô hơi sợ. Khi vừa xuống lầu, nhìn thấy chiếc xe quen thuộc trước mắt, cô đã thấu hiểu trên thế giới này quả nhiên chẳng thế nào tồn tại sự nhiệt tình vô cớ đó.

Bởi vì người đang tựa vào chiếc xe kia, nhìn cô mỉm cười đầy vô tội, chính là Bạc Thanh Hàn.

Anh thân thiết chào hỏi Diệp Oản Oản, còn hài hước đùa giỡn: “Dương Tử không lên đón là em không định xuống đây hả?”

Diệp Oản Oản chau mày: “Anh nói lung tung cái gì đó!”

Bạc Thanh Hàn bật cười, nhưng không nhìn Mộc Cận.

Cuối cùng ánh mắt Diệp Oản Oản quét tới quét lui vài vòng trên mặt hai người, đẩy Mộc Cận sang cho Bạc Thanh Hàn: “Bạc Tam, Mộc Cận làm phiền anh chăm sóc nhé. Em có chút việc muốn nói với Dương Tử, hai người đi trước đi, bọn em ra sau.”

Nói xong cô quay sang Mộc Cận cười cười: “Cô ngồi xe của anh ấy có được không?”

Chẳng lẽ lại bảo không được, sau đó mặt dày mày dạn đứng đây làm bóng đèn sao?

Mộc Cận mặt đầy vạch đen, thầm nghĩ chính mình tạo nghiệt nên không thể sống, lắc đầu nhìn Diệp Oản Oản bên cạnh rõ ràng là cố ý, nói: “Được.”

Diệp Oản Oản cười khúc khích, lại đẩy Mộc Cận về phía Bạc Thanh Hàn: “Mau đi nhanh đi, sắp chết đói rồi.”

Nói xong, cô kéo Phó Tần Dương xoay người rời đi.

Hai người bọn họ vừa đi khỏi, để lại Mộc Cận căng thẳng với Bạc Thanh Hàn, ai cũng không chịu nhúc nhích chân trước.

Ánh mắt Mộc Cận quét một vòng qua người Bạc Thanh Hàn, nói: “Em còn có việc, phiền anh chuyển lời lại với Diệp tiểu thư, lúc khác sẽ mời cô ấy ăn cơm. Em đi trước.”

Nói xong cô xoay người rời đi.

Kết quả cánh tay cô bị Bạc Thanh Hàn kéo lại. Giọng anh trầm thấp, có chút bất lực: “Mộc Cận, em thật sự không quay về sao?”

Một câu nói khiến toàn thân cô chấn động, gần như tất cả tuyến phòng vệ đều bị dỡ xuống. Nhưng cô vẫn thờ dãi, quay người hỏi anh: “Em còn có thể quay về sao?”

“Vì cái gì không thể?” Bạc Thanh Hàn chăm chú nhìn cô, “Em còn do dự điều gì?”

“Em không do dự.” Mộc Cận trả lời dứt khoát, “Bạc Thanh Hàn, nhà em nợ anh nhiều như vậy, anh nói một câu quay về, rốt cục là có ý gì? Chẳng lẽ anh thật sự cảm thấy, giữa chúng ta không còn có chuyện gì nữa sao? Cái gì cũng không tồn tại nữa sao? Đừng nói đến việc giữa chúng ta còn không có tình yêu, cho dù có, anh thấy chúng ta còn có thể giống như ngày trước được ư? Hay là anh cảm thấy tra tấn em rất hứng thú, bảo em quay về để anh tiếp tục giày vò?”

“Không có tình yêu?” Hai mắt Bạc Thanh Hàn nhắm lại, “Em nói không có tình yêu?”

Cô cười nhẹ: “Chẳng lẽ có sao. Không đúng, phải nói là anh không có. Em có yêu anh, em đã từng yêu anh.”

“Đã từng?” Dường như anh nghe không hiểu, hỏi lại một câu.

“Đúng, đã từng.” Mộc Cận khẽ gật đầu, mỉm cười với anh, “Nhưng bây giờ đã không còn. Anh đồng ý cũng vậy, không đồng ý cũng vậy, em không ngờ ngay trong lúc đó anh vẫn đang tính toán với em. Em cho rằng đã trả nợ cho anh, em đã cho rằng có thể dùng tình yêu để đền bù lại hai mươi mốt năm mẹ em đã nợ anh, nhưng bây giờ em không muốn nữa. Dù anh không đồng ý, dù anh có vì thế mà muốn hủy hoại em hoàn toàn, em cũng không muốn nữa.”

“Bởi vì em biết rõ, kết quả vĩnh viễn đều chỉ có một.” Mộc Cận nói từng câu từng chữ.

Bạc Thanh Hàn không nói lời nào, chỉ nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt anh sâu thẳm, giống như cô đã từng thấy rất lâu rất lâu trước đây, không rõ cảm xúc, chỉ nhìn cô chăm chú.

Mộc Cận mỉm cười, nhẹ nhàng thoát ra khỏi tay anh, quay người định đi.

Đúng lúc đó tiếng Bạc Thanh Hàn từ phía sau vang lên rất rõ ràng, như một tiếng sấm dội bên tai cô.

Anh nói: “Mộc Cận, anh yêu em.”

Hết chương 53

Chương 54. Thương lượng ký

Lúc Diệp Oản Oản gặp Mộc Cận vào ngày hôm sau rõ ràng có vẻ ngại ngùng: “Mộc Cận, hôm qua...”

Trái lại Mộc Cận chỉ mỉm cười, cướp lời nói xin lỗi: “Thật ngại quá, hôm qua có chút việc, đã không thể đi được.”

Diệp Oản Oản không bỏ lỡ thời cơ nói tốt cho Bạc Thanh Hàn: “Hôm qua chị đã thăm dò một chút, Dương Tử cũng nói chưa từng thấy Bạc Thanh Hàn nghiêm túc với ai như vậy. Mộc Cận, chị không rõ lắm về chuyện trước đây của hai người, nhưng chị khuyên em một câu, dù là chuyện lớn gì thì cũng nên cho anh ấy một cơ hội giải thích. Cho dù cuối cùng có xa nhau, ít nhất cũng không phải chịu oan uổng.”

Mộc Cận khẽ gật đầu: “Em hiểu.”

Diệp Oản Oản không nói gì nữa, đứng dậy mời Mộc Cận chuẩn bị bắt đầu.

Vốn không nên làm khổ Mộc Cận thế này, nhưng cô cứ nhất quyết ở trong nhà không chịu gặp Bạc Thanh Hàn, bây giờ mục đích của anh đã thực hiện được, việc lẽ ra giao cho Mộc Cận đã được bố trí ột người mẫu khác, cô thành ra có cũng được mà không có cũng chẳng sao, không cần ra diễn nhiều.

Mộc Cận cũng vui vẻ giảm bớt lượng công việc, rảnh rỗi ngồi bên cạnh, ôm chai nước khoáng, xem những người khác chụp ảnh. Giữa giờ nghỉ ngơi cô hỏi mượn Diệp Oản Oản cuốn tạp chí, ngồi một chỗ vùi đầu lật xem.

Đang giờ, đột nhiên nghe thấy một hồi náo động ở ngoài cửa.

Cô ngẩng đầu, hóa ra cũng là người trước đây đã từng gặp – Đỗ Trình Vũ.

Đỗ Trình Vũ bị mấy người vây quanh tiến đến, mắt liếc Mộc Cận đang ôm tạp chí xem say sưa, đưa tay hạ kính râm xuống, khẽ mỉm cười chào hỏi: “Xin chào.”

Mộc Cận cũng ngẩng đầu nhìn Đỗ Trình Vũ, cũng mỉm cười: “Xin chào.”

“Hóa ra cô làm việc ở đây sao?” Đỗ Trình Vũ nhướn mày hỏi, “Nếu tôi nhớ không lầm, lần trước gặp cô vẫn đang ở trường học mà.”

“Tôi đến hỗ trợ.” Mộc Cận đáp lời ít ỷ nhiều, “Có người bạn làm ở đây.”

“À.” Đỗ Trình Vũ gật nhẹ đầu, “Không phải cô ở cùng Tam thiếu gia sao, sao chẳng bao giờ thấy anh ấy đưa cô đi chơi? Tối qua bọn họ còn trên Tam công tử mỗi ngày thay bạn gái như thay áo, tôi còn tưởng cô bạn học tập.”

“À thật xin lỗi.” Mộc Cận chưa kịp nói gì, Đỗ Trình Vũ đã lấy tay che miệng, làm ra vẻ như vừa lỡ lời, “Xin lỗi, chuyện như vậy tôi không nên lắm mồm. Cô cứ tiếp tục đi nhé, tôi còn phải chụp một bộ ảnh. Bye bye...”

Mộc Cận cũng gật gật đầu: “Tạm biệt.”

Đỗ Trình Vũ vừa đi, Diệp Oản Oản đã đi tới chỗ cô, vỗ vỗ vai cô, mỉm cười: “Đừng nghe cô ta nói vớ vẩn.”

“Hả?” Mộc Cận hơi kinh ngạc.

Diệp Oản Oản cười, ngồi xuống cạnh Mộc Cận: “Tối hôm qua Bạc Tam ăn cơm cùng bọn chị kia mà, ở đâu ra gặp được cô ta chứ. Hơn nữa chị đã sớm nghe ngóng rồi, lần này Bạc Tam là thật lòng, nếu không thì chị đã không giúp bọn họ dụ em tới. Em đừng trách chị.”

Cô nói thẳng thắn, khiến Mộc Cận cũng ngại chẳng biết nói gì nữa, đành phải cúi đầu cười cười: “Không đâu.”

Diệp Oản Oản cũng cúi xuống nhìn nét mặt Mộc Cận: “Không vui sao?”

“Không có.” Mộc Cận cười nhìn cô, “Thật sự không có.”

“Đại khái chị nghe được một chút.” Diệp Oản Oản nói, “Lẽ ra những chuyện thế này chị không nên xen vào, chỉ là chị cảm thấy đôi bên nếu vẫn còn tình cảm, thì lí do đó chẳng đáng là gì. Chị nghe nói nhà của Bạc Thanh Hàn rất tiến bộ, sẽ không vì chuyện xưa mà cản trở hạnh phúc của con cháu đâu. Có lẽ em cũng đã được nghe chuyện ngày trước của Bạc Tam và Sơ tiểu thư, sau lần cãi nhau đó, thái độ của bác trai đột nhiên thay đổi, trước thì phản đối Bạc Tam và Sơ An ở bên nhau, nhưng giao thừa năm ngoái năm kia còn mời Sơ tiểu thư đến nhà họ làm khách.”

Mộc Cận nghe vậy chỉ mỉm cười, không nói lời nào, cũng không giải thích gì cả.

Diệp Oản Oản nhìn cô, khe thở dài, vỗ vỗ vai cô: “Đương nhiên, nếu em căn bản không có tình cảm với Bạc Tam, vậy thì cũng chẳng còn cách nào. Ồi da, sao chị lại lải nhải nhiều thế nhỉ, chị đi trước nhé.”

Sau khi Diệp Oản Oản đi rồi, Mộc Cận mới bắt đầu ngẩn người.

Mới qua có vài ngày, sao người nào cũng đều đứng về phía Bạc Tam hết cả? Cố Tuấn Nghiêu cũng thế, Đào Tử Đầu Đầu cũng thế, mà bây giờ Diệp tiểu thư cũng thế.

Rõ ràng lúc ấy anh đã từng bước một thao túng cô, rõ ràng lúc ấy anh còn dây dưa không rõ với nhiều phụ nữ khác, sao bây giờ ai cũng cho rằng là do cô không chịu, không muốn Bạc Thanh Hàn, nhao nhao tới khuyên cô làm lãng tử hồi đầu chứ?

Rốt cục là chuyện gì đây?! Mộc Cận cắn môi nghĩ ngợi.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Oản Oản không nhắc tới Bạc Thanh Hàn với Mộc Cận nữa, Bạc Thanh Hàn cũng không đến dưới lầu tìm cô, vì thế ai cũng bề bộn, yên ổn vô sự.

Ngày cuối cùng, Diệp Oản Oản lôi kéo Mộc Cận sắp phải rời đi, trên mặt vẫn là sự chân thành dịu dàng quen thuộc: “Mộc Cận, hai ngày nay đã làm phiền em, nếu em không vội có thể chờ chị hết giờ làm được không? Chúng ta cùng đi ăn một bữa nhé.”

Mộc Cận còn chưa đáp, cô lại có vẻ áy náy bổ sung thêm một câu: “Chỉ hai người chúng ta thôi.”

Mộc Cận cười cười: “Chị Oản Oản, em không để bụng đâu. Chị đừng khách khí như vậy.”

Diệp Oản Oản bật cười, ánh mắt cũng có vài phần dò xét cùng gian xảo: “Chị đã nói là chuyện gì đâu.”

Mộc Cận đỏ mặt, mấp máy môi gật đầu: “Em đứng dưới đại sảnh tầng một chờ chị nhé.”

“Được, chị sẽ xuống ngay.” Diệp Oản Oản cũng gật nhẹ đầu: “Chị vào văn phòng thu dọn mấy thứ đã rồi sẽ xuống tìm em.”

Thực ra cũng chỉ vồn vện mười phút đồng hồ, không ngờ Mộc Cận lại có thể gặp Sơ An.

Mộc Cận vốn đang ngồi trên ghế sa-lông dưới đại sảnh bấm điện thoại, ma quỷ sai khiến thế nào lại đột nhiên ngẩng đầu lên, đối diện với Sơ An đang mặc một chiếc áo hai dây bó sát người cùng với quần rộng, đeo kính đen cỡ lớn đang đi ra cửa.

Cô gần như vô ý thức cúi đầu xuống.

Nhưng chỉ cần một cái ngẩng đầu đó cũng đã giúp Sơ An có thể xác nhận người ngồi trên ghế kia chính là Mộc Cận. Cô nhú mày, vòng lại đi đến chỗ ghế sofa.

“Mộc tiểu thư?”

Mộc Cận ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với một đôi mắt rất đẹp, buộc phải mỉm cười: “Xin chào.”

Sơ An nhẹ nhàng thở ra, mím môi nở nụ cười: “Lúc vừa nhìn thấy cô tôi còn tưởng mình nhận lầm người, không ngờ đúng là cô thật.”

“À, thật khéo.” Mộc Cận gật nhẹ đầu, “Là tôi.”

“Nghe nói cô đã rời khỏi Bắc Kinh một năm rồi, trở về lúc nào vậy?” Sơ An khách khí hỏi.

Mộc Cận nói: “Cũng chỉ vài ngày thôi, sẽ đi ngay.”

“À, ra thế.” Trong lời nói của Sơ An rõ ràng có vẻ muốn thăm dò, “Sao cô lại ở chỗ này?”

“Đợi người.” Mộc Cận đáp lời ít ý nhiều.

Sơ An khe gật đầu, chợt bật cười: “Mộc tiểu thư, tôi... có thể thương lượng với cô một chút không?”

Mộc Cận ngây người: “Cùng tôi... thương lượng?”

“Đúng.” Sơ An gật đầu, “Bây giờ.”

Mộc Cận vô thức từ chối: “Thật ngại quá, bây giờ tôi... có hẹn rồi.”

“Vậy thì hôm khác, tôi có thể đợi được, bao giờ thì cô có thời gian?” Sơ An vẫn tiếp tục hỏi.

Mộc Cận trầm thờ dài. Cô đưa tay ấn nhẹ thái dương, “Sơ tiểu thư, tôi và cô... Có chuyện gì cần thương lượng sao?”

“Có chứ. Cho dù cô không có, tôi cũng có.” Đôi mắt Sơ An rất to, chớp chớp nhìn chăm chăm Mộc Cận, “Tôi có.”

Mộc Cận khẽ cắn răng: “Được rồi, chúng ta...”

Cô còn chưa nói hết, Sơ An đã giơ tay lên vẫy vẫy phía xa, lên giọng gọi: “Oản Oản!”

Mộc Cận nghiêng đầu, thấy Diệp Oản Oản đang đeo túi từ trong thang máy đi ra.

Diệp Oản Oản vừa thấy Mộc Cận đứng cùng Sơ An đã hiểu ra hơn nửa, sau khi cười bắt chuyện với Sơ An thì định kéo Mộc Cận đi. Ai dè Sơ An cướp lời: “Oản Oản, hôm nay cho em mượn Mộc tiểu thư được không?”

Oản Oản nghe xong quay đầu nhìn Mộc Cận.

Mộc Cận cảm thấy có lỗi nhìn Diệp Oản Oản, mỉm cười: “Để hôm khác em sẽ mời chị ăn cơm được không?”

“Được.” Diệp Oản Oản thoải mái đồng ý, lại nhìn Mộc Cận có vẻ cổ vũ, “Hôm khác chúng ta lại hẹn không thành vấn đề, vậy chị đi trước, hai người trò chuyện nhé.”

“Đi nhé.” Oản Oản chào Sơ An, quay đầu nói không thành tiếng với Mộc Cận, “Cố -lên.”

.

Mộc Cận và Sơ An tìm một quán cà phê gần đó, ai cũng nhìn xuống tách cà phê trước mặt, chẳng ai nói lời nào. Về sau rốt cục Mộc Cận không kiên nhẫn được nữa: “Sơ tiểu thư...”

“Gọi tôi là Sơ An.” Sơ An ngắt lời cô, “Thực ra tôi đang nghĩ, nên nói như thế nào.”

“Tùy cô nói thế nào cũng được, chủ yếu vấn đề cô muốn nói là gì.” Mộc Cận cười cười.

Sơ An nhún vai, gợn gàng dứt khoát: “Tôi và cô còn có thể nói cái gì, đương nhiên là Bạc Tam.”

“Nếu là anh ấy, tôi cảm thấy không cần thiết.” Mộc Cận chậm rãi khuấy cà phê, “Bây giờ tôi chẳng có quan hệ gì với anh ấy cả.”

“Tôi hi vọng cô sẽ rời Bắc Kinh.” Sơ An nhìn thẳng lên, nhìn chăm chăm Mộc Cận không chớp mắt, “Có lẽ tôi nói vậy là quá mạo muội, không có lẽ độ, nhưng tôi thật sự không hi vọng Bạc Tam gặp lại cô. Người lớn hai nhà chúng tôi đang bàn bạc chuyện kết hôn của hai đứa, tôi không muốn có rắc rối đâm ngang. Cô hiểu ý tôi chứ?”

Mộc Cận sững sờ.

Sơ An nói tiếp: “Tôi biết, Bạc Tam đối tốt với cô. Thế nhưng tốt là một chuyện, tôi nghĩ lúc hai người chia tay năm ngoái, cũng đã nói rõ tất cả chuyện quá khứ, giữa cô và anh ấy có quá nhiều cản trở, coi như cả hai người đều không tính toán, nhưng cô có thể đảm bảo cha mẹ hai bên cũng không tính toán gì không?”

Mộc Cận chỉ nhìn Sơ An chăm chăm.

Sơ An nhướn mày: “Mộc tiểu thư?”

“À, chúc mừng.” Mộc Cận bình tĩnh như đang nghe câu chuyện của người khác, “Chuyện tốt, chúc mừng hai người.”

Sơ An thấy thái độ của cô thì có chút kinh ngạc: “Cô...”

“Lần này tôi trở về không phải vì Bạc Thanh Hàn.” Mộc Cận mỉm cười, “Có lẽ cô hiểu lầm rồi, tôi trở về là có chuyện khác cần giải quyết, không phải vì Bạc Thanh Hàn. Cô yên tâm, tôi sẽ đi sớm, sẽ không nán lại Bắc Kinh lâu đâu.”

“À.” Về mặt Sơ An có chút ngượng ngập, “Thật xin lỗi, tôi thật sự chỉ là...”

“Tôi hiểu tôi hiểu.” Mộc Cận mỉm cười, đối diện thẳng với ánh mắt Sơ An, “Tôi hiểu được tâm tình hiện tại của cô. Vậy tôi cũng không giấu cô, tôi và Bạc Thanh Hàn từ khi bắt đầu đã là một sai lầm, ban đầu là tôi không hiểu chuyện, nhưng về sau chúng tôi đều biết rõ cục nguyên nhân kết giao là ở đâu. Tôi càng hiểu rõ giữa tôi và anh ấy không phải tình yêu, cho nên, cô cứ yên tâm.”

Sơ An không nhìn Mộc Cận, mí mắt hơi rủ xuống, chiếc thìa nhỏ trong tay đảo một vòng trong chiếc tách viên hoa. Một lúc sau cô mới ngẩng đầu lên nói: “Được.”

Ánh mắt Mộc Cận vẫn nhìn theo ngón tay cô, nhìn ra ngoài, lại thu trở lại, lại nhìn ra ngoài – điệu bộ đó, giống như tình yêu lan tỏa dạt dào. Chiếm không được, cắt đứt cũng không xong, chỉ có thể đảo quanh một vòng lại một vòng, không thể tìm thấy cửa ra vào để có thể giải thoát.

Cô vươn tay đoạt lấy chiếc thìa của Sơ An.

Sơ An bị cô lấy mất chiếc thìa, kinh ngạc ngẩng đầu lên, biến sắc.

Mộc Cận mỉm môi cười: “Nhưng mà, mấu chốt thực ra cũng không phải vấn đề trong nhà, mà vẫn là yêu. Nói thật, tôi đã không yêu anh ấy, nên tôi muốn anh ấy chưa từng yêu tôi. Sơ tiểu thư, tôi nghĩ cô chính là vì quá quan tâm nên mới lo được lo mất, mới cảm thấy sợ hãi. Từ trước tới nay tôi chưa từng là đối thủ của cô, bây giờ cũng không phải. Tồn tại giữa tôi và Bạc Thanh Hàn khi đó, vĩnh viễn cũng sẽ không phải là yêu, chỉ có căm thù cùng oán hận vô biên. Tôi đã nói rõ rồi, cô yên tâm chưa?”

Nói xong, cô đưa tay cởi sợi dây màu đỏ trên cổ, tháo chiếc nhẫn ra ném vào trong tách cà phê.

Trên mặt cà phê là bơ sữa đậm đặc, từng chút từng chút nuốt lấy chiếc nhẫn.

“Đây là đồ vật duy nhất có liên quan đến tôi và anh ấy.” Mộc Cận cười giải thích, “Bây giờ nó cũng không còn nữa. Tôi chỉ chờ đợi đến khi Bạc Thanh Hàn có thể tha thứ ẹ tôi, những việc khác không còn quan hệ gì nữa. Tôi chúc hai người hạnh phúc, tạm biệt.”

Cô cười híp mắt nhìn Sơ An đang há hốc mồm tròn mắt một lần cuối cùng, quay người rời đi.

Nhưng vừa mới xoay lại, đã trông thấy Bạc Thanh Hàn đứng sau lưng cô, sắc mặt u ám đến dọa người. Hai con mắt đen kịt của anh giống như hai ngọn lửa bùng cháy, hùng hực thiêu đốt, khóa chặt trên người cô.

Hết chương 54

31. Chương 55+56

Chương 55. Ngã bài ký

Mộc Cận nhìn thấy Bạc Thanh Hàn cũng sững sờ. Nhưng rất nhanh chóng cô chỉ khẽ gật đầu, lướt qua anh đi ra ngoài.

Nhưng Bạc Thanh Hàn giữ tay cô lại.

Anh không nói gì, đôi mắt nhìn chằm chằm Sơ An, nhưng sức lực trên tay như tập trung mười phần, giữ chặt lấy tay Mộc Cận không để cô đi. Mộc Cận giãy giụa hai lần không thoát ra được, gần như phát hỏa: “Anh buông tay ra.”

“Em đang nói chuyện gì với cô ấy?” Rốt cục Bạc Thanh Hàn đã mở miệng, giọng nói thẳm đầy hơi lạnh, “Không ngại cho anh nghe một chút chứ.”

“Anh tới muộn rồi, bọn em đã nói xong.” Mộc Cận khẽ nghiêng mặt, chuyển ánh mắt sang Bạc Thanh Hàn.

“Vậy sao?” Bạc Thanh Hàn nghe cô nói, ánh mắt cũng dời sang mặt Mộc Cận, đôi con ngươi lạnh như băng quả thực như đang ở giữa ngày đông giá rét, “Anh tới muộn một chút, chỉ nghe được đoạn cuối. Nhưng mà, em có thể giải thích một chút cho anh cái gì gọi là oán hận vô biên không?”

Mộc Cận biến sắc, đột nhiên cười cười: “Anh thông minh như thế, còn cần em giải thích sao. Lúc nào cũng là em chậm chạp không phản ứng kịp, sao có một năm không gặp, anh cũng ngốc rồi hả?”

Anh phì cười: “Gần mực thì đen, anh đã ở bên em một thời gian dài, lây một chút thói quen xấu của em.”

Mộc Cận khẽ thở dài, ngữ khí cũng cố gắng mềm mỏng chút ít: “Anh thả em ra, trước mặt vị hôn thê của anh mà giằng co còn ra cái gì nữa. Anh không quan tâm em cũng không xen vào, nhưng em không muốn phải thay anh chịu oan uổng như vậy.”

“Vị hôn thê?” Bạc Tam hỏi lại, quay đầu hỏi Sơ An, “Tiểu An, là em nói à?”

Sơ An nhếch môi không nói, ánh mắt gắt gao chăm chú vào nắm tay của Bạc Thanh Hàn và Mộc Cận không nhúc nhích.

Mộc Cận ngay lập tức hiểu ra hơn phân nửa, nhìn Bạc Thanh Hàn cười cười: “Chẳng lẽ không phải? Em tưởng đã lâu như vậy, chuyện của hai người cũng nên xác định rồi chứ. Bạc Tam, sao anh cứ lè mà lè mà không để tâm vậy, con gái kết hôn là chuyện lớn, không thể trì hoãn được đâu.”

Cô nói nửa thật nửa giả, vẻ mặt lại hết sức chân thành, nhân thể kéo cả Sơ An vào. Thế nhưng câu nói đó Bạc Thanh Hàn nghe lại cảm thấy cực kỳ chói tai, đôi mày rậm của anh nhíu lại, mắt cũng hơi nheo: “Mộc Cận, không ngờ một năm không gặp, em lại vẫn có thể chịu được.”

“Em lúc nào cũng vậy.” Mộc Cận nhướng mày, “Em đã sắp xếp tư tưởng ngay ngắn, quyết định xóa bỏ là em đơn phương quyết định, cho nên em rất hạnh diện. Em lại chẳng nợ anh cái gì, sao em phải nhìn sắc mặt của anh. Nếu anh có chuyện cần nói với Sơ tiểu thư, em cũng có việc bận nên anh mau thả em ra! Đừng làm lỡ việc kiếm tiền của em.”

Bạc Thanh Hàn lườm Sơ An, kéo Mộc Cận ra cửa.

Anh bước từng bước rất lớn, Mộc Cận bị anh kéo phải chạy mới có thể theo kịp. Đi vội vàng khiến Mộc Cận phát bực, bất chấp đang ở trên đường lớn, tay ra sức kéo về phía sau, nhấc chân đạp một cú vào trên đùi Bạc Thanh Hàn.

Một cú đạp của cô vừa chuẩn vừa ác, trong lúc đi đường Bạc Thanh Hàn lại hoàn toàn không phòng bị, bị cô đạp lão đảo mấy bước mới đứng vững được, hít một hơi lạnh.

Anh quay đầu nhìn Mộc Cận, đôi mày rậm nhíu chặt lại, tạo thành một chữ Xuyên (), sự phẫn nộ trong mắt không hề che giấu, biểu lộ rõ ràng. Anh cười lạnh: “Động tay, còn động chân. Mộc Cận, đây là em tự chuốc lấy.”

Anh không chỉ phẫn nộ, còn có vẻ dữ tợn âm ỉ, trong lòng Mộc Cận hoảng sợ. Cô vốn không nghĩ sẽ đạp chuẩn như vậy, nhưng rõ ràng đạp đã đạp rồi, dưới tình thế cấp bách vẫn không đổi giọng, khẳng khái cổ chấp với Bạc Thanh Hàn: “Em nhắc lại lần nữa, anh buông ra!”

Anh không nói hai lời, tay phải dùng sức một hơi kéo Mộc Cận vào trong lòng, tay trái vòng sát qua lưng cô, tay phải trượt xuống khuỷu chân cô, nháy mắt bế bổng cô lên.

“Anh thả em ra! Đồ lưu manh!” Mộc Cận cũng nổi giận, hung ác đánh anh, “Anh thả em ra! Thả em ra!”

“Không thả!” Khóe miệng Bạc Thanh Hàn trầm xuống, vừa bế cô đi về phía xe vừa thấp giọng rít lên, “Mộc Cận, anh cho em biết, em sống là người của anh chết là ma của anh, cả đời này cũng đừng mong anh buông tha em!”

Mộc Cận cắn một phát vào vai anh.

Trong tình thế cấp bách cô cũng bất chấp hậu quả, gần như dồn toàn bộ sức lực. Bạc Thanh Hàn mặc một chiếc áo sơ mi hơi mỏng, chưa đến vài giây Mộc Cận đã cảm thấy trong miệng nhàn nhạt vị máu tanh.

Trong lòng cô căng thẳng, miệng buông lỏng, dây cung vốn bị kéo quá căng dường như đã đứt, nỗi xót xa giống như thủy triều cuộn cuộn trào dâng, nước mắt lăn chã rơi trên áo Bạc Thanh Hàn.

Nhưng anh căn bản không để ý đến cơn đau trên vai, vẫn nện từng bước đi nhanh về phía trước.

Mãi đến khi anh thả Mộc Cận xuống, dùng hai tay khóa chặt cô tại cửa xe, mới nhìn thấy Mộc Cận đang khóc.

Trên mặt Mộc Cận nhạt nhòa nước mắt, khóe mắt đỏ bừng, khiến tay chân anh đột nhiên luống cuống. Nhưng anh vẫn không dám buông cô ra, một tay vẫn giữ lấy cánh tay cô, một tay vươn tới giúp cô lau nước mắt, giọng nói cũng mềm mỏng đi, không ngừng dỗ dành cô: “Đừng khóc, Tiểu Cận, em đừng khóc.”

Trong mắt cô vẫn còn ngập nước, khóe miệng lại toe toét cười, đột nhiên trong lúc đó đầu óc tỉnh táo vô cùng, ánh mắt nhìn thẳng Bạc Thanh Hàn: “Anh thả em ra.”

“Anh không có.” Bạc Thanh Hàn giải thích, “Nhà anh và nhà cô ấy không hề bàn bạc chuyện kết hôn, Mộc Cận em tin tưởng anh.”

“Em tin em tin, em đã nói không tin đâu.” Mộc Cận lau nước mắt, dời ánh mắt đi chỗ khác, “Nhưng chuyện đó không liên quan đến em.”

“Ai nói không liên quan!” Bạc Thanh Hàn vừa tức vừa vội, nhưng vẫn không dám quá quyết liệt, “Em nhìn anh đi Mộc Cận, em nhìn anh rồi nói cho anh, việc này không có liên quan đến em.”

Mộc Cận lại một lần nữa đem ánh mắt trở lại trên mặt anh, vẻ mặt bình tĩnh dõi theo anh, từ từ nói: “Bạc Thanh Hàn, anh làm cái gì, làm cùng ai, làm như thế nào, đều không có bất cứ liên quan gì đến em. Anh thả em ra đi, em phải về nhà.”

“Không liên quan.” Giọng anh khàn khàn, vẻ mặt phần nộ mang theo nụ cười lạc lõng, “Không có bất cứ liên quan gì... Mộc Cận, không ngờ em thật sự nhẫn tâm như vậy, nhất định cắt đứt không còn một mảnh.”

“Chẳng lẽ anh cần em phải mỗi ngày ở trước mặt anh nhắc đi nhắc lại, nhà anh và nhà em có quan hệ rối loạn đến mức không chịu nổi thì anh mới cam tâm sao?” Mộc Cận hỏi lại, “Được, cả đời này anh không buông tha em. Vậy anh định làm thế nào với em? Cười về trước mặt cha anh, khiến ông luôn luôn nhớ lại tình cảm thời còn trẻ với bà thông gia sao? Hay là lén lút nuôi em, để em bị người ta đâm chọc mà nói rằng, đây là người đàn bà bên ngoài của Tam thiếu gia nhà họ Bạc?”

Cô gần như tuyệt vọng hỏi anh: “Anh cũng nhìn em rồi nói đi, anh muốn như thế nào?”

“Em tin anh có được không.” Bạc Thanh Hàn ôm Mộc Cận vào lòng, tay dùng sức kinh người, “Anh sẽ giải quyết ổn thỏa, em hãy tin anh.”

Cô chậm rãi, từ từ đẩy anh ra, ánh mắt tầm tới thê lương, khóe môi còn ẩn chứa nụ cười nho nhỏ: “Thật xin lỗi, lần này em không tin. Chúng ta cứ chia tay như vậy đi có được không? Bắt đầu đã là sai lầm, đừng làm cho kết cục vẫn là một sai lầm. Trên thế giới này có biết bao người, nhưng đối với mỗi người chỉ có một. Em không phải là người đó của anh, anh cũng không phải là người đó của em.”

Nói xong, Mộc Cận giẫy nhẹ ra khỏi vòng tay Bạc Thanh Hàn, ánh mắt như muốn xuyên thấu qua anh đang đứng ở rất xa rất xa, khóe miệng vẫn mang theo nụ cười: “Tạm biệt.”

.

Hôm sau Mộc Cận trở về Mộc Độc.

Trước khi đi, Cố Tuấn Nghiêu giữ vẻ mặt lo lắng: “Mộc Cận, em xác định...”

“Xác định.” Mộc Cận nhận va li hành lí nhỏ trong tay Cố Tuấn Nghiêu, “Nán lại càng lâu em càng không hạ được quyết tâm. Em sợ lại tiếp tục không tìm được, rơi vào hố sâu vạn năm của Bạc Thanh Hàn. Chuyện như vậy chỉ cần một lần là đủ rồi, thời gian qua em đã quá ung dung, năng lực chịu đả kích cũng giảm sút, nếu lại tới một lần nữa chỉ sợ em gánh không nổi.”

Cố Tuấn Nghiêu nghe xong thì cười: “Em đừng hối hận.”

“Khi nào hối hận nói sau.” Mộc Cận đánh nhẹ vào vai Cố Tuấn Nghiêu, “Lập trường của anh quá không kiên định, em khinh bỉ anh. Được, anh quay về đi, sau khi em đến nơi sẽ gọi điện cho anh báo bình an. Đúng rồi còn nữa, chuyện em đến Bắc Kinh đừng ẹ em biết, em ngại mẹ biết được lại đông dài.”

“Biết rồi.” Trong ánh mắt Cố Tuấn Nghiêu có vẻ nghi hoặc, “Tiểu Cận, anh cảm thấy Bạc Thanh Hàn rất nghiêm túc.”

“Có ý gì?”

“Không có gì.” Cố Tuấn Nghiêu ha ha cười, “Trực giác của đàn ông.”

Mộc Cận bực mình lườm anh: “Anh xem Võ lâm ngoại truyện nhiều quá rồi, lại còn trực giác của đàn ông... Việc nhỏ nhặt này của em cũng không nhọc anh bận tâm, anh rảnh rồi thì chịu khó kiếm tiền cho công ty đi, sau này khi em cùng đường cũng có thể đến tìm anh nhờ giúp đỡ.”

“Em yên tâm, anh tuyệt đối cúc cung tận tụy chết cũng không dừng.” Cố Tuấn Nghiêu trịnh trọng nói.

Mộc Cận phì cười: “Được, vậy cứ như thế. Em đi đây!”

Tiến Mộc Cận qua cửa kiểm an, Cố Tuấn Nghiêu ngồi lại hồi lâu trong sảnh sân bay.

Anh nhớ mùa đông năm ngoái, ông chủ ở bên Đức đến kí một số hợp đồng mới với Thực Huy, sau bữa tiệc đối phương còn mời đi chơi. Trong phòng có rất đông người ồn ào, không hiểu thế nào anh lại có thể nghe được Bạc Thanh Hàn ngồi trên ghế sa-lông hát.

Có lẽ lúc đó Bạc Thanh Hàn đã uống say, không cho ai ngồi bên cạnh, một mình ngồi đó hát. Anh hát hết lần này lần khác: “Sự tồn tại đặc biệt nhất, em đáng để anh chờ đợi, lòng anh từng chút từng chút bị em chiếm giữ, một chữ yêu này, đã nói ra sẽ không thể nào thay đổi, không ai có thể thay thế; sự tồn tại đặc biệt nhất, em khiến anh không thể nào buông tay, hạnh phúc cho dù cần phải có thời gian, cũng là chuyện đương nhiên...” (*)

(*) Bài hát “The most special existence” – Châu Du Dân (F4): mp3.zing.vn/bai-hat/The-Most-Special-Existence-F4/IWZD87EW.html

Một bài hát của ban nhạc thần tượng hàng đầu mà bị anh hát thành như vậy, dường như chỉ biết hát và hát. Trong căn phòng ánh đèn mờ ảo, nhưng Cố Tuấn Nghiêu luôn luôn thấy rõ ràng khuôn mặt Bạc Thanh Hàn nhờ ánh đèn từ màn hình hắt lên, duy chỉ có đôi mắt lóe sáng, giống như hồ nước lăn tăn dao động trong đêm khuya.

Thế là bắt đầu từ lúc đó, Cố Tuấn Nghiêu quyết định rút lui hoàn toàn.

Nếu như lúc đó chính anh cũng không dám khẳng định trong lòng Bạc Thanh Hàn đang nghĩ đến ai, thế nhưng rất lâu về sau lại thấy anh mỗi ngày kiên trì quán lấy Mộc Cận, ngoại trừ Mộc Cận có thể dùng cái lí do cũ rích đó để lừa dối chính mình, còn nếu không phòng bị chu đáo như vậy, còn có ai không nhận ra, đây gọi là tình yêu chứ?

Cố Tuấn Nghiêu thở dài thật sâu, mỉm cười bấm một dây số Chương 56. Thay quần áo ký

Thị trấn nhỏ Đầu Gỗ lại mở cửa chưa được vài ngày thì đã có vài đơn đặt hàng. Sáng sớm hôm đó, Mộc Cận chuẩn bị ra bưu điện gửi hàng hóa, ai ngờ vừa mở cửa đã không nhận được muốn đập tung cửa cho đập thẳng vào người nào đó kia.

Người nào đó đứng ở cửa ra vào, ăn mặc áo trắng quần trắng đã lâu chưa từng thấy, đôi mắt giống như cười mà không phải cười nhìn cô chằm chằm.

Mộc Cận vung tay định đóng cửa.

Nhưng anh đã kịp chặn lại, cười tủm tỉm dùng ngữ điệu trầm trọng nói với cô: “Thật đáng tiếc.”

“Lại bị trộm đồ?” Mộc Cận nhướn mày hỏi.

“Chúc mừng em đã trả lời đúng.” Anh quả thực cười như vớ được tiền, “Toàn bộ mất hết.”

“Lần trước em cho anh mượn một ngàn tệ anh còn chưa trả lại em, trước tiên anh trả lại em đã rồi em lại cho anh mượn.” Mộc Cận mặt không đổi sắc, “Có mượn có trả thì mượn nữa mới không khó, khoản nợ trước anh còn chưa trả xong mà lần này còn muốn đến vay tiền, anh tưởng tiền nhà em từ trên trời rơi xuống hay sao?”

“Lần này anh không mượn nữa, anh làm thuê có được không?” Anh vẫn cười tủm tỉm, “Trong nhà em có cái gì cần sửa chữa, có vật nặng gì cần di chuyển, anh dùng sức lao động giá rẻ để đổi lấy phí đi đường về nhà. Như vậy được không?”

“Nghĩ cách hay lắm.” Mộc Cận gật đầu khen ngợi anh, “Đi ra ngoài rẽ phải qua cầu nhỏ, bên kia hình như có một công trường tu bổ tạm thời, anh có thể đến đó thử xem. Đi thông thả không tiền!”

“Ồ ơ...” Anh đẩy cửa không cho Mộc Cận đóng lại, “Trong tay em đang xách cái gì đó? Chuẩn bị đi đâu? Anh giúp em mang đi.”

Mộc Cận chớp chớp mắt: “Không nói dối ngài làm gì, tôi là người làm ăn nhỏ, mở cửa hàng đến chỗ ngồi cũng chẳng có, làm sao thuê được đại thần như ngài chứ! Em không lừa anh, đi ra ngoài rẽ phải qua cầu nhỏ, vừa vặn đang cần hai nhân công tạm thời. Thù lao bên ấy khá cao, anh vẫn nên sang đó đi, nhé!”

Anh vẫn chặn cửa: “Vậy cho anh mượn điện thoại của em một chút, thế được không?”

Mộc Cận khẽ giật mình, chớp mắt nhìn anh cả buổi, cuối cùng nói: “Thật xin lỗi, điện thoại của em hỏng rồi.”

“Điện thoại cố định cũng không sao.” Anh lại nói, “Trước tiên để anh vào đã.”

“Em không có điện thoại cố định.” Mộc Cận đáp rất nhanh, “Đi ra ngoài rẽ trái, nhà dì bên cạnh có cửa hàng nhỏ. Nhớ không lầm thì có điện thoại đường dài ba tệ một phút, anh có thể gọi điện thoại cho thư ký của anh sau đó đợi cô ấy bay tới đưa tiền điện thoại.”

Tâm tình anh rất tốt, mỉm cười, tay vẫn chống trên cửa không cho Mộc Cận đóng lại: “Anh không có tiền, như thế ngại lắm.”

“Anh anh anh! Làm cái gì vậy!” Mộc Cận tiện tay rút một cái thẻ đánh dấu sách bằng nhựa dẻo, qua khe hở ở cửa đánh vào cổ tay anh, “Coi chừng em báo cảnh sát.”

“Không phải điện thoại em hỏng trong nhà lại không có điện thoại cố định sao?” Anh hỏi lại.

Mộc Cận không nói gì.

“Anh chỉ quen mỗi mình em, em tự xử lý đi.” Anh lại chơi xấu, buông nhẹ tay chống cửa, “Anh chờ ở cửa nhà em.”

Trả lời anh chính là một tiếng “Ầm” – cửa đóng.

Kiếp trước, kiếp trước chắc chắn là mắc nợ tên này cái gì rồi!

Mộc Cận ở trong nhà chạy tới chạy lui, cách một lát lại liếc mắt nhìn qua cửa sổ, quả thực ngồi trên bậc thang nhà cô chính là người kia. Nhưng giăng co suốt từ sáng tới trưa, anh lại vẫn có thể ngồi đó, không hề suy suyển.

Cô nhìn thấy toàn thân anh quần áo xa xỉ, lập tức con mắt sáng ngời.

Bạc Thanh Hàn vốn cho rằng anh sẽ phải đợi đến khi trời tối mịt, không ngờ còn chưa quá trưa, Mộc Cận đã mở cửa.

Cô đứng ở cửa ra vào, hai tay khoanh trước ngực, từ trên cao nhìn xuống anh: “Thật không có tiền?”

“Thật không có, một đồng cũng không.” Anh nhấn mạnh.

Mộc Cận gật đầu: “Thực ra để anh đến công trường làm thuê, em cũng không đến mức nhẫn tâm thế. Nhưng mà anh nợ tiền em, lúc gặp em lại không trả, nên em cũng không thể lại tùy tiện tiền tiền cho anh mượn.”

Bạc Thanh Hàn lĩnh ngộ vô cùng nhanh: “Vậy em bảo phải làm sao bây giờ?”

“À...” Mộc Cận nhướn mày, “Quần áo không tệ, nếu em đoán không lầm thì là mới mặc lần đầu. Anh dùng quần áo này để gán nợ, em sẽ cho anh mượn tiền đi gọi điện thoại.”

“Thế anh mặc cái gì?” Bạc Thanh Hàn nhíu mày.

Mộc Cận cười: “Mặc dù đang là giữa mùa hè, nhưng tốt xấu gì chúng ta cũng đã từng quen biết, em cũng không thể bắt anh khóa thân được. Em sẽ tìm cho anh một bộ phù hợp. Anh thấy thế nào?”

Ánh mắt Bạc Thanh Hàn khẽ động, khoe miệng mỉm cười nhẹ: “Vây... Anh đi vào thay?”

Anh vừa nói vừa chỉ chỉ trong nhà.

Mộc Cận âm thầm cắn răng, nhưng trên mặt vẫn giữ bộ dạng điềm nhiên, cười tủm tỉm nói: “Đúng.”

“Được.”

Mộc Cận hết sức khách khí dẫn Bạc Thanh Hàn vào nhà, lại hết sức khách khí bảo anh ngồi chờ trên ghế sa-lông, sau đó chui vào phòng ngủ. Một lúc sau chui ra, trong tay cô ôm một đồng vải hoa màu hồng hồng.

Bạc Thanh Hàn đen mặt.

Hai tay Mộc Cận nắm một góc quần đùi, mở ra cho Bạc Thanh Hàn xem: “Cái quần đùi này là rộng rãi nhất rồi, chất liệu vải bông thuần túy, mặc vào thoải mái, vừa dễ chịu lại vừa không nóng. Cái này là quần áo duy nhất có thể cho anh mặc, anh chịu được thì chịu.”

Nói xong, cô nhét quần đùi vào tay anh.

Bạc Thanh Hàn lại mở ra xem.

Rõ ràng là hai mảnh vải cắt thành cái quần đùi, dùng đường chỉ vừa thô vừa to khâu lại với nhau, phần cạp quần gấp xuống, bên trong có một sợi dây thun nhỏ. Thế còn chưa nói, hai mảnh vải bông này rõ ràng là Mộc Cận dùng để trang trí bìa sổ, màu đỏ chủ đạo, hoa hòe rực rỡ, thoát nhìn vô cùng tươi đẹp.

Bạc Thanh Hàn ngẩng đầu, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Mộc Cận: “Cái này, không phải là em khâu đấy chứ?”

Mộc Cận nhíu mày từ chối cho ý kiến: “Nhà em không có chuẩn bị sẵn quần đùi nam... Đây, anh còn làm cái gì vậy?”

“Vừa mới khâu đúng không?” Bạc Thanh Hàn lại hỏi.

Mộc Cận nghiêng đầu.

Anh lại mở quần đùi ra dò xét, nhìn hồi lâu rồi phì cười: “Một năm không gặp, em còn tự may quần áo?”

“Anh nói mau có thay hay không, thay thì khấn trương, không thay thì mời ra ngoài!” Mộc Cận bắt đầu không kiên nhẫn.

“Thay!” Bạc Thanh Hàn hạ quyết tâm, nhưng lại hỏi: “Còn áo đâu? Đây em không định bảo anh mặc mỗi quần đùi mà đi khắp nơi đấy chứ?”

Mộc Cận híp híp mắt cười: “Chúc mừng anh, trả lời đúng.”

Mộc Cận ngồi trên ghế sa-lông vuốt vuốt mũi, không lâu sau nghe thấy cửa phòng ngủ “cạch” khẽ một tiếng. Cô nhin cười ngẩng đầu nhìn lên, đợi mãi không thấy người đi ra.

Đột nhiên cô nhớ lại mùa hè Thiên Sơn cách đây rất lâu, Bạc Thanh Hàn cũng thay một bộ Nike nông dân miền núi, trốn ở sau cửa sổ chết không chịu đi ra.

Sau đó, cô đã chụp một bức ảnh.

Nếu như không có bức ảnh đó thì sẽ như thế nào? Có phải quãng thời gian hạnh phúc kế tiếp sẽ thật sự gọi là hạnh phúc, cô sẽ không phải trải qua bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, không có bất kỳ nỗi sợ hãi lo được lo mất, cứ thế vui sướng trải qua. Nếu thật sự được như thế, dù sớm muộn cũng phải đối diện với sự thật, ít ra cũng không phải đau lâu như vậy, ít ra bây giờ cũng được sống dễ chịu, nhưng mũi đâm nhọn hoắt vẫn

găm ở trong lòng, giống như bất cứ lúc nào cũng đang nhắc nhở cô, hai người dường như không có cách nào vượt qua được khoảng cách đó.

Nhưng khi một lần nữa gặp lại anh, cô vẫn không thể hạ quyết tâm. Hiểu rất rõ ràng, đau dài không bằng đau ngắn, nhưng vẫn không hạ được quyết tâm.

Dường như vẫn luôn là như vậy, lúc đối mặt với Bạc Thanh Hàn, Mộc Cận vĩnh viễn đều mềm lòng như thế.

Đang miên man suy nghĩ, cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra.

Bạc Thanh Hàn toàn thân chỉ mặc một cái quần đùi đỏ chót, vừa ra khỏi cửa đã cầm quần áo trong tay quăng lên sa-lông, mặt không đổi sắc, đứng trước mặt Mộc Cận đánh giá chiếc quần trên người: “Đừng nói, em làm sổ lâu rồi, thật sự rất có nghề. Nhìn chiếc quần đùi này, khi nào đi biển anh sẽ mặc nó. Đường khâu thủ công tinh xảo, trái đất này chỉ có một, phải cất giấu thật kỹ.”

Nói xong anh ngẩng đầu nhìn Mộc Cận, còn cười hì hì.

Mộc Cận nhìn người đàn ông khóa thân sáng chói trước mặt, nhin không được cảm thấy hơi nhức đầu. Cô vung tay: “Ngồi yên xuống một lát đi, đừng đi qua đi lại làm em đau đầu.”

Bạc Thanh Hàn nghe vậy, nằm xuống sa-lông thành hình chữ Đại (大). Sau khi nằm anh còn rất tự nhiên thò tay tìm điều khiển ti vi, tìm mãi không thấy, ngẩng đầu hỏi Mộc Cận: “Điều khiển đâu rồi?”

“Đang ở trên tay em.” Mộc Cận trừng mắt, “Anh thật sự coi như đang ở nhà đây hả? Đứng dậy!”

Nói xong cô đứng lên đi tìm ví tiền, lấy ra mấy đồng tiền xu, đi đến trước mặt Bạc Thanh Hàn nhét vào trong tay anh: “Một tệ. Vừa vặn đủ tiền điện thoại. Bạc Thanh Hàn tiên sinh, đi thông thả không tiền.”

Nói xong cô vỗ vào vai Bạc Thanh Hàn.

Trong lòng Bạc Thanh Hàn sớm đã tính toán, đã vào cửa thì không có ý định đi ra. Tay Mộc Cận chạm vào vai anh, tay anh thuận thể bắt lấy, nắm chặt tay cô.

“Buông ra.” Mộc Cận uể oải.

Anh nhướn mày: “Không buông.”

“Này cái người này bị sao vậy, năm lần bảy lượt động tay động chân, không yên được à?” Mộc Cận rút rút tay, vẫn không nhúc nhích.

Bạc Thanh Hàn vẻ mặt rất vô tội: “Không yên.”

“Vừa rồi nói thế nào, anh mang quần áo để gán nợ, sau đó em cho anh mượn một tệ gọi điện thoại.” Đôi mày Mộc Cận nhíu lại, “Làm người không thể mặt dày thế được, anh mau đứng dậy ra ngoài đi! Em cho anh biết, nếu anh cảm thấy chung sống hòa bình không hợp ý anh, chúng ta có thể đổi thành cả đời không qua lại với nhau, hoặc là kẻ thù không đội trời chung, em tuyệt đối không có ý kiến.”

Trên tay Bạc Thanh Hàn dùng sức kéo Mộc Cận ôm vào lòng.

Thân trên anh để trần, Mộc Cận dán vào trước ngực anh giống như đang dán vào một khối than hồng rực lửa, bỏng muốn chết. Cô vùng vẫy một lúc rồi chợt đành mặc kệ, tùy ý anh ôm, chỉ quay đầu sang chỗ khác không nhìn anh.

Bạc Thanh Hàn cũng không ép buộc, chỉ nhẹ nhàng hôn lên thái dương cô một cái.

Thanh âm của anh trong lúc đó đột nhiên trầm thấp như từ trong lòng ngực truyền tới: “Mộc Cận, anh rất nhớ em.”

Một câu nói đó giống như một quả tạ, đập thẳng vào lòng cô, ầm ầm rung động.

Anh không để ý đến phản ứng của Mộc Cận, cầm đặt bên thái dương cô chậm rãi cọ cọ: “Em có biết một năm nay anh nghĩ đến cái gì nhiều nhất không? Là một lần đó, chúng ta từ Thiên Sơn trở về đều phải nằm viện, câu nói đầu tiên em hỏi anh, anh còn sốt không? Lúc đó anh suýt nữa, suýt nữa đã nói cho em, nhưng sau đó anh đã không nói gì cả. Một năm nay anh nghĩ đi nghĩ lại, nếu như lúc đó chính miệng anh nói cho em, nếu như lúc đó anh có thể khẳng định giữ em lại, có phải sẽ không khiến em phải khổ sở như vậy.”

Mộc Cận vùi vào lồng ngực anh, cũng nhớ lại thời gian đó.

Lúc đó Bạc Thanh Hàn ôm cô, cứ gọi tên cô muốn nói lại thôi, mà khi cô hỏi lại, anh lại nói không có việc gì.

Lâu quá rồi... Lâu đến nỗi không nhớ nổi. Mộc Cận nghĩ.

“Cho anh một cơ hội nữa được không?” Bạc Thanh Hàn trầm thấp hỏi, “Mộc Cận, hãy để anh yêu em một lần nữa được không?”

Một chữ yêu, khiến Mộc Cận đột nhiên tỉnh táo lại. Cô đưa tay đẩy Bạc Thanh Hàn không còn phòng bị, nháy mắt đã đứng dậy.

Hết chương 56

32. Chương 57

Chương 57. Trò chuyện ký

Mộc Cận trần trọc cả buổi tối, cứ nhớ đến Bạc Thanh Hàn lúc chiều bị cô đá ra khỏi cửa, mãi vẫn không ngủ yên được.

Lúc thì nghĩ cô ném lại cho anh chiếc áo khoác của anh, không biết bên trong thật sự không có tiền hay là giả vờ; lúc lại nghĩ chẳng may không có tiền thật thì anh qua đêm ở đâu; lúc lại nghĩ chẳng may không có chỗ nào để đi, đứng bên ngoài bị nhiễm lạnh thì làm thế nào.

Lăn qua lộn lại mãi đã quá nửa đêm gần sáng.

Cuối cùng Mộc Cận thật sự không ngủ nổi nữa, đứng dậy đi rót ịch cốc nước, cầm cốc đứng ở cửa sổ phòng khách nhìn ra bên ngoài.

Bây giờ đang là đêm khuya, bên ngoài tối đen như mực, lại không có đèn đường, chỉ thấy vài bóng đen đứng bên vỉa hè, trên cầu nhỏ cách đó không xa cũng có một bóng đen, nhìn thoáng qua đúng là dọa người.

Cô nhìn cẩn thận hồi lâu, mãi vẫn không thấy bóng dáng người nào đó. Buổi trưa cô liếc mắt có thể thấy Bạc Thanh Hàn ngồi trên bậc thang, không hề sốt ruột, khiến cô cảm thấy bức bối trong lòng, thậm chí muốn anh mau rời khỏi đây.

Nhưng bây giờ anh không ở đó, cô lại trần trọc khó ngủ.

Mộc Cận thậm chí bản thân mình không hạ được quyết tâm, càng nghĩ càng khó chịu. Cuối cùng, còn chưa uống xong cốc nước, cô lấy điện thoại ra gọi cho Bạc Thanh Hàn. Ai ngờ đầu bên kia vọng tới một giọng nữ máy móc: “Số máy quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

Rốt cục cô ngồi không yên, cắn răng định đi ra ngoài. Nhưng tay cô đã đặt lên nắm cửa, cuối cùng lại rụt trở về.

Nửa đêm về sáng, Mộc Cận gần như không sao ngủ được, vẫn trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ. Tảng sáng cô đã giật mình tỉnh giấc, vừa dậy đã bỏ nhào đến cửa sổ xem bên ngoài có bóng dáng Bạc Thanh Hàn hay không.

Nhưng nơi đó chẳng có gì cả, giống như là Bạc Thanh Hàn căn bản chưa từng xuất hiện ở Mộc Độc. Mộc Cận ngăn ngor vừa đi xuống bếp vừa nghĩ, chẳng lẽ ngày hôm qua thực sự là do cô nghĩ quá nhiều, xuất hiện ảo giác?

Cô đang miên man suy nghĩ, chợt nghe có tiếng người gõ cửa.

Mộc Cận luống cuống tay chân chạy ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, người đứng bên ngoài đúng là Bạc Thanh Hàn. Anh đã thay quần áo, quần dài màu đen, áo sơ mi màu xám bạc, nhìn thế nào cũng là ăn mặc nghiêm chỉnh, ngay ngắn, chẳng hề có dáng vẻ đầu đường xó chợ. Đáng ghét hơn là trong tay anh đang cầm chiếc quần đùi vô cùng diêm lệ, vẻ mặt mỉm cười đầy xấu xa.

Vừa nhìn thoáng qua, Mộc Cận sập cửa “Rầm” một tiếng, một lần nữa nhốt Bạc Thanh Hàn ở bên ngoài.

Cho Bạc Thanh Hàn canh cửa, Mộc Cận vẫn chưa hết giận, càng nghĩ càng cảm thấy cả đêm qua cô trần trọc thật là mất mặt, không có khí phách, càng nghĩ càng chán nản.

Sao lại không bình tĩnh được thế này? Mộc Cận khinh bỉ chính mình, phải sớm biết Bạc Thanh Hàn chính là con gián đánh không chết, có thể có chuyện gì làm khó được anh chứ, cho dù không có tiền thật, vị thư ký vạn năng kia cũng sẽ biến không thể thành có thể, huống hồ anh nói không có tiền là không có tiền thật chắc?

Mộc Cận lại một lần nữa khinh bỉ chính mình, quá ngu ngốc, trước đó vẫn còn nói với Đâu Đâu và Đào Tử rằng thà tin trên đời này có quỷ cũng không thể tin được mồm miệng con người đó, thế mà nháy mắt cô đã bị cầm chừng rồi.

Cô một mình rầu rĩ ở trong nhà chạy tới chạy lui, cuối cùng nhìn thấy túi hàng hôm qua chuẩn bị đi gửi. Cô xách túi hàng vào phòng ngủ, suy nghĩ hơn nửa ngày, cuối cùng hạ quyết tâm mang chúng đi bưu điện gửi, đột nhiên điện thoại di động đổ chuông.

Là số lạ. Mộc Cận nghi hoặc nhắc máy: “Alô?”

“Xin hỏi có phải Mộc Cận không?” Bên kia là một giọng nói trầm thấp.

Cô ngây người: “Vâng, là tôi. Xin hỏi ông là ai?”

“Bác là ba của Bạc Thanh Hàn.” Người đàn ông kia nói.

Mộc Cận vô thức nhìn ra phía cửa, sau đó mới nói: “À, chào bác.”

“Bác sẽ đi thẳng vào vấn đề.” Ba của Bạc Thanh Hàn nói, “Chuyện của cháu và nó, bác không thể đồng ý.”

“Bác trai...” Mộc Cận ngắt lời ông, “Cháu nghĩ bác đã hiểu lầm rồi, cháu với anh ấy không có chuyện gì hết.”

“Sao?” Ba của Bạc Thanh Hàn có chút kinh ngạc với phản ứng của Mộc Cận, “Lần này nó chẳng nói chẳng rằng, bỏ hết việc công ty chạy mất dạng, chẳng lẽ không phải đi tìm cháu?”

Những lời này vượt quá dự đoán của Mộc Cận, cô giật mình hỏi lại: “Bỏ hết việc công ty tới tìm cháu?”

Trong giọng nói mang theo nhiều phần thắc mắc, nhất thời khiến ba của Bạc Thanh Hàn cũng có chút hoài nghi phán đoán của mình: “Sao, hai ngày nay cháu chưa gặp nó?”

“Không phải, cháu đã gặp.” Mộc Cận nói, “Nhưng mà thật xin lỗi bác trai, hôm qua anh ấy đã bị cháu đuổi đi rồi.”

“Hả?” Ba của Bạc Thanh Hàn lại có chút tò mò, “Bị đuổi đi?”

Mộc Cận nhẹ nhàng cười: “Bác trai yên tâm đi ạ, cháu và anh ấy không có chuyện gì để nói, cháu cũng sẽ không ngăn cản anh ấy kết hôn với Sơ tiểu thư. Thực ra ngược lại cháu còn hi vọng, bác có thể phái người đến bắt anh ấy đi khỏi cửa nhà cháu.”

Ba của Bạc Thanh Hàn cười ha ha: “Mộc Cận, cháu rất giống mẹ.”

Một câu nói khiến Mộc Cận sa sầm mặt. Cô dừng lại một chút mới cười cười, nói: “Có lẽ vậy.”

“Cháu yên tâm, nó sẽ rất nhanh không còn đứng canh ở cửa nhà cháu nữa.” Ba của Bạc Thanh Hàn nói, “Cũng sẽ không gây thêm phiền phức cho cháu.”

Sau khi cúp điện thoại, Mộc Cận lại ngẩn ngơ, sao bây giờ mọi người đều giả ngốc vậy? Cô buồn bực nghĩ ngợi hồi lâu, sau đó mới hạ quyết tâm, đi ra mở cửa.

Bạc Thanh Hàn quả nhiên vẫn đang ở bên ngoài.

Anh đang dựa tường, vừa nghe thấy cửa có động tĩnh liền đứng dậy.

Mộc Cận chỉ lườm anh, không chút biểu cảm, hất cằm nói: “Muốn vào thì vào đi.” Nói xong xoay người bỏ vào.

Bạc Thanh Hàn tự nhiên cũng đi theo. Anh vừa đóng cửa vừa nói: “Này, sao đột nhiên lại muốn mở, quyết định không hôn dỗi anh nữa hả?”

“Bạc Tam.” Mộc Cận thở dài, đưa cho anh cốc nước, nói: “Nói cho anh chuyện này.”

“Cái gì?” Anh nhướn mày.

Mộc Cận hất cằm chỉ chỉ ghế sofa, ý bảo anh ngồi xuống, nghĩ nghĩ lại chuyển chủ đề: “Lần này anh tới Mộc Độc để làm gì?”

“Tìm em.” Anh không sợ chết nói, “Em cho rằng anh tới làm gì.”

“Anh tìm em làm gì?” Mộc Cận lại hỏi, “Chuyện gì cần nói em đều đã nói, anh còn muốn nghe em nói gì nữa?”

“Những gì em nói anh không hài lòng.” Anh cầm cốc, ánh mắt dừng lại trên miệng cốc, “Những gì em chưa nói chính là cái anh muốn nghe.”

Mộc Cận chán nản: “Sao bỗng dưng anh lại ấu trĩ như vậy, anh muốn nghe cái gì em phải nói cái đó sao? Không có đâu!”

Anh hỏi lại: “Làm sao em biết anh muốn nghe cái gì?”

Mộc Cận im lặng. Cô cũng lấy ỉnh một ly nước, ánh sáng xuyên qua ly thủy tinh, chiếu vào nước bên trong vô cùng lung linh. Cầm ly nhìn hồi lâu, cô chậm rãi nói: “Em không chơi trò đổ chữ với anh. Anh quay về đi, hai ngày nữa em cũng sẽ quay về Thâm Quyển, không trở lại nữa.”

“Em quay về Thâm Quyển làm gì?” Bạc Thanh Hàn hỏi.

Mộc Cận phì cười: “Đó là nhà em, anh nói xem em về làm gì?”

“Vậy tại sao em tới đây ở?” Anh lại hỏi.

Mộc Cận vuốt vuốt tóc mai: “Không có gì, em thấy nơi này rất đẹp, đã đến thì không muốn đi nữa. Nhưng cũng không thể ở đây mãi được, thân thể ba em không được khỏe, em phải về nhà. Hơn nữa... Mẹ em thấy em đã trưởng thành, nên cũng lo lắng vấn đề sau này.”

“Ừ, cũng không sai.” Anh gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Trước mắt đã có một lựa chọn rất tốt.”

Mộc Cận mỉm cười: “Thôi đi, Phương Nhạc đã cấm rẽ ở đây, sẽ không đi theo em.”

“Mộc Cận!” Bạc Thanh Hàn sầm mặt, “Em cố ý phải không?”

“Đâu có, em đang nói thật mà.” Mộc Cận vẻ mặt vô tội, “Mẹ đã giúp em tìm hiểu đối tượng kĩ càng rồi, chờ khi nào em về sẽ gặp mặt.”

“Em nói cái gì?” Bạc Thanh Hàn sắc mặt u ám không nhìn rõ biểu cảm.

Mộc Cận khẽ nhướn mày: “Những gì em muốn nói đã nói xong rồi. Anh bảo anh đến tìm em, được rồi, thế anh đến tìm em làm gì? Trả tiền sao? Nếu là chuyện hôm qua anh nói, vậy thì anh đã có thể dự đoán trước nó có được hay không được rồi đấy.”

“Sao không thể được?” Anh hỏi lại, “Anh nói được là được.”

Mộc Cận lại khẽ mỉm cười: “Thôi đi. Vị hôn thê của anh thì làm thế nào? Trong nhà anh thì làm thế nào? Đừng nói với em, ba anh giờ hai tay đồng ý em với anh ở bên nhau.” Nói xong cô nhìn anh chăm chú.

Bạc Thanh Hàn quả nhiên khẽ nhướn mày, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy kiên định: “Anh đã nói với em rồi, anh với Sơ An không có gì cả. Về phần nhà anh và nhà em, anh sẽ giải thuyết ổn thỏa. Em tin tưởng anh một lần này có được không?”

Mộc Cận lắc đầu: “Không phải không tin, là cảm thấy không cần thiết. Em nghĩ rồi, chỉ trách em ban đầu đã quá ngu ngốc, chỉ nghĩ đến việc đền bù tổn thương cho anh, hoàn toàn không nghĩ đến gia đình hai bên. Giờ nghĩ lại, cho dù giữa hai chúng ta có thể thống nhất ý kiến, vậy còn người lớn thì sao? Lúc ba anh gặp lại mẹ em, ba của em sẽ nghĩ thế nào? Bạc Tam, em không thể ích kỉ như vậy.”

Nói xong, cô nhẹ nhàng đặt ly nước trong tay xuống bàn trà, quay người đi vào phòng ngủ. Không bao lâu cô xách một chiếc túi nhỏ đi ra, nhìn Bạc Thanh Hàn tủm tỉm cười, nói: “Em đi ra ngoài gửi cái này, anh có muốn đi cùng không?”

Cô cười ầm áp, khiến Bạc Thanh Hàn đột nhiên nhớ lại trận mưa to ngày nào. Tối hôm đó, lúc anh ở giữa màn mưa to trông thấy một ngọn đèn, cũng chính là như vậy, giống như ngực có một dòng nước ấm chảy qua, giống như điện giật.

Chính là sự ấm áp đó, bình dị, khiến anh cảm thấy cuộc đời họ giống như hai quỹ đạo đã từng giao nhau, chỉ còn một đoạn ngắn nữa là có thể tụ hợp, nhưng sau đó lại lao về hai hướng ngược nhau, dần dần từng bước, xa rời.

Hết chương 57

33. Chương Kết 1

Kết thúc (1)

Bạc Thanh Hàn đi cùng Mộc Cận đến bưu điện. Anh chủ động giúp cô xách đồ, cùng nhau chậm rãi tản bộ.

Cả hai đều không nóng vội.

Trên đường đi chẳng ai nói gì nhiều. Bạc Thanh Hàn vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm, Mộc Cận không nhìn ra anh đang suy nghĩ gì, dứt khoát không suy đoán nữa, tiếp tục đi, cuối cùng trong đầu cô nảy ra ý nghĩ dẫn anh đi dạo một vòng quanh Mộc Độc.

Thực ra cô nghĩ cả đời này sẽ không gặp lại nữa, bình đã mẻ lại nứt, cũng không muốn cùng anh khua môi múa mép làm ầm lên, thậm chí cứ im lặng như vậy, bình yên trôi qua một ngày.

Coi như một lời từ biệt nên quý trọng, coi như kỉ niệm.

Tương đối mà nói, du khách đến Mộc Độc cũng không nhiều lắm, không giống phương Bắc có những cây xanh cao lớn, tốt tươi. Dòng sông chia thành vô số nhánh chảy xuyên khắp thành, khắp nơi đều có thể nhìn thấy những chiếc cầu hình vòm. Nước dưới cầu thoát nhìn không sâu, nhưng có thể thả một chiếc thuyền gỗ nhỏ. Phần lớn đều là loại thuyền dành riêng cho du khách, thành thuyền và cột buồm làm bằng gỗ, sơn màu đỏ thắm, thỉnh thoảng ở hai đầu và trên đỉnh sẽ có những vệt sơn sáng màu. Mui thuyền, đỉnh buồm, bốn phía treo những xâu đèn lồng đỏ nhỏ, có khi là những lá bùa may mắn màu đỏ, lắc lư theo nhịp chèo của thuyền, nhìn qua cảm giác rất nhàn nhã.

Ở mỗi đầu thuyền đều có các con hát. Các cô gái thực ra cũng chỉ ăn mặc như người bình thường, không có ý mặc trang phục dân tộc và trang sức để hấp dẫn con mắt du khách, các cô mỗi người đều đóng đưa mái chèo, cất giọng hát những điệu dân ca Giang Nam mời chào khách du lịch, sử dụng tiếng địa phương uyển chuyển, nghe vô cùng dịu dàng.

Từ thuyền đảo mắt một chút, thỉnh thoảng cũng thấy tháp thoáng hai bên bờ sông, một bên là toàn bộ bức tường dây leo màu xanh biếc, hay là có một ít dương xỉ, cả một mảng toàn bộ là màu xanh mênh mông, kết hợp với màu nước sông hài hòa đến vô cùng.

Sau khi gửi đồ, Mộc Cận vừa đi vừa dừng lại, thỉnh thoảng nhìn thấy thứ gì mới lạ lại dừng lại chậm rãi giải thích cho Bạc Thanh Hàn. Vẻ mặt cô bình tĩnh như thường, dường như còn có chút thích thú nho nhỏ,

mái tóc dài tùy tiện xõa trên bờ vai, dưới ánh mặt trời còn thấp thoảng sắc vàng óng ả, nhìn qua vô cùng mềm mại.

Thỉnh thoảng đang giảng giải say sưa, cô nở nụ cười rất tự nhiên. Nụ cười kia đặc biệt bình lặng, thanh thoi, hai mắt to cong cong, dưới ánh mặt trời lười nhác yên tĩnh của Mộc Độc, cả người như toát lên vẻ linh hoạt, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy vội vã. Chỉ là thật đẹp. Nhiều lần Bạc Thanh Hàn thậm chí muốn thò tay sờ thử tóc cô, xem có phải đúng như anh nghĩ hay không, mềm mại, giống như hồi nhỏ quan sát những con gà con vịt con, lúc ôm trên tay lông mềm như nhung, cực kỳ đáng yêu.

Thế nhưng tay động nhiều lần, rốt cục vẫn không thể giơ lên.

Anh nhìn Mộc Cận đang làm người hướng dẫn du lịch phía trước, cả người đắm trong ánh mặt trời như tỏa ra một vầng hào quang, không khỏi suy nghĩ ngẩn ngơ, bắt đầu từ bao giờ, một Mộc Cận hoạt bát như vậy đột nhiên trở nên tĩnh lặng thế?

Mộc Cận chỉ cho Bạc Thanh Hàn hoa viên của Nghiêm gia. Đại khái mỗi mảnh vườn ở Giang Nam đều có một truyền thuyết, Mộc Cận cũng không nhớ rõ, chỉ biết là bên trong rất đẹp, rất có vẻ cổ kính thi vị, hỏi anh có muốn vào xem hay không.

Bạc Thanh Hàn nhẹ gật đầu, còn chưa nói gì, Mộc Cận đã chạy đi mua vé.

Cô mặc một chiếc váy dài đến mắt cá chân, tay áo bằng bèo, nhìn thế nào cũng thấy xinh đẹp.

Anh nhìn bóng lưng cô, yên lặng nở nụ cười.

Hoa viên của Nghiêm gia cũng không lớn, nhưng lại được chia ra thành nhiều phần nhỏ, toàn bộ phía sau hoa viên được chia thành bốn cảnh xuân, hạ, thu, đông, có thể thấy chủ nhân thật sự rất yêu cái đẹp. Mộc Cận mới đến đây lần đầu, lại không có hướng dẫn viên du lịch, vì thế cô và Bạc Thanh Hàn cứ thuận đường đi lung tung về phía trước. Bước vào một lối đi đầy hoa, phía trên có một chữ U (). Nơi này mặc dù không lớn, nhưng không thiếu hoa cỏ, cây cối, còn có một hồ nước nhỏ, hơn nửa mặt hồ phủ đầy hoa sen đúng độ đang nở, có trắng có hồng, nhiều đóa nổi trên mặt nước, chậm rãi bung nở tuyệt đẹp.

Mộc Cận đứng bên hồ, khẽ kéo váy, sau đó cúi xuống đưa tay sờ một đóa hoa gần đó, lại quay đầu nhìn Bạc Thanh Hàn cười nói: “Lạnh quá.”

Cô chớp mắt, khóe miệng hiện ra nụ cười nhẹ nhàng, tươi cười bên cạnh hoa sen, rực rỡ khiến anh có chút thất thần.

Không thể buông tha cô. Anh nghe thấy một tiếng nói vô cùng kiên định từ đáy lòng mình, một lần lại một lần âm âm rung động, vẫn đều là câu nói đó, không thể cứ buông tha cô ấy như vậy.

Mộc Cận nói chuyện với Bạc Thanh Hàn, đợi mãi không thấy anh trả lời, dường như đang ngơ ngẩn, say sưa. Cô rụt cổ, phẩy tay đứng lên đi đến cạnh anh, hỏi: “Cảm thấy không có ý nghĩa gì sao?”

“Đâu có, rất đẹp.” Anh híp mắt cười trả lời, “Đều rất đẹp.”

Mộc Cận không nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, cũng híp mắt cười theo: “Biết vì sao em lại không muốn đi chưa?”

Anh rất hiểu ý, khẽ gật đầu: “Anh cũng không muốn đi.”

Mộc Cận nghe xong lặng lẽ thè lưỡi, không đáp lời, quay người tiếp tục đi về phía trước. Đi hai bước cô bỗng thấy có gì đó không đúng, quay lại, chỉ thấy Bạc Thanh Hàn cũng đang ở trong tư thế giống như cô vừa rồi, ngồi xổm bên hồ, cũng thò tay nhẹ nhàng sờ lên cánh hoa. Ánh mặt trời vừa vắn ở trên đỉnh đầu anh, rơi xuống hồ tạo thành những tia sáng lắt lắt, chiếu lên người anh cũng như có cả một vầng hào quang, sáng ngời đến chói mắt.

Lần này đổi thành cô, có chút thất thần.

Hai người cứ đi như vậy, ai cũng không đề cập đến chuyện lúc trước, giống như vốn chỉ là những du khách chung đường. Mộc Cận cẩn thận né tránh chủ đề, Bạc Thanh Hàn cũng rất thức thời không nói chuyện.

Vì vậy thoát nhìn cảm thấy rất hòa thuận. Cuối cùng lúc ra cửa, hai người gặp một cô bé đáng yêu, trong tay ôm rất nhiều những bông hoa không biết tên, hoa lớn màu trắng, e dè hỏi Bạc Thanh Hàn: “Chú ơi, chú tặng hoa cho cô đi?”

Không đợi Bạc Thanh Hàn nói gì, cô bé đã khen Mộc Cận: “Cô thật là xinh đẹp, phối hợp với hoa màu trắng sẽ càng đẹp hơn!”

Mộc Cận nhìn những bông hoa trắng trong tay cô bé, lập tức bị hai câu “cô ơi” kia cho bay tận đầu tận đầu... Hóa ra, mình đã già như vậy...

Bạc Thanh Hàn lườm cô, khoe miệng khê cong lên thành nụ cười, dường như hiểu được cô đang nghĩ gì, đôi mắt thích thú nhìn chăm chăm cô không rời.

Cô nhếch nhếch miệng: “Cái này...”

“Chú muốn tất cả.” Anh vừa nói vừa sờ tiền trong túi áo, đột nhiên giật mình. Rất nhanh, anh bối rối quay sang nhìn Mộc Cận, mặt hơi hồng lên, giọng nói cũng có chút ảo não: “Tiền, để hết trong túi áo khoác hôm qua rồi.”

Mộc Cận hơi buồn cười, cố ý ra vẻ “Nhìn anh xem kìa”, cúi đầu ho hai tiếng rồi quay mặt sang chỗ khác.

Cô bé có đôi mắt đen láy, nhìn chăm chăm khiến cho người ta không thể nào che giấu. Bạc Thanh Hàn day day thái dương, nghiêng đầu nhìn Mộc Cận đang làm ra vẻ không liên quan đến mình, lại cúi đầu nhìn ánh mắt mong chờ của cô bé, cuối cùng vẫn hỏi một câu: “Tổng cộng bao nhiêu tiền?”

“Một bông một tệ rưỡi, tổng cộng là hai mươi bông.” Cô bé véo von trả lời.

“Này, cho anh mượn năm mươi tệ.” Bạc Thanh Hàn nhú mày, cực kỳ bất đắc dĩ.

Mộc Cận không nhịn được nữa liền phì cười, nghiêng đầu dò xét anh, khoe miệng có chút gian xảo, thích thú: “Khoản nợ lần trước vẫn còn chưa trả xong đâu, không ượn.”

Cô cười giống như ánh mặt trời giữa mùa đông băng giá, chiếu lên người một chút thì không thể cảm nhận được hơi ấm, thế nhưng lại có hương vị ấm áp, từ từ từng chút tiến vào nội tâm con người.

Thực ra ví tiền trong tay cô, lúc vừa rồi Bạc Thanh Hàn nhận ra chính mình không mang tiền đã nảy ra chủ ý, trong lúc cấp bách cũng phải cướp bằng được. Nhưng bây giờ anh căn bản không muốn động đây chút nào, chỉ muốn thời gian có thể dừng lại lâu hơn một chút, kéo dài hơn một chút, để anh có thể ngắm nhìn nhiều hơn.

Nhưng Mộc Cận đã sớm phát hiện ra ánh mắt anh có gì đó kì lạ. Cô nhăn mũi, cúi đầu lấy trong ví tiền ba mươi tệ đưa cho cô bé đứng trước mặt, vừa vươn tay ôm vào lòng toàn bộ hoa của cô bé, sau đó cười nói: “Thật là thơm, cảm ơn em.”

Mặt cô bé đỏ bừng, có vẻ xấu hổ: “Cũng cảm ơn chị.”

Một câu gọi “chị” khiến Mộc Cận vô cùng sướng khoái, lập tức cảm thấy bầu trời lại trong xanh thêm vài phần. Cô vỗ vỗ đầu cô bé, nhìn cô bé đi xa rồi mới quay đầu lại nhìn Bạc Thanh Hàn, đem hoa trong tay nhét tất cả sang tay anh: “Đây. Ba mươi tệ.”

Bạc Thanh Hàn chậm rãi ôm hoa trước ngực, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn đang bước nhanh phía trước, không nhịn được khê nở nụ cười.

Buổi tối cùng nhau ăn cơm xong, Mộc Cận đứng trước cửa nhà ra về tiễn khách, quay đầu nhìn Bạc Thanh Hàn nói: “Đã mượn rồi, anh cũng về sớm nghỉ ngơi đi.”

Bạc Thanh Hàn gật gật đầu, cười với cô: “Ừ, ngủ ngon.”

Nói xong anh xoay người rời đi, để lại bóng lưng phóng khoáng khiến Mộc Cận nhìn chăm chú đến ngẩn người.

34. Chương Kết 2

Kết thúc (2)

Buổi tối Mộc Cận theo thói quen cũ lên Taobao, khoảng chừng chín giờ thì nghe có tiếng gõ cửa. Cô không dám trực tiếp mở cửa, trước tiên lặng lẽ chạy đến cửa sổ phòng khách để xem bên ngoài là ai. Đêm đã khuya, nhưng người đó đứng không xa lắm, loáng thoáng vẫn có thể phân biệt được.

“Anh làm cái gì vậy!” Mộc Cận thở hổn hển mở cửa, “Đêm hôm khuya khoắt không ngủ chạy đến đây làm gì?”

Bạc Thanh Hàn vừa đẩy cửa vừa lách người vào trong phòng, trên mặt là nụ cười xấu xa: “Anh không thích ở khách sạn, đến nhà em ngủ nhờ một đêm.”

“Vậy tối hôm qua anh ở đâu?” Mộc Cận hỏi lại.

Anh nói rất vô tội: “Khách sạn.”

Mộc Cận rất muốn một cú đá cái tên nhiều chuyện này ra khỏi nhà: “Có thể ở lại ngày một thì sẽ có thể ở lại ngày hai, nhà em không phải chỗ ở của anh!”

“Anh đã trả phòng rồi.” Anh nháy mắt, cười tủm tỉm nói, “Em cũng biết mà, đang mùa du lịch, phòng rất khan hiếm. Bây giờ anh mà quay lại chắc chắn không có chỗ ở, hơn nữa anh mang hết đồ tới đây rồi...”

Nói xong anh quơ quơ túi hành lí nhỏ trong tay, tỏ vẻ “Anh mặc kệ cho em giải quyết”, khiến Mộc Cận quay lại về mặt lúc mưa hoa buổi chiều.

Cô tức giận, cửa cũng mặc kệ, quay người vào phòng ngủ, đóng cửa.

Được rồi, lúc mưa hoa là cô có lợi thì cô tự trả tiền, sao bây giờ anh được lợi mà cô vẫn phải trả tiền?

Hơn mười giờ, Mộc Cận ra ngoài rửa mặt chuẩn bị đi ngủ, ai ngờ không thấy Bạc Thanh Hàn trong phòng khách. Cô mở cửa một gian phòng ngủ khác, nhin không được trên mặt xuất hiện mấy vạch đen.

Bạc Thanh Hàn đã rất tự giác chuyển hết các thứ trên giường sang chỗ khác, đang nghiêng người tựa vào đầu giường, trong tay lật giở một quyển sách. Thấy cô đẩy cửa đi vào, anh lại còn ngẩng đầu cười cười: “Ở đây cũng không tệ.”

Mộc Cận nhìn đồng hồ mà cô đã mất công sắp xếp cho dễ tìm, bây giờ lại bị chồng chất lung tung trên mặt bàn, cơn giận trong lòng không thể đè nén được, nét mặt không chút hòa nhã, hung hăng lườm anh không thèm nói chuyện.

“Ngày mai anh sẽ đi.” Anh cũng nhận ra sự khó chịu của cô, chủ động giải thích, “Mai anh sẽ về Bắc Kinh, sẽ chỉ ở một đêm thôi.”

Lúc anh nói, đôi mắt nhìn thẳng vào cô chăm chú, giống như muốn xuyên thủng người cô, hoặc là khiến cho toàn thân cô nhập vào đầu anh. Mộc Cận bị anh nhìn chăm chăm, có chút bất an, nhếch miệng nói: “À. Nếu đã vậy thì, anh cứ ở đi. Em đi sửa soạn chuẩn bị đi ngủ, anh cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Nói xong cô luống cuống tay chân mở cửa đi ra, nhẹ nhàng thở dài.

Vẫn không thể bình tĩnh. Cô nằm trên giường buồn bực nghĩ.

Lăn qua lăn lại không ngủ được, Mộc Cận đành ngồi dậy bật đèn bàn đọc sách. Sách này không biết đã mang ở nhà đi từ lúc nào, “Bình giảng thơ ca Hồng Lôu Mộng”, là bản rất cũ, bên trong có nhiều bài bình luận của các tác giả nổi tiếng, không như sách bây giờ mua ngoài thị trường, toàn là giả danh, lừa bịp.

Cô lật giở từng trang từng trang, có nhiều thứ nhỏ nhặt nhất đều đã xem hết rồi, lật đến trang thứ năm mươi sáu lại càng xem nhanh hơn.

Thật ra không phải không đau đớn, khổ sở, dù nói thế nào, tự tay chôn cất một phần tình cảm cũng không phải chuyện dễ dàng. Năm lần bảy lượt gặp Bạc Thanh Hàn, thực ra trong lòng Mộc Cận rất rõ, thái độ lần này của anh không phải là chơi đùa.

Nhìn lại chính mình, cũng không phải.

Chỉ là không ngờ hai người lại cùng ở trong một căn nhà ngột ngạt.

Từ nhỏ Mộc Cận đã được mẹ giáo dục phải suy nghĩ cho người khác, nhiều năm chấp hành đã giúp cô kết giao không ít bạn bè tri kỷ; nhưng cũng bởi vì hay suy nghĩ cho người, không rõ lúc nào đã yêu Bạc Thanh Hàn, lại cũng không rõ ràng muốn rời xa anh.

Dù sao tình cảm tồn tại trên thế giới này, cũng không chỉ có tình yêu.

Cô vừa nghĩ vừa tắt đèn bàn, thu mình vào tấm chăn mỏng giữa giường.

Nửa đêm nóng quá cô bị tỉnh giấc, mơ mơ màng màng đẩy chăn sang chỗ khác, nhân thể mở một nút đầu tiên trên áo ngủ. Ai ngờ đang lúc nửa mê nửa tỉnh, cô đột nhiên cảm thấy bên cạnh có người.

Cô chợt ngay lập tức tỉnh táo, gần như vô ý thức muốn gọi Bạc Thanh Hàn.

Nhưng còn chưa kịp thét lên, chợt nghe thấy giọng nói của người đang ngồi bên giường, đúng là Bạc Thanh Hàn.

Anh nói: “Ngày đầu tiên em đi, buổi tối anh trở về sắp xếp lại gian phòng. Đồ đạc của em vẫn bày ở đó, bao giờ em mới trở về, bao giờ mới lại dùng.”

Tháng đầu tiên em đi, mỗi ngày anh đều đốc sức, liều mạng làm việc, anh sợ chỉ cần dừng tay, trở về nhà sẽ lại nghĩ đến em. Anh mới biết được em lại có thể ảnh hưởng sâu sắc tới anh đến vậy, trong phòng, mỗi một góc trống trải đều như có nụ cười của em, nhưng anh lại không thể nào nhìn thấy được.

Tháng thứ sáu em đi, anh cảm thấy anh không thể chờ đợi được nữa, nếu anh còn tiếp tục chờ, không biết chừng sẽ nhận được tin em kết hôn mất. Em không tới tìm anh, vậy được, anh đi tìm em. Nhưng em trốn quá kĩ, tìm thật sự khó khăn.

Bây giờ rốt cục anh đã tìm được em rồi, nhìn thấy em rồi, nhưng vì sao em không cùng anh về nhà.

Mộc Cận, em thật ngốc, tìm lí do cũng ngốc đến nỗi làm người ta nghe xong phát buồn cười.

Nhưng em ngốc như vậy, tại sao anh vẫn không buông tay được.”

Cô không dám mở mắt ra nhìn anh, chỉ nheo mắt trong bóng tối mờ lung, mờ mịt. Anh vẫn ngồi bên giường, quay lưng về phía cô, sau khi nói mấy câu thì không còn thấy tiếng động nữa.

Mộc Cận cảm thấy toàn thân dậy lên nỗi chua xót, đau đớn, có lẽ chỉ là tác dụng tâm lí, dù sao trong người cô cũng đang không thoải mái. Cô gắng gượng hồi lâu, rốt cục nhịn không được trở mình, quay lưng về phía anh, một tay nhẹ nhàng đưa lên chống cằm.

Bạc Thanh Hàn không nhúc nhích, cách hồi, sau khi anh xác nhận Mộc Cận đã ngủ say, mới nhẹ nhàng sờ lên tóc cô. Bàn tay anh vẫn ấm áp như trước, theo từng sợi tóc trượt xuống, giống như đang vuốt ve một tấm vải vô cùng mềm mại, cẩn thận mà nhẹ nhàng.

Cuối cùng là đôi môi ấm áp của anh, từng chút từng chút thiêu đốt trán cô, nhưng rồi thu lại giống như cô chỉ đang trong giấc mộng.

Trong mơ, thanh âm cuối cùng trầm thấp mà ám ảnh của anh truyền tới: “Mộc Cận, anh yêu em.”

Giọng nói dịu dàng giống như kẹo mạch nha đã từng nếm, tất cả đều là ngọt ngào.

Nhưng đến hôm sau, khi tỉnh mộng, trong phòng chỉ còn lại một mình cô.

Một gian phòng ngủ khác, từ lâu đã không còn bóng người.

35. Chương Kết 3

Kết thúc (3)

Mộc Cận vẫn ở thị trấn nhỏ, nhưng cô dần dần thanh lý tất cả hàng hóa, định sau khi giải quyết xong hết thì sẽ trở về Thâm Quyển.

Trong lúc đó, cô với tư cách đại diện nhà trai, nghiêm túc nhận làm quân sư giúp Phương Nhạc.

Phương Nhạc kết bạn với một cô gái Tô Châu tên Hiểu Hàng. Hiểu Hàng là một hướng dẫn viên du lịch, mỗi ngày đều đi khắp Mộc Độc, không biết như thế nào lại quen biết Phương Nhạc. Hiểu Hàng đối với Phương Nhạc vừa gặp đã thương, Phương Nhạc cũng có thiện cảm với người ta. Vì vậy, Mộc Cận đề nghị cô vào bếp một bữa chiều đãi Hiểu Hàng, nhận tiền làm quân sư giúp Phương Nhạc.

Ai ngờ Mộc Cận vừa mới gặp Hiểu Hàng đã trở nên thân thiết, thế là Phương Nhạc bị coi như người ngoài. Hai cô gái túm tụm vào một chỗ thì thầm, nói chuyện phiếm vô cùng vui vẻ, Phương Nhạc ở một bên chỉ có thể giương mắt nhìn.

Sau khi cơm nước xong, Mộc Cận vỗ vai Phương Nhạc nói: “Bạn thân, không có vấn đề gì.”

Phương Nhạc cười hì hì, vô cùng mộc mạc: “Anh cũng cảm thấy thế.”

Không lâu sau, Cố Tuấn Nghiêu gọi điện thoại đến.

Anh đi thẳng vào vấn đề: “Tiểu Cận, bao giờ em trở lại Thâm Quyển.”

“Chắc còn khoảng mười ngày.” Mộc Cận hỏi lại, “Làm sao thế?”

Cố Tuấn Nghiêu trầm ngâm một lúc mới nói: “Có lẽ anh sẽ bị triệu hồi về tổng công ty.”

Mộc Cận lấp bắp kinh hãi: “Quay lại nước Đức?”

“Ừ.”

Cô hỏi: “Trước đây không phải là tổng công ty điều anh tới sao, tại sao lại muốn triệu hồi? Công ty của anh điều động theo cảm hứng à?”

Anh nói: “Anh đã bàn bạc với mọi người trong nhà rồi, ý của nhà anh là không lâu nữa cũng sẽ đi. Cho nên anh mới quyết định đi bây giờ.”

Mộc Cận rầu rĩ nói: “Vậy lúc nào trở về?”

“Cái này khó nói trước được.” Cố Tuấn Nghiêu nói, “Có thể sẽ rất nhanh, có thể sẽ định cư ở bên đó. Chưa nói chắc được.”

“Vậy còn cô chú thì làm thế nào?” Mộc Cận hỏi.

Cố Tuấn Nghiêu cũng đã tính trước chuyện này: “Mẹ anh muốn ở lại, ba anh thì lại muốn ra nước ngoài một thời gian. Chuyện này anh cũng đã bàn bạc rồi, nếu hai người quyết định ở lại Thâm Quyển, đến lúc đó anh sẽ từ chức quay về. Nếu hai người muốn ra nước ngoài, anh sẽ đón họ đến ở.”

“Em sẽ về khuyên nhủ cô, nhất định phải giữ vững mặt trận Tổ Quốc, kiên quyết không thể ra nước ngoài!” Mộc Cận thề son sắt nói.

Cố Tuấn Nghiêu cười hì hì: “Bây giờ anh đang ở Thâm Quyển, cũng sắp trở lại Bắc Kinh rồi. Một tuần nữa về anh sẽ đi Đức luôn. Nay đằng nào em cũng không có việc gì, hay em đến Bắc Kinh vài ngày đi, chờ anh đi rồi em lại về.”

“Được.” Mộc Cận chẳng hề do dự, “Thực ra em ở đây cũng chẳng có việc gì, mấy chuyện còn lại để cho bạn gái nhà Phương Nhạc giải quyết.”

Hai ngày sau Mộc Cận chuẩn bị đi, Phương Nhạc đặc biệt xin nghỉ một hôm để tiễn cô, Hiểu Hàng vì có đoàn nên không kịp, hôm trước đã tới chào tạm biệt cô rồi. Mộc Cận nghĩ sau này không biết bao giờ mới trở lại Mộc Độc, lòng cũng chùng xuống, đứng cùng với Phương Nhạc mà không biết nên nói gì.

Trái lại Phương Nhạc nhìn ra được, vỗ vai cô cười: “Rảnh thì tới chơi.”

“Hiểu Hàng nhà anh biết nấu ăn mà, sẽ không để anh phải đói.” Mộc Cận hưng hăng nói.

Phương Nhạc nhướn mày: “Anh biết rồi, lần sau em tới phụ trách rửa bát là được.”

Mộc Cận cười: “Được, khi nào anh kết hôn em nhất định sẽ đến.”

.

Mộc Cận đến Bắc Kinh được bốn ngày đã đến lúc Cố Tuấn Nghiêu phải đi.

Cô giúp anh thu xếp đồ đạc trong nhà, dọn đi dọn lại đủ thứ việc lặt vặt, cuối cùng Cố Tuấn Nghiêu cũng không chịu nổi: “Dì Mộc ơi, dì nghỉ ngơi chút đi.”

Mộc Cận bực tức lườm anh: “Cái đồ không tim không phổi.”

“Được được được anh sai rồi...” Cố Tuấn Nghiêu không so đo với cô nữa, đưa cho cô chìa khóa nhà trọ, “Cái này cho em. Khi nào em thích thì đến mà ở, đỡ phải lần nào tới Bắc Kinh cũng mất tiền khách sạn.”

Cô nhận lấy chìa khóa chỉ có một chiếc, vì vậy lại hỏi: “Mấy cái nữa đâu rồi?”

“Ở nhà anh.” Anh ném thứ gì đó vào trong va li, đầu cũng không quay lại, nói, “Mẹ anh giữ một chiếc, để khi nào ba mẹ tới cũng có chỗ ở.”

Mộc Cận gật đầu: “Suy nghĩ rất chu đáo.”

Anh dí trán cô: “Cho nên em không cần phải đồng dài đâu dì Mộc ạ.”

Cô cầm gối trên ghế sa-lông đánh vào người anh: “Anh là đồ vô lương tâm, không nhìn thấy lòng tốt của người ta!”

Cố Tuấn Nghiêu bắt được chiếc gối, chỉ hơi mỉm cười.

Hôm sau, Cố Tuấn Nghiêu lái xe tới sân bay.

Hành lí của anh chỉ có một va li nhỏ, hầu như chẳng mang theo cái gì. Mộc Cận vốn tưởng mình sẽ phải làm lao công, kết quả hai tay trống trơn đi theo anh vào đại sảnh, giúp anh trông hành lí, chờ anh đi làm thủ tục.

Lúc Cố Tuấn Nghiêu quay đi, Mộc Cận ngồi co ro một mình trên ghế, cảm thấy hơi khó chịu trong lòng, dường như nháy mắt nhớ lại mùa hè hồi cấp hai. Khi đó anh cũng muốn ra nước ngoài, giờ nhớ tới cô mới hiểu ra, hóa ra đó không phải là yêu.

Yêu sẽ không vì cách trở mà phai nhạt, mà khoảng cách sẽ khiến nỗi nhớ nhưng càng thêm sâu đậm.

Chẳng qua lúc đó cô không hiểu, bây giờ hiểu rồi thì lại không tìm được người đó.

Nhưng Cố Tuấn Nghiêu vẫn luôn là tri kỉ của cô, mỗi khi cô đau đớn, khổ sở, anh đều đứng lên giúp cô che gió che mưa, đỡ dành cô đừng sợ. Mộc Cận vốn nghĩ rằng đã trải qua một quãng thời gian dài như vậy, cô sẽ có thể nhẹ nhõm đối mặt với những cuộc biệt ly ngắn ngủi tạm thời, nhưng không ngờ vẫn cảm thấy buồn bã, lo sợ.

Cô ngơ ngẩn cười khổ, khóe mắt chợt đỏ hoe.

Đúng lúc đó Cố Tuấn Nghiêu đã làm xong thủ tục, quay lại thấy Mộc Cận đang gục đầu, anh thò tay nhéo nhéo mặt cô: “Sao vậy?”

“Không sao cả.” Cô hít hít, cố gắng khống chế cảm xúc bộc phát, “Đến nơi nhớ gọi điện cho em. Còn nữa, đừng có ở luôn bên đó, nhớ quay về.”

Anh cười cười: “Biết rồi.”

Nói xong, anh kéo va li, vỗ vỗ đầu Mộc Cận: “Anh phải đi rồi.”

Mộc Cận đứng lên theo anh, từng bước đi sát đằng sau, buồn bực không nói lời nào.

Cuối cùng Cố Tuấn Nghiêu cười cười, bỏ va li xuống, hai tay đặt lên vai Mộc Cận, cười nói với cô: “Anh đồng ý trở về đã được chưa?”

“Em có nói không được đâu!” Mộc Cận ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt rõ ràng đã đỏ bừng, ánh mắt long lanh lóe sáng.

Bỗng nhiên anh nhẹ nhàng ôm lấy cô, trầm thấp nói bên tai cô: “Tiểu Cận, em nhất định phải hạnh phúc.”

Hơi thở anh thoảng qua bên tai, giống như hồi còn bé dùng một chiếc lồng ngỗng đùa nghịch chọc vào tai, vừa ngứa vừa đau. Mộc Cận nghe anh nói vậy, nước mắt thoáng cái lại trào ra, vùi mặt vào lồng ngực anh khóc thút thít, cố gắng kìm nén một lúc lâu mới nhẹ nhàng thở ra.

Cố Tuấn Nghiêu ôm cô, khẽ vỗ nhẹ sau lưng: “Đừng khóc, anh đi nhé.”

Nói xong, anh thật sự buông cô ra, không quay đầu lại mà đi thẳng phía trước.

Đại sảnh sân bay vô cùng rộng lớn, sàn nhà bóng loáng, toàn bộ trong phòng như ngập tràn ánh mặt trời. Nhưng Mộc Cận dường như lại nghe được có tiếng gió đang gào thét, cuốn theo tất cả hồi ức của cô trong quá khứ, tựa như có thể nhìn thấy rõ ràng từng hạt bụi rất nhỏ. Nụ cười đó, nỗi đau đó, cả những lời từ chối khéo léo, tất cả như đang tái diễn.

Cả cái đêm đông gió bắc rít gào, cuộn cuộn kéo lên trời xanh.

36. Chương Kết 4(hoàn)

Kết thúc (phần cuối)

Mộc Cận đứng trong đại sảnh sân bay, chưa quay người đi ra ngoài đã nhận được tin nhắn của Cố Tuấn Nghiêu: “Tiểu Cận, em ngẩng đầu lên nhìn, lần này trước khi anh xuất ngoại, tặng em một món quà cuối cùng.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên, không có gì cả. Nhưng trong đại sảnh bắt đầu có người náo loạn, một đứa bé trai đứng cách đó không xa cất giọng lanh lảnh: “Mẹ ơi, Mộc Cận là cái gì?”

Mộc Cận sững sờ, quay người nhìn cậu bé đó.

Theo ngón tay cậu bé chỉ, cô nhìn thấy trên tất cả màn hình điện tử trong đại sảnh sân bay đều viết năm chữ:

Mộc Cận, anh yêu em.

Mộc Cận còn chưa kịp phản ứng, cô trông thấy một bóng người đang đi ngược sáng về phía cô. Ánh mặt trời vừa vặn chiếu sau lưng anh, cả người anh giống như phát sáng, áo sơ mi màu trắng cũng như bị ánh sáng xuyên qua thành trong suốt, nhưng không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt.

Cô ngăn người, tiến không được, lùi không xong, chỉ có thể đứng đó nhìn anh từng bước tiến về phía mình.

Sau đó cô nghe thấy giọng nói trầm thấp của anh kề sát bên tai: “Mộc Cận, anh yêu em.”

Cô vẫn đang chờ đợi, Bạc Thanh Hàn đã bế cô đi ra ngoài.

Trong đại sảnh sân bay đông người như vậy, Mộc Cận khó xử chỉ muốn động thổ. Cô đánh nhẹ vào ngực anh, liên tục nói: “Thả em ra, trước tiên anh thả em ra đã, có gì chúng ta từ từ nói.”

Khóe miệng anh cong lên một nụ cười, dường như không nghe thấy cô đang nói gì, vẫn ôm cô thật chặt, đưa cô ra xe bên ngoài sân bay.

Mộc Cận ngồi ở ghế sau trên xe không ngừng trợn mắt lườm người nào đó đang ngồi phía trên, nhất quyết không nói lời nào. Bạc Thanh Hàn cũng không vội vã, thông thả khởi động xe, chậm rãi đi về hướng nhà mình.

Cuối cùng vẫn là Mộc Cận không nhin được mở miệng trước: “Không phải chúng ta đã thống nhất ý kiến rồi sao?”

Anh nhìn cô qua kính chiếu hậu: “Đúng.”

“Vậy anh tìm em làm gì?”

“Thay đổi ý kiến, thống nhất lại ý kiến một lần nữa.”

“Có ý gì?” Cô hỏi.

Anh đánh tay lái, nhếch môi lặng lẽ mỉm cười: “Đợi đến nơi em sẽ biết.”

Mộc Cận vừa bước vào nhà Bạc Thanh Hàn đã sững người.

Trên ghế sa-lông có ba người đang ngồi, hai đàn ông, một phụ nữ, có hai người cô quen – chính là ba mẹ cô.

“Ba, mẹ, sao hai người lại ở đây?” Mộc Cận kinh ngạc hỏi.

Ba cô cười cười: “Tại sao lại không thể ở đây?”

“Tam nhi, Mộc Cận, ngồi xuống đi.” Một người đàn ông khác vừa lên tiếng, Mộc Cận đã biết ngay ông là ai – ba của Bạc Thanh Hàn.

Cô lễ phép khê gập đầu: “Chào bác trai.”

“Ngồi xuống đã, đứng mãi làm gì. Ngồi xuống rồi nói.” Bạc Bản mời gọi.

Mộc Cận tiến đến trước mặt Phan Quân Chỉ, ngồi xuống dựa vào bà, vụng trộm hỏi: “Mẹ, sao hai người lại ở chỗ này?”

Phan Quân Chỉ lườm cô: “Còn không phải tại con sao?”

“Liên quan gì đến con, con đến Bắc Kinh tiễn Cố Tuấn Nghiêu mà, đâu phải đến tìm Bạc Thanh Hàn!” Mộc Cận phản bác.

Bạc Bản đưa tay ngăn Phan Quân Chỉ lại, nói: “Để tôi nói! Hôm nay hai nhà chúng ta tập hợp ở đây, thực ra là vì chuyện của Tam nhi và Tiểu Cận.”

Mộc Cận nghe xong càng mờ mịt. Trước đó không lâu vị phụ huynh này vừa gọi điện cho cô nói “Chuyện của hai đứa, bác không thể đồng ý”, sao bây giờ mở miệng đã một tiếng Tiểu Cận rồi?

Cô nghi hoặc nhìn sang Bạc Thanh Hàn, anh chỉ nhú mày, sau đó mỉm cười nhìn cô.

Bạc Bản nói tiếp: “Bây giờ không còn là thời xưa nữa rồi, chuyện của bọn trẻ chủ yếu vẫn là xem ý kiến của bọn chúng, còn ý của chúng ta chỉ để tham khảo thôi. Hơn nữa ba người chúng ta với tư cách là phụ huynh, cũng đã bàn bạc rồi, chuyện của chúng ta không thể để các con vướng vào đó, các con làm thế nào thì làm, đừng có đặt chúng ta lên trên.”

Mộc Duy Viễn cũng gật gật đầu: “Đúng. Chúng ta là như vậy, bây giờ chỉ còn xem ý định của hai con. Tiểu Cận, Thanh Hàn, hai người các con nếu tâm đầu ý hợp, chúng ta cũng không phản đối. Làm cha mẹ ai chẳng hi vọng con mình được hạnh phúc, vì chuyện xưa với Trần Cốc Tử mà ngăn cản hạnh phúc của các con, không bằng tất cả mọi người cùng nhẹ nhàng đối mặt, một công đôi việc, một mũi tên trúng hai con chim!”

Mộc Cận lại nhìn sang Phan Quân Chỉ. Trong mắt bà ngập tràn nỗi xót thương, ôm cô vào lòng, cất giọng không nỡ: “Con gái ngốc nghếch, lúc đó mẹ phản đối là vì con nói hai đứa chưa qua lại quá lâu, cho nên mới nói thế. Sao con lại một mình nghĩ thay người lớn như vậy, tự làm khổ mình làm cái gì? Chúng ta đều đã hơn nửa đời người, các con vẫn còn trẻ mà!”

Mộc Cận hoàn toàn choáng váng, cô ở trong lòng mẹ chớp mắt với Bạc Thanh Hàn: Anh nói xem rốt cục ba người này đang nói cái gì, sao ai cũng cho rằng em phải chịu đựng bao nhiêu uất ức vậy?

Bạc Thanh Hàn vẫn chỉ híp mắt cười, không nói gì.

Mộc Cận chui ra khỏi lòng mẹ, kéo Bạc Thanh Hàn ra một bên, nhón nhấc thấp giọng chất vấn: “Anh nói cái gì đi? Rốt cuộc thế này là thế nào!”

Bạc Thanh Hàn nhướn mày: “Cái gì, chẳng lẽ em không muốn à?”

“Muốn cái gì?” Cô cố ý giả vờ ngớ ngẩn.

Đôi mày rậm của anh nhíu lại: “Em nói xem muốn cái gì? Còn có thể muốn cái gì nữa?”

Hai người đang nói, ở bên kia Bạc Bân đã quyết định: “Cứ quyết định như vậy đi! Chúng ta bàn bạc một chút, giải quyết cho xong!”

Mộc Cận nghe vậy, hét lớn: “Đợi đã!”

“Hả?” Bạc Bân hỏi.

“Hả?” Mộc Duy Viễn cùng Phan Quân Chỉ đồng loạt hỏi.

“Sao con lại cảm thấy, mọi người đang bàn bạc để đem con đi bán vậy?” Mộc Cận oán giận.

Phan Quân Chỉ ngạc nhiên hỏi: “Con bé này, nói cái gì vậy! Chẳng lẽ không phải con với Tam nhi đang nói chuyện yêu đương hay sao? Chúng ta bàn bạc chuyện của các con một chút, có gì không đúng?”

Mộc Cận liếc Bạc Thanh Hàn, trề môi: “Ai nói chuyện yêu đương với anh ấy!”

“Cái gì!” Ba vị phụ huynh trên ghế sa-lông đồng loạt thốt lên.

Bạc Thanh Hàn không thèm để ý đang trước mặt nhiều người, kéo Mộc Cận ôm vào lòng, lồng mày nhíu chặt lại, mặt cũng bắt đầu u ám, đôi mắt đen kịt giống như hai ngọn lửa: “Em nói cái gì?”

Mộc Cận đứng trước mặt anh, chớp chớp mắt, rất vô tội lặp lại lần nữa: “Ai nói em với anh nói chuyện yêu đương?”

Bạc Thanh Hàn nói với ba vị phụ huynh: “Con với Tiểu Cận lên lầu nói chuyện riêng. Mọi người cứ trò chuyện trước đi ạ!”

Nói xong, anh gần như xách Mộc Cận lên lầu.

Mộc Cận đáng thương quay đầu nhìn ba mẹ đang ngồi trên ghế sa-lông, lại nhận được ánh mắt “Chuyện của con tự con đi mà giải quyết”, cô khóc không ra nước mắt.

Bạc Thanh Hàn đi vào phòng ngủ, ép Mộc Cận lên cửa, hai mắt nhìn cô chăm chú: “Vừa rồi em nói cái gì? Chẳng lẽ không phải em vì nguyên nhân trong nhà nên mới không chịu theo anh về sao?”

Cô gãi gãi đầu: “Em nói đâu có sai, chúng ta nói chuyện yêu đương bao giờ?”

Tóc cô thật mềm mại, hàng mi dày chớp chớp, ánh mắt có chút gian xảo, lại có chút thích thú, còn có chút e sợ, vô tội nhìn anh chăm chăm.

Người anh bỗng nhiên mềm nhũn, ôm cô vào lòng, há miệng cắn lên vành tai cô.

Mộc Cận sợ ngứa, cười khanh khách né tránh anh, vừa trốn vừa xin tha: “Em sai rồi em sai rồi, chúng ta từ từ nói được không?”

Thân thể cô rất mềm mại, dường như còn có hương thơm ngọt ngào, càng giãy giụa lại càng khiến anh muốn vuốt ve thêm nữa, thêm nữa, giống như bù đắp lại cho cả một năm đã bỏ qua. Bỗng nhiên anh không muốn âm ỉ nữa, chỉ cần cứ yên ổn như vậy, chân thực ôm lấy cô, giống như ôm lấy toàn bộ thế giới.

Mộc Cận nhanh chóng phát hiện ra sự thay đổi của anh, cũng im lặng vùi vào ngực anh, thấp giọng nói: “Em không nữa.”

“Ừ.” Anh khẽ đáp lời.

“Nhưng mà em muốn...” Khóe miệng cô cong lên một nụ cười, “Từ từ có được không?”

“Ừ.” Bạc Thanh Hàn tựa cằm trên mái tóc mềm mại của cô, hương thơm thoang thoảng xộc vào mũi, đột nhiên không nghĩ được gì nữa, không muốn làm gì hết, không muốn nhìn gì cả, không muốn nghe thấy cái gì, chỉ muốn ôm cô thật chặt.

Ngắm khuôn mặt cô, ngắm nụ cười của cô, nghe giọng nói của cô, nghe cô ồn ào.

Mộc Cận cũng chậm rãi vòng tay ôm eo anh, mím môi cười vụng trộm. Mùi hương trong ngực anh dường như không hề thay đổi, nhưng lại giống như đã thay đổi. Nếu không, sao cô lại ngửi thấy hương vị khi ngày bé ăn kẹo mạch nha, nhưng so với vị ngọt phát ngấy của kẹo mạch nha còn ngọt hơn gấp trăm lần.

Trên ban công, hoàng hôn dần dần buông xuống, sắc trời đỏ rực như trái cam, từng chút phản chiếu lên những bông hoa dây leo, nhảy múa, ánh sáng chiếu trên những phiến lá, tĩnh lặng. Trong phòng rất yên tĩnh, yên tĩnh gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, xa xa dường như còn có thể nghe được tiếng chim chóc bay qua cửa sổ, lượn vòng, chao liệng trên không trung; dường như còn nghe thấy âm thanh của trận mưa to như trút nước dưới chân núi Thiên Sơn, từng đợt từng đợt; lại dường như nghe được tiếng nước chảy trên dòng sông Mộc Độc, điệu hát dân ca Giang Nam, còn có khúc ca của đóa hoa sen thẹn thùng uyển chuyển khẽ ngậm nga trong hoa viên Nghiêm gia.

Họ cứ dựa sát vào nhau như vậy thật lâu, thật lâu.

Hạnh phúc cứ như thế bất ngờ rơi xuống.

Giống như họ chưa từng trải qua những nỗi buồn vui.

Giống như những nỗi buồn vui đó chỉ là vì để gặp gỡ nhau.

Thời gian như nước chảy, cuộn cuộn trôi đi, duy chỉ có người yêu mình vĩnh viễn dừng lại ở đó, vĩnh viễn sẽ không mất đi.

Toàn tâm toàn ý yêu, một đời một kiếp, đời đời kiếp kiếp bên nhau. Hết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Nhắc tới cũng thật khéo, lúc tôi đánh xong một chữ cuối cùng, vừa vặn là 0 giờ 0 phút, ngày mùng 4 tháng 8 năm 2009.

Hình như lần nào cũng vậy, lúc gần hoàn tất sẽ rất xoắn xuýt, vò đầu bứt tai đều vô dụng, không muốn viết gì hết. Nhưng thực ra khi bắt đầu viết, tổng cộng lại cần rất ít thời gian để kết thúc hoàn toàn sạch sẽ. Cho nên hôm qua tôi dùng chưa đến bốn tiếng đã viết được một vạn chữ, rất đột phá nhé...

Truyện này tôi không hài lòng lắm, có lẽ mở đầu không định lấy nền tảng như vậy, nếu như tôi cứ dùng cảm giác như vậy mà viết đến chương cuối cùng, có lẽ sẽ càng hay hơn một chút ^^ hoặc có thể nói tôi đúng là một cô nương có mối nói cũ, mỗi lần lấp xong một cái hố lại không yêu cái hố đó nữa ==+

Vụng trộm nói, thực ra câu chuyện này vốn định viết thành bi kịch. Dựa vào ý tưởng ban đầu xây dựng Bạc Thanh Hàn, hẳn sẽ không thâm tình như Phó Tấn Dương, hẳn sẽ không yêu Mộc Cận giữa chừng, hẳn sẽ một mực kiên trì thực hiện âm mưu đến cùng ==+ nhưng viết đến một nửa lại cảm thấy như thế không được, như thế thật có lỗi với Mộc Cận, cũng có lỗi với Cố Tuấn Nghiêu (lúc viết hẳn ra đi đoạn cuối tôi đã khóc TOT, không nở con trai à), cho nên tôi đã để hẳn cái tà quy chính, một lòng một dạ với Mộc Cận thì tốt hơn. Có phải như vậy mới phù hợp với tiêu chuẩn HE ngọt ngào, hạnh phúc không? Tuy tôi vẫn yêu tha thiết BE (chắc là Bad Ending), nhưng vẫn không thể nào nhẫn tâm, hung ác ra tay với con trai con gái nhà mình. Làm mẹ quả nhiên phải biết bao che khuyết điểm, bao che khuyết điểm a... À đúng rồi, Bạc Tam rốt cuộc đã nói gì với cha mẹ hai nhà? Khả khả khả, mọi người có thể tự do phát huy trí tưởng tượng. Phiên bản đơn giản của tôi ở đây thì là thiên lôi máu chó, nói trong sáng chính là cái gì chung tình tuyệt đối đó, nói thô bỉ thì là ở chung mang thai đó, máu me XX thì là uy hiếp tự sát đó vân vân vân... (giữa vũng máu~) thực ra cha mẹ đều như vậy, đâu có cần nguyên do chính thức nào đâu, thà rằng mình chịu uất ức, cũng muốn để con cái được hạnh phúc. Cho nên tôi không quan tâm đến quá trình Bạc Tam thuyết phục phụ huynh hai nhà, cái này râu ria không quan trọng.

Cuối cùng không biết nói gì nữa, chúc các cô gái đang đọc ở đây đều có thể giống như Mộc Cận, sau cùng cũng có được hạnh phúc.

37. Ngoại Truyện 1+2

Ngoại truyện 1. Tiểu Lâm soái ca

Nhắc tới đoàn trường của Học viện Kinh tế, không ai không nghĩ tới hội sinh viên; nghĩ đến hội sinh viên, không ai không nghĩ tới chủ tịch hội; nghĩ đến chủ tịch hội, nổi tiếng nhất, khiến người ta có thể nói chuyện say sưa, không ai khác chính là chủ tịch tiền nhiệm, Lâm Vũ Đình.

Nói đến Lâm Vũ Đình, cũng coi như một cá thể đặc biệt trong Học viện Kinh tế nữ nhiều nam thiếu. Công tác, học tập, mọi thứ đều xuất sắc, đáng ghét hơn là dung mạo còn tuần tú, phong cách lịch lãm, không nghi ngờ gì chính là một đại soái ca. Đây không phải là tình tiết sống sờ sờ như trong tiểu thuyết mà mỗi một nữ sinh đều mơ tưởng hay sao?

Vì vậy, anh rất đặc chí, hài lòng với ánh mắt sùng bái của đám nữ sinh, trên cơ bản rất có khí thế vượt qua con đường bốn năm đại học.

Thế nhưng, ma ột thước, đạo ột trượng, Lâm Vũ Đình lại có thể trở nên ngây ngốc trong tay Mộc Cận.

Khi đó Mộc Cận còn là một tân binh đại học, cùng với bạn cùng phòng Đào Tử, so ra một người chính là một thiếu nữ thủ đô căn chính miêu hồng (*), một người là thiếu nữ tiêu chuẩn của dân tộc thiểu số Tây Tạng hướng Vân Nam.

(*) căn chính miêu hồng: chỉ gia đình có xuất thân tốt

Đơn giản chỉ nhìn cách ăn mặc, Đào Tử với mái tóc dài như thác nước trút xuống bờ vai, bên trái còn nhuộm màu xanh da trời hai lọn dây cá tính; áo không tay kết hợp với quần ngắn mát mẻ, chân đi một đôi guốc gỗ lạch cạch, trên lưng là một chiếc túi hình Mickey đáng yêu.

Quay trở lại nhìn Mộc Cận, tóc bị buộc thành hai cái bánh bao, một trái một phải thả xuống vai, đúng tiêu chuẩn nữ sinh thời những năm 1970; nhưng thật ra quần áo lại vô cùng hợp mốt, là đồ mua khi đi nghỉ hè ở Vân Nam, một chiếc váy dài màu xanh lá cây, phía trên là hai đóa hoa màu đỏ sậm, khoắc hở một chiếc áo choàng ngắn.

Thực ra nhìn lại, phong cách của Mộc Cận thật đúng như xuyên qua từ thời nào. Không hiểu sao, lúc ấy tất cả đều là sinh viên năm nhất, trình độ thưởng thức phổ biến chỉ dừng ở phong cách ra vẻ thành thực như trên, vì vậy Mộc Cận tỏ vẻ trưởng thành sớm được coi như cực kỳ khác loại.

Thế nhưng tiểu cô nương khác loại kỳ quặc này, đã bị anh chủ tịch hội phong sinh thủy khởi (*) nhìn trúng.

(*) phong sinh thủy khởi: gió nổi nước dâng, làm mưa làm gió, chỉ nhân vật danh tiếng lẫy lừng

Nhìn đồng hành lý chất cao như núi, Mộc Cận không khỏi cảm thấy khiếp sợ. Đúng lúc này, chủ tịch hội cao to, anh tuấn phóng khoáng tự mình giúp cô xách hành lý, dẫn cô đến phòng kí túc xá, thật sự khiến cô cảm động đến rơi nước mắt, vì thế sau khi được Lâm soái ca xách đồ giúp, cô đã chủ động, chân thành mở lời mời anh uống nước.

Vốn là Mộc Cận tưởng tượng ra cảnh học trưởng sẽ híp mắt cười cười, lộ ra hàm răng trắng tinh: “Không cần đâu bạn học, đây là việc anh nên làm.”

Không ngờ Lâm soái ca kia lại trực tiếp ngồi xuống, bộ dạng như có ý định nghỉ ngơi thật lâu, thậm chí còn hỏi cô: “Bạn học, em muốn uống gì, anh đi mua giúp.”

Mộc Cận liền vội vàng cười nói: “Không cần không cần, em đi mua. Học trưởng, anh uống gì?”

“Pepsi.” Anh ta ngược lại không hề khách khí, “Pepsi là được rồi, cảm ơn.”

Vì vậy Tiểu Mộc Cận đành thương lại đành đành cảm ra khỏi kí túc xá, đi bộ mua nước dưới cái nóng ba mươi lăm độ. Khi quay trở lại, phát hiện trong phòng ngủ có thêm lão đại và Đào Tử.

Lúc này bốn người coi như chính thức gặp mặt.

Lão đại vô cùng hào sảng, cười ha ha hỏi Mộc Cận: “Bạn trai đưa cậu tới đó à?”

Mộc Cận khó xử muốn chết, vội vàng giải thích: “Không phải không phải, đây chính là học trưởng năm hai, tên là... Tên là...”

Đến lúc giới thiệu cô mới phát hiện mình còn chưa hỏi tên của anh, đang xấu hổ, Lâm Vũ Đình rất tự nhiên tiếp lời: “Anh là Lâm Vũ Đình, chủ tịch hội sinh viên. Đợi đến tối, anh sẽ đưa các anh chị phụ trách Đoàn đến kí túc xá, để mọi người giới thiệu từng thành viên trong Đoàn của học viện chúng ta.”

Lão đại gật đầu, vui sướng hài lòng thân mật bắt tay cùng soái ca.

Tiến Lâm Vũ Đình về xong, lão đại liền nháy mắt trêu Mộc Cận: “Ai, sao tớ lại cảm thấy vị học trưởng này bụng dạ khó lường nhỉ...”

Mộc Cận sờ mũi, chép miệng nói: “Cậu hiểu lầm rồi, học trưởng gặp tớ đang một mình khuôn hành lý nên mới giúp đỡ một chút.”

Lão đại cười lớn, vỗ vai Mộc Cận, gật đầu ra vẻ đã hiểu: “Hiểu rồi. Đúng rồi, cậu tên gì?”

“À tớ là Mộc Cận, cậu thì sao?”

“Tớ là...”

Ngay sau đó chủ đề đã nhanh chóng chuyển sang tự giới thiệu như trên... Sự thật chứng minh thể chất không đứng đắn quả nhiên là thể chất không đứng đắn, về sau, bốn người phát huy tiềm năng đầy đủ trên diễn đàn của trường, trở thành bốn người thiếu nữ đẹp nổi danh trên diễn đàn...(*)

(*) chỗ này hơi khúc mắc, sẽ tìm hiểu thêm rồi edit lại T_T

Sau đó, Lâm soái ca luôn muốn tìm Mộc Cận, không ngừng giao việc cho cô đi làm cái này cái kia. Tính tình Mộc Cận vốn tốt, lại nghĩ đến trước đây anh giúp cô xách hành lý, nên cũng vui vẻ làm theo yêu cầu.

Bận rộn giúp đỡ nhiều như vậy nhưng quan trọng là cô chẳng hề nhận được một lời khen ngợi. Lâm Vũ Đình nhìn thì có vẻ dễ tính, nhưng trên thực tế lại gay gắt hơn bất cứ ai, chỉ cần Mộc Cận phạm một lỗi nhỏ, anh liền ra sức phê bình dạy dỗ, có lần nói thẳng quá đến nỗi Mộc Cận phát khóc, cảm thấy vô cùng tủ thân.

Cô trở về phòng kí túc xá kể khổ, lão đại thấy khó hiểu: “Này, Lâm soái ca sao lại cứ hay tìm Mộc Cận thế nhỉ?”

Đào Tử thức thời so sánh: “Bởi vì Mộc Cận là LOLI.”

“Ồi chào!” Đâu Đâu mê mẩn.

“LOLI có ba đặc điểm, mảnh mai, yếu đuối, dễ dàng đẩy ngã. Mọi người nhìn dáng vẻ nhỏ bé của Mộc Cận mà xem, chắc chắn, không có một điểm nào không phù hợp... Chẳng trách Lâm soái ca cứ ra sức giày vò cậu ấy.” Đào Tử cầm cốc sữa chua hoa quả Mông Ngưu, ngồi ở bàn cả ngày xúc từng thìa từng thìa.

Đâu Đâu liếc nhìn Mộc Cận, âm thầm nhẹ gật đầu.

Lão đại vừa ăn vừa cười: “Lúc đầu tớ còn tưởng Lâm soái ca là bạn trai Mộc Cận cơ mà.”

Đâu Đâu vươn một ngón tay ấn đầu lão đại, tiện thể ném sang ánh mắt khinh thường: “Cậu chết đi! Suy nghĩ quá không trong sáng!”

Lão đại phối hợp hai tay ôm ngực ra vẻ đã hoàn toàn tỉnh ngộ: “Nương tử, ta sai rồi, ta thề không bao giờ dám tơ tưởng bên ngoài nữa... xin nàng rộng lượng đừng để bụng mà bỏ qua cho tiểu nhân ta một lần này...”

Đào Tử đang uống sữa tươi “Phụt” một phát, phun đầy đất. Từ đó, Đào Tử không dám uống nước hay uống sữa trong lúc lão đại với Đâu Đâu đang nói chuyện nữa.

Kể khổ thì cứ kể khổ, nhưng lao công thì vẫn phải tiếp tục làm. Lâm Vũ Đình vậy mà lại làm bộ như không có chuyện gì, phát huy hết mức phong cách cười ân huệ với kẻ địch, cách một ngày lại tóm Mộc Cận đi sai việc.

Tiểu Mộc Cận đáng thương phải sống ròng rã suốt một năm làm nghĩa vụ lao công...

Nào có thể đoán được, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây (*), lúc cô sắp vào năm thứ hai, Lâm soái ca lại cười tủm tỉm thông báo cho cô: “Bạn học Mộc Cận, trải qua một năm công tác, anh cảm thấy em vô cùng thích hợp làm chủ tịch hội.”

(*) Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây: một câu ngạn ngữ dân gian, nguồn gốc: Từ xưa dòng chảy sông Hoàng Hà không cố định, thường xuyên đổi chiều. Nếu một nơi vốn ở Đông Hoàng Hà, thì chắc chắn năm sau, do dòng đổi hướng, sẽ thành Tây Hoàng Hà. Câu này so sánh nhân thế khi thịnh khi suy, biến đổi thất thường.

Anh vừa nói còn vừa thân mật vỗ vai cô.

Mộc Cận trừng lớn mắt, ra sức chớp chớp: “Học trưởng, em đã gia nhập hội sinh viên lúc nào đâu?”

Lâm Vũ Đình cười híp mắt: “Hội sinh viên không cần gia nhập, nhưng mà em vẫn luôn là trợ lý của chủ tịch đó.”

Tại sao cô không biết... Lại hỏi: “Đây là bầu cử sao?”

Lâm Vũ Đình vẫn chỉ cười: “Không phải. Đây là do chủ tịch tiền nhiệm đề cử.”

Mộc Cận nuốt nước miếng: “Vậy anh quyết định đề cử em?”

Lâm Vũ Đình lại một lần nữa mỉm cười, nhẹ gật đầu: “Trả lời chính xác!”

Mộc Cận đứng hình.

Thật sự bất kỳ ai bỗng nhưng biết mình được làm một người đứng đầu, dù lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, cũng đều cảm thấy rất hoang mang – bởi vì loại tình huống thế này thiếu đi những nỗ lực phấn đấu, cũng không biết phải mong đợi điều gì trong tương lai, sự may mắn kì quái khiến cho người ta có cảm giác rất không chân thật.

Có lẽ Lâm Vũ Đình rõ ràng không định khiến Mộc Cận hoang mang quá lâu. Anh nhanh chóng quyết định xử lý các thủ tục chuyển giao, sau đó dặn dò những việc cần chú ý trong hoạt động đón tiếp tân sinh viên, rồi vui vẻ về hưu, bỏ lại một mình Mộc Cận trong gian hàng vất vả lẫn lộn, lo sợ làm hỏng công tác đón tiếp của hội.

Bây giờ nghĩ lại, thực ra Lâm Vũ Đình đối xử với cô cũng không tệ. Mộc Cận nằm trên giường vỗ về những kí ức của hơn ba năm qua, mới phát hiện hóa ra Lâm Vũ Đình như vậy mà đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Nếu như không có những lúc cực nhọc muốn chết hồi năm nhất, làm sao cô có thể được tiến cử làm chủ tịch hội sinh viên?

Nếu như năm thứ hai không được làm chủ tịch, làm sao có thể thông thạo nhiều việc, quen biết rộng rãi?

Nếu như không có những kinh nghiệm này, làm sao cô có thể trở thành một Mộc Cận xử lý công việc không sợ hãi, gặp chuyện không hoảng hốt như bây giờ?

À, thật sự Lâm Vũ Đình đối với cô, hoàn toàn hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Mộc Cận tổng kết lại lần nữa.

Thế nhưng tại sao lại xảy ra sự việc tổ tình? Vấn đề này rất nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng, cực kỳ cực kỳ nghiêm trọng. Ngoại truyện 2. Tăng ca ký của Tiểu Lâm đáng thương

Bạc Tam nhìn thấy Mộc Cận đi xa, nhúu đôi mày nở nụ cười kín đáo, sau đó lấy điện thoại ra bấm số: “Dương Tử.”

Đầu dây bên kia có vẻ còn đang trong mộng.

Bạc Tam hét lớn: “Phó Tấn Dương!”

“Làm gì vậy!” Phó Tấn Dương đang ngủ ngon thì bị đánh thức, đương nhiên khó chịu, “Mới sáng sớm, việc gì?”

Bạc Tam cười hì hì: “Cuối tuần, tất cả thực tập sinh năm bốn của công ty cậu, toàn bộ phải cho làm thêm giờ.”

Phó Tấn Dương “Hả” một tiếng, hỏi: “Sao lại thế?”

Bạc Tam nhàn nhạt nói: “Không sao cả, cậu đừng có quên là được.”

38. Ngoại Truyện 3+4

Ngoại truyện 3

Nghỉ giữa giờ Toán học mô hình, Đâu Đâu ở bên cạnh vừa dùng đầu bút đâm từng nhát vào túi đựng bút hình gấu nhỏ của Mộc Cận, vừa nói: “Cậu nghĩ kỹ chưa, không làm thêm để tập trung vào học tập sao?”

Mộc Cận xoa xoa đôi mắt nhức mỏi vì phải nhìn chăm chăm vào bảng đen: “Ừ.”

Đâu Đâu yếu ớt gục xuống bàn: “Tớ chỉ nghĩ đến mấy cái tài liệu Anh văn cơ bản là đã muốn đau đầu chết rồi...”

Mộc Cận gõ đầu bạn: “Năm ngoái hình như cũng có, sao không thấy cậu kêu khổ sở. Hơn nữa, không phải cậu được mệnh danh là chuyên gia thi cử hay sao?”

Đâu Đâu mặt mày nhăn nhó, nắm chặt lấy hai tai của túi bút con gấu, nhẹ nhàng xoắn vặn hai cái tai nhỏ đáng thương: “Đúng là nói thì nói thế, nhưng mà tác phẩm Anh văn dày vĩ đại như vậy... Đúng rồi, năm nay cậu được hay không được, thi nghiên cứu thế nào bây giờ?”

Mộc Cận cau mày: “Hai tay tụng kinh, thi xong lại học tiếp.”

Đâu Đâu bỗng nhiên trở nên hào hứng, mặt mũi tràn đầy hưng phấn hỏi: “Bạc Tam kia thi thế nào?”

Mộc Cận cực kỳ vô tội nhìn Đâu Đâu: “Tớ bận việc của tớ, chẳng có một xu quan hệ với anh ta.”

Đâu Đâu cười gian xảo: “Tớ không tin cậu không hề động lòng... Mỹ nam đẹp trai, cộng thêm nhiều tiền lại đa tài, quá lý tưởng, quá hoàn mỹ, đúng là mười phần vẹn mười.”

Mộc Cận cười khê, liếc mắt nhìn con người mê trai bên cạnh mình: “Đỗ Trình Vũ có đẹp không?”

Đâu Đâu gật đầu: “Đẹp.”

“Anh ta đến Đỗ Trình Vũ cũng không vừa mắt, vậy mà cậu còn nghĩ là anh ta vừa mắt tớ?” Mộc Cận nhăn mũi, thuận tay gõ đầu Đâu Đâu một phát, “Câu chuyện cô bé lộ lem thời hiện đại đã quá cổ lỗ sĩ rồi tiểu thư Đâu Đâu ạ, đừng có cả ngày hi vọng có miếng bánh từ trên trời rơi xuống, tốt hơn là nghĩ xem làm thế nào để tự lực cánh sinh đi!”

Đâu Đâu gục xuống nhìn Mộc Cận: “Cậu không cần phải phân tích thấu đáo đến cứng nhắc như vậy được không... Người ta dù sao cũng là một con rùa vàng, YY (*) một chút cũng sáng khoái chứ.”

(*) YY: tự sướng

Mộc Cận bật cười: “Được rồi, ta đây kính dâng bản thân làm tư liệu sống. Ngài cứ YY đi, ta không thu phí.”

Đâu Đâu “Xì” một tiếng, quay lại nhìn lên bảng.

Mộc Cận một mình vò đầu, như mỉm cười tự giễu, rồi lại tiếp tục cúi đầu xem bài. Ngoại truyện 4

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tác giả có lồng vào một số bài hát đặc biệt, có địa chỉ download, mọi người nếu muốn có thể tìm nghe xem ~

Tặng một ngoại truyện nhỏ, an ủi mọi người đã phải đợi lâu ~ đổ mồ hôi ~

Hu hu lại bỏ, ngoại truyện tôi cũng chẳng phân biệt được là ở đoạn nào, cách kể chuyện của tác giả chính là như vậy = =+ nhưng sẽ không vô dụng ~Or2

=====

[Đây là một sự thật, tuyệt đối là bản chuẩn xác = =# Àu zê ~]

Lúc Bạc Tam gặp Mộc Cận lần đầu tiên, trong đầu thực sự hiện lên một câu: tại sao có thể có một cô gái dũng mãnh như vậy?

Lúc đó cô đang giãy giụa từ trong ngực của một người con trai nào đó, dưới ánh sáng yếu ớt chỉ thấy trong ánh mắt ngập tràn phần nộ, khuôn mặt giống như đang cố nhấn nhin, khoe miệng trầm xuống, đôi mày chau lại, đá một cú chí mạng vào trên đùi của người con trai vừa rồi hãy còn ôm cô.

Ngay sau đó, cô không thèm liếc nhìn nam sinh kia một cái, quay người bỏ chạy. Cô chạy cực nhanh, giống như bị kinh hoàng, khiếp sợ, lại giống như một chú nai con uyển chuyển.

Rõ ràng chỉ có một người, tại sao có thể mang lại hai cảm giác hoàn toàn khác nhau? Bạc Tam nhíu mày nghĩ ngợi.

Nhưng anh còn chưa nghĩ xong, Mộc Cận đã lao thẳng đâm về phía anh. Bạc Tam không kịp né tránh, vẫn bị va chạm một chút.

Anh chau mày, còn chưa kịp nói, chỉ thấy nữ sinh trước mắt hơi quay sang anh khẽ gật đầu, một câu cũng không nói, lại cắm đầu chạy về phía trước.

Sau đó Bạc Tam quay đầu nhìn nam sinh xui xẻo kia, chỉ thấy cậu ta đang cúi người, tay ôm bắp chân không nhúc nhích, rõ ràng là vô cùng đau đớn. Bạc Tam lắc đầu thở dài, thế này chẳng may chệch lên trên một chút, cao hơn một chút, sinh hoạt sau này phải làm thế nào đây...

Vừa nghĩ, anh tự nhiên bật cười một tiếng.

Về mặt anh quá thất thần, bạn gái bên cạnh không chịu được, nũng nịu ỏn ẻn lắc lắc cánh tay anh: “Tam thiếu gia...”

Bạc Tam khẽ nhíu mày, Trần Doãn Càn chết tiệt, đưa bạn gái đi tiệc tùng phải tự mình chịu trách nhiệm đưa về mới đúng, làm sao lại coi anh như bảo mẫu miễn phí của cậu ta chứ?

Nhưng nghĩ thì nghĩ, phong độ vẫn như trước không đổi. Bạc Tam nhìn bạn gái bên cạnh cười cười: “Thật xin lỗi, Trần Doãn Càn thật sự uống quá say. Hôm khác sẽ bảo cậu ta chịu tội với Lý tiểu thư.”

Ánh mắt Lý Văn Nhã khẽ dao động, lướt qua mặt Bạc Tam, mím môi mỉm cười, trái lại rất thông minh: “Lái xe cẩn thận.”

Lúc đưa mắt nhìn Lý Văn Nhã lên lầu, Bạc Tam lại nghe thấy một tiếng hô to của nam sinh xui xẻo kia: “Mộc Cận!”

Đúng thật là kinh thiên động địa, khờ dại khiến cho người ta không khỏi lắc đầu thở dài.

Bạc Tam khẽ thở dài, mở cửa xe ngồi vào, đuôi mày hơi lay động, Mộc Cận?

Cái tên này, thật là thú vị.

Vốn chỉ là bè nước gặp nhau, ai có thể nhớ rõ một người là bè nước gặp nhau cũng không tính? Nhưng bốn năm tháng sau, anh đã gặp lại cô.

Trong vòng bốn năm tháng này đã xảy ra bao nhiêu sự việc, nhiều đến nỗi khiến anh cảm thấy tâm tư và sức lực đều mỗi một, thực sự không nghĩ còn có thể nhiều hơn nữa.

Nhưng mà lại một lần nữa gặp lại cô.

Đêm mùa hè hơi lạnh, Bạc Tam vốn chỉ đi ăn cơm cùng Trần Doãn Càn, kết quả ăn được một nửa, người đẹp mới quen của Trần Doãn Càn gọi điện thoại đến, khóc thảm thiết đòi cậu ta phải qua ngay. Bạc Tam một mình ăn cơm cũng chẳng có gì vui, vì thế liền đi cùng cậu ta.

Ở một nơi không biết, cũng không quen biết ai.

Nhưng cô lại bị Trần Doãn Càn để ý.

Trần Doãn Càn tự xưng là cao thủ, trong mắt chỉ nhìn thấy người đẹp, nhưng cậu ta thấy người đẹp kia được mấy lần, người bình thường căn bản không thể lọt vào mắt cậu ta. Cho nên lúc cậu ta mở miệng gọi người, Bạc Tam chỉ hơi kinh ngạc, thực sự cũng không để tâm.

Không ngờ Trần Doãn Càn không để yên, mặt dày mày dạn đều đem ra dùng hết, đây rốt cuộc là người đẹp như thế nào?

Bạc Tam hiểu kỳ, kết quả lại bị ăn một cái tát.

Một cái tát này đã hoa lệ trở thành bàn tay thực nữ đầu tiên mà Bạc Tam tiếp nhận trong suốt hơn hai mươi năm cuộc đời.

Lại là cô.

Cô gái này sao mà bạo lực thế? Ý nghĩ trong đầu lần trước lại một lần nữa bật ra.

Trán đầy đặn, lông mày mảnh khảnh, đôi mắt chớp chớp rõ ràng đang bối rối, lông mi dày như một chiếc bàn chải nhỏ, ngay cả dưới ánh đèn yếu ớt cũng có thể trông thấy rõ ràng. Xinh đẹp, thực sự xinh đẹp, nhưng cô đánh bại anh không phải với vẻ xinh đẹp này, mà là vẻ quật cường.

Rõ ràng đã sợ muốn chết nhưng lại làm ra vẻ liều chết cũng không chịu thừa nhận. Đôi mắt đã sáng long lanh muốn khóc, nhưng khóe miệng lại vẫn nhếch lên cong cong, không mấy may chịu thả lỏng.

Nhưng dáng vẻ này của cô... Lại quen thuộc dường như đã gặp ở đâu đó.

Rốt cuộc là ở đâu?

Trong nháy mắt, Bạc Tam rơi vào mơ hồ. Gần như vô ý thức, buột miệng nói ra: “Mộc Cận?”

Nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt, nghi hoặc của cô, Bạc Tam đột nhiên nhớ ra là quen thuộc ở chỗ nào.

Hóa ra là cô.

Khóe miệng Bạc Tam khê cong lên, nới lỏng cánh tay cô.

Gần như ngay trong khoảnh khắc đó, anh đã hạ quyết tâm.

Không phải thì thôi, nếu thật sự là đúng, vậy thì hãy để cho cô nếm thử cái gì gọi là đau đớn tận tâm can, cái gì gọi là ruột gan đứt từng khúc!

(*) Mộc Cận: có nghĩa là “hoa dâm bụi”

39. Ngoại Truyện 5

Ngoại truyện về Cố Tuấn Nghiêu

Phần 1. Anh đã từng thấy biển gầm, nhưng chưa từng thấy em mỉm cười

Thực ra Cố Tuấn Nghiêu đã sớm biết rõ, có một số thứ, một khi đã bỏ lỡ sẽ không thể có lại nữa. Thế nhưng hứa hẹn cũng chỉ vì thói quen, lúc xa cách thì không cảm thấy gì, vừa gặp lại, chợt phát hiện cảm giác thật thân thiết.

Từ nhỏ Mộc Cận đều như vậy, đặc biệt khiến cho nhiều người yêu mến. Cô ngay thẳng, lanh lợi, dường như không chuyện gì có thể khiến cô buồn phiền. Hoàn toàn là một cô gái đơn thuần, vô ưu vô lo.

Cố Tuấn Nghiêu còn nhớ khi anh xuất ngoại lần đầu tiên. Anh vừa tốt nghiệp đại học, cô còn chưa học hết cấp ba, mùa đông trùm kín áo khoác dài, khăn quàng cổ, mềm mại làm người ta nhìn mà muốn ôm; mùa hè cô mặc quần ngắn rất dễ thương, tay cầm chè đậu xanh hoặc là các loại đồ uống lạnh, ngồi xỏm dưới bóng cây cạnh sân vận động trong trường xem người ta đá bóng.

Nhưng để ý sẽ thấy, chưa bao giờ cô nói thích một nam sinh nào. Ngược lại cô thậm chí thích anh không ít, Cố Tuấn Nghiêu lớn hơn cô, cô còn bé, nếu bị anh phát hiện ra sẽ bị bóp chết, về sau cô hiểu chuyện hơn, tự mình giải quyết che dấu vết bằng cách kết bạn với nhiều nam sinh.

Cô chính là như vậy, nhìn xa như một con búp bê, tới gần mới hiểu, thực ra hoàn toàn là thiếu niên sung sức, khỏe mạnh, mập mạp đáng yêu.

Bốn năm ở nước Đức, những lúc không có việc gì làm, Cố Tuấn Nghiêu đều nhớ đến cô. Cảm thấy nụ cười của cô sáng sủa như bầu trời cuối thu, trong vắt như mới được gột rửa, xanh thắm như ngọc, khiến người ta mê muội.

Cho nên sau này anh đã trở lại.

Lúc gặp lại cô, cô vẫn cười như thế, hai mắt cong cong như hai vầng trăng khuyết, cạnh khóe môi còn có thể nhìn thấy lúm đồng tiền lờ mờ, ăn mặc cũng không giống hồi học cấp ba nữa, nhưng vẫn cảm giác giống như trẻ con. Lúc cô không nói gì thì có vẻ là như vậy, nhưng chỉ cần mở miệng là lại lòi đuôi.

Thật sự không thay đổi chút nào, kể cả ngữ điệu, động tác, hay thậm chí là cú tung người đập vào chân anh.

Cô vẫn còn nguyên vẹn, tựa như thời gian của cô đang ngưng trệ, chỉ lướt qua như nước, rất nhanh, nhưng không mang theo gì cả.

Chỉ có một điểm không giống, đó là ánh mắt cô lúc nhìn Bạc Thanh Hàn.

Tính ra, Cố Tuấn Nghiêu tốt xấu gì cũng xem như chứng kiến Mộc Cận lớn lên, tâm tình nhỏ bé của cô, có thể lừa gạt được người khác nhưng không thể lừa được anh.

Anh vừa lặng lẽ quan sát, vừa thầm nghĩ có lẽ mình đã tới muộn. Nhưng nếu không cam lòng, anh cũng chỉ có thể bình tĩnh đứng một bên mà nhìn, nhìn xem Bạc Thanh Hàn đối với cô có phải thật sự tốt.

Nếu đúng như thế, anh sẽ rút lui. Anh bằng lòng vì hạnh phúc của cô, nếu như anh rời đi mà cô có thể càng thêm hạnh phúc.

Nhưng cái thế giới này luôn không xoay vần theo ý mà ta mong muốn. Một lần Cố Tuấn Nghiêu ăn cơm với khách, lúc ra cửa đi ngang qua một gian phòng, đúng lúc bên trong có người đi ra. Cánh cửa đó vừa mở, anh trông thấy Bạc Thanh Hàn.

Bên phải Bạc Thanh Hàn là một cô gái xinh như hoa như ngọc, hai tay ôm vai anh, đang ghé sát vào tai anh thì thầm gì đó.

Lúc ấy Cố Tuấn Nghiêu đã nghĩ, đàn ông trăng hoa cho dù gặp được người con gái mình thích đến cỡ nào cũng sẽ không chỉ vì một mình cô ấy mà dừng lại.

Tổn thương đó, anh không muốn để Mộc Cận đến tận lúc cuối cùng mới phải hứng chịu.

Sau đó, Cố Tuấn Nghiêu dần dần hiểu ra, có một số việc không phải muốn kiểm soát là có thể kiểm soát. Giống như anh không thể kiểm soát bản thân mình cứ bước tới gần Mộc Cận, Mộc Cận không thể kiểm soát bản thân mình cứ bước tới gần Bạc Thanh Hàn, Bạc Thanh Hàn cũng không thể kiểm soát bản thân mình cứ đón nhận Mộc Cận.

Ba người. Mộc Cận và Bạc Thanh Hàn ở trong, chỉ có Cố Tuấn Nghiêu đã trở thành người ngoài cuộc.

Lúc này anh mới hiểu, hóa ra suy nghĩ của anh cũng không hoàn toàn đúng, không gì có thể ngăn cản cái gọi là “yêu”. Nó đến nhanh, đi chậm, giống như biển gầm khiến người ta hoang mang chấn động, đứng ngồi không yên.

Phần 2. Trong ánh sáng rực rỡ gặp được em

“Anh ơi, anh ơi?” Cố Tuấn Nghiêu nghe bên cạnh có người gọi anh, nhưng không giống giọng nói của nữ tiếp viên hàng không.

Anh mở mắt, quay đầu nhìn.

Chỗ ngồi bên cạnh là một cô gái trẻ, lúc này đang nhìn anh, môi khẽ mím, đôi má hình như hơi hồng lên.

“Ừ?” Anh cười cười, hỏi.

“À, là thế này.” Cô có chút lúng túng, “Cửa sổ ở chỗ em, em hay thích nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng xem ra hơi bị vắng đầu. Em có thể đổi chỗ với anh một lát được không?”

Cố Tuấn Nghiêu nhẹ nhàng cười: “Được.”

Đường đi dài đằng đẵng, anh không ngủ được, có lẽ cô cũng thế. Sau khi đổi chỗ ngồi được một lát, cô bé kia lại bắt chuyện với anh, trong tay còn cầm một quyển sách: “Anh có muốn đọc sách không?”

Anh khẽ lắc đầu: “Không cần, cảm ơn.”

“Ồ.” Cô nhăn mũi, rụt cổ.

Một lúc sau lại tiến đến gần, lần này trong tay cô cầm một gói ô mai: “Các cô ấy nói ngồi máy bay mà say ăn cái này rất tốt, anh có muốn không?”

Anh vẫn lắc đầu: “Không cần, cảm ơn.”

“Ồ.” Cô lại nhăn mũi, nhụt chí rụt về.

Cố Tuấn Nghiêu hơi nghiêng mắt nhìn cô. Tóc ngắn, có vẻ cứng nên thoát nhìn không được gọn gàng, không giống Mộc Cận. Tóc Mộc Cận vừa mượt vừa mềm, vuốt cảm giác rất thích, nhìn qua rất giống lông tơ của con vịt nhỏ, thỉnh thoảng còn xen lẫn sắc vàng.

Dường như nhận thấy Cố Tuấn Nghiêu đang nhìn mình, cô quay đầu lại, hai mắt ngập tràn sự hiếu kỳ: “Không ngủ được sao?”

Anh nhẹ gật đầu.

“Em cũng thế.” Giọng cô có chút buồn chán, lật lung tung cuốn sách trong tay, “Chẳng có chút sức lực nào.”

Cố Tuấn Nghiêu chỉ cười cười, lại ngồi thẳng người lên.

Cô lại mở máy: “Em nghe người ta nói, nếu không có việc gì làm thì hãy đi du lịch. Em suy luận, vậy thì nghĩ không ra chủ đề cũng có thể đi du lịch, nhưng không ngờ đi dạo một vòng rồi, mãi vẫn không tìm được chủ đề.”

“Tìm chủ đề?” Anh hỏi.

“À, thật ra là tư liệu sống.” Cô mím môi cười cười, “Em rảnh rồi không có việc gì, thích vẽ tranh linh tinh và chơi bò ô vuông.”

Thời này có vẻ ít nghe thấy cái từ “bò ô vuông”. Cố Tuấn Nghiêu nhú mày: “Có lẽ sẽ nhanh chóng tìm thấy thôi.”

Cô dõi theo anh, ánh mắt có chút tinh nghịch, một lúc sau mới cười hì hì: “Đúng vậy.”

Sau đó cô không nói gì nữa, chuyên chú lật giở cuốn sách trong tay. Đó là cuốn sách mà trước đó cô muốn đưa cho anh, bìa bọc làm thủ công, màu lam nhạt nhẹ nhàng, cực giống bầu trời mùa thu ở Bắc Kinh.

Mộc Cận cũng rất yêu cái đẹp, lên tiểu học đã biết làm bọc sách. Mỗi học kỳ được phát sách mới, cô đều không biết mệt mỗi đi mua giấy đủ các màu sắc, hình dạng, từ hình tiên nữ khi tiểu học, đến khi lên cấp hai thì lại đủ các kiểu dáng hoa lá, còn khi lên cấp ba thì chỉ một màu trắng thuần khiết. Cố Tuấn Nghiêu vì thế cũng dính cái sự sáng sủa của cô, trước khi lên đại học, tất cả sách giáo khoa của anh đều được bao bọc sạch sẽ, hồi cấp hai còn bị bạn bè trong lớp chê cười, các nam sinh nói anh quá ẻo lả.

Lúc ấy còn nhỏ, sau khi về nhà anh tháo hết tất cả bìa bọc ra, nhưng không nỡ ném đi, gấp lại cất vào một chỗ. Ai ngờ hai hôm sau bị Mộc Cận thấy được, cô lặng lẽ đi mua giấy màu về giúp anh bọc lại lần nữa.

Lần đầu tiên là các loài hoa đặc biệt, lần thứ hai biến thành các ngôi sao bóng đá. Các nam sinh trong lớp đều yêu bóng đá, ai nhìn thấy sách của Cố Tuấn Nghiêu cũng kêu lên kinh hoàng, cuối cùng không thể cứu vãn nổi, một đám nam sinh nhao nhao đi mua giấy bọc hình ngôi sao bóng đá đến, van xin anh đi nhờ Mộc Cận bọc giúp.

Anh còn chưa từ chối, không hiểu sao cô lại biết được. Tan học, cô cười tủm tỉm đứng trước cửa lớp anh, gật đầu với các nam sinh vây quanh, chỉ nói “Được được” “Đừng khách khí”.

Đã nhiều năm trôi qua, những người kia đã dần bị anh quên lãng. Chỉ có nụ cười yếu ớt của cô giữa đám người đó, thật đẹp, tóc mềm trên trán dưới ánh mặt trời lộn xộn vĩnh lên, hình ảnh đó khắc sâu trong tâm trí anh, rất nhiều lần bất chợt nhớ lại.

.

Cuối năm Cố Tuấn Nghiêu được nghỉ phép nửa tháng. Trước đó rất lâu, anh đã từng nghe người ta nói đất nước Phần Lan rất đẹp, đi xa hơn nữa lên phía Bắc là có thể vào vùng nội vành đai Bắc cực, mà vùng Lapland ở đó thường xuyên có thể nhìn thấy cực quang (*), vì vậy anh thu xếp hành lí đi Phần Lan một chuyến.

(*) Cực quang: dải sáng có màu sắc rực rỡ xuất hiện về ban đêm trong các lớp cao của khí quyển, ở vùng gần cực của Trái Đất.

Lần này đi chủ yếu là để thư giãn, anh ở lại Helsinki một tuần lễ. Mùa đông ở đây thật sự rất lạnh, trên trời dưới đất đều là tuyết trắng xóa, nhưng không hề băng, tuyết tan cũng không biến thành nước đen kịt.

Hôm qua ông chủ quán rượu đã giới thiệu rất nhiệt tình, sáng sớm hôm nay, Cố Tuấn Nghiêu ra khỏi phòng, chuẩn bị đi đến Lapland.

Quê hương của Ông già Noel trong truyền thuyết.

Lúc này đã là đêm tại nội vành đai cực Bắc, cũng là thời điểm ngắm cực quang thuận lợi nhất. Anh tìm một nhà trọ nhỏ, lúc đăng kí phòng, nhân viên còn thân thiết hỏi han xem có cần gọi điện thoại nhắc nhở hay không.

Anh ngẩn người, khẽ gật đầu.

Không ngờ đêm đó đã được thấy ngay.

Rạng sáng, điện thoại reo vang, anh bị đánh thức, mơ mơ màng màng đứng lên, khoác áo dày cộp đứng ngoài ban công nhìn ra ngoài.

Hóa ra thực sự có thứ ánh sáng màu xanh đó. Mới đầu Cố Tuấn Nghiêu còn không chú ý, nhưng dần dần phía xa trong màn đêm xuất hiện một tia sáng màu xanh đậm, thoát nhìn như một vệt màu nước xanh nhạt. Tiếp đó vệt màu nước kia giống như một chiếc đai thắt chậm rãi mở rộng, dần dần biến thành một mảnh vải ánh sáng, giống như từ một nơi sâu thẳm trong vũ trụ trút xuống, tĩnh lặng, dần dần xuất hiện các màu sắc rực rỡ, lục, lam, vàng, hồng nhạt, trắng... Thoáng chốc trông như một tấm lụa thổ cẩm.

Nhưng nháy mắt, tấm lụa đó bắt đầu cuộn lại, như sóng lớn gồng mình trăn trở trong màn đêm, nhanh chóng tỏa ra toàn bộ bầu trời. Tất cả bức màn đó thình lình khiến người ta mơ hồ cảm thấy không chân thực, những sắc màu tươi đẹp, thoát tục, đồng loạt phóng lên trời, tựa như vô số tinh linh rực rỡ rơi xuống thế gian.

Anh nhìn đến hoa mắt choáng váng, gần như lệ nóng đã quanh tròng.

Đột nhiên anh nghe thấy dưới lầu có tiếng thét hưng phấn, một giọng nữ trong trẻo, dường như kích động đến nỗi muốn khóc lên thành tiếng: “Đẹp quá aaa...”

Tiếp đó một bóng dáng tròn vo lặn ào ào ra ngoài, nhờ hào quang trên bầu trời, hình như anh có thể nhìn thấy người kia đang đội mũ lông mềm như nhung, quàng khăn quàng cổ mềm như nhung, bọc người to đùng như một cái bánh chưng.

Mà âm thanh lúc này cũng chính là do bóng hình đó phát ra, cô đứng trên mặt đất trống trải hét lên bầu trời bốn phía: “Thật sự quá đẹp aaa...”

Ánh mắt cô di chuyển theo dải cực quang, thân người cũng không ngừng quay qua quay lại. Không lâu sau cô đã quay một trăm tám mươi độ, ngẩng đầu, nghe thấy trên lầu có một thanh âm trầm thấp, dễ nghe, còn ẩn chứa chút vui vẻ: “Này, cô ồn ào thế ai mà ngủ được.”

Tô Tập ngẩng đầu, nhưng rất nhanh đã nở nụ cười. Cực quang chiếu rọi trong đôi mắt cô giống như hai viên ngọc đen bóng vô cùng tinh xảo, lấp lánh sắc màu rực rỡ trong ánh sáng chói lọi, thanh âm nhẹ nhàng mà mừng rỡ: “Hiii, chúng ta lại gặp nhau!”

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-va-buom>